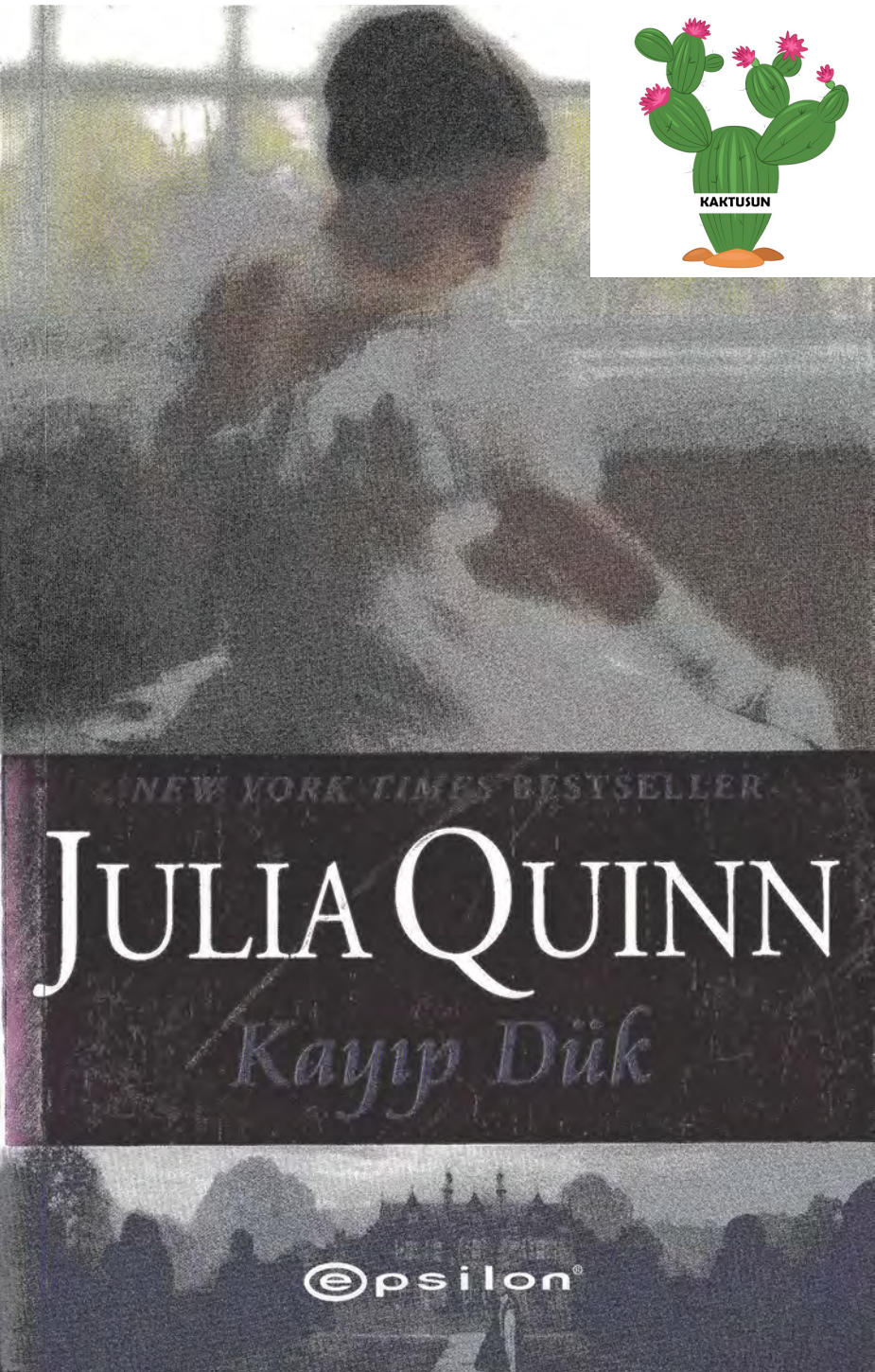

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JULIA QUINN

Kayıp Dük

epsilon®

Jack Audley bir hayduttur. Bir zamanlarsa asker… Ve her zaman bir çapkındır. Hayatta en son istediği şeyse, yüzlerce kişinin hayatından ve kadim bir mirastan sorumlu bir asilzade olmaktır. Fakat soylu Wyndham Ailesi'nin uzun zamandır kayıp oğlu olduğu ortaya çıkınca kaygısız hayatı bir anda sona erecektir. Eğer gayri meşru olmadığını da kanıtlarsa, o zaman kendisini hiç istemediği bir konumda bulacaktır: Wyndham Dükü.

Grace Eversleigh son beş yılını, dul Wyndham Düşesi'nin refakatçisi olarak didinerek geçirmiştir. Günlük rutininde çok az değişikliklerin olduğu, asla takdir edilmediği bir iştir bu… ta ki Jack Audley, kendinden emin gülümseyişi ve tatlı çekiciliğiyle bir anda hayatında belirene dek. Jack, 'hayır'ı cevap olarak kabul etmeyen bir erkektir ve Grace onun kollarındayken kesinlikle hayır demek isteyen bir kadın değildir. Ancak ortada bir sorun vardır: Jack gerçek dükse, o zaman o sahip olamayacağı tek erkektir.

ISBN 978-9944-82-723-2
9 789944 827232
₺20
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

BELONGS TO
FAMILY REPO

Kayıp Dük

KAYIP DÜK

Orijinal Adı: The Lost Duke of Wyndham
Yazarı: Julia Quinn
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Nil Bosna
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Keleş

1. Baskı: Ekim 2013 İstanbul

ISBN: 978-9944-82-723-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2008 Julie Cotler Pottinger

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

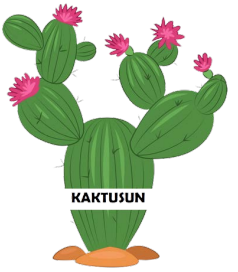
Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

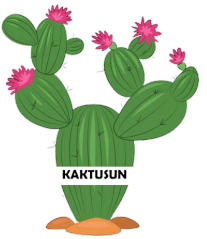
Kayıp Dük

Julia Quinn

Çeviri
Nil Bosna

Epsilon®

Bölüm Bir

Grace Eversleigh, beş yıldır dul Wyndham Düşesi'nin refakatçisiydi ve bu süre zarfında işvereni hakkında öğrendiği birkaç şeyden en yerinde olanı şuydu:

Düşes hazretlerinin sert, müşkülpesent ve kibirli dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbi yoktu.

Bu, en kırıcı organı olan kalbinin kapkara olduğu anlamına gelmiyordu elbet. Dul Düşes Wyndham hazretlerine asla tam anlamıyla kötü denemezdi. Ne zalim, ne kindar, hatta ne de tamamen kötü kalpliydi. Ama Augusta Elizabeth Candida Debenham Cavendish bir dükün kızı olarak doğmuş, bir dükle evlenmiş ve bir de dük doğurmuştu. Grace'in ismini hiçbir zaman kolay telaffuz edemediği düşesin kız kardeşi şu anda bir orta Avrupa ülkesinde, küçük bir kraliyet ailesinin üyesiydi ve erkek kardeşi doğu Britanya topraklarının çoğuna sahipti. Düşesin bildiği kadarıyla dünya, keskin çizgilerle sınıflara ayrılmış sert bir yerdi.

Wyndham'lar, özellikle de eskiden Debenham olan Wyndham'lar en üst sınıfta bulunuyorlardı.

Ve hal böyle olunca da dul düşes belli davranışlar ve saygı gösterilmesini bekliyordu. Nadiren nazik davranırdı, aptallığa tahammülü yoktu ve iltifatları asla kazara yapmazdı. (Bazıları hiç iltifat almadıklarını söyleyebilirlerdi ama Grace, tam olarak iki kere ve sertçe 'aferin' almıştı - daha sonra bahsettiğinde kimse Grace'e inanmamıştı.)

Ama yaşlı hanımı, Grace'i korkunç bir durumdan kurtarmıştı ve bu yüzden daima onun minnetine, saygısına ve hepsinden önemlisi sadakatine sahip olacaktı. Her şeye rağmen, hanımının pek de güler yüzlü olmadığı gerçeğinden kaçınmanın yolu yoktu ve bu nedenle, gece yarısı karanlığında Lincolnshire Dans Topluluğu'ndan eve zarif arabalarıyla süzülürcesine dönerken, işvereni hızla derin bir uykuya dalınca Grace rahatlamaktan kendini alamadı.

Gerçekten güzel bir gece olmuştu. Oraya vardıklarında yaşlı düşes hemen yakın arkadaşlarıyla başköşeye yerleşmişti ve Grace'in onlara katılmasına gerek yoktu. Böylece Grace, tüm eski arkadaşlarıyla dans etmiş ve gülmüş, üç kadeh panç içmiş, Thomas'la dalga geçmişti - bu her zaman eğlenceli olan bir uğraştı; o şimdiki düktü ve yaşamında kesinlikle biraz daha az dalkavukluk olmasına ihtiyacı vardı. Ancak hepsinden önemlisi Grace gülümsemişti. O kadar çok gülümsemişti ki yanakları acıyordu.

Akşamın bu beklenmedik neşesi vücudunda büyük bir enerji bırakmıştı geriye ve şimdi yaşlı hanımının hafif horultusunu dinleyerek eve doğru yol alırlarken tamamen mutluluk içinde, karanlıkta tebessüm ediyordu.

Grace pek uykusu gelmediği halde gözlerini kapadı. Arabanın hareketlerinde insanı uyumaya teşvik eden bir şeyler vardı. At arabasında ters oturmuştu -her zamanki

gibi- ve at toynaklarının sert zemine vururken çıkardığı ritmik sesler uykusunu getiriyordu. Bu tuhaftı. Vücudunun kalan kısımları öyle olmadığı halde gözleri yorulmuştu. Belki de bir şekerleme çok da kötü bir fikir değildi, gerçi Belgrave'e döner dönmez düşese yardım etmesi gerekecekti-

BAM!

Grace dimdik oturdu ve mucizevî bir şekilde uyanmamış olan işverenine göz attı. O ses de neydi? Acaba biri-

BAM!

Bu sefer araba sarsılarak hızla durunca, her zamanki gibi karşısında oturan yaşlı hanımı birdenbire yerinden fırladı.

Grace hızla işvereninin yanında dizlerinin üzerine çöküp, içgüdüsel olarak kollarını ona doladı.

"Bu da nesi?" diye terslendi yaşlı hanımı ama Grace'in yüzündeki ifadeyi görünce sustu.

Düşesin dudakları sımsıkı kapandı ve sonra aniden zümrüt gerdanlığını çekip çıkararak Grace'in eline sıkıştırdı. "Sakla bunu," diye emretti.

"Ben mi?" diye sordu Grace, neredeyse çiyaklayarak fakat yine de mücevheri bir minderin altına sokuşturdu. Tüm düşünebildiğiyse saygıdeğer Augusta Wyndham'ın aklını başına getirmek için içtenlikle bir şaplak atmaktı, çünkü eğer yaşlı dul mücevherlerini teslim etmeyecek kadar cimri olduğu için öldürülecek olursa-

Kapı sert bir şekilde açıldı.

"Kalk ve teslim ol!"

Grace donakalmıştı, hâlâ çömelmiş halde yaşlı kadının yanında yerdeydi. Yavaş yavaş başını kapıya doğru çevirdi ama sadece kendi alnına doğrultulmuş silahın tehditkâr, gümüş rengi ucunu gördü.

“Hanımlar,” dedi ses yeniden ancak bu sefer biraz farklıydı, neredeyse kibardı. Konuşan kişi öne adım atarak gölgelerden dışarı çıktı ve zarif bir hareketle kolunu uzatarak dışarı çıkmalarını istedi. “Size eşlik etmek benim için bir zevk,” diye mırıldandı ses.

Grace bir o yana bir bu yana bakındı - nafileydi, çünkü hiçbir kaçış yolu olmadığı aşikârdı. Hanımına döndü, onu küplere binmiş olarak bulmayı bekliyordu fakat o bembeyaz kesilmişti. O sırada Grace onun titrediğini fark etti.

Düşes titriyordu.

Her ikisi de titriyorlardı.

Haydut öne eğildi, bir omzunu kapı çerçevesine dayamıştı. Sonra gülümsedi - bir çapkının cazibesiyle, yavaş ve tembelce. Grace adamın yüzünün yarısı maskeyle örtülüyken nasıl fark ettiğini bilemiyordu ancak onunla alakalı üç şeyin çok belirgin olduğuna karar verdi:

Gençti.

Kuvvetliydi.

Ve ölümcül biçimde tehlikeliydi.

“Hanımefendi,” dedi Grace, hanımını dirseğiyle hafifçe dürterek. “Sanırım söylediklerini yapmalıyız.”

“Mantıklı kadınları severim,” dedi adam ve tekrar gülümsedi. Bu sefer sadece ağzının kenarı çarpıcı bir keyifle hafifçe kıvrılmıştı. Ancak silahını yukarda tutuyordu ve cazibesi Grace’in korkusunu yatıştırmada pek işe yaramamıştı.

Ardından diğer kolunu da uzattı, sanki onları bir ev partisine davet ediyor gibiydi. Havadan sudan konuşmaya çalışan bir taşra centilmeninden farkı yoktu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye mırıldandı adam.

Grace çılgınca başını iki yana salladı. Ona dokunamazdı. Tam olarak nedenini bilmiyordu ama elini tutmasının korkunç bir hata olduğunu hissediyordu.

"Pekâlâ," dedi adam hafifçe göğüs geçirerek. "Hanımlar bugünlerde çok becerikli. Ve bu gerçekten kalbimi kırıyor." Sanki bir sır paylaşacakmış gibi öne eğildi. "Kimse kendisini lüzumsuz hissetmekten hoşlanmaz."

Grace ona sadece baktı.

"Benim nezaketimden ve cazibemden diliniz tutuldu," dedi adam, geriye adım atıp çıkmalarına izin verdi. "Bu hep böyle oluyor. Gerçekten de leydilerin etrafında olmam yasaklanmalı. Üzerinizde böylesine rahatsız edici bir etkim var."

Adam deliydi, tek açıklaması bu olabilirdi. Grace davranışlarının ne kadar kibar olduğunu umursamadı, adam deli olmalıydı. Ve bir silahı vardı.

"Gerçi," dedi haydut, silahı kaya gibi sapasağlam tutarken, "bazıları suskun bir kadının kesinlikle rahatsız edici olmadığını söyleyecektir."

Thomas öyle yapardı, diye düşündü Grace. Wyndham Dükü'nün -yıllar önce Belgrave'de, *hadi ama Bayan Grace*, diyerek kendisine ilk ismiyle hitap etmesinde ısrar etmişti- hiçbir şekilde çene çalacak sabrı yoktu.

"Hanımefendi," diye fısıldadı alelacele, yaşlı düşesi kolundan çekiştirerek.

Hanımı ne tek söz etti, ne de başıyla onayladı fakat Grace'in elini tuttu ve arabadan inmesine yardım etmesine izin verdi.

"Ah, böylesi çok daha iyi," dedi haydut, gülümsemesi genişlemişti. "Bu kadar latif iki leydiye rastladığım için ne

kadar şanslıyım. Oysa aksi, yaşlı bir centilmenle karşılaşacağımı düşünmüştüm."

Grace gözlerini adamın yüzünden ayırmadan yana doğru adım attı. Bir suçlu gibi görünmüyordu ya da daha doğrusu kafasındaki suçlu tipine uymuyordu. Aksanı eğitim ve görgü doluydu ve yakınlarda yıkanmamışsa eğer, Grace hiçbir biçimde koku almıyordu.

"Veya belki de iki beden küçük yeleğe tıkışmış o korkunç genç kurbağalardan biriyle," dedi adam, serbest eliyle düşünceli biçimde çenesini ovuşturarak. "O tipleri bilirsiniz, değil mi?" diye sordu Grace'e. "Kırmızı yüzlü, çok fazla içen, çok az düşünen."

Ve Grace şaşkınlıkla kendisini evet anlamında başını sallarken buldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıtladı adam. "Ne yazık ki onlardan çok var."

Grace gözlerini kırpıştırdı ve adamın ağzını izleyerek orada öylece durdu. Yüzünün üst kısmı maskeyle örtülü olduğundan sadece bu kadarını görebiliyordu. Ama dudakları durmuyordu, o kadar kusursuzca biçimli ve etkileyiciydi ki Grace onu neredeyse *görebiliyormuş* gibi hissediyordu. Bu garipti. Ve büyüleyiciydi. Ve fazlasıyla rahatsız ediciydi.

"Ah, neyse," dedi adam, Grace'in Thomas'ın konuyu değiştirmek istediği zaman kullandığına şahit olduğu aynı bıkkın iç çekişle. "Siz leydilerin bunun sosyal bir ziyaret olmadığını anladığınızdan eminim." Gözlerini Grace'e çevirdi ve şeytani bir şekilde gülümsedi. "Tam olarak değil."

Grace'in dudakları aralandı.

Adamın gözleri -maskeden görebildiği kadarıyla- hafif kısık ve baştan çıkarıcıydı.

"İş ve eğlenceyi birleştirmekten zevk alırım," diye mırıldandı adam. "Yollarda dolaşan tüm o iri yarı genç centilmenler yüzünden bu pek sık olmuyor."

Grace soluğunun kesilmesi veya hatta bir itiraz çığlığı atması gerektiğini biliyordu ama haydudun sesi öylesine yumuşaktı ki tıpkı zaman zaman Belgrave'de kendisine ikram edilen kaliteli brendiye benziyordu. Ayrıca sesinde, Lincolnshire'dan uzakta geçmiş bir çocukluğu kanıtlayan çok hafif bir iniş çıkış da vardı ve Grace sallandığını hissetti, sanki hafifçe, yavaş yavaş öne doğru. Uzaklara, buradan çok ama çok uzak bir yerlere gidiyor gibiydi.

Ancak adam bir çırpıda elini dirseğine koyarak Grace'i doğrulttu. "Bayılmayacaksın değil mi?" diye sordu, parmakları onu ayakta tutmak için sadece doğru miktarda baskı yapmaktaydı.

Haydut onu bırakmıyordu.

Grace başını iki yana salladı. "Hayır," dedi usulca.

"Bunun için canı gönülden müteşekkirim," diye yanıtladı adam. "Sizi yakalamak harika olurdu fakat o zaman silahımı indirmem gerekirdi ve bunu yapamayız, öyle değil mi?" Kıkırdayarak yaşlı düşese döndü. "Ve siz de merak etmeyin. Sizi de yakalamak büyük bir mutluluk olurdu ama ikinizin de silah arkadaşlarımın eşliğini tercih edeceğini sanmıyorum."

Grace diğer üç adamı ancak o zaman fark etti. Tabii ki kalabalık olmalılardı - adam bunu tek başına yapmış olamazdı. Ama geri kalanlar çok sessizdi, gölgelerin içinde kalmayı tercih etmişlerdi.

Ve Grace onların liderinden gözlerini ayıramıyordu.

"Sürücümüz zarar gördü mü?" diye sordu Grace, ada-

mın durumunu ancak şimdi düşündüğü için utanmıştı. Ne arabacı ne de atlı uşak görünürlerde yoktu.

"Azıcık sevgi ve şefkatin iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur," diye güvence verdi haydut. "Sürücü evli mi?"

Bu adam ne saçmalıyordu böyle? "Ben- ben sanmıyorum," diye yanıtladı Grace.

"O zaman onu tavernaya gönderin. Orada etine dolgun bir garson kız var- Ah, ama ben ne diyorum böyle? Leydilerin arasındayım." Kıkırdadı. "Sıcak çorba ve ardından belki de pansuman. Sonra, birazcık sevgi ve şefkat bulmak için bir günlük izin. Aklıma gelmişken, diğer adam…" Başıyla hafifçe yakındaki bir ağaçlığı işaret etti. "Orada. Sizi temin ederim sağ ve salim ama bağlarını tercih ettiğinden daha sıkı bulmuş olabilir."

Grace kızararak hanımına döndü, hayduda müstehcen konuşmaları nedeniyle verip veriştirmemesine şaşırmıştı. Ama yaşlı düşes hâlâ çarşaf kadar solgundu ve hırsıza sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"Hanımefendi?" dedi Grace hemen onun elini tutarak. Eli soğuk ve nemliydi. Ve gevşekti. Tamamen gevşek. "Hanımefendi?"

"Adınız ne?" diye fısıldadı yaşlı düşes.

"Benim adım mı?" diye tekrarladı Grace dehşet içinde. Hanımına inme mi inmişti? Hafızasını mı kaybetmişti?

"*Sizin* adınız," dedi düşes daha güçlü bir şekilde ve bu sefer hayduda hitap ettiği gayet açıktı.

Ancak adam sadece güldü. "Bu kadar hoş bir leydinin dikkatini çektiğim için çok mutluyum ama idamlık bir suç olduğu neredeyse kesin bir durum sırasında adımı açıklayacağımı düşünmüyorsunuzdur."

"Bana adınız gerekiyor," dedi düşes.

"Korkarım bana da sizin mücevherleriniz gerekiyor," diye yanıtladı adam. Başını saygıyla yaşlı kadının eline eğdi. "Şu yüzük de lütfen, tabii sakıncası yoksa."

"Lütfen," diye fısıldadı düşes ve Grace aniden başını çevirerek ona baktı. Hanımı nadiren teşekkür ederdi ve asla lütfen demezdi.

"Oturması gerekiyor," dedi Grace hayduda, çünkü hanımı hastalanmış olmalıydı. Sağlığı kusursuzdu ama yine de yetmişini epey geçmişti ve şoka girmişti.

"Oturmama gerek yok," dedi düşes sert bir şekilde, silkinerek Grace'ten kurtuldu. Tekrar hayduda döndü, yüzüğünü çekip çıkardı ve uzattı. Adam yüzüğü onun elinden çekip aldı, parmaklarını etrafına kapadıktan sonra cebine yerleştirdi.

Grace sessizce değiş tokuşu seyrederken adamın daha fazlasını istemesini bekliyordu. Ama şaşırtıcı bir biçimde ilk konuşan hanımı oldu.

"Arabada başka bir el çantam daha var," dedi yavaşça, garip ve ona hiç uymayan bir itaatle. "Lütfen getirmeme izin verin."

"Her ne kadar sizi memnun etmek istesem de," dedi adam yumuşak bir ifadeyle, "reddetmek zorundayım. Tahmin ettiğim kadarıyla, koltuğun altında saklanmış iki tabancanız var. "

Grace mücevherleri düşünerek yutkundu.

"Ve," diye ekledi adam neredeyse cilveli bir tavırla, "diyebilirim ki çıldırtıcı türden bir kadınsınız." Dramatik bir zarafetle iç geçirdi. "Yetenekli. Ah, kabul edin." Yaşlı kadına çarpıcı bir tebessümle gülümsedi. "Uzman bir binici-

siniz, keskin nişancısınız ve Shakespeare'in tüm eserlerini ezbere okuyabilirsiniz."

Bu sözlerle düşesin rengi daha da fazla soldu.

"Ah, yirmi yaş daha büyük olsaydım," dedi adam bir iç çekişle. "Elimden kayıp gitmenize izin vermezdim."

"*Lütfen*," diye yalvardı düşes. "Sana vermem gereken bir şey var."

"İşte bu hoş bir değişiklik," dedi adam. "İnsanlar eşyalarını vermeyi nadiren isterler. Bu insana sevilmediğini hissettiriyor."

Grace, hanımına doğru uzandı. "Lütfen size yardım etmeme izin verin," diye ısrar etti. O iyi değildi. İyi olamazdı. Hiçbir zaman alçakgönüllü olmamış ve yalvarmamıştı ve-

"Onu al!" diye bağırdı aniden yaşlı kadın, Grace'i kolundan yakaladı ve hayduda doğru itti. "İstersen silahını başına doğrultarak onu rehin alabilirsin. Sana söz veriyorum geri döneceğim ve bunu silahsız olarak yapacağım."

Grace sallandı ve tökezledi, şoke olduğu o anda neredeyse hissizleşmişti. Hayduda doğru düştü ve adamın tek kolu anında onu yakaladı. Kucaklama tuhaftı, neredeyse koruyucuydu ve Grace onun da kendisi kadar şaşırdığını biliyordu.

Her ikisi de kimsenin rızasını beklemeden çabucak arabaya tırmanan yaşlı kadına baktılar.

Grace nefes almak için mücadele ediyordu. Sırtını adama dayamıştı ve onun büyük eli karnında duruyordu. Grace ateş bastığını hissetti, Tanrım, bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı. *Asla*.

Onun kokusunu alabiliyor, ensesine değen sıcak ve yumuşak soluklarını hissedebiliyordu. Ve sonra adam şaşırtı-

cı bir şey yaptı. Dudaklarını Grace'in kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı: "Düşes bunu yapmamalıydı."

Sesi kulağa... *nazik* geliyordu. Neredeyse sempatikti. Ve sertti, sanki yaşlı kadının Grace'e yaptığını hiç onaylamıyor gibiydi.

"Bir kadını bu şekilde tutmaya alışık değilim," diye mırıldandı kulağına. "Genellikle farklı türde bir samimiyet tercih ederim, ya siz?"

Grace hiçbir şey söylemedi, konuşmaya korkuyordu, konuşmaya çalışmaktan ve sesinin çıkmayacağından korkuyordu.

"Size zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı adam, dudakları kulağına değiyordu.

Grace'in bakışları hâlâ elinde duran silaha çevrildi. Tehlikeli görünüyordu ve uyluğuna dayanmıştı.

"Hepimizde silah var," diye fısıldadı adam, yer değiştirdi ve aniden serbest eli onun çenesindeydi. Tek parmağını dudaklarında dolaştırdıktan sonra aşağı eğilerek Grace'i öptü.

Grace hayretle ona bakarken, adam ona hafifçe gülümseyerek geri çekildi.

"Bu çok kısa oldu," dedi. "Yazık." Geriye doğru bir adım attı, Grace'in elini tuttu ve parmaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Belki başka bir zaman," diye mırıldandı.

Ama Grace'in elini bırakmadı. Hatta yaşlı kadın arabadan çıktığı zaman bile Grace'in parmaklarını kendi parmakları arasında tutmuş, başparmağıyla hafifçe tenini okşuyordu.

Grace baştan çıkarılmıştı. Zorlukla düşünebiliyor -zorlukla *nefes* alabiliyordu- ama biliyordu. Birkaç dakika için-

de yolları ayrılacaktı, kendisine öpmekten başka bir şey yapmayacaktı ve Grace sonsuza dek değişmiş olacaktı.

Düşes yanlarına geldi ve haydudun refakatçisini okşadığını görmüşse bile bundan hiç söz etmedi. Bunun yerine küçük bir obje uzattı. "Lütfen," diye yalvardı adama. "Al bunu."

Adam parmaklarını istemeye istemeye çekerek, Grace'in elini bıraktı. Haydut objeye uzanırken, Grace bunun minyatür bir resim olduğunu fark etti. Düşesin uzun zaman önce ölen ortanca oğluna aitti.

Grace o minyatürü daha önce de görmüştü. Hanımı onu her yere yanında götürürdü.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye fısıldadı düşes.

Haydut ufak resme baktı ve başını hayır anlamında sağa sola salladı.

"Daha yakından bak."

Ama adam tekrar başını iki yana sallayarak minyatürü yaşlı kadına geri vermeye çalıştı.

"Değerli bir şey olabilir," dedi arkadaşlarından biri.

Haydut başını iki yana salladı ve dikkatle yaşlı kadının yüzüne baktı. "Bu benim için hiçbir zaman sizin için olduğu kadar değerli olamaz."

"Hayır!" diye haykırdı düşes ve minyatürü ona doğru uzattı. "Bak! Sana yalvarıyorum bak! Gözleri. Çenesi. Ağzı. *Bunlar senin*."

Grace nefesini tuttu.

"Üzgünüm," dedi haydut yumuşak bir sesle. "Yanılıyorsunuz."

Ne var ki hanımı geri adım atmadı. "Sesin onun sesi," diye ısrar etti. "Ses tonun, espri anlayışın. Biliyorum.

Bunu aldığım nefes kadar iyi biliyorum. O benim oğlumdu. *Benim oğlum*."

"Hanımefendi," diye araya girdi Grace, kolunu anaç bir şekilde ona dolayarak. Hanımı normalde böyle bir yakınlığa izin vermezdi fakat bu akşam onunla alakalı hiçbir şey normal değildi. "Hanımefendi, hava karanlık. Onun yüzünde maske var. O olamaz."

"Tabii ki o," diye terslendi ve şiddetle Grace'i itti. Düşes ileri atıldı ve adamlar silahlarını doğrulttuklarında Grace dehşetten neredeyse düşüp bayılıyordu.

"Ona zarar vermeyin!" diye bağırdı Grace ama boşunaydı. Yaşlı kadın çoktan haydudun boştaki elini yakalamış, sanki adam onun tek kurtuluşuymuş gibi sımsıkı tutuyordu.

"Bu benim oğlum," dedi titreyen parmaklarıyla minyatürü ileri uzatarak. "İsmi John Cavendish'ti ve yirmi dokuz yıl önce öldü. Kahverengi saçlı mavi gözlüydü ve omzunda bir doğum lekesi vardı." Zorlukla yutkundu ve sesi alçalarak fısıltıya dönüştü. "Müziğe tapardı ve çilek yiyemezdi. Ve o... o..."

Yaşlı kadının sesi çatladı fakat hiç kimse konuşmadı. Hava sessizlikle ağırlaşmış ve gerginleşmişti, nihayet sözcükler bir fısıltıyla ağzından dökülene kadar tüm gözler düşese sabitlendi. "O herkesi güldürebilirdi."

Ardından, Grace'in hayal bile edemeyeceği bir biçimde, yaşlı kadın minnetle döndü ve ekledi: "Beni bile."

Zaman durmuş gibiydi; saf, sessiz ve ağırdı. Hiç kimse konuşmadı. Grace kimsenin nefes alıp verdiğini sanmıyordu.

Hayduda, onun etkileyici, şeytani ağzına baktı ve bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Adamın dudakları ara-

lanmıştı ve bundan da ötesi, hiç kıpırdamıyordu. İlk kez olarak adamın ağzı hareketsizdi ve Grace ayın gümüşsü ışığında bile onun bembeyaz kesildiğini söyleyebilirdi.

"Eğer bu senin için bir şey ifade ediyorsa," diye devam etti, sakin bir kararlılıkla düşes, "beni, Belgrave Şatosu'nda ziyaretini bekliyor olarak bulabilirsin."

Ardından döndü, omuzları düşmüş ve Grace'in o güne dek hiç görmediği biçimde titriyordu, minyatürü hâlâ sımsıkı tutarak arabaya tırmandı.

Grace ne yapacağını bilemeden, kıpırdamadan durdu. Artık kendisini tehlikede hissetmiyordu -üç silah kendisine çevrilmişken bu tuhaftı- ve *haydudunun* silahı gevşek bir şekilde yan tarafında duruyordu. Ama sadece tek bir yüzükle geri döneceklerdi - deneyimli bir çete için bu kuşkusuz verimli bir vurgun sayılmazdı ve Grace izin almadan arabaya geri binebilecek gibi hissetmiyordu.

Boğazını temizledi. "Sör?" dedi, ona nasıl hitap edeceğinden emin olamamıştı.

"Benim adım Cavendish değil," dedi adam usulca, sesi sadece Grace'in duyabileceği kadar yüksekti. "Ama bir zamanlar öyleydi."

Grace soluğunu tuttu.

Sonra haydut keskin ve hızlı hareketlerle atının üstüne sıçradı ve bağırdı: "Burada işimiz bitti."

Grace arkasından hayretle bakarken adam uzaklaştı.

Bölüm İki

Birkaç saat sonra Grace, hanımının yatak odasının dışında, koridorda bir sandalyede oturuyordu. Çok yorgundu ve tüm bitkinliğine rağmen bir o yana bir bu yana dönüp uykuya dalamayacağından emin olduğu halde, tek istediği kendi yatağına kıvrılmaktı. Ama düşes çok sarsılmıştı ve o kadar çok zili çalmıştı ki sonunda Grace pes etmiş ve sandalyeyi şu anda bulunduğu yere sürüklemişti. Son bir saatte yaşlı hanımına (yatağından çıkmıyordu) kilitli bir çekmeceden bir deste mektup; bir bardak sıcak süt; bir kadeh brendi; uzun zaman önce ölen oğlu John'ın başka bir minyatürü; bir çeşit duygusal değeri olduğu belli olan bir mendil getirmişti.

Son çağrıdan bu yana yaklaşık on dakika geçmişti. Hiçbir şey yapmadan bir sandalyede on dakika oturmak ve beklemek, sürekli aynı şeyi düşünmek…

Haydudu.

Onun öpüşünü.

Thomas'ı, şu anki Wyndham Dükü'nü. Ki onu bir dost olarak düşünüyordu.

Yaşlı kadının uzun zaman önce ölmüş ortanca oğlunu ve ona çok benzeyen adamı. *Ve* onun ismini.

Onun ismi. Grace huzursuzlukla, uzun uzun içini çekti. İsmi.

Tanrım.

Düşese bundan söz etmemişti. Yolun ortasında kıpırdamadan durmuş, ayın ışığında haydudun uzaklaşmasını seyretmişti. Ardından nihayet bacaklarını hareket ettirebileceğini anlayınca eve gitmek üzere yola koyulmuştu. Uşağın bağlarını çözmesi, arabacının ve hanımının -o kadar üzgündü ki yaralı sürücüyü arabaya onunla birlikte koyunca fısıltıyla bile şikâyet edememişti- bakımıyla uğraşması gerekmişti.

Daha sonra sürücü koltuğunun tepesinde uşağa katılmış ve arabayı eve doğru sürmüştü. Dizginleri tutmada tam olarak deneyimli değildi ama idare edebiliyordu.

İdare etmek zorundaydı. Bunu yapacak başka kimse yoktu. Fakat bu iyi olduğu bir konuydu.

İdare etmek. Yetinmek.

Hepsini eve getirmiş, sürücüye bakacak birisini bulmuş, daha sonra da yaşlı hanımının bakımıyla ilgilenmişti ve tüm bu süre boyunca düşünmüştü-

Kimdi o?

Haydut. İsminin bir zamanlar Cavendish olduğunu söylemişti. Düşesin torunu olabilir miydi acaba? John Cavendish'in çocuksuz öldüğü söylenmişti ama taşrada gayrimeşru çocukları olan ilk genç asilzade o olmazdı.

İsminin Cavendish olduğunu söylemişti. Veya daha doğrusu eskiden Cavendish olduğunu. Bu da demekti ki-

Grace uykulu bir biçimde başını salladı. Düşünmekten

yorulmuştu ama görünen o ki tek yapabildiği düşünmekti. Haydut isminin Cavendish olduğunu söyleyerek ne demek istemişti? Gayrimeşru bir oğul babasının ismini taşıyabilir miydi?

Hiçbir fikri yoktu. Daha önce bir piçle hiç karşılaşmamıştı, en azından soylu kanı taşıyanıyla. Ancak isimlerini değiştirmiş olan başkalarını biliyordu. Papazın oğlu küçükken akrabalarıyla yaşamaya gitmişti ve son defa ziyarete geldiğinde kendisini farklı bir soyadıyla takdim etmişti. Pek tabii ki gayrimeşru bir oğul kendisine istediği ismi koyabilirdi. Bu yasal değildi elbette ama bir haydut böyle teknik ayrıntılarla uğraşmazdı, değil mi?

Grace dudaklarına dokundu, o anın yeniden zihninde canlanmasıyla bedeninde oluşan o tatlı ürpertiden hoşlanmıyormuş gibi yaptı. Haydut onu öpmüştü. Bu onun ilk öpüşmesiydi ve onun kim olduğunu bile bilmiyordu.

Onun kokusunu, teninin sıcaklığını biliyordu, dudaklarının kadife yumuşaklığını da biliyordu ama ismini bilmiyordu.

En azından tamamını.

"Grace! Grace!"

Grace sendeleyerek ayağa kalktı. Hanımını daha iyi duymak için kapıyı aralık bırakmıştı ve beklediği gibi onu yine çağırmıştı. Düşes hâlâ şaşkın olmalıydı, çünkü Grace'in ilk adını nadiren kullanırdı. *Bayan Eversleigh* diye seslenmesine kıyasla bu çok daha talepkardı.

Grace alelacele tekrar odaya girdi, sesinin yorgun ve kırgın çıkmamasına çabalayarak sordu: "Size yardımcı olabilir miyim?"

Hanımı yatakta oturuyordu- eh, pek oturuyor sayıl-

mazdı. Daha çok sadece başını yastıklara dayayarak uzanmıştı. Grace onun korkunç bir şekilde rahatsız göründüğünü düşündü fakat pozisyonunu son düzeltmeye çalıştığında yalnızca birazcık başını indirebilmişti.

"Neredeydin?"

Grace soruya cevap gerektiğini sanmıyordu ama yine de cevapladı. "Tam kapınızın dışında hanımefendi."

"Bana bir şey getirmen gerekiyor," dedi düşes, sesi otoriterden ziyade gergindi.

"İstediğiniz nedir efendim?"

"John'ın portresini istiyorum."

Grace anlamayarak dikkatle ona baktı.

"Orada öyle durma!" diye neredeyse haykırdı yaşlı kadın.

"Ama hanımefendi," diye itiraz etti Grace, korkuyla sıçrayarak, "minyatürlerin üçünü de getirdim ve- "

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı yaşlı hanımı, başını yastığın üzerinde oradan oraya çevirip duruyordu. "Ben portreyi istiyorum. Galeriden."

"Portre," diye tekrarladı Grace, saat sabahın üç buçuğu olmuştu ve belli ki yorgunluktan kafası karışmıştı, çünkü biraz önce gerçeğine uygun boyutlarda çizilen bir portreyi duvardan indirmesi ve merdivenlerden iki kat yukarıya, düşesin yatak odasına taşıması emredilmiş olamazdı.

"O resmi biliyorsun," dedi hanımı. "Bir ağacın yanında dikildiği hani, gözünde bir parıltı olan."

Grace idrak etmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım yalnızca bir gözünde var."

"*Evet*," dedi hanımı, sesi telaştan neredeye dengesiz çıkıyordu. "Gözünde parıltı var."

"Onu buraya getirmemi istiyorsunuz."

"Başka yatak odam yok," diye terslendi düşes.

"Pekâlâ." Grace yutkundu. Tanrım, bunu nasıl başaracaktı? "Bu biraz zaman alacak."

"Sadece bir sandalye çekip üzerine çık ve kahrolası şeyi duvardan aşağı indir. İhtiyacın olan- "

Düşesin vücudu bir öksürük kriziyle kasılınca Grace ileri atıldı. "Hanımefendi! Hanımefendi!" dedi onu doğrultmak için kolunu etrafına sararak. "Lütfen hanımefendi. Daha sakin olmaya çalışmalısınız. Kendinize zarar vereceksiniz."

Yaşlı kadın birkaç kez daha öksürdü, sıcak sütünden büyük bir yudum aldı, sonra lanet edip bunun yerine brendi kadehine uzandı. Bardağı tamamen bitirdi. "*Sana* zarar vereceğim," dedi nefes nefese, bardağı tekrar yatağının başucundaki komodinin üzerine pat diye koyarken, "eğer bana o portreyi getirmezsen."

Grace yutkunarak başını salladı. "Nasıl isterseniz hanımefendi." Aceleyle dışarı çıktı, hanımının görüş alanından çıkınca koridor duvarına yaslandı.

Akşam nasıl da güzel başlamıştı. Şimdiki haliyse acınasıydı. Silah doğrultulmuştu, bir sonraki randevusu kesinlikle darağacıyla olacak bir adam tarafından öpülmüştü ve şimdi de hanımı gerçek boyutlarında bir portreyi galeri duvarından indirmesini istiyordu.

Hem de sabahın üç buçuğunda.

"Kesinlikle bana yeterince ödeme yapmıyor," diye söylendi duyulmayacak bir sesle Grace merdivenlerden aşağıya inerken. "Buna yetecek parası da yoktur zate- "

"Grace?"

En alt basamakta tökezleyerek durdu. Anında büyük eller omuzlarını kavrayarak onu sıkıca tuttu. Kim olduğunu bildiği halde başını kaldırıp baktı. Thomas Cavendish yaşlı düşesin torunuydu. Aynı zamanda Wyndham Dükü'ydü ve kesinlikle bu bölgenin en güçlü adamıydı. Neredeyse burada bulunduğu kadar Londra'da da yaşardı fakat Grace, düşese refakat ettiği beş yıl boyunca onu oldukça iyi tanımıştı.

Arkadaşlardı. Sınıf farklılıkları göz önüne alındığında bu tuhaf ve tamamen beklenmedik bir durumdu ama arkadaşlardı.

"Lordum," dedi Grace, uzun süre önce Belgrave'deyken kendisine ilk adını kullanması için talimat vermiş olduğu halde yine de kullanmamıştı. Dük geri adım atıp ellerini çekerken, Grace onu yorgun bir şekilde başıyla selamladı. Unvanları ve hitapları düşünmek için saat fazlasıyla geç olmuştu.

"Bu saatte neden uyanıksın?" diye sordu. "Saat ikiyi geçmiş olmalı."

"Aslında üçü geçti," diye düzeltti Grace dalgın dalgın ve ardından - Tanrım, *Thomas*.

Grace bir anda tamamen uyandı. Ona ne söylemeliydi? Bir şey söylemeli miydi? Düşese haydutların saldırması gizlenecek türden bir şey değildi ama içlerinden birinin, taşradaki birinci dereceden kuzeni olabileceğini nasıl açıklayacağından pek emin değildi.

Çünkü her şey göz önüne alındığında, kuzeni olmayabilirdi de. Ve olur olmaz o adamı düşünmesi kuşkusuz hiç mantıklı değildi.

"Grace?"

Başını sağa sola salladı. “Özür dilerim, ne demiştin?”

“Neden bu saatte etrafta geziniyorsun?”

“Büyükannen kendisini iyi hissetmiyor,” dedi. Daha sonra da umutsuzca konuyu değiştirmek istediği için, “Eve geç gelmişsin,” diye ekledi.

“Stamford’da işim vardı,” dedi sertçe.

Metresi. Başka bir şey olsaydı bu kadar dolaylı konuşmazdı. Ancak şu anda burada olması tuhaftı. Genellikle geceyi onunla geçirirdi. Grace, saygın soyuna rağmen Belgrave’de bir hizmetkârdı ve hal böyle olunca da hemen hemen tüm dedikodulardan haberdar oluyordu. Dük bütün gece dışarıda olduğunda Grace genellikle bunu bilirdi.

“Biz… heyecanlı bir akşam geçirdik,” dedi Grace.

Dük ona merakla baktı.

Tereddüt hissetti ve sonra- eh, gerçeği söylemekten başka çare yoktu. “Haydutlar tarafından yolumuz kesildi.”

Dükün tepkisi hızlı oldu. “Tanrım,” diye bağırdı. “Sen iyi misin? Büyükannem iyi mi?”

“İkimiz de zarar görmedik,” diye güvence verdi ona Grace, “gerçi sürücümüzün başında kötü bir yumru var. Ona iyileşmesi için üç gün izin verme cüretinde bulundum.”

“Elbette.” Bir an gözlerini kapadı, üzgün görünüyordu. “Özür dilemem gerekiyor,” dedi. “Arabaya eşlik etmesi için birden fazla atlı uşak almanızda ısrar etmeliydim.”

“Saçmalama. Bu senin hatan değil. Kim düşünürdü ki-” Sözünü tamamlamadı, çünkü gerçekten de bir suçlamada bulunmanın hiçbir anlamı yoktu. “Bir zarar görmedik,” diye tekrarladı. “Tek önemli olan da bu.”

Dük iç geçirdi. “Ne aldılar?”

Grace yutkundu. Bir yüzükten başka bir şey çalmadıklarını ona nasıl açıklayabilirdi ki? Thomas aptal değildi, sebebini merak edecekti. Grace gergin bir şekilde gülümsedi, günün kelimesinin belirsizlik olduğuna karar vermişti. "Fazla bir şey değil," dedi. "Benden hiçbir şey almadılar. Çok zengin bir kadın olmadığım belliydi sanırım."

"Büyükannem küplere binmiştir."

"Biraz altüst oldu," diye kaçamak yanıt verdi.

"Zümrütlerini takmıştı, değil mi?" Dük başını salladı. "Yaşlı yarasa o taşlara gülünç biçimde düşkün."

Grace büyükannesini tanımlamasıyla alakalı onu azarlama isteğine karşı koydu. "Aslında zümrütleri kurtardı. Onları koltuk minderinin altına sakladı."

Dük etkilenmiş görünüyordu. "Öyle mi yaptı?"

"*Ben* yaptım," diye düzeltti Grace, zaferi paylaşmak istemeyerek. "Adamlar aracı taciz etmeden önce bana verdi."

Dük hafifçe gülümsedi ve tuhaf bir sessizlikten sonra, "Neden ayakta olduğunu ve bu kadar geç vakte kaldığını söylemedin," dedi. "Kuşkusuz dinlenmek senin de hakkın."

"Ben… şey…" Ona anlatmaktan başka çare yok gibi görünüyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile ertesi gün galeri duvarındaki kocaman boşluğu fark edecekti. "Büyükannenin garip bir isteği var."

"Onun bütün istekleri gariptir," diye cevapladı anında.

"Hayır, bu seferki… şey…" Grace'in gözleri hiddetle parıldadı. Hayatı nasıl olmuştu da bu hale gelmişti? "Galeriden bir resmi indirmeme yardım etmek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Bir resim."

Grace başıyla onayladı.

"Galeriden."

Yeniden dükü başıyla doğruladı. "Mütevazı ölçülerde kare olanlardan birini istediğini sanmıyorum."

"Meyve kâseli olan mı?"

"Hayır." Thomas hiçbir yorumda bulunmayınca Grace ekledi: "Amcanın portresini istiyor."

"Hangisi?"

"John."

Dük başını salladı, hafifçe gülümsüyordu ama ifadesinde hiç keyif yoktu. "O daima büyükannemin gözdesiydi."

"Ama sen onu hiç tanımadın," dedi Grace, Thomas'ın söyleme şeklinden dolayı- sanki onun kayırmalarına tanık olmuş gibi konuşmuştu.

"Hayır, tabii ki tanımadım. Ben doğmadan önce ölmüş. Fakat babam ondan söz ederdi."

Yüzündeki ifadeden konuyu daha fazla uzatmak istemediği belliydi. Grace daha fazla söyleyecek bir şey bulamıyor, onun düşüncelerini toparlamasını bekleyerek orada öylece duruyordu.

Anlaşılan başardı ki Grace'e döndü ve sordu: "Şu gerçek boyutlarına uygun olan portre, değil mi?"

Grace kafasında kendisini resmi duvardan indirmekle uğraşırken canlandırdı. "Korkarım öyle."

Bir an için galeriye gidecekmiş gibi göründü Thomas ama sonra çenesini yukarı kaldırdı ve bir kez daha her zerresiyle ürkütücü dük oldu. "Hayır," dedi kesin bir şekilde. "Bu akşam onun için resmi götürmeyeceksin. Eğer o lanet resmi odasında görmek niyetindeyse, sabah bir uşaktan isteyebilir."

Grace onun koruyucu davranışına gülümsemek istedi fakat fazlasıyla yorgundu. Bunun yanı sıra, konu düşes olunca alttan almayı çoktan öğrenmişti. "Seni temin ederim şu anda yatmaya gitmekten daha fazla istediğim bir şey yok ama sadece istediğini yapmak daha kolay olacaktır."

"Kesinlikle olmaz," dedi Thomas, otoriter bir şekilde ve dönerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Grace bir an onu izledikten sonra omzunu silkerek galeriye yöneldi. Bir resmi duvardan indirmek o kadar da zor olamazdı, değil mi?

Ancak daha sadece on adım atmıştı ki Thomas'ın arkasından ismini haykırdığını duydu.

Grace içini çekerek olduğu yerde durdu. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Bu karşılaştırmadan hiç hoşlanmazdı ama Thomas da büyükannesi kadar inatçıydı.

Dükün tekrar adını seslendiğini duyunca aceleyle geri döndü. "Buradayım," dedi sinirli sinirli. "Tanrım, herkesi uyandıracaksın."

Dük gözlerini devirdi. "Sakın bana tabloyu tek başına indireceğini söyleme."

"Yapmayacak olursam bütün gece zili çalıp beni çağırır, işte o zaman asla uyuyamam."

Dük gözlerini kıstı. "Beni izle."

"Neyi izleyeyim?" diye sordu Grace şaşkınlıkla.

"Zilin ipini sökmemi," dedi genç adam, yenilenmiş bir kararlılıkla merdivenlere yönelerek.

"İpini sökmek mi… Thomas!" Arkasından koştu ama tabii ki ona yetişemedi. "Thomas, yapamazsın!"

Dük döndü. Sakince gülümsemesi Grace'i her nedense endişelendirmişti. "Burası benim evim," dedi. "İstediğim her şeyi yapabilirim."

Grace yorgun beyniyle bunu sindirirken, Thomas ağır adımlarla koridorda yürüyerek büyükannesinin odasına girdi. Grace onun, "Sen ne yaptığını sanıyorsun," diye düşesi payladığını duydu.

Soluğunu tuttu ve arkasından odaya girerken Thomas'ın, "Tanrım, iyi misin?" dediğini duydu.

"Bayan Eversleigh nerede?" diye sordu düşes, gözlerini çılgın gibi odada dolaştırıyordu.

"Buradayım," dedi, ileri atılarak.

"Getirdin mi? Resim nerede? Oğlumu görmek istiyorum."

"Hanımefendi, çok geç oldu," diye açıklamaya çalıştı Grace. Nedenini bilmese de yavaş yavaş ilerledi. Eğer hanımı, hayduttan ve en sevdiği oğluna benzerliğinden bahsetmeye başlayacak olursa, nasıl yapacağını bilmese de onu durdurmaya çalışacaktı.

Tabii ki bunu başaramayacağını biliyordu, yine de yakın olmak, en azından felaketi önleyebileceğini zannetmesini sağlıyordu.

"Hanımefendi," dedi Grace tekrar usulca, yumuşak bir sesle. Hanımına dikkatli bir bakış attı.

"Sabahleyin bir uşaktan getirmesini isteyebilirsin," dedi Thomas, öncekinden daha az otoriter konuşuyordu, "ama Bayan Eversleigh'nin gecenin yarısında böyle ağır bir işi üstlenmesine kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Resme ihtiyacım var Thomas," dedi düşes ve Grace hemen elini tutmak için uzandı. Sesi acı dolu ve yorgundu. Ve, "Lütfen," dediğinde kesinlikle kendisi gibi değildi.

Grace, Thomas'a göz attı. Genç adam huzursuz görünerek, "Yarın," dedi. "Şayet istersen ilk iş olarak."

"Ama- "

"Hayır," diye sözünü kesti dük. "Bu akşam haydutlarca rahatsız edildiğin için üzgünüm. Rahatın ve sağlığın için gereken her şeyi -*makul olanları*- kesinlikle yapacağım fakat buna kaprisli ve zamansız talepler dâhil değil. Beni anlıyor musun?"

O kadar uzun süre birbirlerine baktılar ki Grace odadan kaçmak istedi. Sonra Thomas sert bir şekilde, "Grace, yatağa git," dedi. Arkasını dönmemişti.

Grace bir an kıpırdamadan durdu, ne beklediğini bilmiyordu - yaşlı kadının reddetmesini mi? Bu olmayınca bu akşam daha fazla bir şey yapmasına gerek olmayabileceğine karar verdi ve odadan çıktı. Yavaş yavaş koridorda yürürken onların tartıştığını duyabiliyordu - şiddetli ya da hararetli değildi. Ama zaten bunu beklemiyordu. Cavendish'ler soğukkanlıydı ve öfke dolu bir haykırmadan ziyade buz gibi iğneli sözlerle saldırmaları daha olasıydı.

Grace uzun, düzensiz bir soluk aldı. Buna hiçbir zaman alışamayacaktı. Beş yıldır Belgrave'deydi ve Thomas'la büyükannesi arasındaki karşılıklı dargınlıklar onu hâlâ şoke ediyordu.

Ve en kötü tarafı da bir sebeplerinin olmamasıydı! Bir seferinde Thomas'a birbirlerini neden böyle aşağıladıklarını sormaya cesaret etmişti. Thomas sadece omzunu silkmiş, her zaman böyle oldu, demişti. Thomas yaşlı düşesin babasından hoşlanmadığını, babasının da ondan nefret ettiğini ve ikisi de olmasa daha iyi olacağını söylemişti.

Grace hayretler içinde kalmıştı. Aile bireylerinin her zaman birbirlerini sevdiklerini düşünürdü. Onunki öyleydi. Annesi, babası... Gözlerini kapayarak gözyaşlarını

bastırmaya çalıştı. Ağlayacak kadar duygusallaşmıştı, belki de yorgun olduğu içindi. Artık ailesi için ağlamıyordu. Onları özlemişti, daima özleyecekti. Ancak ölümlerinin içinde açtığı o büyük boşluk iyileşmişti.

Ve şimdi... eh, bu dünyada yeni bir yer bulmuştu. Onun beklediği gibi değildi ve annesiyle babasının kendisi için planladığı da bu değildi ama yiyecek ve giyecekle, zaman zaman arkadaşlarını görme fırsatıyla gelmişti.

Yine de bazen, gece geç vakitte yatağında yatarken çok zor geliyordu. Nankör olmaması gerektiğini biliyordu - Tanrım, bir şatoda yaşıyordu. Fakat hizmetkârlık ve huysuz tavırlar için yetiştirilmemişti. Babası taşralı bir centilmendi, annesi yerel cemiyetin sevilen bir üyesiydi. Onu sevgiyle, mutlulukla büyütmüşlerdi ve bazen akşamları şöminenin önünde otururlarken babası içini çeker, onun kız kurusu olacağını, çünkü etrafta kızı için yeterince iyi bir erkeğin kesinlikle olmadığını söylerdi.

Grace gülerek, "Peki ya İngiltere'nin geri kalanında?" derdi.

"Orada da yok!"

"Fransa?"

"Daha neler, orada da yok."

"Amerika?"

"Anneni öldürmeye mi çalışıyorsun? Biliyorsun ki daha sahili görünce onu deniz tutuyor."

Hepsi bir şekilde Grace'in tam orada, Lincolnshire'da veya en azından kısa mesafede birisiyle evleneceğini ve mutlu olacağını biliyordu. Annesiyle babasının bulduğunu o da bulacaktı, çünkü hiç kimse onun aşktan başka bir sebeple evlenmesini beklemiyordu. Bebekleri olacak, evi kahkahalarla dolacak ve mutlu olacaktı.

Kendisini dünyanın en şanslı kızı sanıyordu.

Ama Eversleigh'lerin evlerine düşen ateş çok zalimdi ve geçtiğinde Grace öksüz kalmıştı. On yedi yaşındaydı, tek başına kalması mümkün değildi ve aslında babasının işleri düzenlenip de vasiyetname okununcaya kadar kimse onunla ne yapacağını bilememişti.

Grace buruşuk giysilerini çekip çıkararak yatmaya hazırlanırken acı bir biçimde güldü. Babasının talimatları sadece her şeyi daha kötü hale getirmişti. Borçları vardı; çok büyük değildi fakat Grace'e yük olmaya yetmişti. Görünüşe göre annesiyle babası her zaman kendi olanaklarının biraz üstünde yaşamış, muhtemelen sevgi ve mutluluğun kendilerini ayakta tutacağını ummuşlardı.

Ve gerçekten de öyle olmuştu. Sevgi ve mutluluk Eversleigh'lerin karşılaştıkları her engele güzelce karşı koymuştu.

Ölüm dışında.

Sillsby -Grace'in o güne dek bildiği tek ev- miras yoluyla en yakın erkek akrabasına devredilmişti. Bunu biliyordu ama kuzeni Miles'ın orada ikamet etmeye ne kadar hevesli olduğunu hiç bilmiyordu. Veya onun hâlâ evli olmadığını da bilmiyordu. Ya da kendisini duvara doğru itip dudaklarını onun dudaklarına zorla yapıştırdığında, o kurbağanın gösterdiği nezaket ve yardımseverliğin karşılığını istediğini de bilmiyordu.

Bunun yerine Grace dirseğini kaburgalarına geçirmiş ve dizini kaldırıp onun-

Eh, bundan sonra kuzeni ona fazla düşkünlük göstermemişti. Bu korkunç çöküşte hâlâ gülümsemesini sağlayan tek kısım bu olmuştu.

Reddedilişine kızarak, Grace'i karga tulumba kapı dışarı etmişti. Grace'in hiçbir şeyi kalmamıştı. Evi, parası ve akrabası (kuzenini saymayı reddediyordu).

Yaşlı düşes işte o anda gelmişti.

Grace'in kötü durumuyla alakalı haberler bölgede hızla yayılmış olmalıydı. Düşes buzdan bir tanrıça gibi baskın yapmış ve Grace'i alıp götürüvermişti. Güzelce ağırlanacak bir konuk olduğuna dair bir fikre asla kapılmamıştı. Yaşlı düşes tüm maiyetiyle birlikte gelmiş, gözlerini dikerek Miles rahatsızca kıpırdanmaya başlayıncaya kadar onu bakışlarıyla alt etmiş (bu Grace için kelimenin tam anlamıyla keyifli bir an olmuştu) ve ardından Grace'e, "Benim refakatçim olacaksın," diye bildirmişti.

Daha Grace reddetme veya kabul etme fırsatı bulamadan yaşlı düşes dönmüş ve odadan çıkmıştı. Bu sadece herkesin bildiği şeyi doğrulamıştı - Grace'in bir başlangıç yapma konusunda hiçbir seçeneği olmadığını.

Bunlar beş yıl önce olmuştu. Şimdi Grace bir şatoda yaşıyor, güzel yemekler yiyordu ve giysileri eğer son moda değilse bile, iyi dikilmiş ve gerçekten çok güzeldi. (Ne olursa olsun düşes pinti değildi.)

Büyüdüğü yerlerden sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyordu ve arkadaşlarından çoğu hâlâ yakınlarda ikamet ediyor, onları belli bir düzenle - köyde, kilisede, akşamüstü toplantılarında - görebiliyordu. Ve kendisine ait bir ailesi olmasa da en azından Miles'la evlenmek zorunda kalmamıştı.

Ancak yaşlı kadının kendisi için tüm yaptıklarının değerini ne kadar bilirse bilsin, bir şey daha istiyordu.

Veya belki de 'bir şey daha' değil. Sadece başka bir şey.

Pek ihtimal yok, diye düşündü yatağına yatarken. Kendi gibi doğmuş bir kadın için seçenekler çalışmak veya evlenmekti. Ki bu Grace'in durumunda çalışmak anlamına gelmişti. Lincolnshire erkekleri düşes tarafından herhangi bir teklif yapamayacak kadar sindirilmişlerdi. Augusta Cavendish'in yeni bir refakatçiyi eğitme niyeti olmadığı da gayet iyi biliniyordu.

Grace'in meteliksiz olduğuysa daha da iyi biliniyordu.

Gözlerini kapayarak arasına kaydığı çarşafların en yüksek kalitede olduğunu ve biraz önce üfleyerek söndürdüğü mumun saf balmumundan yapıldığını kendisine hatırlatmaya çalıştı. Gerçekten de her türlü fiziksel konforu vardı.

Ama Grace'in istediği şey…

Gerçekte onun ne istediğinin önemi yoktu. Nihayet uykuya dalmadan önceki son düşüncesi bu oldu.

Ve rüyasında bir haydut gördü.

Bölüm Üç

Beş kilometre uzakta, küçük bir handa, bir adam odasında pahalı bir Fransız brendi şişesi, boş bir kadeh, çok küçük bir giysi sandığı ve bir kadın yüzüğüyle tek başına oturuyordu.

Adı Jack Audley'ydi; eskiden majestelerinin ordusunda Yüzbaşı John Audley'di; eskiden İrlanda'da County Cavan'dan, Butlersbridge köyünden Jack Audley'di; eskiden aynı yerden Jack Cavendish-Audley'di; ve eskiden -daha da eskiden, vaftiz edildiği zamanlarda- John Augustus Cavendish'ti.

Minyatür ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Gece vakti pek iyi görememişti, hem zaten minyatür bir resimde bir adamın özünü yakalayabilen bir portre ressamıyla da henüz karşılaşmamıştı.

Ama yüzük…

Eli titreyerek kendisine bir içki daha doldurdu.

Yaşlı leydinin elinden aldığında yüzüğe yakından bakmamıştı. Ama şimdi, kiralık odasının mahremiyetinde baktı. Ve gördüğü şey onu iliklerine kadar sarstı.

Yüzüğü daha önce görmüştü. Kendi parmağında.

Kendisininki erkek versiyonuydu ancak tasarım aynıydı. Bükümlü bir çiçek, minicik kıvrımlı bir D harfi oluşturmuştu. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu, kendisine babasının isminin John Augustus Cavendish olduğu söylenmişti ve isminde büyük D harfi yoktu.

D harfinin neyi temsil ettiğini bilmiyordu fakat yaşlı leydinin bildiğini biliyordu. Ve bunun sadece bir tesadüf olduğuna kendisini ikna etmeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu akşam ıssız Lincolnshire yolunda büyükannesiyle karşılaştığını biliyordu.

Aman Tanrım.

Yüzüğe tekrar baktı. Masadaki yüzük mum ışığında ona göz kırpıyordu. Birdenbire kendi yüzüğünü çevirerek çekip çıkardı. Parmağının en son ne zaman çıplak olduğunu hatırlayamıyordu. Teyzesi bunu yakınında tutmasında ısrar etmişti; bu babasından kalan tek hatıraydı.

Annesinin, İrlanda Denizi'nin buz gibi sularından çıkarıldığında titreyen parmaklarıyla bunu sımsıkı tuttuğu söylenmişti ona.

Jack yavaş yavaş yüzüğü uzattı, dikkatle kız kardeşinin yanına koydu. Onlara bakarken dudakları düz bir çizgi halini aldı. Ne düşünmüştü? İkisini yan yana koyduğunda aslında oldukça farklı olduklarını göreceğini mi?

Babası hakkında çok az şey biliyordu. Tabii ki ismini ve varlıklı bir İngiliz ailesinin oğlu olduğunu biliyordu. Teyzesi onunla sadece iki kere karşılaşmıştı; onun izlenimine göre babasının bir şekilde akrabalarıyla arası açıktı. Babası onlardan, asıl mesele hakkında fazla bir şey söylemek istemeyen kişilerin takındığı tavırla, sadece gülerek söz ediyordu.

Fazla parası yoktu veya teyzesi öyle sanmıştı. Kıyafetleri kaliteliydi ama yıpranmıştı ve bilindiği kadarıyla aylardır İrlanda'nın kırsal bölgelerinde dolaşıyordu. Bir okul arkadaşının düğününde şahitlik yapmak için geldiğini ve çok sevdiği için kaldığını söylemişti. Teyzesi bundan kuşkulanmak için bir neden görmemişti.

Sonuçta Jack'in tüm bildiği şuydu: John Augustus Cavendish, İrlanda'ya yolculuk yapan soylu bir İngiliz centilmeniydi, Louise Galbraith'e âşık olmuş, onunla evlenmiş ve sonra kendilerini İngiltere'ye götürecek olan gemi İrlanda kıyılarında batınca ölmüştü. Louise yaralı ama sağ olarak sahile vurmuştu. Hamile olduğu fark edildiğinde bir aydan fazla zaman geçmişti.

Ancak zayıf düşmüştü, üzüntüden perişandı ve kız kardeşi -Jack'i kendi çocuğu gibi yetiştiren kadın- Louise'in hamileliğe dayanmasının bile sürpriz olduğunu, sonunda doğumu atlatamayarak onu doğururken öldüğünü söylemişti.

Tüm bunlar Jack'in babası hakkında bildiklerinin özetiydi. Zaman zaman annesini babasını düşünür, kim olduklarını ve gülümsemeye hazır halini hangisinden aldığını merak ederdi.

İki günlükken William ve Mary Audley'ye verilmişti ve eğer kendi çocuklarını daha fazla sevmişlerse bile bunu anlamasına asla izin vermemişlerdi. Jack iki erkek ve bir kız kardeşle birlikte, küçük bir oğlanın hayal edebileceği her şey için kusursuzca uygun, inişli çıkışlı, sekiz hektarlık bir arazide bir toprak lordunun oğlu olarak büyümüştü.

Harika bir çocukluğu olmuştu. Lanet olsun, mükemmele yakındı. Şu anda arzuladığı hayatı yaşamıyordu ve

bazen geceleri yatakta yatarken arabaları soyarak ne halt ettiğini de merak ediyordu ama en azından, bu noktaya kendi seçimleri ve kusurlarıyla geldiğini biliyordu.

Ve çoğu zaman mutluydu. Doğuştan neşeliydi ve aslında kırsal İngiliz yolları boyunca Robin Hood'culuk oynamaktan daha beteri de olabilirdi. En azından bir çeşit amacı olduğunu hissediyordu. Orduyla yolları ayrıldıktan sonra ne yapacağını bilememişti. Asker yaşamına geri dönmek istememişti fakat başka ne vasfı vardı ki? Görünüşe göre hayatta iki becerisi vardı: At üstünde sanki o pozisyonda doğmuş gibi oturabiliyordu ve en aksi insanları bile yönetmeye yeterli zekâ ve konuşma yeteneğine sahipti. Bu özellikler bir araya gelince, arabaları soymak en mantıklı seçim gibi gelmişti.

Jack ilk hırsızlığını Liverpool'da, genç bir züppenin, kendisinden bir peni dilenme cüretini gösteren tek elli eski bir askeri tekmelediğine şahit olduğu zaman yapmıştı. Jack büyük bir bardak biranın da cesaretlendirmesiyle adamı karanlık bir köşeye kadar takip etmiş, silahını onun kalbine doğrultmuş ve cüzdanıyla oradan uzaklaşmıştı.

Daha sonra cüzdanın içindekileri Queens Yolu'ndaki, çoğu bir zamanlar asker olan -ama sonradan yüzüstü bırakılmış- dilenciler arasında dağıtmıştı.

Eh, içindekilerin yüzde doksanı dağıtılmıştı. Jack'in de yemek yemesi gerekiyordu.

Bundan sonra yol kesip haydutluk yapmaya geçmek kolay bir adım olmuştu. Bu bir hırsızın hayatından çok daha güzeldi. Hem at sırtındayken kaçıp kurtulmanın daha kolay olduğu inkâr edilemezdi.

Böylece hayatı bu olmuştu. Yaptığı şey buydu işte. Eğer

İrlanda'ya dönmüş olsaydı, muhtemelen şimdi evlenmiş, aynı kadınla aynı yatakta yatıyor olacaktı. Hayatı County Cavan'dan ibaret olacaktı ve kendi dünyası bugün olduğundan çok, çok daha küçük bir yer olacaktı.

Onun gezgin bir ruhu vardı. İrlanda'ya bu nedenle geri dönmemişti.

Kadehine biraz daha brendi doldurdu. İrlanda'ya geri dönmemesinin yüzlerce sebebi vardı. En azından elli.

Önce bir yudum, sonra bir yudum daha aldı, ardından sahtekârlığına devam edecek kadar sarhoş oluncaya dek iyice içti.

İrlanda'ya dönmemek için bir nedeni vardı. Bir neden ve yüzleşebileceğini düşünemediği dört kişi.

Oturduğu yerden kalkarak pencereye doğru gitti ve dışarıya baktı. Görecek fazla bir şey yoktu - atlar için küçük bir ahır, yolun karşısında sık yapraklı bir ağaç. Ay ışığı havayı şeffaflaştırmıştı - parıltılı ve yoğundu, sanki insan dışarı çıksa kendini kaybedecekmiş gibiydi.

Zalimce gülümsedi. Bu kesinlikle baştan çıkarıcıydı.

Belgrave Şatosu'nun nerede olduğunu biliyordu. Bir haftadır kasabadaydı; insan Lincolnshire'daki büyük evlerin yerini öğrenmeden bu kadar uzun kalamazdı, hatta oranın sakinlerini soyacak bir hırsız olmasa bile. Bir göz atabilirim, diye düşündü. Muhtemelen bir göz atmalıydı. Bunu birisine borçluydu. Lanet olsun, belki de kendisine borçluydu.

Babasına karşı fazla ilgi duymamıştı… ama daima biraz ilgilenmişti. Ve işte buradaydı.

Kim bilir bir daha tekrar Lincolnshire'a ne zaman gelecekti? Tek bir yerde fazla uzun kalmayacak kadar rahatına düşkündü.

Yaşlı leydiyle konuşmak istemiyordu. Kendisini tanıtmak ve açıklamalar yapmak veya olduğundan farklı biriymiş gibi davranmak istemiyordu-

Eski bir asker.

Bir haydut.

Bir hırsız.

Bir aptal.

Bazen yufka yürekli leydilere acımasız davrandığından allak bullak olurdu - o zamanlarda eve bir daha *dönemeyeceğini* düşünürdü.

Tanrım, sadece şöyle bir bakmak için bile neler vermezdi.

Gözlerini kapadı. Ailesi onu memnuniyetle karşılardı. En kötü tarafı da buydu. Teyzesi kollarını ona dolayacaktı. Bunun onun hatası olmadığını söyleyecekti ve çok anlayışlı davranacaktı.

Ama o anlayamazdı. Uykuya dalmadan önce son düşüncesi bu oldu.

Ve rüyasında İrlanda'yı gördü.

Ertesi gün parlak ve ışıl ışıldı. Yağmur yağmış olsaydı, Jack yola çıkma zahmetine girmezdi. At sırtındaydı ve hayatını yeterince iliklerine kadar ıslanarak geçirmişti. Zorunda kalmadıkça yağmurda yola çıkmıyordu. En azından bu kadarını öğrenmişti.

Ama akşama kadar ortaklarıyla buluşması gerekmiyordu, bu yüzden bir gezintiye çıkmaması için bir bahanesi yoktu. Ayrıca sadece bir bakacaktı. Belki de yaşlı leydiye yüzüğü bırakmanın bir yolu olup olmadığını anlayabilirdi. Bunun onun için çok şey ifade ettiğini düşünüyordu ve

yüzük satılsa oldukça yüklü bir meblağ elde edebileceği halde onu satmaya içinin el vermeyeceğini biliyordu.

Böylece sağlam bir kahvaltı yaptı -hancının kafasını netleştireceğine yemin ettiği zararlı içeceklerin eşliğinde- Jack ağzını açıp, "Yumurta," dediğinde hancı, "Size ihtiyacınız olanı getireceğim," demişti. Şaşırtıcı bir şekilde karışım işe yaramış (dolayısıyla doyurucu kahvaltıyı da güzelce sindirmişti) ve Jack atına binerek telaşsız bir süratle Belgrave Şatosu'na doğru yola koyulmuştu.

Son birkaç gündür bölgeyi sık sık gezmişti ama ilk kez bu defa kendisini çevreyi merak ederken buldu. Bazı nedenlerle ağaçlar daha ilginç gelmişti - yaprakların şekilleri, rüzgâr estiği zaman sallanmaları. Çiçekler de öyleydi. Bazıları ona aşina geliyordu, İrlanda'da açanlarla aynıydı. Ama kimileriniyse hiç görmemişti, muhtemelen bu bölgeye özgüydü.

Bu garipti. Ne düşünmesi gerektiğinden pek emin değildi. Belki de sebebi, bunun babasının her geçtiğinde gördüğü manzara olmasıydı. Veya belki de sebebi İrlanda Denizi'nde o fırtına çıkmasaydı, bunların kendi çocukluğunun çiçekleri ve ağaçları olacak olmasıydı. Jack annesiyle babasının evlerinin İngiltere'de mi yoksa İrlanda'da mı olacağını bilmiyordu. Anlaşılan gemileri battığında annesi, Cavendish ailesiyle tanışmak için gidiyordu. Mary Teyze, Louise'in İngiltere'yi biraz görme fırsatı olduktan sonra karar vermeyi planladıklarını söylemişti.

Jack durdu ve sırf meraktan ağaçtan bir yaprak kopardı. Evdeki kadar yeşil değil, diye karar verdi. Tabii ki önemli olduğundan değildi fakat tuhaf bir şekilde öyleydi.

Yaprağı yere attı ve sabırsızca daha hızlı gitmeye başladı.

Şatoyu görmeye gittiği için suçluluk duyması gülünçtü. Tanrım, kendisini tanıtacak falan değildi. Yeni bir aile bulmak istemiyordu. Audley'lere bundan çok daha fazlasını borçluydu.

Sadece görmek istiyordu. Uzaktan. Neler olabileceğini ve neler *olmadığına* memnun olduğunu görmek için.

Ama belki de olması gerekiyordu.

Jack rüzgârın anıları uzaklaştırmasına izin vererek dört nala gitmeye başladı. Rüzgâr arındırıcı, neredeyse affediciydi ve fark etmeden yolun sonuna gelmişti. Tek düşünebildiği-

Aman *Tanrım*.

Grace bitkindi.

Bir gece önce uyumuştu ama ne çok ne de deliksizdi. Düşes sabah yatağında kalmayı tercih etse de ona bu fırsat tanınmamıştı.

Hanımı son derece talepkardı, bir o yana bir bu yana dönmesine, başını yastıktan kaldırmayı reddetmesine rağmen gene de Grace'i altı kere çağırmayı başarmıştı.

Sonunda merhum kocasının eski masasının alt çekmecesinden Grace'in bulup çıkardığı, *JOHN, ETON* etiketli bir kutuya saklanmış bir tomar mektuba kendini kaptırmıştı.

Okul notlarıydı. Kimin aklına gelirdi ki?

Ancak Grace'in kısa dinlenmesi daha yirmi dakika geçmeden kesildi, çünkü uzun süreli komşuları Crowland Kontu'nun güzel, sarışın kızları Leydi Elizabeth ve Leydi Amelia Willoughby gelmişti ve Grace, onları arkadaşı olarak düşünmekten daima memnuniyet duyardı.

Özellikle Elizabeth'i. Yaşıtlardı ve Grace'in konumu anne babasının ölümüyle aniden sarsılmadan önce, uygun arkadaşlar olarak düşünülmüşlerdi. Ah, herkes Grace'in Willoughby kızları gibi bir evlilik yapmayacağını biliyordu - her şeyden önce, hiçbir zaman Londra'da bir sezon geçirmeyecekti. Fakat hepsi Lincolnshire'da olduklarından, eşit olmasalar bile, en azından aynı düzeyde sayılıyorlardı. Lincolnshire Dans Topluluğu'ndaki insanların fazla titiz olduğu söylenemezdi.

Ve kızlar yalnız oldukları zaman, sınıfsal ayrımlar asla dikkat ettikleri bir şey olmamıştı.

Amelia, Elizabeth'in küçük kardeşiydi. Sadece bir yıl vardı aralarında ama küçükken bu büyük bir uçurum gibi geliyordu, bu yüzden Grace onunla çok samimi olamamıştı. Ama bunun yakında değişeceğini düşünüyordu. Amelia, Thomas'la nişanlıydı ve bu, daha onlar beşikteyken ayarlanmıştı. Eğer başka bir genç lorda söz verilmemiş olsaydı, Thomas'ın nişanlısı Elizabeth olacaktı (onun nişanı da beşikteyken yapılmıştı; Lord Crowland olayları şansa bırakacak birisi değildi). Ancak Elizabeth'in nişanlısı oldukça gençken ölmüştü. Leydi Crowland (diplomasiden anlayan biri hiç olmamıştı) her şeyin çok uygunsuz olduğunu söylese de Amelia'yı Thomas'a bağlayan resmi kâğıtlar çoktan imzalanmış ve en iyisinin her şeyi olduğu gibi bırakmak olduğuna karar verilmişti.

Grace nişan konusunu Thomas'la hiç tartışmamıştı - arkadaştılar ama bu kadar kişisel bir şeyi asla onunla konuşmazdı. Yine de Thomas'ın tüm durumu uygun bulduğundan uzun zamandır şüpheleniyordu. Bir nişanlı, evliliğe istekli diğer genç kızları (ve annelerini) kendin-

den uzak tutardı. Bir şekilde. İngiliz leydileri söz konusu bekâr erkekler olduğunda ihtimallerini her zaman değerlendirdiği bilinen bir gerçekti ve Thomas da kadınların, bir umutla belki Amelia… kaybolur diyerek kendilerini mümkün olan en iyi şekilde göstermeye çalışmadıkları hiçbir yere gidemiyordu.

Kaybolur.

Ölür.

Bir düşes olmayı istemediğine karar verir…

Sanki bu konuda Amelia'nın bir seçim şansı varmış gibi, diye düşündü Grace alayla.

Ama bir 'eş' bir 'nişanlı'dan oldukça daha etkin bir caydırıcı olmasına rağmen, Thomas işi ağırdan almaya devam ediyor ve Grace onun korkunç biçimde duyarsız biri olduğunu düşünüyordu. Tanrı aşkına, Amelia yirmi bir yaşına basmıştı. Ve Leydi Crowland'e göre, eğer geleceğin Düşes Wyndham'ı olarak belirlenmiş olmasaydı Londra'da en az dört erkek ona evlenme teklif etmiş olacaktı.

(Elizabeth üçün daha doğru olduğunu söylemişti ama gene de zavallı kız yıllardır belirsizlik içindeydi.)

"Kitaplar!" diye duyurdu Elizabeth salona girerlerken. "Söz verdiğim gibi."

Annesinin emriyle Elizabeth yaşlı düşesten birkaç kitap ödünç almıştı. Aslında Leydi Crowland kitap okumazdı. Leydi Crowland dedikodu sayfalarının dışında pek az şey okurdu ama onları iade etmek Belgrave'i ziyaret etmek için iyi bir bahane oluyordu ve annesi, Amelia'nın Thomas'ın etrafında boy göstermesine neden olan her şeye taraftardı.

Kimsenin ona, Amelia'nın Belgrave'deyken Thomas'ı nadiren gördüğünü söyleyecek cesareti yoktu. Çoğu za-

man düşesin arkadaşlığına katlanmak zorunda kalıyordu ancak Wyndham neslini ilerletecek olan genç kızın huzurundayken, Augusta Cavendish'in yaptığına arkadaşlık demek muhtemelen fazla cömertçe olurdu.

Hanımı kusur bulmakta çok başarılıydı. Hatta bu onun en büyük yeteneği denebilirdi.

Ve Amelia da onun en sevdiği konuydu.

Ancak bugün kurtulmuştu. Düşes yukarı katta, ölmüş oğlunun Latince fiil çekimlerini okuyordu ve bu sayede Amelia çayını yudumlarken Grace'le Elizabeth sohbet etmekteydiler.

Daha doğrusu Elizabeth konuşuyordu. Grace'in tüm yapabildiği uygun anlarda başını sallamak veya mırıldanmaktı. İnsan yorgunluktan beyninin tamamen duracağını düşünürdü fakat tam tersi olmuştu. O haydudu düşünmekten kendini alamıyordu. Ve onun öpüşünü. Ve kimliğini. Ve öpüşünü. Ve onunla tekrar karşılaşıp karşılaşmayacağını. Ve öpüşünü. Ve-

Onu düşünmeye son vermesi gerekiyordu. Bu çılgınlıktı. Çay tepsisine göz attı, son bisküviyi yerse kabalık olup olmayacağını merak etti.

"İyi olduğundan emin misin Grace?" dedi Elizabeth, onun elini tutmak için uzanarak. "Çok yorgun görünüyorsun."

Grace gözlerini kırpıştırarak sevgili arkadaşının yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Özür dilerim," dedi hemen. "Dikkatsizliğim için bir mazeret olmasa da çok yorgunum."

Elizabeth yüzünü buruşturdu. Düşesi biliyordu, onu herkes bilirdi. "Seni dün gece geç vakte kadar ayakta mı tuttu?"

Grace başıyla onayladı. "Evet, gerçi doğruyu söylemek gerekirse bu onun hatası değil."

Elizabeth yanıtlamadan önce kimsenin dinlemediğinden emin olmak için kapıya göz attı. "Her zaman onun hatasıdır."

Grace alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, bu sefer değildi. Biz..." Eh, Elizabeth'e anlatmamak için bir nedeni var mıydı? Thomas zaten biliyordu ve kuşkusuz akşama kadar tüm kasabada duyulacaktı. "Aslında haydutlar tarafından yolumuz kesildi."

"Ah, Tanrım! Grace!" Elizabeth hızla fincanını bıraktı. "Bu kadar ilginin dağınık olmasına şaşmamalı!"

"Hmm?" Amelia, Grace'le Elizabeth çene çalarken sık sık yaptığı gibi gözlerini boşluğa dikmişti fakat bu konunun ilgisini çektiği açıkça belliydi.

"Kendime geldim aslında," diye temin etti onu Grace. "Sadece biraz yorgunum. İyi uyumadım."

"Ne oldu?" diye sordu Amelia.

Elizabeth onu sertçe dürttü. "Haydutlar Grace'le düşesin yolunu kesmiş!"

"Gerçekten mi?"

Grace başıyla onayladı. "Dün akşam. Toplantıdan eve dönerken." Ve sonra aklına geldi - *Tanrım, eğer haydut gerçekten yaşlı hanımın torunuysa ve meşru ise, o zaman Amelia'ya ne olacak?*

Ama meşru değildi. Olamazdı. Pekâlâ, bir Cavendish olabilirdi ama kesinlikle meşru olamazdı. Düklerin oğulları taşrada meşru çocuk bırakmazlardı. Böyle bir şey hiç olmamıştı.

"Bir şey aldılar mı?" diye sordu Amelia.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordu Elizabeth. "Ona bir silah doğrulttular!" Grace'e döndü. "Öyle, değil mi?"

Grace zihninde tekrar gördü - namlunun yuvarlak soğuk ucu, haydudun yavaş, baştan çıkaran bakışları. Kendisine ateş etmeyecekti. Artık bunu biliyordu, yine de, "Aslında doğrulttular," dedi usulca.

"Çok korktun mu?" diye sordu Elizabeth nefes nefese. "Ben olsam korkardım. Bayılırdım."

"Ben bayılmazdım," diye belirtti Amelia.

"Eh, tabii bayılmazdın," dedi Elizabeth sinirlenerek. "Grace söylediğinde nefesin bile kesilmedi."

Grace - Tanrım, kızardığını hissediyordu.

Amelia öne eğildi, gözleri ışıldıyordu. "Peki yakışıklı mıydı?"

Elizabeth kardeşine sanki deliymiş gibi baktı. "Kim?"

"Haydut tabii ki."

Grace bir şeyler geveledi ve çay içiyormuş gibi yaptı.

"Öyleymiş," dedi Amelia muzaffer bir tavırla.

"Bir maske takıyordu," diye belirtmek zorunda hissetti Grace.

"Ama gene de yakışıklı olduğunu söyleyebilirsin."

"Hayır!"

"Öyleyse aksanı çok romantikti, değil mi? Fransız mıydı? İtalyan mı?" Amelia'nın gözleri daha da kocaman açılmıştı. "İspanyol."

"Sen delirmişsin," dedi Elizabeth.

"Aksanında vurgu yoktu," diye karşılık verdi Grace. Sonra o inişli çıkışlı konuşmasını, sesindeki o şeytani neşeyi düşündü. "Yani pek sayılmaz. İskoç belki de? İrlanda? Kesin olarak söyleyemem."

Amelia mutlu bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Bir haydut. Ne romantik."

"Amelia Willoughby!" diye azarladı Elizabeth. "Grace'e silahla saldırdılar ve sen bunu romantik mi buluyorsun?"

Amelia cevap vermek için ağzını açtı ama tam o sırada koridordan gelen ayak sesleri duyuldu.

"Düşes mi?" diye fısıldadı Elizabeth, yanılmayı istiyormuş gibi görünüyordu.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Grace. "Aşağıya indiğimde hâlâ yataktaydı. Oldukça... şey... perişandı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Elizabeth ve sonra gözlerini ardına kadar açtı. "Zümrütlerini çaldılar mı?"

Grace başını iki yana salladı. "Onları sakladık. Koltuk minderinin altına."

"Ah, ne kadar zekice!" dedi Elizabeth takdirle. "Öyle değil mi Amelia?" Cevap beklemeden tekrar Grace'e döndü. "Senin fikrindi değil mi?"

Grace mücevherleri mutlulukla teslim edeceğini söylemek için ağzını açtı ama tam o sırada Thomas açık kapının önünden geçerek oturma odasına gitti.

Konuşma durdu. Elizabeth, Grace'e ve Grace de Amelia'ya baktı, Amelia ise sadece şu anda boş olan kapı eşiğine bakıyordu. Bir an nefesler tutulduktan sonra, Elizabeth Amelia'ya dönerek, "Sanırım burada olduğumuzu fark etmedi," dedi.

"Umurumda değil," dedi Amelia ve Grace ona inandı.

"Nereye gittiğini merak ediyorum," diye mırıldandı Grace, gerçi kimsenin kendisini duyduğunu sanmıyordu. Hâlâ kapıya bakıyorlar, Thomas'ın geri dönüp dönmeyeceğini görmek için merakla bekliyorlardı.

Önce bir homurtu, sonra bir çarpma sesi duyuldu. Grace merak ederek ayağa kalktı.

Thomas'ın, "Lanet olsun," diye öfkeyle söylendiğini duydu.

Grace yüzünü buruşturarak diğerlerine göz attı. Onlar da ayağa kalkmışlardı.

"Aman ona dikkat," dediğini duydu Thomas'ın.

Sonra, üç leydi sessizlik içinde izlerken iki uşağın düzgün tutmaya uğraştıkları John Cavendish'in tablosu açık kapının önünden geçti.

"O kim?" diye sordu Amelia portre geçerken.

"Düşesin ortanca oğlu," diye mırıldandı Grace. "Yirmi dokuz yıl önce ölmüş."

"Portreyi niye taşıyorlar?"

"Düşes onu yukarı kata istiyor," diye yanıtladı Grace, bu kadar cevabın yeterli olduğunu düşünerek. Hanımının neyi niçin yaptığını kim bilebilirdi ki?

Görünüşe göre Amelia bu açıklamayla tatmin olmuştu, çünkü daha fazla soru sormadı. Veya Thomas kapıda yeniden belirmek üzere o anı seçtiği için olabilirdi.

"Hanımlar," dedi.

Üçü birden çabucak reverans yaptılar.

Thomas bariz bir şekilde sadece kibar olduğunda yaptığı gibi kendine has şekilde başıyla selamladı. "İzninizle." Ve birden gitti.

"Eh," dedi Elizabeth ve Grace bunu, Thomas'ın kabalığına karşı öfkesini ifade etmeye çalıştığından mı yoksa sadece sessizliği doldurmak için mi yaptığından emin olamadı. Eğer sebebi ikincisiyse işe yaramamıştı, çünkü sonunda Elizabeth, "Belki de gitmeliyiz," diye ekleyinceye kadar kimse başka bir şey söylemedi.

"Hayır, gidemezsiniz," dedi Grace, kötü haberleri veren kişi olduğu için kendisini berbat hissediyordu. "Henüz olmaz. Düşes Amelia'yı görmek istiyor."

Amelia inledi.

"Üzgünüm," dedi Grace ve doğru söylüyordu.

Amelia oturdu, çay tepsisine bakarak, "Son bisküviyi yiyorum," dedi.

Grace başıyla onayladı. Amelia'nın önündeki azap için enerjiye ihtiyacı vardı. "Biraz daha istetsem mi?"

Ama az sonra Thomas *tekrar* geldi. "Resmi merdivenlerde neredeyse mahvediyorduk," dedi Grace'e, başını iki yana sallayarak. "Koca şey sağa doğru sallandı ve neredeyse parmaklıklara çarpıp delinecekti."

"Oh!"

"Büyükannemin yüreğine inecekti," dedi keyifle. "Sadece yüzünü görmek için bile bu heyecana değerdi."

Grace kalkıp yukarı çıkmaya hazırlandı. Eğer düşes uyanıksa, bu Willoughby kız kardeşlerle sohbeti sona ermiş demekti. "Yani büyükannen yataktan kalktı mı?"

"Sadece taşınma işlemine nezaret etmek için. Şimdilik emniyettesin." Başını iki yana salladı, bunu yaparken gözlerini devirmişti. "Dün gece gidip resmi getirmeni isteme cesaretine inanamıyorum. Ya da," diye ekledi oldukça anlamlı bir şekilde, "senin gerçekten bunu yapabileceğini düşündüğüne."

Grace açıklaması gerektiğini düşündü. "Düşes dün gece resmi ona götürmemi istedi," dedi Elizabeth ve Amelia'ya.

"Ama çok büyük!" dedi hayretle Elizabeth.

"O oğlu büyükannemin her zaman gözdesi olmuştu," dedi Thomas, dudaklarını Grace'in pek de gülümseme

diye tanımlayamayacağı bir şekilde bükerek. Thomas odanın karşısına baktı ve sonra gelecekteki eşinin orada olduğunu sanki aniden fark etmiş gibi, "Leydi Amelia," dedi.

"Lordum," diye yanıtladı Amelia.

Ama Thomas muhtemelen onu duymamıştı. Çoktan Grace'e dönmüş, ona, "Onu kilit altına alırsam bana destek olursun, değil mi?" demişti.

"Thom- " diye başladı Grace ama son anda sustu. Elizabeth ve Amelia'nın Belgrave'de ilk ismini kullanmasına izin verdiğini bildiklerini sanıyordu fakat yine de başkalarının yanında böyle yapmak saygısızlık olurdu.

"Lordum, bugün ona fazladan sabır göstermeniz gerekiyor. Çok perişan," dedi her kelimeyi dikkatli bir azimle telaffuz ederek.

Grace, hanımının üzülmesine sıradan bir soygundan başka bir şeyin neden olmadığını düşünmelerine izin verdiği için Tanrı'nın affını diledi. Thomas'a tam olarak yalan söylemiyordu ama bu durumda eksik anlatmanın da aynı derecede günah olduğundan şüphe ediyordu.

Kendini gülümsemeye zorladı. Gerçekten zor gelmişti.

"Amelia? İyi değil misin?"

Grace döndü. Elizabeth kaygıyla kız kardeşine bakıyordu.

"Son derece iyiyim," diye terslendi Amelia ki öyle olmadığını anlamak için bu bile yeterliydi.

İkili biraz tartıştılar, sesleri Grace'in sözleri tam olarak anlayamayacağı kadar alçaktı, sonra Amelia biraz temiz havaya ihtiyaç duymasıyla alakalı bir şeyler söyleyerek ayağa kalktı.

Tabii ki Thomas da kalktı ve Grace de ayağa kalktı.

Amelia yanlarından geçti ve Grace, Thomas'ın ardından gitmeye niyeti olmadığını fark ettiğinde genç kız kapıya ulaşmak üzereydi.

Tanrım, bir dük için davranışları korkunçtu. Grace onu hafifçe dürttü. Birisinin yapması gerekiyordu, dedi kendi kendine. Adama kimse karşı çıkmıyordu.

Thomas ona kötücül bir bakış attı ama Amelia'ya dönerek sıradan bir ifadeyle başını sallayıp, "İzin verin de size eşlik edeyim," dedi.

Onlar çıktılar, Grace'le Elizabeth bir süre sessizce oturduktan sonra Elizabeth kabullenmiş bir şekilde, "Pek de iyi bir çift olmadılar, öyle değil mi?" dedi.

Çoktan gitmiş olmalarına rağmen Grace kapıya göz attı. Başını iki yana salladı.

Çok büyüktü. Bir şatoydu ve tabii ki heybetli olması gerekiyordu ama gerçekten öyleydi.

Jack ağzı açık kalmış bakıyordu.

Burası muazzamdı.

Babasının bir dük ailesinden geldiğini kimsenin söylememiş olması ne komikti. Acaba bilen var mıydı? Her zaman babasının taşralı bir toprak lordu, belki bir baronet veya baron olduğunu düşünmüştü. Ona hep John Cavendish'in çocuğu olduğu söylenmişti, unvanının olması gerektiği gibi Lord John Cavendish'in değil.

Yaşlı leydiye gelince... Jack onun hiç kendi ismini söylemediğini o sabah fark etmişti ama kesinlikle bir düşesti. Hiç evlenmemiş bir hala veya dul bir akraba olmak için fazla otoriterdi.

Tanrım. Bir dükün torunuydu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Karşısındaki yapıya baktı. Jack tam olarak taşradan değildi. Ordudayken çok seyahat etmiş ve İrlanda'nın en önemli ailelerinin oğullarıyla birlikte okula gitmişti. Aristokrasi onun için yabancı değildi. Onların arasındayken kendisini rahatsız hissetmiyordu.

Ama bu…

Bu muazzamdı.

Kaç odası vardı acaba? Yüzden fazla olmalıydı. Peki ya tarihi neydi? Üst tarafındaki mazgallı siperlere rağmen ortaçağdan kalma gibi görünmüyordu ama kesinlikle Tudor öncesiydi. Orada önemli bir şeyler geçmiş olmalıydı. Evler tarihi olaylar olmaksızın bu kadar büyük yapılmazdı. Belki bir ateşkesin sonucunda yapılmıştı? Belki de kraliyet ailesinin ziyareti için inşa edilmişti? Okullarda söz edilen bir şey gibi geliyordu, bu yüzden bilmiyor olabilirdi.

O bir akademiysen değildi.

Yaklaştıkça şatonun manzarası yanıltıcı bir hal almıştı. Alan ağaçlarla kaplıydı ve bitki örtüsü içinde ilerlerken yüksek ve alçak kuleler görüş alanının kâh içinde kâh dışında bir görünüp bir kayboluyordu. Ancak yolun sonuna geldiği zaman şato tamamen görüş alanına girdi - muazzam ve şaşırtıcıydı. Soluk sarı çizgileri olan taşları griydi ve çoğunlukla dört köşeli olmalarına rağmen ön cephede sıradan olan hiçbir şey yoktu. Alçalıp yükseliyor, çıkıntı yapıyor ve tekrar içe doğru kıvrılıyordu. Artık böyle pencereli Georgian tarzı duvarlar pek yapılmıyordu.

Jack buraya ilk kez gelen birisinin içerde yolunu ne kadar sürede bulacağını hayal bile edemiyordu. Ya da biri kaybolunca onu bulmanın ne kadar süreceğini.

Ve bu yüzden dikkatle baktı, anlamaya çalışıyordu. Bu-

rada büyümek nasıl bir şey olurdu acaba? Babası öyle yapmıştı ve dediklerine göre oldukça iyi biriydi. Yani birisine göre, diye düşündü - Teyzesi Mary, babası hakkında bir-iki hikâye anlatacak kadar onu iyi tanıyan tek kişiydi.

Yine de bu şatoda yaşayan aileyi hayal etmek zordu. İrlanda'daki kendi evi hiçbir standarda göre küçük değildi fakat buna rağmen, evde dört çocuk olarak sürekli çarpışıp dururlardı. Bir erkek kardeşle veya bir kuzenle ya da bir teyzeyle, hatta köpekle bir sohbete sürüklenmeden on dakika, hatta on adım gidemezdiniz. (İyi bir köpekti, tüylü küçük varlık huzur içinde yatsın. Çoğu insandan daha iyiydi.)

Audley'ler birbirlerini *tanırlardı.* Jack bunun çok iyi -ve çok nadir bulunan- bir şey olduğuna uzun süre önce karar vermişti.

Birkaç dakika sonra ön kapıda ufak bir hareketlenme oldu, üç kadın belirmişti. İkisi sarışındı. Yüzlerini görmek için fazla uzaktı ama hareket etme biçimlerinden genç olduklarını söyleyebilirdi ve muhtemelen oldukça güzellerdi.

Güzel kızların sıradan olanlardan farklı bir şekilde hareket ettiklerini öğreneli çok olmuştu. Kendi güzelliklerinin farkında olup olmadıkları önemli değildi. Farkında oldukları şey sıradan olmadıklarıydı. Oysa sıradan olanlar bunun daima farkında olurlardı.

Jack hafifçe tebessüm etti. Kadınlar konusunda bir uzman olduğunu düşünüyordu. Sık sık kendisini, bunun da diğer konular kadar önemli olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Ama üçüncü kız -şatodan son çıkan- nefesini kesmiş ve hareketsiz bırakmıştı, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Geçen gece arabada olan kızdı o. Bundan emindi. Saçları aynı renkti - parlak ve koyu ama öylesine eşsiz bir tonu vardı ki başka kimsede bulunamazdı. Onun olduğunu biliyordu, çünkü... çünkü...

Çünkü biliyordu.

Onu *hatırlıyordu*. Nasıl hareket ettiğini, bedenleri birbirine değdiğinde nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Kız uzaklaştığı zaman vücutları arasında oluşan hafif esintiyi hatırlıyordu.

Ondan hoşlanmıştı. Genellikle yoluna çıkan insanlardan hoşlanmak veya hoşlanmamak fırsatı olmazdı fakat yaşlı leydi, kızı kendisine itip silahı başına doğrultmasına izin verdiğinde içinden, kızın gözlerinde çekici bir şeyler olduğunu düşünmüştü.

Bunu doğru bulmamıştı. Ama gelgelelim bu hoşuna gitmişti, çünkü ona dokunmak, onu tutmak - bu beklenmedik bir zevk olmuştu. Yaşlı leydi minyatürle geri döndüğünde, sadece onu doğru dürüst öpecek zamanı olmadığı için hayıflanmıştı.

Genç kız araba yolunda ilerlerken, omzunun üzerinden bakıp diğerlerine bir şey söylemek için eğildiğinde, Jack durup sessizce onu izledi. Sarışınlardan biri onunla kol kola girdi ve yana doğru çekti. Jack şaşkınlık içinde onların arkadaş olduklarını anladı ve kızın -şimdi 'benim kız' diye düşünüyordu- bir refakatçiden fazlası olup olmadığını merak ediyordu. Fakir bir akraba mıydı acaba? Kesinlikle evin küçük hanımı değildi ama pek hizmetkâr gibi de görünmüyordu.

Genç kız bonesinin bağcıklarını ayarladı ve sonra (İsmi neydi acaba? Onun ismini bilmek istiyordu) uzaktaki bir

şeyi işaret etti. Jack kendisini aynı yöne bakarken buldu ama o tarafta, kızın ilgisini çeken şeyin ne olduğunu göremeyeceği kadar çok ağaç vardı.

Ve sonra kız döndü.

Jack'le yüz yüze geldi.

Onu *gördü*.

Bağırmadı ya da ürkmedi fakat Jack onun kendisini nasıl gördüğünü biliyordu…

Sadece olduğu gibi görüyor, diye düşündü, çünkü bu kadar uzaktan kızın yüzünü seçememişti. Ama yine de kim olduğunu anlamıştı.

Farkındalıkla teni karıncalanmaya başladı ve onun da kendisini tanımış olabileceği aklına geldi. İnanılmazdı bu, çünkü yolun ta öbür ucundaydı ve haydut gibi giyinmemişti ama kızın kendisini öpen kişiye baktığını anladığını biliyordu.

O an -ancak birkaç saniye sürmüş olabilirdi- bitmeyecek gibi geldi. Ve sonra arkasında bir yerlerde bir kuş öterek onu girdiği transtan çıkardığında, Jack'in aklından tek bir düşünce geçti.

Gitme zamanı.

Bir kasabada asla uzun süre kalmazdı ama burası -bu yer- kuşkusuz her yerden daha tehlikeliydi.

Etrafa son bir defa baktı. Özlem değildi hissettiği; bunun için özlem duymuyordu. Ve arabadaki kıza gelince -boğazını yakan garip ve buruk şeyi bertaraf etti- onun için de özlem duymayacaktı.

Bazı şeyler için mücadele etmek imkânsızdı.

"Kimdi o adam?"

Grace, Elizabeth'i duydu ama duymamış gibi yaptı. Willoughby'lerin rahat arabasında oturuyorlardı ancak mutlu üçlü şimdi dört kişi olmuştu.

Düşes yataktan doğrularak Amelia'nın güneş yanığı yanaklarına tek bir bakış atmış (her şey göz önüne alındığında, Grace onunla Thomas'ın pek uzun bir yürüyüş yaptıklarını sanmıyordu) ve geleceğin düşesine uygun edep konusunda zar zor anlaşılan bir tirada başlamıştı. Hanedan, doğurma ve güneş lekelerini içeren bir konuşma her gün duyulabilecek bir şey değildi - hem de hepsi tek bir cümlede.

Ama hanımı bunu başarmıştı ve şimdi *hepsi* perişandı, içlerinde en kötü durumda olan Amelia'ydı. Düşes, Leydi Crowland'le konuşması gerektiğini kafasına koymuştu -büyük ihtimalle Amelia'nın cildindeki lekeler hakkında- ve böylece kendisini davet ettirmiş ve bir araba hazırlamaları için Wyndham ahırlarına talimat vermişti.

Grace de onunla gelecekti. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse başka bir seçeneği yoktu.

"Grace?" Soran yine Elizabeth'ti.

Grace dudaklarını emerek düşesin sol tarafındaki koltuk minderinde bir noktaya gözlerini dikti.

"Kimdi o?" diye üsteledi Elizabeth.

"Hiç kimse," dedi Grace çabucak. "Yola çıkmaya hazır mıyız?" Arabanın neden hâlâ durduğunu merak ediyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Her an Willoughby'lerin yaşadığı Burges Park'a gitmek üzere yola çıkabilirlerdi. Çok yakın olmasına rağmen bu yolculuktan ödü kopmaktaydı.

Ve sonra da onu görmüştü.

Haydudu. İsmi Cavendish olmayan adamı.

Ama bir zamanlar olan adamı.

Yaşlı kadın şatodan çıkmadan önce gitmişti, atını öylesine yetenekli bir binicilik hareketiyle çevirmişti ki Grace bir şövalye olmadığı halde onun becerisini fark etmişti.

Ama haydut onu görmüş ve tanımıştı. Grace bundan emindi.

Bunu *hissetmişti*.

Grace sabırsızlık içinde bacağına hafifçe parmaklarını vuruyordu. Thomas'ı ve oturma odasının kapısının önünden geçen devasa portreyi düşündü. Doğduğundan beri bir dükün eşi olmak üzere yetiştirilen Amelia'yı düşündü. Ve kendisini düşündü. Kendi dünyası tam istediği gibi olmayabilirdi fakat kendisine aitti ve güvenliydi.

Tek bir adamın tüm bunları yıkacak gücü vardı.

Bu nedenle, ismini bile bilmediği o adamı öpmek karşılığında ruhunun bir parçasını feda edebileceği halde, Elizabeth sanki onu tanıyormuş gibi baktığını söylediğinde kesin bir şekilde, "Tanımıyorum," dedi.

Hanımı başını kaldırıp baktı, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "Neden söz ediyorsunuz?"

Daha Grace bir şey inkâr edemeden Elizabeth, "Yolun sonunda bir adam vardı," dedi.

Düşes başını hızla Grace'ten tarafa çevirdi. "Kimdi o?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yüzünü göremedim." Bu yalan değildi, en azından ikinci kısmı.

"Kimdi o?" diye gürledi düşes, sesi araba yolunda gürültüyle ilerlemeye başlayan tekerleklerin sesini bastırmıştı.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Grace ama sesinin çatladığını kendisi bile duyabilmişti.

"Sen onu gördün mü?" diye sordu düşes Amelia'ya.

Grace, Amelia'nın bakışlarını yakaladı.

"Ben kimseyi görmedim hanımefendi," dedi Amelia.

Düşes bir homurtuyla onu bırakarak, bütün öfkesini Grace'e çevirdi. "O muydu?"

Grace başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye kekeledi. "Bunu bilemem."

"Arabayı durdur!" diye bağırdı hanımı, öne doğru atıldı ve sürücüyle kabini ayıran duvara vurmak için Grace'i yana itti. "Sana söylüyorum, dur!"

Araba aniden durdu ve düşesin yanında ön tarafta oturan Amelia, yuvarlanarak Grace'in ayaklarının dibine düştü. Kalkmaya çabaladı fakat arabanın karşı tarafına uzanıp Grace'in çenesini yakalayan, uzun, buruşuk parmaklarını zalimce onun tenine batırmış olan yaşlı düşes tarafından engellendi.

"Size bir şans daha vereceğim Bayan Eversleigh," diye tısladı. "O muydu?"

Affet beni, diye düşündü Grace, evet anlamında başını salladı.

Bölüm Dört

On dakika sonra Grace, Wyndham arabasında hanımıyla yalnızdı, Thomas'a büyükannesini bir akıl hastanesine yollamasını neden söylemediğini hatırlamaya çalışıyordu. Şu son beş dakika içinde düşes şunları yapmıştı:

Arabayı geri döndürmüştü.

Onu dışarı itmiş ve Grace sağ ayak bileğinin üzerine yere düşmüştü.

Willoughby kız kardeşleri en ufak bir açıklama yapmadan kendi yollarına yollamıştı.

Wyndham arabasını getirtmişti.

Söz konusu arabayı altı iriyarı uşakla donatmıştı.

Grace'i arabaya tıkmışlardı. (Bu işi yapan uşak, bunu yaptığı için özür dilemiş ama gene de yapmıştı.)

"Hanımefendi?" diye sordu Grace çekinerek. Güvenli kabul edilemeyecek bir süratle ilerliyorlardı ama hanımı bastonunu duvara vurmaya devam ediyor, arabacıya daha hızlı gitmesi için bağırıyordu. "Hanımefendi? Nereye gidiyoruz?"

"Sen gayet iyi biliyorsun."

Grace dikkatle bir an bekledikten sonra, "Özür dilerim hanımefendi, bilmiyorum," dedi.

Düşes ona bıçak kadar keskin, öfkeli bir bakış attı.

"Onun nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Grace.

"Bulacağız."

"Ama hanımefendi- "

"Yeter!" diye çıkıştı düşes. Sesi yüksek değildi fakat Grace'in derhal susmasına yetecek kadar öfke barındırıyordu. Bir süre geçtikten sonra, hanımına kaçamak bir bakış attı. Baston yutmuş gibi dimdik oturuyordu - aslında bir araba gezisi için fazla dikti pozisyonu ve sağ elini pençe gibi tutarak perdeyi geri çekmişti.

Ağaçlar.

Görülecek başka hiçbir şey yoktu. Grace, onun dışarıya neden bu kadar dikkatle baktığını anlayamıyordu.

"Eğer onu gördüysen," dedi düşes, alçak sesiyle Grace'in düşüncelerini bölerek, "o zaman hâlâ buralarda demektir."

Grace hiçbir şey söylemedi. Zaten hanımı da ona bakmıyordu.

"Bu da demektir ki," diye buz gibi bir sesle devam etti düşes, "bulunabileceği sadece birkaç yer var. Bölgedeki üç han. Hepsi bu."

Grace elini alnına dayadı. Bu bir zayıflık belirtisiydi, genellikle düşesin yanındayken yapmamaya çalıştığı bir hareketti ancak artık güçlü görünmeyi beceremiyordu. Adamı alıkoyacaklardı. Kendisi, asla çarşıdan yarım penilik bir kurdeleyi bile fazladan almamış olan Grace Catriona Eversleigh, ağır suç sayılacak bir işte taraf olacaktı. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

"Kes sesini," diye tersledi düşes, "ve bir işe yara."

Grace dişlerini sıktı. Hanımı kendisinin nasıl işe yarayabileceğini düşünüyordu ki? Kuşkusuz uygulanması gerekecek her türlü kaba kuvvet, Belgrave usulü gereğince her biri bir doksan olan uşaklar tarafından yapılacaktı. Ve hayır, yolculuk amaçlarını yanlış anlıyor olamazdı. Göz ucuyla kuşkulu bir şekilde hanımına baktığında, yanıt kısa ve öz olmuştu. "Torunumun ikna edilmesi gerekebilir."

Düşes homurdandı, "Pencereden dışarı bak," sanki Grace bir gece içinde aptala dönmüş gibi konuşuyordu. "Onu en iyi sen gördün."

Tanrım, bu arabadan başka bir yerde olmak için ömründen memnuniyetle beş yıl verebilirdi. "Hanımefendi, dedim ki- o yolun öbür ucundaydı. Onu gerçekten görmedim."

"Dün gece gördün."

Grace, düşese bakmamaya çalışıyordu ama bunun üzerine ona dikkatle bakmaktan kendini alamadı.

"Onu öptüğünü gördüm," diye tısladı yaşlı kadın. "Ve şimdi seni uyarıyorum. Toplumdaki konumunun üstüne çıkmayı deneme."

"Hanımefendi, o *beni* öptü."

"O benim torunum," diye tısladı düşes, "ve pekala gerçek Wyndham Dükü olabilir, bu yüzden herhangi bir fikre kapılma. Sen benim refakatçim olarak biliniyorsun ve *hepsi bu*."

Grace bu hakarete tepki gösterecek öfkeyi içinde bulamadı. Bunun yerine sadece dehşet içinde ona baktı, o sözleri gerçekten söylediğine inanamıyordu.

Gerçek Wyndham Dükü.

Bu öneri bile skandaldı. Doğum hakkıyla bu isme sahip olan Thomas'tan bu kadar kolay mı vazgeçecekti? Wyndham sadece Thomas'ın taşıdığı bir unvan değildi, bu onun kendisiydi.

Ama düşes açıktan açığa haydudun gerçek varisi olduğunu savunuyordu... Tanrım, Grace bunun yaratacağı skandalın büyüklüğünü hayal bile edemiyordu. Düzenbaz tabii ki gayri meşru çıkacaktı -kuşkusuz başka bir sonuç olamazdı- ama yine de skandal olacaktı. Daima Thomas'ın belki de dük olmadığını, kendinden bu kadar emin olmaması gerektiğini fısıldayacak birileri olacaktı, çünkü gerçekten buna hakkı olmayabilirdi, değil mi?

Grace bunun Thomas'a neler yapacağını düşünemiyordu bile. Hepsine.

"Hanımefendi," dedi hafifçe titreyen bir sesle. "Bu adamın meşru olduğunu düşünemezsiniz."

"Tabii ki düşünebilirim," diye terslendi düşes. "Davranışları kusursuzdu- "

"O bir haydut!"

"Güzel tavırlı ve düzgün aksanlı biri," diye karşılık verdi düşes. "Şu andaki durumu ne olursa olsun, uygun şekilde yetiştirilmiş ve bir centilmen eğitimi almış."

"Ama bu demek değil ki- "

"Oğlum bir gemide öldü," diye lafını kesti, sesi sertti. "İrlanda'da sekiz ay geçirdikten sonra. Dört hafta olması gerekirken sekiz lanet olası ay kaldı orada. Bir düğüne katılmak için gitmişti. Bir düğün." Vücudu kasılmış gibi görünüyordu, anılar yüzünden dişlerini sıkmıştı. "Hem de söz etmeye bile değmeyecek birisinin. Sadece bir okul arkadaşıydı, ailesi sanki onları olduklarından daha iyi yapa-

bilirmiş gibi kendilerine bir unvan satın almış ve çocuklarını Eton'a sokmayı başarmıştı."

Grace'in gözleri hiddetle açıldı. Düşesin sesi alçalmış, kin dolu bir tıslamaya dönüşmüştü ve Grace farkında olmadan pencereye daha fazla yanaştı. Şu anda ona yakın olmak sağlıksız geliyordu.

"Ve sonra…" diye devam etti hanımı. "Ve sonra! Tek aldığım başkasının eliyle yazılmış üç cümlelik bir not oldu, çok güzel vakit geçirdiği için orada kalmayı düşündüğünü bildiriyordu."

Grace gözlerini kırpıştırdı. "Kendisi yazmamış mıydı?" diye sordu, bu ayrıntıyı neden bu kadar merak ettiğinden emin değildi.

"O imzalamış," dedi düşes sert bir ifadeyle. "Ve kendi yüzüğüyle mühürlemiş. Onun kargacık burgacık karalamalarını çözemediğimi biliyordu." Arkasına yaslandı, yüzü onlarca yıllık öfke ve kırgınlıkla buruşmuştu. "Sekiz ay," diye mırıldandı. "Sekiz aptal, işe yaramaz ay. Orada bir fahişeyle evlenmediğini kim söyleyebilir ki? Bol bol zamanı vardı."

Grace birkaç dakika onu izledi. Burnu havadaydı ve kibirli bir öfkenin her belirtisini gösteriyordu ama yolunda olmayan bir şeyler vardı. Dudakları ince bir çizgiye dönmüş, gözleri de kuşku verecek kadar parlaktı.

"Hanımefendi- " dedi Grace usulca.

"Yapma," dedi düşes, sesi sanki sinir krizi geçirecekmiş gibi çıkıyordu.

Grace konuşmanın yararını düşündü, sonra sessiz kalmanın çok daha tehlikeli olduğuna karar verdi. "Hanımefendi, böyle olamaz," diye başladı, onun yüzündeki solgun

ifadeye rağmen bir şekilde cesaretini koruyarak. "Bu mütevazı bir mülk değil. Burası Sillsby değil," diye ekledi, çocukluğundaki evden bahsederken boğazını tıkayan yumruyu yutarak. "Belgrave'den söz ediyoruz. Bir dukalıktan. Varisler sisin ortasında bir anda belirmez. Eğer oğlunuzun bir oğlu olmuş olsaydı, bunu bilirdik."

Düşes rahatsız edecek kadar keskin bir şekilde bir süre ona baktıktan sonra, "Önce Mutlu Tavşanı deneyeceğiz," dedi. "Orası bölgedeki hanlardan en az rahatsız olanı." Arkasındaki minderlere yaslandı, dosdoğru önüne bakarak konuştu: "Eğer birazcık babasına benziyorsa, rahatına başka her şeyden fazla düşkün olacaktır."

Jack kafasına bir çuval geçirildiğinde kendisini zaten aptal gibi hissediyordu.

İşte bu kadardı. Burada çok uzun süre kaldığını biliyordu. Atla dönerken bu aptallığı yaptığı için kendini azarlayıp durmuştu. Kahvaltıdan sonra oradan ayrılmalıydı. Şafakta yola çıkmış olmalıydı. Ama hayır, bir gece önce sarhoş olmuş, sonra da o lanet şatoya at sürmesi gerekmişti. Sonra da o *kızı* görmüştü.

Onu görmemiş olsaydı, yolun sonunda asla o kadar uzun süre durmazdı. Ve sonra da o kadar süratle uzaklaşmazdı. Ayrıca dinlenmesi, atına su vermesi gerekmişti.

Ve kesinlikle arkasından birisi saldırdığında kahrolası bir hedef olarak yemliğin yanında duruyor olmazdı.

"Bağlayın onu," dedi hırçın bir ses.

Bu vücudundaki her hücreyi savaş durumuna sokmak için yeterliydi. Bir insan bu iki kelimeye hazır olmadan darağacının ilmeğine bu kadar yakın yaşayamazdı.

Görememesi hiç önemli değildi. Kim oldukları veya kendisi için neden geldikleri hakkında hiçbir fikrinin olmaması da önemli değildi. Dövüştü. Nasıl dövüşüleceğini bilirdi, temiz ve kirli. Ama en az üç kişiydiler, belki de daha fazlaydılar ve iki sağlam yumruk atmayı başardıktan sonra pisliğin içine yüzükoyun düştü, elleri arkasına çekildi ve bağlandı…

Eh, ip değildi. Doğruyu söylemek gerekirse, neredeyse ipek gibi gelmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yakalayanlardan birisi ki bu biraz tuhaftı. İnsanları bağlayan adamlar özür dilemeyi pek düşünmezlerdi.

"Rica ederim, ne demek," diye karşılık verdi Jack, sonra da arsızlığı için kendisine sövdü. Bu küçük esprisi ağzının çuval tozuyla dolmasına neden olmuştu.

"Bu taraftan," dedi birisi ayağa kalkmasına yardım ederek.

Ve Jack itaat etmekten başka bir şey yapamadı.

"Şey, lütfen," dedi ilk ses - bağlanmasını emreden kişiydi.

"Bana nereye gittiğimizi söyler misiniz?" diye rica etti Jack.

Biraz kem küm edildi. Yardakçılar. Bunlar emir alan, alt kademe adamlardı. İç geçirdi. Alt kademede olanlar önemli şeyleri asla bilmezlerdi.

"Şey, beni ayağa kaldırabilir misiniz?"

Ve sonra Jack, daha, "Lütfen," bile diyemeden kabaca havaya kaldırıldı ve araba olması gereken bir şeyin içine yuvarlandı.

"Onu koltuğa yerleştir," diye bağırdı bir ses. Jack sesi tanıyordu. Yaşlı leydiydi. Büyük annesi.

Eh, en azından asılmak için yakalanmamıştı.

"Sanırım birisi atıma bakar," dedi Jack.

"Atına bakarlar," diye terslendi yaşlı leydi.

Jack kendisini koltuğa oturtmalarına izin verdi, elleri ve gözleri bağlı olduğu için pek kolay bir manevra olmamıştı.

"Sanırım ellerimi çözmeyeceksiniz," dedi.

"Ben aptal değilim," diye yanıtladı yaşlı leydi.

"Hayır," dedi Jack sahte bir iç çekişle. "Olduğunuzu düşünmemiştim. Güzellik ve aptallık insanın dilediği gibi asla beraber olmaz."

"Seni bu şekilde getirtmek zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi yaşlı leydi. "Ama bana başka seçenek bırakmadın."

"Seçenek yoktu," dedi Jack. "Evet, tabii ki. Çünkü şimdiye dek sizin pençelerinizden kaçmak için çok uğraştım."

"Eğer beni ziyaret etmeye niyetin olsaydı," dedi yaşlı leydi, keskin bir ifadeyle, "bu öğleden sonra atını sürüp gitmezdin."

Jack alayla kendi kendine gülümsedi. "Demek size söyledi," dedi, kızın söylemeyeceğini neden düşündüğünü merak ederek.

"Bayan Eversleigh mi?"

Demek ismi buydu.

"Onun başka seçeneği yoktu," dedi yaşlı leydi umursamaz bir tavırla, sanki Bayan Eversleigh'in istekleri pek de dikkate alınmazmış gibi.

Ve işte o zaman Jack hissetti. Yanında hafif bir hava esintisi. Hafif bir hareketin hışırtısı.

Kız oradaydı. Tarif edilmesi zor Bayan Eversleigh. Sessiz Bayan Eversleigh.

Nefis Bayan Eversleigh.

"Başındakini çıkarın," diye emrettiğini duydu büyükannesinin. "Onu boğacaksınız."

Jack yüzüne tembel bir tebessüm kondurarak sabırla bekledi - tüm olan bitenlerden sonra kimsenin beklediği ifade bu değildi ve bu yüzden bunu göstermek için sabırsızlanıyordu. Onun bir gürültü çıkardığını duydu - Bayan Eversleigh yapmıştı. Tam olarak bir iç çekme ya da inleme değildi. Tarif edemeyeceği bir şeydi. Yorgun bir teslimiyetti belki de. Veya belki de-

Çuval çıkarıldı ve Jack yüzüne gelen serin havanın tadını çıkararak bir an durdu.

Sonra *ona* baktı.

Onuru kırılmıştı. İşte nedeni buydu. Zavallı Bayan Eversleigh perişan görünüyordu. Daha zarif bir centilmen başka tarafa dönerdi fakat Jack kendisini o anda aşırı merhametli hissetmiyordu ve bu yüzden kızın yüzünü ayrıntılı bir şekilde inceledi. Yaygın bir tarzda olmamasına rağmen, güzeldi. Simsiyah harika saçları ve kenarları çok hafifçe yukarıya çekik ışıldayan mavi gözleriyle, kesinlikle bir İngiliz gülü değildi. Koyu kirpikleri kusursuz biçimde solgun renkteki teniyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Tabii ki bu solgunluk son derece rahatsız durumda olmasının sonucu olabilirdi. Zavallı kız, her an midesindekileri çıkaracakmış gibi görünüyordu.

"Beni öpmek bu kadar mı kötüydü?" diye mırıldandı.

Grace kıpkırmızı oldu.

"Anlaşılan öyle." Jack büyükannesine döndü ve en konuşkan tavrıyla, "Umarım bunun idamlık bir suç olduğunun farkındasınızdır," dedi.

"Ben Wyndham Düşesi'yim," diye yanıtladı yaşlı leydi, mağrur bir şekilde kaşlarını kaldırarak. "Hiçbir şey benim için idamlık suç olamaz."

"Ah, hayatın adaletsizliği işte," dedi Jack göğüs geçirerek. "Sizce de öyle değil mi Bayan Eversleigh?"

Kız konuşmak istiyormuş gibi baktı. Zavallıcık kesinlikle konuşmak için zor duruyordu.

"Şimdi eğer *sen* de bu küçük suçun ortağıysan," diye devam etti Jack, bakışlarını küstahça onun yüzünden boynuna indirerek, "her şey çok ama çok farklı olacak."

Grace'in çenesi kasıldı.

"Bu oldukça hoş olacak sanırım," diye mırıldandı Jack. "Bir düşünsene; sen ve ben lüks arabada yalnızız." Memnuniyetle içini çekerek arkasına yaslandı. "Hayal gücüm durmuyor."

Jack yaşlı leydinin genç kızı korumasını bekledi. Öyle bir şey olmadı.

"Planlarınızı benimle paylaşmak ister misiniz?" diye sordu Jack, koltuğunda yayılırken ayağını dizinin üzerine yerleştirdi. Bu, elleri arkasından bağlıyken kolay bir pozisyon değildi ama dik ve kibarca otururs a kahrolurdu.

Yaşlı leydi ona doğru döndü, dudaklarını sıkmıştı. "Çoğu erkek şikâyet etmezdi."

Jack omzunu silkti. "Ben çoğu erkek gibi değilim." Sonra hafif bir tebessümle gülümsedi ve Bayan Eversleigh'e döndü. "Oldukça banal bir cevap değil mi ne dersiniz? Bir bakire bundan etkilenirdi." Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "Umarım yeteneği yitirmiyorumdur."

Grace'in gözleri kocaman açıldı.

Jack gülümsedi. "Benim deli olduğumu düşünüyorsunuz."

"Ah, evet," dedi Grace ve Jack onun sıcacık sesinden tekrar keyif aldı.

"Bunu düşünmek lazım." Büyükannesine döndü. "Ailede delilik var mı?"

"Tabii ki yok," diye tersledi kadın.

"Eh, bu insanın içini rahatlatıyor," dedi Jack ve sonra ekledi: "Bir bağlantıyı kabul etmiş değilim. Sizin gibi zalimlerle bir ilişkim olmasını istediğimi sanmıyorum. Cık cık. Ben bile bugüne kadar kimseyi kaçırmaya yeltenmedim." Sanki Bayan Eversleigh'e çok büyük bir sır veriyormuş gibi öne eğildi. "Bu çok kötü bir yöntem, biliyorsunuz."

Ve kızın dudaklarının -oh, ne kadar da *güzel*- seğirdiğini gördüğünü sandı. Bayan Eversleigh mizah anlayışına sahipti. Her an giderek daha sevimli hale geliyordu.

Jack ona gülümsedi. Bunu da nasıl yapacağını iyi bilirdi. Bir kadına içine işleyecek biçimde nasıl gülümseyeceğini bilirdi.

Jack ona gülümsedi. Ve Grace kızardı.

Bu Jack'in daha da fazla gülümsemesine neden oldu.

"Yeter," diye terslendi yaşlı leydi.

Jack masum numarası yaptı. "Ne?"

Büyük ihtimalle büyükannesi olan kadına baktı. Yüzü bir deri bir kemikti ve buruşuktu, ağzının kenarları ezelden beri surat asmasının ağırlığıyla aşağı inikti. Gülümsediğinde bile mutsuz görünüyor olmalı, diye düşündü. Hatta ağzı, bir şekilde doğru yönde bir hilal oluşturmayı başarmışsa bile-

Hayır, diye karar verdi Jack. Bu işe yaramazdı. Yaşlı leydi bunu asla başaramazdı. Muhtemelen buna harcadığı çabayla son nefesini verirdi.

"Refakatçimi rahat bırak," dedi düşes aksice.

Jack, Bayan Eversleigh'e doğru eğildi, kararlı bir şekilde başını çevirmesine rağmen ona yan yan gülümsedi. "Sizi rahatsız ediyor muyum?"

"Hayır," dedi Grace hemen. "Tabii ki hayır."

Jack tekrar yaşlı leydiye döndü. "Soruma cevap vermediniz."

Düşes otoriter bir tavırla kaşlarını kaldırdı. *Ah, o ifadeyi buradan almışım demek*, diye geçirdi içinden Jack, kesinlikle bundan hoşlanmamıştı

"Benimle ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Seninle ne yapmalı." Düşes sözleri garip bir şekilde tekrarladı, sanki bu kelimeleri çok tuhaf bulmuş gibiydi.

Jack hemen karşılık olarak ona tek kaşını kaldırdı, onun bu jesti anlayıp anlamayacağını merak ediyordu. "Pek çok seçenek var."

"Sevgili oğlum," diye başladı yaşlı leydi, ses tonu azametliydi. Küçümseyiciydi. Sanki Jack, ayağının altını öpmesi gerektiğini çoktan anlamış olmalıydı. "Sana dünyayı vereceğim."

Grace tam dengesini yeniden kazanmak üzereydi ki haydut uzun ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra düşese döndü ve, "Sizin dünyanızla ilgilendiğimi hiç sanmıyorum," dedi.

Grace'in boğazından dehşet dolu bir kahkaha yükseldi. Tanrım, hanımı tükürmeye hazır gibi görünüyordu.

Grace elini ağzına kapadı ve haydudun kendisine sırıttığını görmezden gelmeye çalışarak başını çevirdi.

"Özür dilerim," dedi Jack yaşlı düşese, sesinde en ufak bir pişmanlık olmadan. "Ama bunun yerine *onun* dünyasına sahip olabilir miyim?"

Grace tam zamanında hızla başını çevirince adamın başıyla onun yönünü işaret ettiğini gördü. Jack omzunu silkti. "Sizi tercih ederim."

"Sen hiç ciddi olamaz mısın?" diye payladı düşes.

Ve o zaman Jack değişti. Oturuş şeklini değiştirmemişti fakat Grace onu saran gerginliği hissedebiliyordu. O tehlikeli bir adamdı. Cazibesi ve küstah tebessümüyle bunu gayet iyi gizliyordu. Ama düşman olunacak türden biri değildi. Grace bundan emindi.

"Ben her zaman ciddiyim," dedi Jack, gözlerini düşesin gözlerinden hiç ayırmadan. "Bunu dikkate alsanız iyi olur."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Grace, sözcükler daha düşünme fırsatı olmadan ağzından çıkıvermişti. Durumun vahameti rahatsız edici bir yoğunlukla üstüne çökmüştü. Thomas ve tüm bunların onun için ne anlama geleceği konusunda çok endişeleniyordu. Ama o anda bu örümcek ağına yakalanan iki adam olduğunu fark etmişti.

Karşısındaki adam ne ve kim olursa olsun, bunu hak etmiyordu. Belki de zenginlikleri ve ayrıcalıklarıyla bir Cavendish olmak istemiyordu. Çoğu erkek isterdi. Fakat seçmeye hakkı vardı. Herkesin seçim hakkı vardı.

Grace kendini zorlayarak ona göz attı. Elinden geldiğince onun bakışlarından kaçınmıştı ama aniden kendi korkaklığından nefret etmişti.

Adam baktığını hissetmiş olmalıydı, çünkü ona doğru döndü. Koyu renk saçları alnına düşmüştü ve çarpıcı bir yosun yeşili olan gözleri sıcacıktı. "Seni tercih ederim," diye mırıldandı ve Grace onun gözlerinde bir saygı titreşimi gördüğünü düşündü - yoksa böyle olmasını mı ummuştu?

Ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar o an geçti. Jack dudakları kendini beğenmiş bir tebessümle kıvrıldı ve tuttuğu nefesini vererek, "Bu bir iltifat," dedi.

Ne kadar saçma görünse de *teşekkür ederim* kelimeleri Grace'in dilinin ucuna kadar geldi ama o sırada adam omuz silkti -sanki ancak bu kadar zahmete girebilirmişçesine sadece tek omzunu- ve ekledi: "Tabii ki siz saygıdeğer kontesimizden *daha az* hoşlandığım- "

"Düşes," diye tersledi hanımı.

Adam durdu, ona sıradan bir kibirle baktıktan sonra tekrar Grace'e döndü. "Diyordum ki *ondan* daha az hoşlandığım tek kişi..." Başını yaşlı leydiye doğru salladı, onu doğrudan bir bakışla bile şereflendirmemişti. "Tehditkâr bir Fransız olurdu, sanırım bu pek de iltifat sayılmaz fakat bunun içtenlikle yapıldığını bilmenizi istedim."

Grace gülümsememeye çalıştı ancak bu adam daima ona, sanki sadece ikisi özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi bakıyordu ve bunun hanımını giderek daha da öfkelendirdiğini biliyordu. Arabanın karşı tarafına attığı bir bakış bunu teyit etmişti; düşes her zamankinden daha sert ve sinirli görünüyordu.

Grace başka her şeyden çok kendini korumak amacıyla tekrar hayduda döndü. Düşes eli kulağında bir tiradın her türlü belirtisini gösteriyordu ve bir gece önceki perfor-

mansından sonra, Grace onun uzun zamandır kayıp olan torununa merhamet göstermeyecek kadar kendini kaybetmiş olduğunu biliyordu.

"İsminiz ne?" diye sordu ona Grace, çünkü bu sorulması en belirgin soru gibi gelmişti.

"Benim ismim mi?"

Grace başını salladı.

Adam yüzünde bir azarlama ifadesiyle düşese döndü. "Saçma, bunu bana hâlâ sormadınız." Başını iki yana salladı. "Utanılacak bir davranış. Adam kaçırma konusunda iyi olanlar kurbanlarının adını bilirler."

"Ben seni kaçırmıyorum!" diye azarladı düşes.

Bir an rahatsız edici bir sessizlik oldu ve sonra Jack ipek gibi bir sesle konuştu. "Demek ki ben tüm bu bağları yanlış anlamışım."

Grace, ihtiyatla hanımına baktı. Kendi dudaklarından çıkmadığı sürece alayı asla takdir etmezdi ve son sözü Jack'in söylemesine kesinlikle izin vermezdi. Gerçekten de konuşmaya başladığında sözleri kendi üstünlüğünden emin bir soylunun tutuculuğunda, sert ve soğuktu. "Seni, bu dünyadaki doğru yerine geri götürüyorum."

"Anlıyorum," dedi Jack usulca.

"İyi," dedi düşes çabucak. "Anlaştık öyleyse. Bizim için geriye kalan tek şey- "

"Benim doğru yerim," dedi Jack lafını keserek.

"Kesinlikle."

"Dünyadaki doğru yerim."

Grace nefesini tuttuğunu fark etti. Adam, "Kendini beğenmişlik. Bu inanılmaz," diye mırıldandığında, Grace gözlerini ondan ayıramıyordu.

Sesi yumuşak, neredeyse düşünceliydi ve bir taşı bile bölecek kadar keskindi. Düşes sertçe pencereye doğru dönünce, Grace insanlığa benzer bir şeyler -herhangi bir şey- görebilmek için onun yüzünü inceledi ama hanımı sert ve katı kalmaya devam ederek sesinde hiçbir duygu ele vermeden, "Eve neredeyse geldik," dedi.

Geri dönmüşlerdi, Grace'in o gün öğleden sonra *onu* gördüğü yerden geçiyorlardı.

"Demek öyle," dedi Jack, pencereden dışarı bakarak.

"Burayı evin olarak kabul edeceksin," diye bildirdi düşes, sesi otoriter ve sertti ama hepsinden önemlisi bu son sözüydü.

Jack cevap vermedi. Ama vermesi de gerekmiyordu. Hepsi onun ne düşündüğünü biliyordu.

Asla.

Bölüm Beş

"Güzel ev," dedi Jack, Belgrave'in büyük girişinden geçirilirken - elleri hâlâ bağlıydı. Yaşlı leydiye döndü. "Siz mi dekore ettiniz? Kadın eli değmiş."

Bayan Eversleigh arkadan geliyordu ama Jack onun kahkahasını zorlukla bastırdığını duyabildi.

"Ah, koyverin gitsin Bayan Eversleigh," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bu bünyeniz için çok daha iyi."

"Bu taraftan," diye emretti düşes, koridorda kendisini takip etmesi için işaret ederek.

"İtaat edeyim mi Bayan Eversleigh?"

Cevap vermedi, gerçekten akıllı bir kızdı. Ama Jack her şeyi hesaba katan bir anlayış için fazla öfkeliydi, bu yüzden küstahlığını bir adım daha ileri taşıdı. "Hu-huu! Bayan Eversleigh! Beni duydunuz mu?"

"Tabii ki seni duydu," diye tersledi düşes öfkeyle.

Jack durdu, başını yana eğerek yaşlı leydiye baktı. "Beni tanıdığınız için çok mutlu olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyim," dedi tersçe.

"Hmm." Jack bu atışma sırasında kendilerine yetişmiş olan Bayan Eversleigh'e döndü. "Ben pek mutlu konuştuğunu sanmıyorum. Sence?"

Grace'in gözleri önce işverenine, sonra tekrar ona çevrildi ve, "Düşes hazretleri sizi aileye kabul etmek için çok istekli," dedi.

"İyi söylediniz Bayan Eversleigh," dedi Jack takdirle. "Akıllıca ama gene de tedbirli." Tekrar yaşlı leydiye döndü. "Umarım ona iyi para ödüyorsunuzdur."

Düşesin yanaklarında iki kırmızı leke belirdi, teninin beyazlığında öylesine belirginlerdi ki bu lekelerin öfkeden oluştuğuna kendi gözleriyle şahit olmasaydı, Jack onun allık kullandığına yemin edebilirdi. "Gidebilirsin," diye emretti düşes, Bayan Eversleigh'e bakmamıştı bile.

"Ben mi?" dedi yalandan Jack. "Güzel." Bağlı bileklerini uzattı. "Sakıncası var mı?"

"Sen değil, *o*." Büyükannesinin çenesi kasılmıştı. "Gayet iyi biliyorsun."

Ama Jack uysal olma havasında değildi ve o anda her zamanki şakacı dış görünümünü korumaya aldırmıyordu. İşte bu yüzden düşesin gözlerinin içine baktı, yeşil gözleri onun buz gibi mavi gözleriyle buluştu ve Jack konuştuğunda bir déjà vu ürpertisi hissetti. Sanki savaş meydanına geri dönmüş gibi omuzları dikleşmiş, düşman karşısındaymış gibi gözleri kısılmıştı.

"O kalıyor."

Üçü birden donmuştu ve Jack gözlerini yaşlı leydinin gözlerinden hiç ayırmadan devam etti: "Onu bu işe sen soktun. Sonuna kadar devam edecek."

Jack kısmen de olsa Bayan Eversleigh'in itiraz etmesini

bekliyordu. Lanet olsun, aklı başında her insan yaklaşmakta olan bu tartışmadan mümkün olduğu kadar uzağa kaçardı. Ama o tamamen hareketsiz duruyordu, kolları öylece yan tarafındaydı, bedenindeki tek hareket yutkunurken boğazının hareket etmesi olmuştu.

"Eğer beni istiyorsanız," dedi Jack usulca, "onu da getireceksiniz."

Düşes burnundan uzun, öfkeli bir soluk aldı ve başını yan tarafa eğdi. "Grace," dedi yüksek sesle, "kırmızı misafir odası. *Şimdi*."

İsmi Grace'ti. Jack döndü ve ona baktı. Rengi solgundu ve gözleri merakla açılmış, bir problemi çözmeye çalışır gibi bakıyordu.

Grace. İsmi beğenmişti. Ona uygundu.

"Benim adımı bilmek istemiyor musunuz?" diye seslendi çoktan koridorda azametle yürümeye başlayan yaşlı leydiye.

Düşes durdu ve Jack'in tahmin ettiği gibi döndü.

"Adım John," dedi, yaşlı kadının yüzündeki kanın çekilmesinden zevk alarak. "Arkadaşlar için Jack..." Gözlerinde ayartıcı bir ifadeyle Grace'e baktı. "Ve *dostlar* için de."

Kızın ürperdiğine yemin edebilirdi ve bu hoşuna gitmişti.

"Öyle miyiz?" diye mırıldandı Jack.

Grace dudaklarını aralasa da kelimelerin çıkması için birkaç saniye gerekti. "Öyle miyiz ne?"

"Dost, tabii ki."

"Ben-ben- "

"Refakatçimi rahat bırakacak mısın!" diye bağırdı düşes.

Jack içini çekti ve başını düşese doğru salladı. "Çok otoriter, sence de öyle değil mi?"

Grace kızardı. Gerçekten de Jack'in o güne dek gördüğü en güzel pembelikti.

"Ne yazık ki bu bağlarla bağlanmış durumdayım," diye devam etti. "İşvereninin zehirli varlığına rağmen romantik bir anı paylaşıyoruz ve elimi kaldırabilseydim elinin üstüne nefis bir öpücük kondurmak çok daha kolay olurdu. "

Bu sefer kızın ürperdiğinden kesinlikle emindi.

"Veya ağzına," diye fısıldadı. "Dudaklarına bir öpücük kondurabilirdim."

Bu hoş sessizlik oldukça kaba bir şekilde bölündü:

"Lanet olsun, neler oluyor?"

Bayan Eversleigh birkaç adım geriledi ve Jack döndüğünde uzun adımlarla son derece öfkeli bir adamın geldiğini gördü.

"Bu adam seni rahatsız mı ediyor Grace?" diye sordu.

Grace çabucak başını iki yana salladı. "Hayır, hayır etmiyor. Ama- "

Yeni gelen, öfkeli mavi gözlerle Jack'e döndü. Torbalar ve kırışıklar hariç yaşlı leydininkine çok benzeyen öfkeli mavi gözlere sahipti. "Sen de kimsin?"

"Asıl *sen* kimsin?" diye karşılık verdi Jack, anında ondan hoşlanmayarak.

"Ben Wyndham," diye karşılık verdi. "Ve sen benim evimdesin."

Jack gözlerini kırpıştırdı. Bir kuzen. Yeni ailesi her an daha cazip hale geliyordu. "Ah. Peki, bu durumda ben Jack Audley. Eskiden majestelerinin değerli ordusunda, yakın zamanlardaysa tozlu yollardaydım."

"Bu Audley'ler de kim?" diye sordu yaşlı leydi, karşıdan geri gelirken. "Sen Audley değilsin. Bu yüzünden belli.

Burnun, çenen, oldukça yanlış renkte olan gözlerin hariç her lanet yüz hattından belli."

"Yanlış renk mi?" diye yanıtladı Jack, incinmiş numarası yaparak. "Gerçekten mi?" Bayan Eversleigh'ye döndü. "Bana hep hanımların yeşil göz *sevdikleri* söylenmişti. Bana yanlış mı bilgi verilmiş acaba?"

"Sen bir Cavendish'sin!" diye haykırdı düşes. "Sen bir Cavendish'sin ve senin varlığının bana neden haber verilmediğini öğrenmek istiyorum."

"Neler *oluyor* burada?" diye sordu Wyndham.

Jack cevap vermenin görevi olmadığını düşündü, bu yüzden mutlulukla sessiz kaldı.

"Grace?" diye sordu Wyndham, Bayan Eversleigh'e dönerek.

Jack onları ilgiyle izledi. Belli ki arkadaşlardı ama peki *dostlar* mıydı? Bundan emin olamıyordu.

Grace belirgin bir huzursuzlukla yutkundu. "Lordum," dedi, "özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Ve biz geri kalanları bundan mahrum mu edeceksiniz?" diye araya girdi Jack, çünkü maruz kaldığı şeylerden sonra hiç kimsenin mahremiyet hakkı olduğunu düşünmüyordu. Ardından gergince ekledi: "Ne de olsa yaşadıklarım…"

"O senin kuzenin," dedi düşes, sertçe.

"O bir haydut," dedi Grace.

"Sizi temin ederim kendi irademle burada değilim," diye ekledi Jack, bağlı ellerini göstermek için dönerek.

"Büyükanneniz geçen gece onu tanıdığını düşündü," dedi Grace düke.

"Onu tanıdığımı *biliyordum*," diye tersledi düşes. Eliyle

kendisine hafifçe vurduğunda Jack geri çekilip savuşturmamak için kendini zor tuttu. "Bir bak ona."

Jack düke doğru döndü. "Maske takıyordum." Ve gerçekten de bunun için suçlanmaması gerekirdi.

Neşeyle gülümsedi, dükün elini alnına götürüp kafatasını kıracak kadar güçlü bir şekilde şakaklarına bastırmasını ilgiyle izliyordu. Ve sonra dük birdenbire ellerini indirerek haykırdı: "Cecil!"

Jack başka bir kayıp kuzenle alakalı espri yapmak üzereydi ki o anda bir uşak -muhtemelen ismi Cecil'di- neredeyse kayarak koridorda belirdi.

"Portre," dedi Wyndham. "Amcamınki."

"Hani indirdiğimiz- "

"Evet. Misafir odasındaki. *Şimdi*!"

Dükün sesindeki öfkeden Jack'in bile gözleri ardına kadar açılmıştı.

Daha sonra Bayan Eversleigh'in elini dükün koluna koyduğunu gördü - Jack o anda karnında asit var gibi hissetti. "Thomas," dedi Grace usulca, ona ilk adıyla hitap etmesi Jack'i şaşırtmıştı, "lütfen açıklamama izin ver."

"Sen bunu biliyor muydun?" diye sordu Wyndham.

"Evet ama- "

"Dün gece," dedi buz gibi bir sesle, "dün gece biliyor muydun?"

Dün gece mi?

"Biliyordum Thomas ama- "

Dün gece ne olmuştu acaba?

"Yeter," diye inledi dük. "Misafir odasına. Hepiniz."

Jack dükü takip etti ve sonra kapı arkalarından kapanınca ellerini yukarı kaldırdı. "Acaba yapabilir misiniz…?"

diye sordu. Deyim yerindeyse, oldukça hoş sohbet bir tonda konuşmuştu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Wyndham. Duvarın yanındaki yazı masasından bir şey aldı ve geri döndü. Altın bir mektup açacağıyla öfkeli bir darbe atarak bağları kesti.

Jack kanamadığından emin olmak için bir göz attı. "Aferin," diye mırıldandı. Tek bir çizik bile yoktu.

"Thomas," dedi Grace, "sanırım önce gerçekten seninle biraz konuşmama izin vermelisin- "

"Neyden önce?" diye tersledi Wyndham, Jack'in uygunsuz bir öfke diye adlandırdığı bir şekilde ona dönerek. "Kraliyet tarafından başına ödül konmuş olan veya uzun zamandır kayıp başka bir kuzenden haberim olmadan önce mi?"

"Sanırım Kraliyet tarafından değil," dedi Jack ılımlı bir sesle. Ne de olsa düşünmesi gereken bir itibarı vardı. "Fakat kesinlikle birkaç yargıç tarafından. Ve bir-iki papaz. " Yaşlı leydiye döndü. "Haydutluk mesleklerin en güvenlisi olarak kabul edilmiyor pek."

Ciddiyetsizliği kimse tarafından hoş karşılanmamıştı, hatta her iki Wyndham'ın öfkesine maruz kalmış zavallı Bayan Eversleigh tarafından bile. Ki Jack'in görüşüne göre bu oldukça haksız bir şekilde olmuştu. Zorbalardan nefret ederdi.

"Thomas," diye rica etti Grace, ses tonu Jack'in bir kere daha ikisinin arasında tam olarak ne olduğunu iyice merak etmesine sebep olmuştu. "Lordum," diye düzeltti Grace hanımına sinirle göz atarak, "bilmeniz gereken bir şey var."

"Gerçekten," dedi Wyndham sertçe, öncelikle gerçek arkadaşlarım ve sırdaşlarımın kim olduğu."

Grace tokat yemiş gibi irkildi ve Jack o anda dükün fazla ileri gittiğine karar verdi. "Bayan Eversleigh'le daha saygılı konuşmanızı tavsiye ederim," dedi hafif ama kararlı bir sesle.

Dük ona döndü, odaya sessizlik çökerken gözlerinde şaşkınlık vardı. "Anlayamadım."

Jack o anda ondan ve onun o gururlu aristokratik tavrının her zerresinden nefret etti. "Erkek gibi konuşulmasına alışık değiliz demek, öyle mi?" diye alay etti.

Hava elektriklenmişti ve Jack muhtemelen bundan sonra neler olacağını tahmin etmeliydi fakat nasıl olduysa o daha hareket edemeden yüzü öfkeyle tamamen çarpılan Wyndham ileri doğru atılıp boğazına sarılınca, ikisi birlikte halının üzerine yuvarlandılar.

Jack aptallığına sövmekteyken, çenesine doğru gelmekte olan dükün yumruğundan kaçmaya çalıştı. İnen yumrukla beraber, tam anlamıyla hayvani bir hayatta kalma dürtüsü onu ele geçirdi. Yıldırım hızıyla, tek hareketle vücudunu ileri doğru atarak başını bir silah gibi kullandı. Wyndham'ın çenesine kafasıyla vurduğunda, tatmin edici bir çatırtı duyuldu ve Jack onun şaşkınlığından yararlanıp yuvarlanarak üzerine çıkıp pozisyonlarını tersine çevirdi.

"Sakın... bana... bir daha vurma," diye homurdandı Jack. Kendi hayatı ve ülkesi için bataklıklarda, meydanlarda savaşmıştı ve ilk yumruğu atan adamlara karşı *asla* sabrı yoktu.

Karnına bir dirsek darbesi yedi ve tam kasığa bir diz atarak buna karşılık vermek üzereydi ki Bayan Eversleigh uygun olup olmadığını veya kendi güvenliğini hiç düşünmeden boğuşmanın ortasına dalarak iki adamın arasına girdi.

"Kesin şunu! İkiniz de!"

Jack, bir diğer yumruğun yanağına inmesine engel olmak için Wyndham'ın üst kolunu tam zamanında dirseklemeyi başardı. Eğer başarabilseydi dük bu yumruğu tamamen tesadüfen atmış olacaktı ama bu olsaydı Jack onu öldürmek zorunda kalırdı ve bunun sonucunda da darağacını boylardı.

"Kendinden utanmalısın," diye azarladı Grace, dosdoğru düke bakarak.

Dük sadece tek kaşını kaldırarak, "Lütfen çekilir misin benim… şeyim…" diyebildi. Aşağıya Grace'in üzerinde oturmakta olduğu karın kısmına baktı.

"Oh!" Genç kız hızla ayağa fırladı ve Jack de aynı pozisyona düşse dük gibi tepki vereceğinden bu defa onun onurunu savunmak zorunda kalmadı. En azından ayağa kalktığında hâlâ Jack'in kolunu tutuyordu.

"Aldığım yaralarla ilgilenecek misin?" diye sordu, yeşil gözlerini açmış ve yüzüne en baştan çıkarıcı ifadesini kondurmuştu. Tabii ki şunu demek istiyordu: *Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var ve eğer sadece benimle ilgilenecek olursan tüm kadınları bıraktığıma yemin edeceğim ve ayaklarının dibinde eriyeceğim ve büyük bir olasılıkla müthiş zengin olacağım ve hatta istersen rüya gibi bir çırpıda asil bile olabilirim.*

Bu asla başarısız olmazdı.

Görünüşe göre şu an hariçti. "Hiç yaran yok," diye tersledi Grace ve onu yana itip uzaklaştırdı. Yanında ayağa kalkmış olan Wyndham'a da göz attı. "Ve senin de yok."

Jack insanın doğasındaki iyilikle alakalı yorum yapmak üzereydi ki tam o sırada yaşlı leydi öne çıktı ve torununun -soyundan hepsinin tamamen emin oldukları tek kişininomzuna şaplak attı.

"Derhal özür dile!" diye payladı. "O evimizde misafir."

Misafir. Jack etkilenmişti.

"*Benim* evim," diye tersledi dük.

Jack, yaşlı leydiyi ilgiyle izliyordu. Düşesin bunu hoş karşılamayacağını tahmin etti.

"O senin birinci dereceden kuzenin," dedi sertçe. "Ailemizdeki yakın akraba eksikliği göz önüne alındığında onu aileye kabul etmeye daha hevesli olmalısın."

Ah, tabii. Dük de sevinçle *dolmuştu*. "Birisi bu adamın benim misafir odama nasıl geldiğini açıklayacak mı?" dedi ters bir ifadeyle Wyndham.

Jack birisinin açıklamaya çalışmasını bekledi ve hiç kimse ortaya çıkmayınca kendi açıklamasını yaptı. "Beni kaçırdı," dedi omzunu silkip düşesi işaret ederek.

Wyndham yavaşça büyükannesine döndü. "Onu kaçırdın," dedi düz ve tuhaf bir şekilde, kuşkudan yoksun bir sesle.

"Kesinlikle," dedi düşes, çenesini havaya kaldırarak. "Ve gene yapardım."

"Bu doğru," dedi Bayan Eversleigh. Ve sonra onu memnun edecek şekilde Jack'ten tarafa dönüp, "Özür dilerim," dedi.

"Tabii ki kabul edildi," dedi Jack nezaketle.

Ancak dük hiç eğleniyor gibi görünmüyordu. Daha da kötüsü, zavallı Bayan Eversleigh "Onu *kaçırdı*!" sözleriyle hanımının davranışlarını savunmak zorunda kalmıştı.

Wyndham onu duymazdan geldi. Jack *gerçekten* ondan hoşlanmıyordu.

"Ve beni de bu işe katılmaya zorladı," diye mırıldandı Grace. Öte yandan o, hızla Jack'in en sevdiği insanlardan biri haline geliyordu.

"Dün gece onu tanıdım," dedi düşes.

Wyndham ona hayretle baktı. "Karanlıkta mı?"

"Maskesinin altından hem de," diye cevap verdi gururla. "Babasına çok benziyor. Sesi, gülüşü, her açıdan."

Jack bunun pek ikna edici olduğunu sanmıyordu, bu yüzden dükün nasıl cevap vereceğini merak etti.

"Büyükanne," dedi Thomas, Jack'in olağanüstü sabırlı olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı bir ifadeyle, "oğlun için hâlâ yas tuttuğunu anlıyorum- "

"Senin amcan," diye lafını kesti.

"Amcam." Boğazını temizledi. "Ama ölümünün üzerinden otuz yıl geçti."

"Yirmi dokuz," diye düzeltti düşes sert bir şekilde.

"Uzun zaman oldu," dedi Wyndham. "Anılar silikleşir."

"Benimkiler değil," diye yanıtladı düşes kibirle, "ve özellikle de John'la ilgili olanlar. Senin babanı tamamen unutmaktan fazlasıyla memnun olurum- "

"Bu konuda aynı fikirdeyiz," diye lafını kesti Wyndham ve Jack'i merak içinde bıraktı. Sonra dük, sanki birisini boğazlamak ister gibi görünerek (Jack parasını yaşlı leydinin üzerine koyardı) döndü ve haykırdı: "Cecil!"

"Lordum!" diye bir ses geldi koridordan. Jack iki uşağın devasa bir tabloyla mücadele ederek odaya girmelerini izledi.

"Bir yere dayayın," diye emretti dük.

Bir homurdanma ve tablonun pahalı bir Çin vazosunun üstüne devrilecek gibi olmasından sonra, uşaklar boş bir nokta bulmayı başardılar ve resmi yere indirerek duvara dayadılar.

Jack öne çıktı. Hepsi öne çıktı. Ve ilk konuşan Grace oldu.

"*Tanrım*."

Bu oydu. Tabii ki *o* değildi, çünkü yaklaşık otuz yıl önce ölmüş olan John Cavendish'ti ama İsa aşkına, yanında duran adama inanılmaz benziyordu.

Grace gözlerini o kadar çok açmıştı ki acıyordu, tabloda aşağı yukarı, bir o yana bir bu yana bakıp duruyordu ve-

"Görüyorum ki artık benim fikrime katılmayan kimse yok," dedi hanımı, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Thomas sanki hayalet görmüş gibi Jack'e döndü. "Kimsin *sen*?" diye fısıldadı.

Ama o bile konuşamıyordu. Sadece gözlerini dikmiş portreye bakıyor, bakıyor ve bakıyordu. Yüzü bembeyazdı ve dudakları aralanmış öylece duruyordu.

Grace nefesini tuttu. Sonunda konuşacak enerjiyi bulacak ve bunu yaptığında mutlaka bir gece önce kendisine söylediklerini herkese söyleyecekti.

Benim adım Cavendish değil.

Ama bir zamanlar öyleydi.

"Benim adım," diye kekeledi Jack, "ilk adım…" Durdu, kasılarak yutkundu ve sesi titreyerek, "Benim tam ismim John Rollo Cavendish-Audley," dedi.

"Ailen kimlerdi?" diye fısıldadı Thomas.

Jack, yani Bay Audley -Bay *Cavendish*-Audley- cevap vermedi.

"Baban kimdi?" dedi Thomas bu sefer daha ısrarlı, daha yüksek bir sesle.

"Kim olduğunu sanıyorsun ki?" diye tersledi Jack.

Grace'in kalbi sıkışır gibi oldu. Thomas'a baktı. Yüzü solgundu, elleri titriyordu ve Grace kendisini bir hain gibi hissetti. Ona söyleyebilir, onu uyarabilirdi.

Korkakça davranmıştı.

"Annenle baban," dedi Thomas, sesi alçaktı. "Evli miydiler?"

"Lütfen," diye yalvardı Grace tekrar aralarına atlayarak. "O bilmiyor," dedi. Bay Audley gerçekten meşru ise bunun ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirdi. Ama Thomas biliyordu ve o kadar hareketsiz duruyordu ki Grace onun yıkılmış olabileceğini düşündü. Önce ona, sonra büyükannesine baktı. "Birisinin Bay Audley'ye açıklaması gerekiyor-"

"Cavendish," diye tersledi düşes.

"Bay Cavendish-Audley," dedi Grace çabucak, çünkü odada birisini gücendirmeden ona ne diyeceğini bilemiyordu. "Birinin ona söylemesi lazım ki…"

Yardım için, yol göstermeleri için, herhangi bir şey için diğerlerine baktı, çünkü bu kesinlikle onun görevi değildi. Orada Cavendish kanından olmayan tek kişiydi. Tüm açıklamaları neden onun yapması gerekiyordu?

Portredeki yüzü görmemeye çalışarak Bay Audley'ye baktı ve konuştu: "Babanız -yani resimdeki adamın babanız olduğunu kabul ederek- dük hazretlerinin babasının… *ağabeyiydi*."

Kimse bir şey söylemedi.

Grace boğazını temizledi. "Bu yüzden eğer… annenizle babanız gerçekten yasal bir şekilde evlenmişlerse- "

"Öyleydiler," dedi tersçe Jack.

"Evet, elbette. Demek istiyordum ki elbette ama- "

"Söylemek istediği," diye kesin bir şekilde araya girdi Thomas, "eğer sen gerçekten John Cavendish'in meşru oğluysan o zaman Wyndham Dükü de sensin."

Ve işte bu kadardı. Gerçek. Hanımı bile ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. İki erkek -iki dük, diye düşündü Grace- birbirlerine tartarak bakıyorlardı ve sonra nihayet Bay Audley elini uzatacak gibi oldu. Eli titredi, tıpkı düşesin bazen tutunacak bir şey aradığı gibi bir koltuğa uzandı ve parmaklarıyla sımsıkı kavradı. Bacakları açıkça dengesini kaybedince koltuğa kendini bıraktı.

"Hayır," dedi. "Hayır."

"Burada kalacaksın," diye talimat verdi düşes, "durum beni tatmin edecek şekilde düzenleninceye kadar."

"Hayır," dedi Jack daha da inanmış olarak. "Kalmayacağım."

"Ah, evet, kalacaksın," diye yanıtladı düşes. "Kalmayacak olursan seni hırsız diye yetkililere teslim edeceğim."

"Bunu yapamazsınız," diye patladı Grace ve hanımının 'yeni' torununa döndü. "Eğer torunu olduğunuza inanmasaydı bunu asla yapmazdı."

"Kapa çeneni!" diye homurdandı hanımı. "Ne yaptığınızı bilmiyorum Bayan Eversleigh ama aileden değilsiniz ve bu odada yeriniz yok."

Jack birden ayağa kalktı. Duruşu sert ve mağrurdu, ilk kez Grace onda bir zamanlar asker olan o adamı gördü. Konuştuğunda kelimeleri ölçülü ve kesindi, ondan beklenildiği gibi kelimeleri tembelce uzatmıyordu.

"Onunla bir daha bu şekilde konuşmayın."

Grace'in içinde bir şeyler eridi. Thomas da büyükannesine karşı onu daha önce savunmuştu; aslında uzun zamandır şövalyesi gibiydi. Ama bu şekilde değildi. Bu... bu farklıydı. Grace sözleri duymamıştı.

Onları hissetmişti.

Ve Grace onun yüzüne bakarken gözleri dudaklarına kaydı. Tekrar aklına geldi... dudaklarının teması, öpüşü, nefesi ve bitmesini... hiç istemediği için ayrılırken hissettiği buruk şaşkınlık.

Düşesin fal taşı gibi açılmış gözleri hariç tam bir sessizlik, hatta hareketsizlik oldu. Ardından, tam Grace ellerinin titremeye başladığını fark ettiği anda hanımı, "Ben senin büyükannenim," dedi.

"Buna daha karar verilmedi," diye yanıtladı Jack.

Grace'in dudakları şaşkınlıkla aralandı, çünkü kimsenin onun soyuyla alakalı kuşkusu yoktu, özellikle de misafir odasının duvarına dayanmış o resim varken.

"Ne?" diye patladı Thomas. "Yani şimdi John Cavendish'in oğlu olduğunu sanmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Jack omzunu silkti ve bir anda gözlerindeki çelik gibi kararlılık kayboldu. Yeniden pervasız ve tamamen sorumluluktan yoksun serseri olmuştu. "Açık söylemek gerekirse," dedi, "bu küçük çekici aile kulübünüze giriş hakkı kazanmak istediğimden çok emin değilim."

"Başka seçeneğin yok," dedi düşes.

"Ne kadar sevgi dolu," dedi içini çekerek Bay Audley. "Ne kadar düşünceli. Gerçekten de tam bir büyükanne."

Grace elini ağzına kapadı ama gene de boğuk kahkahasını engelleyemedi. Çok yakışıksızdı... pek çok bakımdan... ancak tutmak mümkün olmamıştı. Düşesin yüzü morardı, öfke çizgileri burnuna ulaşıncaya kadar dudaklarını büzdü. Thomas bile böyle bir tepkiye yaklaşamamıştı ve Tanrı biliyor ya, buna uğraşmıştı.

Grace ona göz attı. Odadakiler arasında en tehlikede

olan kişi Thomas'tı. Bitkin görünüyordu. Ve şaşkın. Öfkeli ve aynı zamanda şaşılacak şekilde gülmek üzere. "Lordum," dedi Grace tereddütle. Ona ne söylemek istediğini bilmiyordu. Muhtemelen söylenecek bir şey yoktu fakat sessizlik korkunçtu.

Duymazdan geldi ama Grace kendisini duyduğunu biliyordu, çünkü vücudu daha da kasılmıştı, sonra ürpererek soluğunu bıraktı. Ve o sırada düşes -ah, neden çenesini kapatmayı öğrenemiyordu?- sertçe sanki bir köpeği çağırırmış gibi ismini seslendi.

"*Kes* sesini," diye tersleyerek cevap verdi Thomas.

Grace ona yardım etmek istedi. Thomas arkadaşıydı ancak konumu kendisinin çok üstündeydi - ve hep öyle olmuştu. Şimdi Grace orada durmuş, odadaki diğer adamı, Thomas'ın unvanını pekâlâ çalabilecek kişiyi düşünmekten kendini alamadığı için kendisinden nefret ediyordu.

Bu yüzden hiçbir şey yapmadı. Ve bunun için kendisinden daha da fazla nefret etti.

"Kalmalısın," dedi Thomas, Jack'e. "Bu işi- "

Thomas boğazını temizlerken Grace soluğunu tuttu.

"Bu işi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Hepsi Jack'in cevabını bekliyordu. O ise Thomas'ı inceliyor, onu tartıyor gibi görünüyordu. Grace bu kadar uygarca konuşmanın Thomas için ne kadar zor olduğunu anlaması için dua etti. Şüphesiz Bay Audley nezaketle cevap verecekti. Çaresizce onun iyi bir insan olmasını istiyordu. Onu öpmüştü. Onu savunmuştu. Onun parlak zırhlı bir şövalye olduğunu umut etmek çok mu fazlaydı?

Bölüm Altı

Jack her durumda bir ironi bulma becerisinden dolayı kendisiyle daima gurur duymuştu ama burada, Belgrave misafir odasındayken -düzeltmeliydi, Belgrave'deki misafir odalarından birinde, kuşkusuz düzinelerce vardı- yalın, soğuk gerçekten başka bir şey bulamıyordu.

Majestelerinin ordusunda altı yılını yüzbaşı olarak geçirmişti ve eğer savaş alanındaki yıllarında bir şey öğrenmişse, o da hayatın bir anda başka yöne dönebileceği olmuştu ve sık sık öyle oluyordu. Tek bir yanlış dönüş, gözden kaçan bir ipucu ve tüm bölükteki adamlarını kaybedebilirdi. Ama Britanya'ya dönünce, her nasılsa bunu unutmuştu. Kendi hayatı küçük kararlar ve önemsiz tesadüfler dizisiydi. Suç yaşamı olduğu doğruydu, bu da celladın ilmeğinin birkaç adım ötede dans ettiği anlamına geliyordu fakat bu önemli değildi. Kimsenin yaşamı onun eylemlerine bağlı değildi.

Arabaları soymakta ciddi bir şey yoktu. Aslında eğitimli ve pek de geleceği olmayan adamlar tarafından oynanan bir oyundu. Önemsiz kararlarından birinin -Lincoln yo-

lunun güneyi yerine kuzeyine gitmişti- bunlara neden olacağı kimin aklına gelirdi ki? Çünkü yollardaki tasasız yaşamının sona erdiği kesindi. Tek kelime etmeden çekip gidecek olursa Wyndham'ın fazlasıyla mutlu olacağından şüpheleniyordu ama yaşlı leydi o kadar uzlaşmacı olmayacaktı. Bayan Eversleigh'in güven verici varlığı bir yana, yaşlı yarasanın dizginleri elinde tutmak için her yolu deneyeceğinden emindi. Belki onu yetkililere teslim etmeyecekti ancak uzun zamandır kayıp olan torununun taşrada arabaları soyarak fink attığını kesinlikle tüm dünyaya açıklayacaktı. Ki bu da seçtiği mesleğe devam etmesini son derece zorlaştırırdı.

Ve eğer gerçekten Wyndham Dükü'yse…

Tanrı herkese yardım etsin.

Teyzesinin yalan söylemiş olduğunu ummaya başlamıştı. Çünkü kimse onu böylesine yetkin bir konumda istemezdi, özellikle de kendisi.

"Lütfen birisi açıklayabilir mi…?" Bir soluk aldı ve parmaklarını şakaklarına bastırarak durdu. Sanki koca bir tabur alnında yürüyor gibi hissediyordu. "Birisi bana aile ağacını açıklayabilir mi?" Çünkü eğer babası bir dukalık varisiyse birinin biliyor olması gerekmez miydi? Teyzesi? Annesi? Kendisi?

"Üç oğlum vardı," dedi düşes kesin bir şekilde. "Charles en büyüktü, John ortanca ve Reginald en küçüktü. Senin baban, Reginald'ın onun *annesiyle* evlenmesinin hemen ardından…" Yüzü görünür bir tiksinti ifadesi almış, başını hızla Wyndham'a doğru sallamıştı. "İrlanda'ya gitti."

"O halktandı," dedi Wyndham ifadesiz bir sesle. "Babasının fabrikaları vardı. Yığınlar ve yığınlarla." Kaşlarından biri kalktı, çok hafifçe. "Şimdi onlar bizim."

Düşesin dudakları gerildi ama onun araya girmesinden hoşlanmamıştı. "Babanın ölümü bize 1790 yılının Temmuz ayı olarak bildirildi."

Jack gergin bir şekilde başını sallayarak onayladı. Ona da aynısı söylenmişti.

"Bundan bir yıl sonra kocam ve en büyük oğlum hummadan öldü. Ben hastalığa yakalanmadım. En küçük oğlum artık Belgrave'de yaşamıyordu, bu yüzden o da kurtuldu. Charles hiç evlenmemişti ve John'un da çocuksuz öldüğüne inanıyorduk. Böylece Reginald dük oldu." Duraksadı ama hiçbir duygu belirtisi göstermedi. "Bu beklenmiyordu."

Herkes Wyndham'a baktı. O hiçbir şey söylemedi.

"Kalacağım," dedi Jack usulca, çünkü başka seçeneği olduğunu sanmıyordu. Belki de babasıyla alakalı bir-iki şey öğrenmenin zararı olmazdı. İnsanın nereden geldiğini bilmesi gerekirdi. Eniştesi hep bunu söylerdi.

Kuşkusuz eniştesi William, bu Cavendish'lerle hiç karşılaşmamıştı. Karşılaşmış olsaydı, bu sözünü kesinlikle gözden geçirmiş olurdu.

"Çok akıllıca," dedi düşes, el çırparak. "O halde şimdi biz- "

"Ama önce," diye lafını kesti Jack, "eşyalarımı toplamak için hana geri dönmem gerek." Misafir odasında etrafına bakındı, bu zenginliğe neredeyse gülecekti. "Gerçi bunlara kıyasla onlar çok yetersiz."

"Saçma," dedi yaşlı leydi sertçe. "Eşyaların değiştirilecek." Hor görerek onun yolculuk kıyafetine baktı. "Çok daha kaliteli şeylerle olduğunu söyleyebilirim."

"Sizden izin istemiyordum," dedi Jack umursamazca.

Öfkesinin sesinden belli olmasını istemiyordu. Bu insanın aleyhine olabilirdi.

"Yine de- "

"Ayrıca, ortaklarıma açıklama yapmam lazım," diye ekledi Jack, çünkü düşesin sesini daha fazla duymak istemiyordu. Bunun üzerine Wyndham'a baktı. "Gerçekle uzaktan yakından alakası olmayacak," diye ekledi tatsızca, dük etrafa dedikodu yayacağını düşünmesin istemişti.

"Ortadan kaybolma," diye talimat verdi düşes. "İnan bana buna pişman olursun."

"Bunun için endişelenmeye gerek yok," dedi Wyndham düz bir şekilde. "Dukalık vaat edilen kim ortadan kaybolur ki?"

Jack'in çenesi kasıldı fakat kendini zorlayarak bunu görmezden geldi. Bu öğleden sonra başka bir yumruk yumruğa kavgaya hiç gerek yoktu.

Ve sonra -lanet olsun- dük birdenbire ekledi: "Sana eşlik edeceğim."

Tanrım. İhtiyacı olan son şey buydu. Jack kuşkuyla kaşını kaldırarak onunla yüz yüze gelmek için döndü. "Kendi güvenliğim için endişelenmeli miyim?"

Wyndham gözle görülür şekilde kasıldı ve ufak ayrıntıları fark etmek için eğitim almış olan Jack, onun iki yanında yumruklarını sıktığını gördü. Sonuç olarak dükü aşağılamıştı. Bu noktada, boğazını renklendiren morlukları göz önüne alarak, hiç aldırmadı.

Bayan Eversleigh'e dönerek, en ince tebessümünü sundu. "Ben onun unvanı için bir tehdidim. Kuşkusuz her aklı başında kişi kendi güvenliğini sorgulayacaktır."

"Hayır, yanılıyorsunuz!" diye bağırdı Grace. "Onu yanlış değerlendiriyorsunuz. Dük- "

Dehşet içinde Wyndham'a göz attı ve söylediği şeyi fark edince onun rahatsızlığını herkes paylaşmak zorunda kaldı. Ama devam etti, gerçekten kararlı bir kızdı.

"O şimdiye kadar tanıştığım en onurlu insandır," dedi, sesi alçak ve ateşliydi. "Onun yanında size kimse zarar veremez."

Yanakları tutkuyla kızarmıştı ve Jack'in aklına birdenbire kötü bir düşünce takıldı. Bayan Eversleigh ve dük arasında bir şey var *mıydı*? Hayata küsmüş yaşlı bir kadınla, aynı evde veya şatoda oturuyorlardı. Gerçi düşes bunama belirtileri göstermediğinden, Jack onun burnunun dibinde oynaşma fırsatı bulabileceklerini hayal dahi edemiyordu.

Bayan Eversleigh'i yakından izlerken bakışları dudaklarına kaydı. O gece onu öptüğü zaman kendisine şaşırmıştı. Bunu amaçlamamıştı ve daha önce araba soymaya kalkıştığında böyle bir şeyi hiç yapmamıştı. O an bu dünyadaki en doğal şey gibi gelmişti - onun çenesine dokunmak, yüzünü yukarı kaldırmak ve dudaklarını onunkilere değdirmek.

Yumuşak ve kısa olmuştu, daha fazlasını ne kadar derinden istediğiniyse şu ana kadar fark etmemişti.

Wyndham'a baktı, kıskançlığı yüzünden belli olmalıydı çünkü yeni kuzeni konuştuğunda soğukkanlı bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Seni temin ederim sahip olduğum vahşi dürtüler ne olursa olsun, onlara göre davranmayacağım."

"Bu söylenecek en korkunç şey," dedi Grace.

"Ama dürüst," diye başını sallayarak onayladı Jack. Bu adamdan, dünyayı kendi özel alanı gibi görerek yetiştirilen

dükten hoşlanmamıştı. Ama kaynağı ne olursa olsun dürüstlüğü takdir ederdi.

Ve Jack onun gözlerinin içine bakarken, aralarında dile getirilmemiş bir anlaşma yapıldığını anladı. Arkadaş olmak zorunda değillerdi. Hatta dostane olmak zorunda bile değillerdi. Fakat dürüst olacaklardı.

Bu Jack için gayet uygundu.

Grace'in hesaplarına göre, erkeklerin doksan dakika içinde ya da en fazla iki saatte geri dönmeleri gerekiyordu. Kendisi at üstünde o kadar vakit geçirmemişti, bu yüzden sürat konusunda iyi bir tahmin yapamazdı fakat iki erkeğin hana bir saatten az sürede ulaşacaklarından oldukça emindi. Sonra Bay Audley'nin gidip eşyalarını hazırlaması lazımdı ki bu da çok uzun süremezdi, öyle değil mi? Ve sonra-

"Çekil pencereden," diye terslendi hanımı.

Grace sinirle dudaklarını kenetledi ama arkasına dönmeden önce ifadesini gizlemeyi başardı.

"Bir işe yara," dedi düşes.

Grace, bu emri çözmeye çalışarak oraya buraya bakındı. Aklında daima belirli bir şey olurdu ve Grace ne zaman tahmin etmek zorunda kalsa bundan nefret ederdi.

"Size okumamı ister miydiniz?" diye sordu. Bu görevlerinin en hoşuydu; bu ara Grace'in son derece zevk aldığı ve düşesin hiç beğenmemiş gibi yaptığı *Aşk ve Gurur*'u okuyorlardı.

Düşes homurdandı ki bu aslında bir *hayır* homurtusuydu. Grace bu iletişim yönteminde oldukça iyiydi. Gerçi bu yeteneğinden pek gurur duymuyordu.

"Bir mektup yazabilirim," diye önerdi. "Kız kardeşinizden gelen son mektuba cevap vermeyi planlamıyor muydunuz?"

"Kendi mektuplarımı kendim yazabilirim," dedi düşes sert bir şekilde, imlasının felaket olduğunu her ikisi de bildiği halde. Grace daima postalamadan önce onun mektuplarını yeniden yazmak zorunda kalıyordu.

Derin bir nefes aldı ve ürpererek yavaş yavaş bıraktı. Hanımının zihninden geçeni çözecek enerjisi yoktu. Bugün yapamazdı.

"Bana sıcak geliyor," diye bildirdi düşes.

Grace yanıt vermedi. Gerekli olmadığını umuyordu. Ve sonra hanımı yakındaki masadan bir şey aldı. Düşes çat diye açınca, Grace korkuyla bir yelpaze olduğunu fark etti.

Ah, hayır lütfen. Şimdi değil.

Düşes üzerinde siyah ve altın rengi, Çin'e özgü resimlerle süslü parlak mavi tondaki yelpazeye baktı. Sonra onu tutmayı daha kolay hale getirmek için çat diye kapatıp sopa gibi uzattı.

"Beni biraz daha rahat ettirebilirsin," dedi.

Grace duraksadı. Sadece bir an, muhtemelen bir saniye bile sürmemişti ama bu onun tek isyan şekliydi. Hayır diyemiyordu ve hatta hoşnutsuzluğunu belli etme izni bile yoktu. Ama duraksayabilirdi. Vücudunu düşesin merak etmesine yetecek kadar hareketsiz tutabilirdi.

Ve sonra tabii ki öne doğru bir adım attı.

Yelpazeyi alıp düşesin yanında durduktan sonra, "Hava oldukça hoş," dedi.

"Yelpazeyle ittiğin içindir."

Grace işvereninin kuru, dar yüzüne baktı. Kırışıklık-

ların bir kısmı yaşına bağlıydı ama ağzının yanındakiler, sürekli somurttuğu içindi. Bu kadını bu kadar acımasız yapan neydi? Çocuklarının ölümü mü onu bu hale getirmişti? Gençliğinin yitip gitmesi mi? Yoksa sadece tatsız bir mizaçla mı doğmuştu?

"Yeni torunum hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu düşes birdenbire.

Grace dondu, sonra çabucak soğukkanlılığını yeniden kazanarak yelpazelemeye devam etti. "Onu hakkında bir görüş sahibi olacak kadar tanımıyorum," diye dikkatle yanıtladı.

Düşes dosdoğru karşıya bakarak cevap verdi: "Saçma. En iyi fikirlerin hepsi ilk görüşte oluşur. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Yoksa o iğrenç küçük kuzeninizle evlenirdiniz, öyle değil mi?"

Grace eski evine yerleşen Miles'ı düşündü. Düşesin bazen meseleleri tamamen doğru ele aldığını itiraf etmek zorundaydı.

"Eminim söyleyeceğiniz bir şeyler vardır Bayan Eversleigh."

Grace karar vermeden önce yelpaze üç kere indi kalktı. "Görünüşe göre kaygısız bir mizah anlayışı var."

"Kaygısız." Hanımı sözcüğü tekrarladı, sesi meraklıydı, sanki kulağa nasıl geldiğini deniyordu. "Yerinde bir sıfat. Bunu düşünmemiştim ama uyuyor."

Bu, düşesin şimdiye kadar söylediği iltifata en yakın yorumdu.

"Babasına çok benziyor," diye devam etti hanımı.

Grace yelpazeyi bir elinden diğerine geçirirken, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Gerçekten. Gerçi babası biraz daha az... *kaygısız* olsaydı, bu karmaşa içinde olmazdık, değil mi?"

Grace bir an boğulur gibi oldu. "Çok üzgünüm hanımefendi. Sözlerimi daha dikkatli seçmeliydim."

Düşes özrü kabul etme zahmetine girmedi. "Ciddiyetsizliği babasına benziyor. Benim John'ım yanında ciddi bir dakikanın bile geçmesine izin vermezdi. Çok ince bir espri anlayışı vardı."

"Bay Audley'nin espri anlayışının pek ince olduğunu söyleyemem," dedi Grace. Mizahı fazlasıyla sinsiydi.

"Onun adı Bay Audley değil ve tabii ki öyle," dedi düşes sertçe. "Siz bunu göremeyecek kadar kendinizi kaybettiniz."

"Ben kendimi kaybetmedim," diye itiraz etti Grace.

"Tabii ki ettiniz. Her kız kaybederdi. O çok yakışıklı. Gerçi gözlerine yazık olmuş."

"Bana olan şu," dedi Grace, yeşil gözlü olmakta yanlış bir şey olmadığını belirtme arzusuna direnerek, "ben altüst oldum. Çok yorucu bir gün olmuştu. Ve elbette gece," diye ekledi biraz düşündükten sonra.

Düşes omzunu silkti. "Oğlumun zekâsı dillere destandı," dedi konuşmayı tekrar istediği noktaya getirerek. "Onun da espri anlayışının ince olduğunu düşünmezdin muhtemelen ama bunun sebebi sadece fazla zeki olmasıydı. Sadece zeki biri karşısındaki fark etmeden hakaret edebilir."

Grace, bu oldukça üzücü, diye düşündü. "O zaman anlamı ne?"

"Anlamı mı?" Düşes hızla peş peşe birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Neyin?"

"Birisine hakaret etmenin." Grace yelpaze tutan elini gene değiştirdi, sonra serbest elini salladı; sapı tutmaktan parmaklarına kramp girmişti. "Ya da şöyle diyebilirim," diye düzeltti, çünkü hanımının birine haddini bildirmek için neden bulmakta sorun yaşamayacağını biliyordu, "birisine fark ettirmeden hakaret etmenin anlamı ne?"

Düşes ona hâlâ bakmıyordu ama Grace onun gözlerini devirdiğini görebildi. "Bu gururdan kaynaklanıyor Bayan Eversleigh. Bunu anlamanızı beklemiyorum."

"Hayır," dedi Grace usulca. "Anlayamam."

"Bir şeyde üstün gelmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz." Düşes dudaklarını büzerek boynunu hafifçe bir yandan diğer yana esnetti. "Bilemezsiniz."

Düşesin yaptığı şeyden tamamen habersiz görünmesinin dışında, herhangi bir hakaret kadar can acıtıcıydı.

"İlginç zamanlarda yaşıyoruz Bayan Eversleigh," diye yorum yaptı düşes.

Grace sessizce başını sallayarak başını yana çevirdi, böylece hanımı başını onun tarafına çevirecek olursa gözlerindeki yaşları görmeyecekti. Annesiyle babası yolculuk yapacak paradan yoksundu ama Eversleigh'lerin evi uzaklardaki yerlerle alakalı haritalarla, kitaplarla doluydu. Grace hepsi kendi kitaplarına dalmış, hep birlikte şöminenin karşısında oturdukları zamanı dünmüş gibi hatırlıyordu. Bir keresinde babası kitabından başını kaldırıp bakmış ve heyecanla, "Bu harika değil mi? Çin'de eğer birisine hakaret etmek istersen, 'İlginç zamanlarda yaşa,' diyormuşsun," demişti.

Grace aniden gözlerindeki yaşların üzüntüden mi yoksa neşeden mi olduğunu anlayamadı.

"Bu kadar yeter Bayan Eversleigh," dedi hanımı birdenbire. "İyice serinledim."

Grace yelpazeyi kapadı, sonra pencerenin yanındaki masanın üstüne koymaya karar verdi, böylece odada yürümek için bir sebebi olacaktı. Alacakaranlık çökmüştü, bu yüzden araba yolunu görmek zor olmuyordu. İki erkeğin geri dönmesi için neden bu kadar istekli olduğunu bilmiyordu - muhtemelen birbirlerini öldürmediklerini görmek içindi. Thomas mizah anlayışını korumasına rağmen, onun gözlerindeki bakıştan hiç hoşlanmamıştı. Tabii onun birine saldırdığını hiç duymamıştı. Bay Audley'nin üstüne atıldığı zamansa tamamen vahşi görünüyordu. Eğer Bay Audley daha kötü bir dövüşçü olsaydı, Thomas'ın ona kalıcı bir zarar vereceğinden oldukça emindi Grace.

"Sizce yağmur yağacak mı Bayan Eversleigh?"

Grace döndü. "Hayır."

"Rüzgâr hızlanıyor."

"Evet." Grace, düşes dikkatini yanındaki masada duran bir bibloya çevirinceye kadar bekledikten sonra tekrar pencereye döndü.

"Umarım yağmur yağar."

Grace kıpırdamadan durdu ve sonra düşese baktı. "Anlayamadım?"

"Umarım yağmur yağar," dedi hanımı yeniden, sanki iki erkek at sırtındayken yağmur yağmasını dilemek doğal bir şeymiş gibi.

"Sırılsıklam olacaklar," diye dikkat çekti Grace.

"Birbirlerine dikkat etmek zorunda kalacaklar. Er ya da geç bunu yapacaklar. Ayrıca benim John'ım yağmurda ata binmeyi hiç umursamazdı. Aslında çok keyif alırdı."

"Bu demek değil ki Bay- "

"Cavendish," diye tamamladı hanımı.

Grace yutkundu. Bu, sabrını toplamasına yardımcı oldu. "Kendisine ne denmesini isterse istesin, sadece babası seviyor diye yağmurda gezmekten keyif aldığını sanmıyorum. Çoğu kişi hoşlanmaz."

Hanımı bunu dikkate almak istemiyor gibi görünüyordu. Ama yorumu, "Doğru, annesiyle alakalı hiçbir şey bilmiyorum. Her türlü farklılıktan o sorumludur," oldu

"Çay ister miydiniz hanımefendi?" diye sordu Grace. "Zili çalıp isteyebilirim."

"Sonuçta onun hakkında ne biliyoruz ki? İrlandalı olduğu hemen hemen kesin, bu da pek çok korkunç huyu olduğu anlamına geliyor."

"Rüzgâr hızlanıyor," dedi Grace. "Üşümenizi istemem."

"Bize annesinin isminden hiç söz etti mi?"

"Sanmıyorum." Grace içini çekti, çünkü doğrudan sorular bu sohbetin bir parçası değilmiş gibi davranmasını zorlaştırıyordu.

"Yüce Tanrım." Düşes ürperdi ve yüzü tam bir dehşet ifadesi aldı. "Annesi *Katolik* olabilir."

"Ben birçok Katolik tanıdım," dedi Grace, artık konuyu değiştirme girişimlerinin nafile olduğunu anlamıştı. "Tuhaftır," diye mırıldandı, "hiçbirinde boynuz yoktu."

"*Anlayamadım*?"

"Sadece Katolik inancı hakkında çok az şey bildiğimi söyledim," dedi Grace usulca. Yorumlarının hedefinin sık sık bir duvar veya pencere olmasının bir nedeni vardı.

Düşes Grace'in pek tanımlayamadığı bir gürültü çıkar-

dı. Bir iç çekme gibi gelmişti fakat muhtemelen homurtuydu, çünkü daha sonra ağzından çıkan sözler, "Bunun icabına bakmalıyız," oldu. Parmaklarıyla burun kemerini ovarak ve son derece canı sıkkın görünerek öne eğildi. "Sanırım başpiskoposla temas kurmam gerekiyor."

"Bu sorun olur mu?" diye sordu Grace.

Hanımı hoşnutsuzca başını iki yana salladı. "Yıllardır bana üstünlük taslayan minicik bir adamdır."

Grace öne doğru eğildi. Uzakta bir hareket mi vardı?

"Ne gibi iyilikler isteyeceğini Tanrı bilir," diye mırıldandı hanımı. "Sanırım onun büyük yatak odasında uyumasına izin vereceğim, böylece Kraliçe Elizabeth'in çarşaflarında yattığını söyleyebilir. "

Grace görüş alanına giren at sırtındaki iki adamı izledi. "Döndüler," dedi, o akşam bu dramada oynaması gereken rolün ne olduğunu bir kez daha merak ederek. Aileden değildi; düşes bu konuda kesinlikle haklıydı. Hane halkı arasındaki nispeten yüksek konumuna rağmen, aile veya unvanla alakalı konulara dâhil değildi. Bunu beklemiyor ve aslında istemiyordu da. Varis konusu açıldığında hanımı berbat bir ruh haline bürünüyordu ve büyükannesiyle uğraştığı zamanlarda Thomas da çekilmez oluyordu.

Bu konudan uzak durmalıydı. Bay Audley'nin orada bulunması için ısrar etmiş olması önemli değildi. Grace kendi konumunu ve yerini biliyordu ve bu yer aile işlerinin ortasında değildi.

Ama gitme zamanının geldiğini ve düşese torunlarıyla özel konuşması için onu yalnız bırakacağını bildirmesi gerektiğini kendine hatırlatsa da harekete geçemiyordu. Sürekli *onun* sesini duyuyordu - hayır, *hissediyordu*.

O kalıyor.

Bay Audley'nin kendisine ihtiyacı var mıydı? Olabilirdi. Wyndham'larla, tarihçeleriyle ve kısır, inatçı gerginlikleriyle alakalı hiçbir şey bilmiyordu. Yeni yaşamını istediği gibi idare etmeyi bekleyemezdi, en azından şu anda.

Grace ürpererek kollarını göğsünde kavuşturdu ve evin önünde attan inmelerini izledi. İhtiyaç duyulduğunu hissetmek ne kadar tuhaftı. Thomas ona ihtiyacı olduğunu söylemeyi severdi ama her ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Büyükannesine katlanacak herhangi birini işe alabilirdi. Thomas'ın kimseye ihtiyacı olmazdı. Hiçbir şeye. Kusursuzca kendine yetiyordu. Kendinden emin ve mağrurdu, ona gereken tek şey zaman zaman etrafını kuşatan balonu patlatacak iğneyi batırmaktı. Bunun kendisini tamamen çekilmez olmaktan koruduğunu o da biliyordu. Bu kadarını hiç söylememişti fakat Grace bu nedenle dost olduklarını da biliyordu. Grace Lincolnshire'da ona boyun eğmeyen, onu idare etmeyen ve sadece duymak istediği şeyleri söylemeyen muhtemelen tek kişiydi.

Ama ona *ihtiyacı* yoktu.

Grace koridorda ayak sesleri duydu ve gergin bir biçimde döndü. Hanımının gitmesi için emretmesini bekliyordu. Hatta, sanki buna cüret edebilir misin dercesine hafifçe kaşlarını kaldırarak ona baktı ancak düşes onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde, gözlerini kapıya dikmişti.

Odaya ilk giren Thomas oldu.

"Wyndham," dedi düşes sertçe. Ona hiçbir zaman unvanından başka şekilde hitap etmezdi.

Thomas yanıt olarak başını salladı. "Bay Audley'nin eşyalarını mavi ipekli yatak odasına yolladım."

Grace tepkisini ölçmek için hanımına dikkatli bir bakış attı. Mavi ipekli yatak odası en güzel konuk odalarından biriydi ama en büyük veya en prestijli olan değildi. Ancak koridorda, düşesin odasından biraz ilerideydi.

"Mükemmel seçim," diye yanıtladı düşes. "Fakat tekrar etmem gerekiyor. Benim yanımda ondan Bay Audley diye söz etme. Bu Audley'leri tanımıyorum ve tanımak umurumda da değil. "

"Onların da sizi tanımakla ilgilenip ilgilenmeyeceklerini bilemiyorum," dedi Jack, Thomas'ın arkasından odaya girmişti.

Düşes kendi azametini vurgularcasına tek kaşını kaldırdı.

"Mary Audley rahmetli annemin kız kardeşi," diye belirtti Jack. "O ve kocası William Audley doğduğumda beni aldılar. Beni kendi çocukları gibi büyütüp, isteğim üzerine bana kendi soy isimlerini verdiler. Bundan vazgeçmeye de hiç niyetim yok." Sanki yorum yapması için meydan okuyormuş gibi sertçe düşese baktı.

Hanımının hiçbir yorum yapmaması Grace'i şaşırtmıştı.

Ardından Jack, Grace'e dönüp zarif bir şekilde eğilerek selam verdi. "Eğer isterseniz bana Bay Audley diyebilirsiniz Bayan Eversleigh."

Grace kısa bir reverans yaptı. Bunun gerekli olup olmadığından emin değildi, çünkü unvanı konusunda hâlâ bir belirsizlik vardı ama oldukça kibar bir teklifti. Ayrıca eğilerek selam vermişti.

Grace önce ters ters bakan düşese, sonra da her nasılsa aynı anda hem eğlenen hem de canı sıkkın görünen Thomas'a göz attı.

"Yasal adını kullandığın için seni kovamaz," dedi Thomas her zamanki gibi sabırsızca. "Eğer yapacak olursa, seni hayat boyu yetecek bir parayla emekliye ayırır ve onu da uzakta bir mülke yollarım."

Jack şaşkınlık ve beğeniyle Thomas'a baktıktan sonra Grace'e dönerek gülümsedi. "Çok cazip bir teklif," diye mırıldandı. "Ne kadar uzağa yollanabilir?"

"Mülklerin arasına yenilerini katmayı düşünüyorum," diye yanıtladı Thomas. "Hebrides Adaları yılın bu zamanında çok güzel olur."

"Çok alçaksın," diye tısladı düşes.

"Onu neden gözümün önünden ayıramıyorum ki?" dedi yüksek sesle Thomas, dolaba doğru gitti ve kendisine bir içki doldurdu.

"O senin büyükannen," dedi Grace, çünkü biri mantığın sesi olmak zorundaydı.

"Ah, evet, kan bağı." Thomas iç geçirdi. "Bana et tırnaktan ayrılmaz denmişti. Ne yazık." Jack'e baktı. "Yakında öğrenirsin."

Grace, Thomas'ın sesindeki yukardan bakan tona tepki vermesini beklemişti ama kayıtsız kalmıştı. Tuhaftı. İki erkek bir çeşit ateşkes yapmış gibi görünüyorlardı.

"Ve şimdi," diye ilan etti Thomas, doğrudan büyükannesine bakarak, "benim buradaki işim bitti. Müsrif evladı sevgi dolu kucağına geri getirdim ve dünyadaki her şey yoluna girdi. *Benim* dünyamda değil," diye ekledi, "ama birisinin dünyasında girdiği kesin."

"Benimkinde değil," dedi Jack, kimse yorum yapmayınca. Sonra tembelce gülümsedi. "Tabii ilgileniyorsanız."

Thomas ona baktı, burnu belli belirsiz bir kayıtsızlık ifadesiyle kırışmıştı. "İlgilenmiyorum."

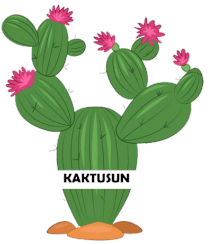
Grace başını çabucak Bay Audley'ye çevirdi. Hâlâ gülümsüyordu. Bir şeyler daha söylemesini bekleyerek Thomas'a baktı.

Thomas alaycı bir biçimde başını eğdi, sonra şoke edici bir hızla içkisini başına dikti. "Ben çıkıyorum."

"Nereye?" diye sordu düşes.

Thomas kapıda durdu. "Daha karar vermedim."

Grace bunun *buradan başka her yer* anlamına geldiğinden emindi.

Bölüm Yedi

Jack bunun kendisinin de oradan ayrılması için bir işaret olduğuna karar verdi.

Düke karşı büyük bir sevgisi olduğundan değildi. Aslında, gün boyu onun müthiş kibrinden gına gelmişti ve onu odadan ayrılırken görmekten dolayı çok mutluydu. Fakat düşesle birlikte kalma düşüncesi…

Hatta Bayan Eversleigh'in keyifli arkadaşlığı bile buna daha fazla katlanmak için yeterince cazip değildi.

"Sanırım ben de odama çekilsem iyi olur," diye belirtti.

"Wyndham çekilmedi," dedi düşes aksi aksi. "Dışarı çıktı."

"O zaman *ben* odama çekileceğim," dedi Jack. Yavan bir şekilde gülümsüyordu.

"Hava pek kararmadı," diye belirtti yaşlı leydi.

"Yorgunum." Bu doğruydu. Öyleydi.

"Benim John'ım sabahın erken saatlerine kadar ayakta kalırdı," dedi usulca.

Jack içini çekti. Bu kadına acımak istemiyordu. Sert,

acımasız ve çok sevimsizdi ama anlaşılan oğlunu çok sevmişti. Kendi babasını. Ve sonra da onu kaybetmişti.

Bir anne çocuklarından uzun yaşamamalıydı. Bunu adı gibi biliyordu. Bu normal ya da olağan değildi.

Bu yüzden onun John'ının, büyük ihtimalle aynı gün içinde hiç kaçırılmadığını, tartaklanmadığını, şantaj yapılmadığını ve geçim yolunun (değersiz de olsa) elinden alınmadığını belirtmek yerine ileri doğru yürüyerek yüzüğünü -düşesin parmağından çıkarıp aldığını- yanındaki masanın üzerine bıraktı. Kendi yüzüğü cebindeydi. Onun mevcudiyetini düşesle paylaşmaya pek hazır değildi. "Yüzüğünüz hanımefendi," dedi.

Düşes başıyla onaylayarak yüzüğü ellerinin arasına aldı.

"D neyi temsil ediyor?" diye sordu Jack. Tüm yaşamı boyunca merak etmişti. Bu felaketten bir şeyler kazanabilirdi.

"Debenham. Benim soyadım."

Ah. Bu mantıklıydı. En sevdiği oğluna kendi kişisel aile yadigârlarını vermiş olmalıydı.

"Babam Runthorpe Dükü'ydü."

"Hiç şaşırmadım," diye mırıldandı Jack. Düşes bunu bir iltifat olarak kabul edebilirdi. Eğilerek selam verdi. "İyi akşamlar efendim."

Düşesin dudakları hayal kırıklığıyla gerildi. Ama görünüşe göre o gün yapılan savaşta muzaffer çıkan tek kişinin kendisi olduğunun farkındaydı ki şaşırtıcı bir nezaketle, "Akşam yemeğini yukarı yollatırım," dedi.

Jack başıyla onayladı ve mırıldanarak teşekkür edip çıkmak için döndü.

"Bayan Eversleigh sana odanı göstersin."

Bunun üzerine Jack dikkat kesildi ve Bayan Eversleigh'ten tarafa baktığında onun da öyle olduğunu gördü.

Jack bir uşağın eşlik etmesini bekliyordu. Bu hoş bir sürpriz olmuştu.

"Bir sakıncası var mı Bayan Eversleigh?" diye sordu düşes. Sesi sinsi, biraz da alaycıydı.

"Elbette hayır," diye yanıtladı Grace. Gözleri buğulanmıştı ama tamamen okunamaz değildi. Kesinlikle şaşırmıştı. Bunu kirpiklerinin biraz daha yukarıya, kaşlarına yaklaşmış olmasından anlayabiliyordu. Yaşlı leydi dışında başka birisinin bakımıyla ilgilenmek üzere emir almaya alışık değildi. İşvereni onu paylaşmaktan hoşlanmıyor olmalı, diye düşündü Jack. Ve gözlerini tekrar onun dudaklarına çevirirken tamamen uygun olduğuna karar verdi. Eğer kız kendisine ait olsaydı, eğer onun üzerinde herhangi bir hakkı olsaydı... Jack de onu paylaşmak istemezdi.

Grace'i tekrar öpmek istiyordu. Ona dokunmak, sadece elini hafifçe tenine sürtmek istiyordu, o kadar hafif olacaktı ki sadece tesadüfen zannedilecekti.

Ama tüm bunlardan önemlisi, onun ismini kullanmak istiyordu.

Grace.

Bunu sevmişti. Yatıştırıcı buluyordu.

"Rahatıyla alakadar olun Bayan Eversleigh."

Jack kocaman açılmış gözlerle düşese döndü. Heykel gibi oturuyordu, ellerini resmi bir şekilde kucağında kavuşturmuştu ama ağzının köşeleri her zamankinden farklı olarak hafifçe yukarı kıvrılmış, gözleri kurnazca ve eğlenerek bakıyordu.

Ona Grace'i veriyordu. Eğer arzu ediyorsa, refakatçisinden yararlanmasını söylemek istediği gün gibi açıktı.

Tanrım. Ne biçim bir ailenin içine düşmüştü?

"Nasıl isterseniz hanımefendi," diye yanıtladı Grace. Jack o anda kendisini iğrenç ve neredeyse kirlenmiş hissetti, çünkü işvereninin kendisini fahişelik yapmak üzere teşvik ettiğinden kızın bihaber olduğundan emindi.

Bu verilecek en berbat rüşvetti. *Gece kal ve böylece kızı alabilirsin.*

Bu midesini bulandırdı. Hem de çok fazla, çünkü kızı istiyordu. Sadece onun kendisine verilmesini istemiyordu.

"Çok naziksiniz Bayan Eversleigh," dedi, sanki hanımının yaptığını telafi etmek için fazladan nazik olmak zorundaymış gibi hissetmişti. Kapıya ulaştıklarında Jack birden hatırlayarak döndü. Dükle ikisi gezileri esnasında sadece kısaca konuşmuşlardı fakat bir konuda mutabakata varmışlardı. "Ah, aklıma gelmişken birisi soracak olursa ben Wyndham'la arkadaşım. Yıllardan beri."

"Üniversiteden mi?" diye sordu Grace.

Jack kıkırdamasını bastırdı. "Hayır. Ben gitmedim."

"Gitmedin mi!" dedi düşes soluğu kesilerek. "Bir centilmen eğitimi aldığına inandırıldım demek."

"Kim tarafından?" diye kibarca sordu Jack.

Bunun üzerine düşes bir an öksürüğe benzer bir ses çıkardı ve nihayetinde kaşlarını çatarak, "Senin konuşmandan dolayı öyle olduğunu sandım," dedi.

"Benim aksanıma kandınız." Grace bakarak omzunu silkti. "İngiliz R'leri ve vurgulu H'ler. Bir insan başka nasıl konuşabilir ki?"

Ama yaşlı leydi konuyu kapatmaya hazır değildi. "Eğitim aldın *değil* mi?"

Sırf tepkisini görmek için kasabadan çocuklarla okula

gittiğini söylemek nasıl da cazip gelmişti. Ama teyzesiyle enişte sine bundan daha iyisini borçluydu, bu yüzden düşese dönerek, "Portora Kraliyet Okulu, arkasından iki ay Trinity Koleji'ne gittim -Dublin'dekine, Cambridge'tekine değil- ve sonra majestelerinin ordusunda altı yıl hizmet edip, sizleri istiladan korudum." Başını yana eğdi. "İstersenız o teşekkürleri şimdi alabilirim."

Düşesin öfkeden ağzı açık kalmıştı.

"Hayır mı?" Düşes kaşlarını kaldırdı. "Komik olan şu ki insanlar hâlâ İngilizce konuştuklarından ve iyi Kral George'a reverans yaptıklarından, kimse buna aldırış etmeyecektir."

"Ben ederim," dedi Grace. Ve Jack kendisine baktığı zaman, gözlerini kırpıştırarak ekledi: "Şey, teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi Jack ve bunu söylemek için ilk kez bir nedeni olduğu aklına geldi. Ne yazık ki yaşlı leydi de diğer insanlardan farklı değildi. Askerler için arada bir kutlama yapılırdı ve üniformalarının hanımlara oldukça çekici geldiği de doğruydu ama kimse onlara teşekkür etmeyi düşünmezdi. Jack'e ve özellikle de kalıcı bir kusuru veya çirkinliği olan adamlara asla teşekkür edilmezdi.

"Herkese eskrim derslerine katıldığımızı söyleyebilirsiniz," dedi Jack, elinden geldiğince düşesi görmezden gelmişti. "Bu iyi bir yalan. Wyndham kılıçta fena olmadığını söylüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Grace.

Tabii ki bilemezdi. Ama önemli değildi. Eğer Wyndham fena olmadığını söylemişse, o zaman mutlaka bir usta olmalıydı. Eğer yalanlarını kanıtlamaları gerekirse birbirlerine denk olacaklardı. Eskrim, okuldayken iyi olduğu

şeylerden biriydi. Jack'i o okulda on sekiz yaşına kadar tutmalarının muhtemelen tek nedeniydi.

"Gidelim mi?" diye mırıldandı Jack başıyla kapıyı işaret ederek.

"Mavi ipekli yatak odası," diye seslendi düşes tatsızca.

"Sohbetin dışında kalmaktan hoşlanmıyor, değil mi?" diye mırıldandı Jack, düşesin duyamayacağı kadar alçak sesle söylemişti.

Grace'in cevap veremeyeceğini bilmeliydi, işvereni bu kadar yakınındayken yapmazdı fakat Jack onun eğlendiğini gizlemeye çalışırmış gibi gözlerini başka yöne çevirdiğini gördü.

"Gece için siz de odanıza çekilebilirsiniz Bayan Eversleigh," diye buyurdu düşes.

Grace şaşkınlıkla döndü. "Size katılmamı istemiyor musunuz? Henüz çok erken."

"Nancy bunu yapabilir," diye cevap verdi dudaklarını büzerek. "Düğmeler konusunda kabul edilebilir bir beceriye sahip ve dahası, tek kelime etmiyor. Bunun bir hizmetkârda son derece iyi bir özellik olduğunu düşünüyorum."

Grace hep olmasa da çoğu zaman dilini tuttuğu için, bunu kastedildiği şekilde üstü kapalı bir hakaret yerine iltifat olarak almaya karar verdi. "Elbette hanımefendi," dedi ağırbaşlılıkla reverans yaparak. "Öyleyse sabaha sıcak çikolata ve gazetenizle geldiğimde görüşürüz."

Jack çoktan kapıya ulaşmış ve kendisini takip etmesini işaret etmek için elini uzatmıştı, böylece Grace salondan çıktı. Hanımının bu akşam kendisine izin vererek ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat daha fazla tartışacak değildi.

"Nancy onun oda hizmetçisi," diye açıkladı koridora çıktıklarında.

"Tahmin etmiştim."

"Bu çok garip." Grace başını iki yana salladı. "O- "

Genç adam cümlesini bitirmesi için sabırla bekliyordu fakat Grace yarıda bırakmaya karar verdi. Düşesin Nancy'den nefret ettiğini söyleyecekti. Aslında Grace ne zaman dışarıda olsa ve Nancy onun yerine hizmet etse uzun uzun şikâyet ederdi.

"Ne diyordunuz Bayan Eversleigh?" diye mırıldandı Jack.

Grace neredeyse söyleyecekti. Bu garipti, çünkü onu pek tanımıyordu, dahası, muhtemelen Belgrave hane halkının saçmalıklarıyla hiç ilgilenmiyordu. Hatta dük olacaksa bile -ve bu düşünce nedense hâlâ Grace'in midesini ağzına getiriyordu- eh, Thomas da hizmetçileri pek tanımazdı. Ve ona, büyükannesinin hangilerinden hoşlanmadığı sorulacak olsa, kuşkusuz, *Hepsi*, derdi.

Grace alaycı bir tebessümle bunun pek de yanlış olmadığını düşündü.

"Gülümsüyorsunuz Bayan Eversleigh," diye belirtti Jack, sanki bir sırrını öğrenmiş gibi bakıyordu. "Neden olduğunu söyleyin."

"Ah, yok bir şey," dedi Grace. "Kesinlikle ilgileneceğiniz bir şey değil." Koridorun arka kısmındaki merdivenleri işaret etti. "İşte, yatak odaları bu tarafta."

"Kesinlikle gülümsüyordunuz," dedi Jack adımlarını ona uydurarak.

Her nedense bu Grace'in yeniden gülümsemesine neden oldu. "Öyle olmadığını söylemedim."

"Gerçek duygularını gizlemeyen bir leydi," dedi Jack beğeniyle. "Her geçen dakika sizi daha fazla beğendiğimi fark ediyorum."

Grace dudaklarını kenetleyerek omzunun üzerinden ona baktı. "Bu, kadınlar hakkında çok da olumlu bir fikriniz olduğu anlamına gelmiyor."

"Özür dilerim. Gerçek duygularını gizlemeyen bir *kimse* demeliydim." Öyle bir şekilde gülümsedi ki Grace tepeden tırnağa sarsıldı. "Ne kadınların ne de erkeklerin üstün olduğunu iddia etmem fakat konu dürüstçülük olduğunda hiçbir cinsiyet yüksek not alamıyor."

Grace ona hayretle baktı. "Dürüstçülük diye bir kelime olduğunu sanmıyorum. Aslında olmadığından son derece eminim."

"Yok mu?" Jack gözlerini yana çevirdi. Sadece bir saniye - iki bile değildi ama bu kadarı Grace'in onu mahcup edip etmediğini merak etmesi için yeterli oldu. Ki bu mümkün olamazdı. Karşısındaki centilmen şaşırtıcı biçimde dilbaz ve kendinden emindi. Bunu fark etmek için bir günlük tanışıklıktan fazlasına gerek yoktu. Sonra Jack'in yandan tebessümü daha neşeli bir hal aldı, gözleri iyice parıldayarak, "Eh, olmalı," dedi.

"Sık sık kelimeleri uydurur musunuz?"

Mütevazı bir şekilde omuz silkti. "Kendimi tutmaya çalışıyorum."

Grace ona hayretle baktı.

"Çalışıyorum," diye itiraz etti Jack. Sanki yaralanmış gibi bir elini kalbinin üzerine koymuştu fakat gözleri gülüyordu. "Ahlaklı ve *her* kuralı takip etmek için iyi niyete sahip seçkin bir centilmen olduğumu söylediğim zaman, neden bana kimse inanmıyor?"

"Çoğu kişi sizi, silahla arabadan inmelerini emrederken tanıdığı için olabilir mi acaba?"

"Doğru," diye kabul etti Jack. "Bu ilişkileri etkiliyor, öyle değil mi?"

Grace ona baktı, zümrüt yeşili gözlerinde gizlenen mizahı gördü ve dudaklarının karıncalandığını hissetti. Gülmek istiyordu. Annesiyle babası hayatta olduğu, yaşamın gülünçlüklerini bulma ve bunlarla eğlenme özgürlüğüne sahip olduğu zamanlardaki gibi gülmek istiyordu.

İçinde neredeyse bir şeyler uyanıyormuş gibi geldi. Hoş bir şeyler. *İyi* hissettiriyordu. Jack'e teşekkür etmek istedi ancak bu son derece aptalca olurdu. Ve bu yüzden yapmak istediği diğer şeyi yaptı.

Özür diledi.

"Özür dilerim," dedi merdivenlerin dibinde duraksayarak.

Bu Jack'i şaşırtmıştı. "Özür mü diliyorsunuz?"

"Evet. Bugün... için."

"Beni kaçırdığınız için." Sesi belli belirsiz eğlenmiş gibiydi. Belki biraz da küçümseyiciydi.

"Bunu ben istemedim," diye itiraz etti Grace.

"Siz *de* arabadaydınız," diye belirtti Jack. "Her hukuk mahkemesinin sizi suç ortağı olarak damgalayacağına inanıyorum."

Ah, *bu kadarı* katlanabileceğinden fazlaydı. "Sanırım bir düşese dolu bir tabanca doğrulttuğunuz için sizi darağacına yollayacak da aynı hukuk mahkemesi olacaktır."

"Cık cık cık. Bu idamlık bir ceza değil."

"Değil mi?" diye mırıldandı Grace, tamamen onun ses tonunu taklit ederek. "Olması gerekir."

"Ah, öyle mi dersiniz?"

"Eğer dürüstçülük bir kelime olacaksa, o zaman bir düşese silah doğrultmak da asılmak için yeterli olmalıdır."

"Hızlısınız," dedi Jack hayranlıkla.

"Teşekkür ederim," dedi Grace ama sonra itiraf etti: "Biraz idmansızım."

"Evet." Jack koridorda, muhtemelen düşesin hâlâ kanepede oturduğu misafir odasını kafasıyla işaret etti. "Sana pek çıt çıkarttırmıyor değil mi?"

"Bir hizmetkârın geveze olması düşünülemez."

"Siz kendinizi bu şekilde mi görüyorsunuz?" Gözleri buluştu, o kadar yoğun bir şekilde incelendiğini hissetti ki Grace neredeyse geriye çekilecekti. "Bir hizmetkâr olarak mı?"

İşte o zaman geri çekildi Grace. Çünkü bu adam kendisinde her ne bulacaksa, Grace bunu görmek istediğinden emin değildi. "Oyalanmamalıyız," dedi, ona kendisini izlemesini işaret ederek. "Mavi ipekli yatak odası güzeldir. Çok rahattır ve sabah ışığını harika bir şekilde alır. Özellikle sanat eserleri görülesidir. Hoşunuza gideceğini tahmin ediyorum."

Grace gevezelik ediyordu ama Jack bunlara yorum yapmayacak kadar nazik davranarak, "Son kaldığım eve göre bir ilerleme olacağından eminim," dedi.

Grace ona şaşkınlıkla baktı. "Ah. Sanmıştım ki- " Lafını yarıda bıraktı, onun evsiz bir göçebe olduğunu düşündüğünü belli ettiği için çok utanmıştı.

"Hanlarda ve çayırlarda bir yaşam," dedi Jack etkileyici bir iç çekişiyle. "Bir haydudun kaderi budur."

"Bundan hoşlanıyor musunuz Bay Audley?" Grace

kendine şaşıyordu, hem sorduğu hem de cevabını çok merak ettiği için.

Jack gülümsedi. "Arabaları soymaktan mı?"

Grace evet anlamında başını salladı.

"Bu arabada kimin olduğuna bağlı," dedi usulca. "Sizden hiçbir şey çalmadığım için çok memnun oldum."

"Hiçbir şey çalmadınız mı?" Grace döndü ve sonra konuşulmaması gereken o konu ortaya döküldü.

"Elbette çalmadım, öyle değil mi?" dedi tamamen masum bir ifadeyle.

"Bir öpücük çaldınız."

"O," dedi Jack büyük bir arsızlıkla öne eğilerek, "özgürce verilmişti."

"Bay Audley…"

"Bana Jack demenizi istiyorum," dedi içini çekerek.

"Bay Audley," dedi yine Grace. "Ben özgürce öp- " Çabucak etrafına bakındı, sonra sesini alçaltarak fısıltıyla, "Ben öyle… *dediğiniz*… gibi yapmadım," dedi.

Jack tembel tembel gülümsedi. "Ne zamandan beri 'öpüşme' tehlikeli bir kelime haline geldi?"

Grace dudaklarını kenetledi, çünkü bu konuşmada üstünlük sağlamasının hiç yolu yoktu.

"Pekâlâ," dedi Jack. "Size işkence yapmayacağım."

Bu nazik ve cömertçe bir yorumdu, eğer ardından o kelime gelmeseydi: "Bugünlük."

Ama Grace gülümsedi. Onun yanındayken bunu yapmamak çok zordu.

Şimdi yukarı kattaki koridora gelmişlerdi ve Grace onun kalacağı aile dairelerine doğru döndü. Sessizlik içinde ilerlerken onun hakkında düşünecek yeterli zamanı

oldu. Üniversiteyi bitirmemesi hakkında söylediklerini umursamamıştı. Buna rağmen eşsiz söz dağarcığıyla son derece zekiydi. Ve cazibesi tartışılamazdı. Kazanç sağlayan bir işi olmaması için hiçbir sebep yoktu. Ancak yine de Grace ona arabaları neden soyduğunu soramadı. Böylesi kısa tanışıklıkla bu çok fazla ileri gitmek olurdu.

İşte bu gerçekten tuhaftı. Kim derdi ki bir gün bir hırsızın görgü ve davranışları hakkında endişelenecekti?

"Bu taraftan," dedi Grace, sola dönerken kendisini takip etmesi için işaret ederek.

"Orada kim uyuyor?" diye sordu Jack, ters yöne bakarak.

"Lord hazretleri."

"Ah," dedi gizemli bir şekilde. "Lord hazretleri."

"O iyi biridir," dedi Grace, onun hakkında görüşünü belirtmesi gerektiğini hissederek. Eğer Thomas olması gerektiği gibi davranmadıysa, nedeni kesinlikle anlaşılabilirdi. Doğduğu günden bu yana Wyndham Dükü olarak yetiştirilmişti. Ve şimdi, kaderin bir cilvesiyle sıradan bir Bay Cavendish'ten başka bir şey olmayabileceği bildirilmişti.

Eğer Bay Audley kötü bir gün geçirmişse, eh, o zaman Thomas'ınki kesinlikle daha kötüydü.

"Düke hayransınız," diye belirtti Jack. Grace bunun bir soru olup olmadığını söyleyemezdi; öyle olduğunu pek sanmıyordu. Ama her iki şekilde de ses tonu fazla düzdü, sanki böyle yaptığı için Grace'in biraz naif olduğunu düşünüyor gibiydi.

"O iyi bir insan," diye tekrarladı ciddiyetle. "Daha fazla tanıdığınızda benimle aynı fikirde olacaksınız."

Jack eğlenmiş gibi alayla nefesini verdi. "İşte şimdi bir

hizmetkâr gibi konuşuyorsun, sert, bağnaz ve gerektiği gibi sadık."

Grace kaşlarını çattı ama karşısındaki centilmen aldırmamıştı, çünkü sırıtarak konuşmaya başlamıştı: "Bundan sonra da düşesi mi savunacaksın? Bunu yaptığını duymak isterdim, çünkü birisinin böyle bir şeyi tam olarak nasıl yapabileceğini çok merak ediyorum."

Grace hemen arkasını döndü, böylece gülümsediğini göremeyecekti.

"Bunu ben başaramazdım," diye devam etti Jack, "üstelik çok tatlı dilli olduğum söylenir." Sanki büyük bir sır veriyormuş gibi öne eğildi. "Bu içimdeki İrlandalı'dan geliyor."

"Siz bir Cavendish'siniz," diye dikkatini çekti Grace.

"Sadece yarı yarıya," dedi ve sonra ekledi: "Tanrı'ya şükür."

"O kadar kötü değiller."

Jack bir kıkırtı koyuverdi. "O kadar kötü değiller mi? Müthiş savunmanız bu mu?"

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Grace "Düşes ailesi için hayatını verir," haricinde söyleyecek tek iyi şey bulamadı.

"Çoktan yapmamış olması ne yazık."

Grace ona şaşkın bir bakış attı. "Tıpkı dük gibi konuşuyorsunuz."

"Evet, sıcak ve sevgi dolu bir ilişkileri olduğunu fark etmiştim."

"İşte geldik," dedi Grace, iterek odanın kapısını açarken. Sonra geri çekildi. Odaya onunla girmesi uygun olmayabilirdi. Beş yıldır Belgrave'deydi ve Thomas'ın odalarına bir kez bile ayak basmamıştı. Bu dünyada fazla bir

şeye sahip olmayabilirdi fakat öz saygısı ve itibarı vardı. Her ikisini de sımsıkı tutmaya kararlıydı.

Jack içeriye şöyle bir baktı. "Ne kadar mavi," diye belirtti.

Grace gülümsemesini tutamadı. "Ve ipekli."

"Kesinlikle." İçeri girdi. "Siz bana katılmayacak mısınız?"

"Ah, hayır."

"Öyle düşünmüştüm zaten. Yazık. Tüm bunların tadını tek başıma çıkaracağım, mavi ipekli ihtişamın içinde kıvrılıp yatacağım."

"Düşes haklıydı," dedi Grace başını sallayarak. "Kesinlikle ciddi olamıyorsunuz."

"Bu doğru değil. Oldukça sık ciddileşirim. Ne zaman olduğunu anlamak size kalmış." Omuzlarını silkerek yazı masasına doğru gitti, parmaklarını tembel tembel kurutma kâğıdında dolaştırdı. "İnsanları merak içinde bırakmayı işe yarar buluyorum."

Grace hiçbir şey söylemeden sadece onun odayı incelemesini izledi. Gitmesi gerekiyordu. Aslında, daha ziyade gitmek zorunda olduğunu düşünüyordu; bütün gün kıvrılıp uyumak için can atmıştı. Ama kaldı. Sadece tüm bunları ilk kez görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışarak onu izledi.

Kendisi Belgrave'e bir hizmetkâr olarak gelmişti. O ise büyük ihtimalle şatonun efendisiydi.

Tuhaf olmalıydı. Çok etkileyici olmalıydı. Bunun en süslü veya gösterişli misafir odası olmadığını söylemeye cesaret edemedi. Aslında yanından bile geçmezdi.

"Mükemmel bir sanat eseri," dedi Jack, başını yana eğerek duvardaki resme bakıyordu.

Grace başıyla onayladı, dudakları aralandı ve sonra tekrar kapandı.

"Sanırım bunun bir Rembrandt olduğunu söylemek üzereydiniz."

Grace'in dudakları gene aralandı ama bu sefer sebebi şaşkınlıktı. "Evet," diye itiraf etti.

"Ya bu?" diye sordu Jack, dikkatini diğer tabloya çevirerek. "Caravaggio mu?"

Grace gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi gaddarca, bundan zevk alıyordu. "Bu bir Caravaggio."

"Bir sanat uzmanı mısınız?" diye sordu Grace ve ayak parmaklarının her nasılsa kapı eşiğini geçtiğini fark etti. Topukları hâlâ koridor zemininde güvende ve uygun durumdaydı fakat ayak parmakları...

Terliklerinin içinde kaşınıyorlardı.

Macera özlemi duyuyorlardı.

Grace macera istiyordu.

Jack başka bir tabloya ilerledi -doğu duvarı bunlarla doluydu- ve mırıldandı: "Bir uzman olduğumu söyleyemem ama evet, sanatı severim. Okuması kolaydır."

"Okumak mı?" Grace öne çıktı. Ne tuhaf bir yorumdu.

Jack başını salladı. "Evet. Şuna bakın." Rönesans sonrası bir eser gibi görünen, bir kadın figürünün resmedildiği tabloyu işaret etti. Kenarlarında altın rengi kıvrımların olduğu, koyu renk, kadifeden şık bir koltuğa oturmuştu. Taht olabilir miydi? "Gözlerinin aşağıya bakışına bir bak," dedi. "Hemen ötesindeki kadına bakıyor. Ama yüzüne bakmıyor. Kıskanıyor."

"Hayır." Grace yana geçti. "Kızgın."

"Evet, tabii ki. Ancak kıskandığı için kızgın."

"Onu mu?" diye yanıtladı Grace, köşedeki öteki 'kadını' işaret ederek. Saçları buğday rengiydi ve şeffaf, geleneksel bir Yunan elbisesi içindeydi. Skandala neden olmuşsa şaşırmazdı; göğüslerinden biri her an dışarı fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Sanmıyorum. Ona bir bakın." Grace ilk kadını, tahtta olanı işaret etti. "O her şeye sahip."

"Evet, maddi olan her şeye. Ama bu kadının…" Yunan elbiseli olanı işaret etti. "Kocası var."

"Onun evli olduğunu nasıl bilebiliyorsunuz?" Grace gözlerini kısarak baktı ve öne eğilerek parmaklarında yüzük var mı diye inceledi ama fırça işi bu kadar küçük ayrıntıları görmeye yeterli değildi.

"*Elbette* evli. Yüzündeki ifadeye bakın."

"Yüzünde karılık ifade eden hiçbir şey görmüyorum. "

Jack tek kaşını kaldırdı. "Karılık mı?"

"Böyle bir kelime olduğundan oldukça eminim. Her koşulda dürüstçülük kelimesinin olduğundan daha çok." Grace kaşlarını çattı. "Peki evliyse kocası nerede?"

"Tam orada," dedi, Yunan elbiseli kadının hemen ötesindeki desenli yaldızlı çerçeveyi işaret etmişti.

"Nasıl olur da bunu bilebilirsiniz? Tuvalin dışında."

"Sadece yüzüne bakmak yeterli. Gözlerine. Kendisini seven erkeğe bakıyor."

Grace bunu ilginç bulmuştu. "Sevdiği adama değil mi?"

"Bunu söyleyemem," dedi hafifçe başını eğerek.

Bir an sessizce durdular, sonra Jack, "Bu tabloda bir hikâye var. Sadece okumak için zaman ayırmak gerekiyor," dedi.

Grace onun haklı olduğunu fark etti ancak bu rahatsız

ediciydi, çünkü sezgilerinin bu kadar kuvvetli olmasını hiç beklemiyordu. Kendine uygun bir meslek bulma zahmetine girmeyen kaygısız bir hayduttu o.

"Benim odamdasınız," dedi.

Grace hızla geri çekildi.

"Dikkat edin." Kolunu uzattı ve eli Grace'in dirseğini buldu.

Grace onu azarlayamadı, çünkü düşmekten kurtarmıştı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Jack onu tutmaya devam etti.

Grace artık dengesini yeniden kazanmıştı, dik duruyordu.

Ama Jack yine de onu bırakmadı ve Grace de uzaklaşmadı.

Bölüm Sekiz

Ve böylece Jack onu öptü. Kendini tutamamıştı.

Hayır, kendini durduramamıştı. Eli onun kolunun üzerindeydi, onun tenini, yumuşacık sıcaklığını hissedebiliyordu. Aşağı baktığında yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı, derin ve mavi ama tamamen dürüst gözlerle yukarı kendisine bakıyordu ve o anda onu öpmekten başka bir şey yapmasının yolu yoktu.

Bundan başka bir şey yapması bir trajedi olurdu.

Öpüşmek bir sanattı - bunu uzun zamandır biliyordu ve bir uzman olduğu söylenirdi. Fakat bu kadınla öpüşmek… diken üstündeydi, çünkü hayatı boyunca hiç kimseyi bu şekilde, Bayan Grace Eversleigh'i istediği kadar istememişti.

Ve hiç bu kadar doğru şekilde yapmak istememişti.

Onu korkutmamalıydı. Onu memnun etmeliydi. Onun kendisini arzulamasını ve tanımasını istiyordu. Kendisine sımsıkı sarılmasını, ihtiyaç duymasını, kulağına bir kahraman olduğunu ve başka bir erkeğin yanında olmak istemediğini fısıldamasını istiyordu.

Onun tadına bakmak istiyordu. Onu yiyip bitirmek istiyordu. Onu *o* yapan her neyse o şeyi içmek ve bunun kendisini, bazen olması gerektiğini düşündüğü kişiye dönüştürüp dönüştürmediğini görmek istiyordu. O anda Jack'in tek kurtuluşuydu.

Ve onu yoldan çıkarandı.

"Grace," diye fısıldadı, nefesi onun dudaklarına değerek. "Grace," dedi tekrar, çünkü bunu söylemeyi seviyordu.

Genç kız inleyerek yanıtlarken yumuşak, sızlanan sesi Jack'e bilmek istediği her şeyi söyledi.

Grace'i yumuşakça öptü. Derinden. Dudakları ve diliyle ruhunun her köşesini buldu ve sonra daha fazlasını istedi.

"Grace," dedi tekrar, artık sesi daha boğuktu. Ellerini onun sırtına doğru kaydırarak kendisine bastırdı, bu şekilde öpüşmenin bir parçası olarak onun vücudunu hissedebiliyordu. Elbisesinin altına korse giymemişti, her nefis ve sıcak kıvrımını keşfedebiliyordu. Gene de onun şeklini hissetmekten daha fazlasını istiyordu. Onu tatmak, koklamak, dokunmak istiyordu.

Öpüşme baştan çıkarıcıydı.

Ve baştan çıkan Jack'in ta kendisiydi.

"Grace," dedi yeniden ve bu sefer karşılığını bir fısıltıyla aldı:

"*Jack*."

Bu onun felaketi oldu. Onun dudaklarından tek, yumuşak bir heceyle kendi ismini duymak - bu *Bay Audley*'nin hiçbir zaman yapamayacağı şekilde içine işledi. Ağzı daha ısrarlı hale geldi ve onu sımsıkı kendi vücuduna

bastırdı, ne kadar sert olduğunu düşünemeyecek kadar ileri gitmişti.

Onun yanağını, kulağını, boynunu öperek aşağıya, köprücük kemiklerinin arasındaki boşluğa kaydı. Ellerinden birini kaburgaları boyunca ilerletirken, baskı göğsünü dudaklarına doğru yukarı kaldırdı. O kadar tahrik ediciydi ki-

"Hayır…"

Jack dikkatle ona baktı, kesik kesik ve şiddetle nefes alıyordu. Gözleri şaşkın, dudakları nemli ve öpülmekten dolayı kızarmıştı. Jack vücudu arzuyla gerilerek gözlerini onun karnına, sanki bir şekilde elbisesinin kıvrımlarından bacaklarının birleştiği noktayı görebilecekmiş gibi daha da aşağılara indirdi.

Tam o sırada hissettikleri üçe katlanmıştı. Tanrım, canı yanıyordu.

Titrek bir iniltiyle bakışlarını zorla onun yüzünden ayırdı. "Bayan Eversleigh," dedi, o an bir *şey* yapmalıydı ve katiyen özür dilemeyecekti. Bu kadar iyi bir şey için dilemezdi.

"Bay Audley," diye yanıtladı Grace, elini dudaklarına götürerek.

Ve Jack kör edici, o dehşet anında fark etti ki onun yüzünde gördüğü her şeyi, gözlerindeki her şaşkınlık parıltısını kendisi de hissediyordu.

Ama hayır, bu mümkün olamazdı. Daha yeni tanışmışlardı ve ayrıca onunla aşk da *yapmamıştı*. Düzeltme: Yürek sıkıştıran, zihin bulandıran, aşırı miktarda şehvetle aşk yapmamıştı.

Kadınları severdi elbette. Onlardan hoşlanırdı da öyle ki bunun onu erkekler arasında oldukça eşsiz kıldığının

farkındaydı. Kollarının arasında hareket etmelerini severdi, çıkardıkları sesi severdi. Her birinin farklı kokmasından, farklı şekilde hareket etmesinden hoşlanırdı. Etraflarındaki hava, *Ben bir kadınım*, diye haykırıyormuş gibi geliyordu. *Ben kesinlikle sen değilim.*

Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyordu.

Yine de bir kadına hiç âşık olmamıştı. Ve bunu yapmaya da hiç niyeti yoktu. Bağlılık karmaşık bir şeydi ve çeşitli tatsızlıkları beraberinde getirirdi. O bir ilişkiden diğerine geçmeyi tercih ediyordu. Böylesi onun yaşamına -ve ruhuna- daha uygundu.

Gülümsedi. Sadece küçük bir tebessümdü. Kesinlikle böyle bir zamanda kendisi gibi bir adamdan beklendiği şekilde. Belki ağzının köşesinde fazladan hafif bir kıvrım vardı. Konuştuğunda sesine alaycı bir ton da katmıştı. "Benim odama girdiniz."

Grace başını sallayarak onayladı fakat hareketi o kadar yavaştı ki Jack bunu yaptığının farkında olup olmadığından emin olamadı. Ardından belirgin bir şekilde sersemlemiş gibi konuştu, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Bunu bir daha yapmayacağım."

İşte bu bir trajedi olurdu. "Dilerim yaparsınız," dedi Jack en masum tebessümüyle. Uzandı ve daha o niyetini tahmin bile edemeden onun elini alıp dudaklarına götürdü. "Bu kesinlikle, bugün Belgrave'de bana yapılan en güzel karşılamaydı," diye mırıldandı Jack ve parmaklarını bırakmadan ekledi: "Bu resmi sizinle tartışmaktan büyük zevk aldım."

Bu doğruydu. Her zaman akıllı kadınları daha çok severdi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Grace ve onun tutuşundan güçlükle de olsa sıyrıldı. Kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra durdu, kısmen arkasına dönerek, "Buradaki koleksiyon büyük müzelere rakip olabilir," dedi.

"Sizinle beraber incelemeyi dört gözle bekliyorum."

"Galeriden başlarız."

Jack gülümsedi. Akıllı bir kızdı. Ama o kapıya ulaşmadan önce seslendi: "Nü resimler de var mı?"

Grace donakaldı.

"Merak etmiştim," dedi Jack masum masum.

"Var," diye yanıtladı ama arkasına dönmedi. Jack onun yanaklarının aldığı rengi görmek için neler vermezdi. Kıpkırmızı mı yoksa sadece pembe mi olmuştu?

"Galeride mi?" diye sordu Jack, onun yüzünü görmek istiyordu. Son bir defa.

"Hayır, galeride yok," dedi Grace ve sonra döndü. Sadece Jack'in gözlerindeki ışıltıyı görmesine yetecek kadar başını çevirmişti. "Orası bir portre galerisi."

"Anlıyorum." Jack uygun bir şekilde ciddi bir ifade takınmıştı. "Nü yok demek. Zaten büyük büyükbaba Cavendish'i nü olarak görmek gibi bir niyetimin de olmadığını itiraf etmeliyim."

Grace dudaklarını birbirine kenetledi ve Jack bunun onaylamadığından değil, eğlendiği için olduğunu *biliyordu*. Onu daha fazla nasıl sarsabileceğini, zor tuttuğu belli olan kahkahasını nasıl duyabileceğini merak ediyordu.

"Tanrım ya da düşesin," diye mırıldandı.

Grace daha fazla dayanamadı.

Jack elini gözlerine götürdü. "Görsem gözlerim acırdı," diye inledi.

Ve lanet olsun ki Jack bunu kaçırmıştı. O gülmüştü. Bastırılmış bir sesten başka bir şey olmasa da güldüğünden emindi. Ama o esnada eli gözlerinin üzerindeydi.

"İyi geceler Bay Audley."

Jack elini yeniden aşağı indirdi. "İyi geceler Bayan Eversleigh." Sonra -ve onun gitmesine izin vermeye hazır olduğuna yemin edebilirdi- kendisini konuşurken duydu: "Sizi kahvaltıda görecek miyim?"

Grace duraksadı, eli kapının tokmağının üzerindeydi. "Öyle umuyorum, eğer erkenciyseniz."

Jack kesinlikle değildi.

"Kesinlikle öyleyim."

"Bu düşesin en sevdiği öğündür," diye açıkladı.

"Sıcak çikolata ve gazete değil mi?" Kızın bugün söylediği her şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Büyük olasılıkla hatırlıyordu.

Grace başını iki yana salladı. "O sabah altıda. Kahvaltı yedide servis ediliyor."

"Kahvaltı odasında mı?"

"Yani nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hiç fikrim yok," diye itiraf etti Jack. "Ama mantıklı bir seçim gibi göründü. Benimle burada buluşup aşağıya kadar eşlik eder misiniz?"

"Hayır," dedi Grace, sesindeki keyfi zorlukla bastırarak (Yoksa öfke miydi bu? Jack emin olamadı), "ama size eşlik edecek birisini ayarlayacağım."

"Yazık." Jack içini çekti. "Aynı şey olmayacak."

"Umarım olmaz," dedi Grace, aralarındaki kapıyı yavaşça kapatırken. Ve sonra kapının ardından, "Bir uşak yollamayı planlıyorum," dedi.

Jack bu sözlere güldü. Mizah anlayışı olan kadınları severdi.

Ertesi sabah saat tam altıda Grace hanımının odasına girdi, mutfaktan getirdiği tepsiyle peşinden gelen hizmetçi için ağır kapıyı açık tuttu.

Düşesin uyanmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Perdenin kenarlarından yaz güneşi de süzülüyor olsa, kışın kasveti sabahı ağırlaştırsa da daima erken kalkardı. Öte yandan Grace izin verilecek olsa öğlene kadar memnuniyetle uyuyabilirdi. Belgrave'e geldiğinden bu yana perdeler açık olarak uyuyordu - her sabah, gözlerini açabilmesi için günışığı gözkapaklarını iyice hırpalıyordu.

Pek işe yaradığı söylenemezdi, gerçi yıllar önce komodinin üzerine koyduğu çalar saat de işe yaramamıştı. En başta düşesin rutinine uyum sağlayacağını düşünmüştü fakat görünüşe göre içsel saati -yaşlı Wyndham Düşesi'nin refakatçisi olduğunu ve sonsuza kadar öyle olacağını kabul etmeyen son parçası- isyan ediyordu

Neyse ki kendisine yardım eden hizmetçiler vardı. Düşes güne Grace ile başlıyor olabilirdi ama Grace güne, odasına her sabah nöbetleşe girerek "Yeter..." diye inleyinceye kadar omzunu sarsan hizmetçilerle başlıyordu.

Bay Audley ne tuhaftı. Onun sabah erken kalkan birisi olduğunu hiç düşünmemişti.

"Günaydın hanımefendi," dedi Grace, pencereye doğru ilerleyerek. Ağır kadife perdeleri çekerek açtı. Hava kapalıydı ama görünüşe göre güneş elinden geleni yapıyordu. Belki de hava öğleden sonra açardı.

Hanımı yastıklarına yaslanmış, incelikle işlenmiş kub-

beli bir cibinliği olan yatağında kraliçelere yaraşır bir şekilde dimdik oturuyordu. Parmaklarını esnetmek, ardından ayak parmaklarını kıpırdatmak ve boynunu sağa sola çevirmekle sona eren bir dizi sabah egzersizini hemen hemen bitirmişti. "Çikolatam," dedi aksi aksi.

"İşte burada hanımefendi." Grace, hizmetçinin alelacele çıkmadan önce tepsiyi bıraktığı masaya gitti. "Dikkatli olun hanımefendi. Çok sıcak."

Hanımı, tepsiyi kucağına yerleştirirken bekledi, sonra gazeteyi açtı. Sadece iki gün önceki gazeteydi (bu bölgede standart üç gündü) ve kâhya tarafından güzelce ütülenmişti.

"Okuma gözlüklerim."

Çoktan Grace'in elindeydi.

Düşes gözlüklerini burnunun ucuna kondurarak sıcak çikolatasından ihtiyatla bir yudum alırken gazeteyi inceledi. Grace masanın yanındaki dik arkalıklı sandalyeye oturdu. En rahat yer değildi - hanımı günün geri kalanında olduğu gibi sabahları da devamlı bir şeyler isterdi ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı koşturduğundan emin olurdu. Ama Grace'in yatağın yanında oturması aslında yasaktı. Sanki Grace omzunun üzerinden okumaya çalışıyormuş gibi geldiğinden hanımı şikâyet ederdi.

Bu tabii ki doğruydu. Grace artık gazeteyi hanımının işi bittiğinde kendi odasına yollatıyordu. Okuduğu zaman iki buçuk gün eski oluyordu ki bu, bölgedeki diğer herkesten on iki saat önce demekti.

Böyle şeylerin insanı üstün hissettirmesi gerçekten tuhaftı.

"Hmm."

Grace başını yana eğdi ama bir şey sormadı. Soracak olursa hanımı asla söylemezdi.

"Howath Hall'da yangın çıkmış," dedi düşes.

Grace oranın nerede olduğundan emin değildi. "Kimsenin yaralanmadığını umarım."

Düşes birkaç satır daha okuduktan sonra cevap verdi: "Sadece bir uşak. Ve iki hizmetçi. " Ve az sonra ekledi: "Köpek ölmüş. Tanrım, bu utanç verici."

Grace yorum yapmadı. Sabah bir fincan sıcak çikolata içmeden sohbete girebileceğinden pek emin değildi ki bu da genellikle yedideki sabah kahvaltısına kadar mümkün olmuyordu.

Bu düşünceyle midesi guruldadı. Sabahlardan nefret eden biri olarak, kahvaltıdaki yiyeceklere bayılıyordu. Eğer her akşam yemekte sadece yumurta ve tütsülenmiş ringa balığı servis edilse, cennette gibi hissederdi.

Saate göz attı. Daha elli beş dakika vardı. Bay Audley'nin uyanıp uyanmadığını merak etti.

Sabah erken kalkanlar asla kahvaltıya on dakika kalmadan önce uyanmazlardı.

Grace onun uykulu ve saçı başı dağınıkken nasıl göründüğünü merak etti.

"Bir sorun mu var Bayan Eversleigh?" diye sordu düşes keskin bir şekilde.

Grace gözlerini kırpıştırdı. "Sorun mu hanımefendi?"

"Siz... *kıkırdadınız*." Bunu, sanki özellikle kötü kokulu bir şeyle uğraşıyormuş gibi hatırı sayılır bir hoşnutsuzlukla söylemişti.

"Çok özür dilerim hanımefendi," dedi Grace çabucak ve kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. Yanaklarına sı-

cak bastığını hissedebiliyordu ve kızarıklığının, sabah ışığında düşesin zayıflamış görüşüyle bile açıkça görüleceğine dair bir hisse kapıldı.

Gerçekten de Bay Audley'yi, özellikle de yarı çıplak olarak hayal etmemeliydi. Bir dahaki sefere ne tür yakışık almaz sesler çıkaracağını ancak Tanrı bilirdi.

Ama *çok* yakışıklıydı. Tüm gördüğü sadece yüzünün alt yarısı ve maskesi olduğunda bile bu belliydi. Dudaklarında daima bir keyfin izi vardı. Grace onun somurtmayı bilip bilmediğini merak ediyordu. Ve gözleri... Eh, ilk gece görmesi mümkün olmamıştı ve bu iyi bir şey sayılırdı. Böylesine zümrüt yeşili olan başka bir şeyi hiç görmemişti. Düşesin zümrütlerinden daha parlaktı, öyle ki Grace onları emniyete almak için hayatını tehlikeye attığını (en azından teorik olarak) hatırlayınca hâlâ canı sıkılıyordu.

"Bayan Eversleigh!"

Grace sıçrayarak doğruldu. "Hanımefendi?"

Düşes delici bakışlarla baktı. "Homurdandınız."

"Ben mi?"

"Benim işitmemi mi sorguluyorsunuz?"

"Tabii ki hayır hanımefendi." Hanımı her hangi bir organının yaşlılıktan dolayı bozulması fikrinden nefret ediyordu. Grace boğazını temizledi. "Özür dilerim hanımefendi. Farkında değildim. Şey, fazla şiddetli nefes almış olmalıyım."

"Şiddetli nefes almak." Düşes bunu da Grace'in kıkırtısı kadar dokunaklı bulmuş gibiydi.

Grace eliyle hafifçe göğsüne dokundu. "Korkarım biraz tıkanıklık var."

Elindeki fincana bakarken hanımının burun delikleri

genişlemişti. "Umarım benim sıcak çikolatamın üzerine solumadın."

"Elbette hayır hanımefendi. Tepsiyi yukarıya mutfak hizmetçisi çıkardı."

Belli ki hanımı daha fazla düşünmek için bir neden bulamamıştı ve yeniden gazetesine dönerek Grace'i, Bay Audley'le alakalı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Bay Audley.

"Bayan Eversleigh!"

Bunun üzerine Grace ayağa kalktı. "Buyurun hanımefendi?"

"İçinizi çektiniz."

"İçimi mi çektim?"

"İnkâr mı ediyorsunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı Grace. "Demek ki fark etmeden içimi çekmişim fakat yapabilseydim kesinlikle engel olurdum."

Düşes elini sinirli sinirli ondan tarafa salladı. "Bu sabah çok rahatsız edicisiniz."

Grace gözlerinin parladığını hissetti. Bu erken kaçabileceği anlamına mı geliyordu?

"Oturun Bayan Eversleigh."

Grace oturdu. Anlaşılan yapamayacaktı.

Hanımı gazetesini bıraktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana torunumu anlatın."

Ve yanaklarının kızarıklığı geri döndü. "Anlayamadım?"

Düşesin sağ kaşı, bir güneş şemsiyesinin tepesine benzemişti. "Dün gece ona yatak odasını gösterdiniz, değil mi?"

"Elbette hanımefendi. Sizin talimatınızla."

"Eee? Ne dedi? Onun ne tür biri olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum. Ailenin geleceği pekâlâ onun ellerine kalabilir. "

Grace suçluluk hissederek, her nasılsa son on iki saattir unutmuş olduğu Thomas'ı düşündü. Onda bir dükte olması gereken her şey vardı ve şatoyu kimse onun kadar bilmiyordu. Hatta düşes bile. "Şey, bunun biraz erken olabileceğini düşünmüyor musunuz efendim?"

"Diğer torunumu mu koruyorsun?"

Grace'in gözleri açıldı. Düşesin ses tonundaki bir şey tam anlamıyla kötü niyetli gelmişti. "Ekselanslarını bir dost olarak kabul ediyorum," dedi dikkatle. "Başına kötü bir şey gelmesini hiç istemem."

"Pöf! Eğer Bay Cavendish -ona Bay Audley demeye kalkışmıyorum- gerçekten John'ımın meşru oğluysa, o zaman Wyndham'ın başına kötü bir şey gelmemesi biraz zor. Thomas'ın minnettar olması gerekir. "

"Unvanı ellerinden alındığı için mi?"

"Bunu uzun zaman elinde tutacak kadar iyi bir talihe sahip olduğu için," diye karşılık verdi düşes. "Eğer Bay- Ah, lanet olsun, ona John diyeceğim- "

Jack, diye düşündü Grace.

"Eğer John gerçekten benim John'ımın meşru oğluysa, o zaman Wyndham hiçbir zaman unvana sahip olmamış demektir. Bu nedenle buna pek elinden almak denemez."

"Tabii doğduğundan beri öyle olduğunun söylenmesi dışında."

"Bu benim hatam olamaz, öyle değil mi?" dedi düşes dudak bükerek. "Ve pek de doğduğundan beri söylenmiyor."

"Evet," diye kabul etti Grace. Thomas unvanı yirmi yaşındayken babası hastalıktan öldüğü zaman almıştı. "Ama doğumundan bu yana bir gün unvanın onun olacağını biliyordu ki bu da aynı şey demektir."

Hanımı, bir itirazla karşılaştığında cevabı olmadığı zamanlarda daima kullandığı o hırçın ve alçak sesiyle bu konuda biraz homurdandı. Grace'e son bir ters bakış attıktan sonra, tekrar gazetesini alıp hızla yüzünün önüne açtı.

Grace bundan yararlanarak dik duruşunu gevşetti. Gözlerini kapamaya cesaret edemiyordu.

Ve tabii ki daha on saniye bile geçmeden düşes gazetesini indirerek sertçe sordu: "Onun iyi bir dük olacağını düşünüyor musunuz?"

"Bay Au- " Grace tam zamanında kendini tuttu. "Şey, yeni konuğumuzun mu?"

Düşes laf cambazlığına gözlerini devirdi. "Ona Bay Cavendish de. Onun ismi bu."

"Ama öyle denmesini istemiyor."

"Onun ne istediği önemli değil. O kimse o." Sıcak çikolatasından büyük bir yudum aldı. "Hepimiz öyleyiz. Ve bu da iyi bir şey."

Grace hiçbir şey söylemedi. Düşesin insanoğlunun doğal düzeniyle alakalı söylevlerine o kadar sık katlanmak zorunda kalmıştı ki tekrarlaması riskini göze alamadı.

"Soruma cevap vermediniz Bayan Eversleigh."

Grace bir an cevabını düşündü. "Gerçekten bilemiyorum hanımefendi. Bu kadar kısa bir tanışıklıktan bunu çıkaramam."

Genel olarak doğruydu. Thomas'tan başka birisinin unvanı aldığını düşünmek zordu ve Bay Audley -tüm o

cana yakınlığı ve mizahıyla- belli bir ağırbaşlılıktan yoksun gibi görünüyordu. Kesinlikle zekiydi fakat Wyndham çapında bir mülkü yönetecek sezgi ve dirayete sahip miydi? Belgrave ailenin ana mülkü olabilirdi ancak hem İngiltere'de hem yurtdışında başka sayısız mülk vardı. Thomas yönetimde yardım etmeleri için bir düzine kâtip ve yönetici işe almıştı ama yine de görevini ihmal etmezdi. Eğer Belgrave'in her santimini dolaşmadıysa bile Grace buna çok yaklaştığına bahse girebilirdi. Ve Grace mülk civarında düşesin görevlerine fazlasıyla vekâlet ettiği için Thomas'ın neredeyse bütün kiracıları ismen tanıdığını biliyordu.

Wyndham arazilerindeki insan hiyerarşisine vurgu yapılarak (Kralın hemen altında ve sizden iyice yukarıda, ne kadar teşekkür edilse azdır) büyütülmüş birisi için Thomas'ın dikkate değer derecede başarılı olduğunu düşünüyordu.

Thomas dünyaya aristokrasiden sıkılmış, sofistike bir adam izlenimi vermekten hoşlanırdı ama onda çok daha fazlası vardı. Grace onun bu nedenle yaptığı işlerde bu kadar iyi olduğunu düşünüyordu.

Ve düşes ona bu denli saygıdan yoksun davranacak kadar duygusuzdu. Grace başkalarına ilgi göstermek için insanın kendisinde de duygu olması gerektiğini düşünüyordu fakat aslında hanımı, bu konuda her zamanki bencilliğinin de ötesine geçmişti.

Grace'in bir gece önce Thomas'ın eve dönüp dönmediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama dönmemişse… eh, onu suçlayamazdı.

"Biraz daha çikolata Bayan Eversleigh."

Grace kalktı ve komodinin üzerine bırakmış olduğu demlikle hanımının fincanını doldurdu.

"Dün gece ne konuştunuz?"

Grace aptal rolü oynamaya karar verdi. "Ben erkenden odama çekildim." Damlatmamaya dikkat ederek demliği eğdi. "Sizin çok nazik izninizle."

Düşes kaşlarını çattı. Grace demliği masanın üzerindeki yerine koydu ve bu ifadeyi görmezden geldi. Bunu yapması oldukça uzun zamanını almıştı.

"Benden söz etti mi?" diye sordu.

"Şey, pek fazla değil," diye kaçamak yanıt verdi Grace.

"Pek fazla mı değil, yoksa hiç mi?"

Grace döndü. Düşesi kızdırmadan ancak bu kadar sorgudan kaçınabilirdi. "Sizden *söz ettiğinden* eminim."

"Ne dedi?"

Tanrım. Ona yaşlı yarasa dediğini nasıl söyleyebilirdi ki? Ve eğer böyle dememiş olsaydı muhtemelen daha kötü bir şey söyleyecekti. "Tam olarak hatırlamıyorum hanımefendi," dedi Grace. "Çok özür dilerim. Onun sözlerine dikkat etmemi istediğinizi fark etmemiştim."

"Pekâlâ, bir dahaki sefere öyleyse," diye mırıldandı düşes. Gazetesine geri döndü, sonra başını kaldırıp pencereye doğru baktı; ağzı dümdüz, inatçı bir çizgi halini almıştı. Grace ellerini önünde kavuşturarak ve sinirlenen düşesin dişlerini gıcırdatmasını sabırla bekleyerek kıpırdamadan durdu ve o sırada - inanması zordu ama aslında düşese acıdığını fark etti.

"Bana sizi hatırlatıyor," dedi kendini tutamayarak.

Düşes memnun gözlerle ona döndü. "Öyle mi? Nasıl?"

Grace bunun düşesin yüzündeki alışık olmadığı mutlu-

luktan mı yoksa ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığı için mi olduğunu bilmese de midesi kasıldı. "Eh, tam olarak değil tabii ki," dedi vakit kazanmaya çalışarak, "ama ifadesinde bir şeyler var."

Ancak Grace on saniye kadar tatlılıkla gülümsedikten sonra, düşesin daha fazlasını beklediğini anladı. "Kaşları," dedi, dâhiyane bir buluş olduğunu düşünerek. "Sizin yaptığınız gibi kaldırıyor."

"Böyle mi?" Hanımının sol kaşı o kadar hızlı kalkmıştı ki Grace yüzünden fırlamadığına şaşırdı.

"Şey, evet . Kısmen böyle. Onunkiler..." Grace kendi kaşlarıyla garip hareketler yaptı.

"Daha mı gür?"

"Evet."

"Eh, o bir erkek."

"Evet." *Oh, evet.*

"Her ikisini de yapabiliyor mu?"

Grace ona boş boş baktı. "İkisi mi hanımefendi?"

Düşes kaşlarını sırayla indirip kaldırmaya başladı. Sol, sağ, sol, sağ. Başlı başına tuhaf bir manzaraydı.

"Bilmiyorum," dedi Grace, çabucak. Konuyu kapatmak istiyordu.

"Çok garip," dedi düşes, kaşlarını Grace'in durmalarını umduğu yere geri döndürerek. "Benim John'ım bunu yapamıyordu."

"Kalıtım çok gizemli," diye kabul etti Grace. "Babam böyle yapamazdı..." Başparmağını alarak koluna değinceye kadar büktü. "Ama onun babasının yaptığını söylerdi."

"Ah!" Düşes tiksintiyle yana döndü. "Düzelt şunu! Düzelt şunu!"

Grace gülümseyerek kusursuz bir uysallıkla, "Öyleyse dirseğimle neler yapabileceğimi görmek istemezsiniz," dedi.

"Yüce Tanrım, hayır." Hanımı homurdandı ve kapıya doğru elini salladı. "Seninle işim bitti. Git kahvaltıya bak."

"Giyinmenize yardım etmesi için Nancy'yi yollayayım mı?"

Düşes uzun zaman çile çekmiş gibi içini çekti, sanki aristokratik ayrıcalıklarla geçen bir ömür için bu kadarı çok fazla gelmişti. "Evet," diye kabul etti sertçe, "sadece senin başparmağına bakmaya dayanamadığım için."

Grace kıkırdadı. Kendisini iyiden iyiye cesur hissediyor olmalıydı, çünkü bunu bastırmayı denememişti bile.

"Bana mı gülüyorsunuz Bayan Eversleigh?"

"Tabii ki hayır!"

"Sakın," dedi hanımı sertçe, "bana güldüğünü söylemeyi aklına bile getirme."

"Sadece gülüyordum hanımefendi," dedi Grace, kontrol altına alamadığı tebessümüyle yüzü seğiriyordu. "Bazen böyle olurum."

"Buna daha önce hiç tanık olmadım." Sanki bu doğru olamazmış gibi söylemişti.

Grace o an aklına gelen üç sert cevabın hiçbirini söyleyemezdi:

Çünkü dinlemiyorsunuz hanımefendi.

Çünkü sizin yanınızda gülmek için pek sebep olmuyor.

veya

N'olmuş yani?

Bunun yerine gülümsedi, sıcak ve yalındı. İşte bu tuhaftı. Çoğu zaman sert cevaplarını yutardı ve bu daima ağzında acı bir tat bırakırdı.

Ama bu defa öyle olmamıştı. Bu sefer kendini hafif hissediyordu. Çekinmiyordu. Eğer aklındakileri düşese söyleyemediyse de buna pek aldırmamıştı. Bu sabah sabırsızlandığı çok şey vardı.

Kahvaltı. Pastırma ve yumurta. Tütsülenmiş ringa balığı. Ayrıca tereyağlı ve marmelâtlı kızarmış ekmek ve…

Ve o.

Bay Audley.

Jack.

Bölüm Dokuz

Jack tam olarak yediye on dört dakika kala sürünerek yataktan kalktı. Uyanmak zorlu bir işti. Bir gece önce, Bayan Eversleigh gittikten sonra zili çalarak hizmetçiyi çağırmış ve altıyı çeyrek geçe kapısına vurmasını sıkı sıkı tembihlemişti. Daha sonra hizmetçi giderken bundan vazgeçmiş ve talimatını kararlaştırılan zamanda altı sert vuruş, on beş dakika sonra tekrar on iki vuruş yapılması olarak düzeltmişti.

Nasıl olsa ilk denemede yataktan kalkacak değildi.

Hizmetçiye, ikinci vuruşlardan sonraki on saniye içinde kendisini kapıda görmeyecek olursa, odaya girmesi ve uyandığından emin oluncaya kadar gitmemesini söylemişti.

Ve bundan kimseye bahsetmezse de bir şilin verecekti.

"Eğer böyle bir şey yapacak olursan anlarım," diye uyardı kızı en tatlı tebessümüyle. "Dedikodu daima bana geri döner."

Bu doğruydu. Hangi ev, hangi kuruluş olursa olsun, hizmetçiler ona daima her şeyi anlatırlardı. Sadece bir te-

bessümle ve yavru köpek ifadesiyle bu kadar yol alması inanılmazdı.

Ancak ne yazık ki Jack için planı strateji belirleme aşamasında kalmıştı.

Hizmetçi sorumlu tutulamazdı. O kendisine düşen kısmını yerine getirmişti. Altıyı çeyrek geçe altı sert vuruş yapıldı. Jack, tek gözünü başucundaki komodinin üzerinde duran çalar saate bakmaya yetecek kadar açmayı başardı.

Saat altı buçukta yeniden horluyordu ve on iki vuruştan sadece yedisini sayabilmesinin kesinlikle hizmetçinin değil kendi hatası olduğundan emindi. Ve zavallı kızın maruz kaldığı cümlelere rağmen plana bağlı kalmasına hayran oldu. Önce huysuz bir şekilde, "Hayır!" dedi ardından,

"Git buradan!"

"On dakika daha!"

"On dakika daha demiştim!"

ve

"Senin hiç ovup temizleyeceğin lanet bir tencere falan yok mu?" demişti.

Saat yediye çeyrek kala, yatağın kenarından tek kolu gevşek bir şekilde yana sarkmış, yüzükoyun yatarken sonunda her iki gözünü de açmayı başardı ve odanın karşısında fazlasıyla resmi bir şekilde sandalyede oturan hizmetçi kızı gördü.

"Şey, Bayan Eversleigh uyandı mı?" diye geveledi, uykulu uykulu sol gözünü ovalayarak. Sağ gözü, bedeninin geri kalan kısmını da kendisiyle birlikte yeniden uykuya çekerek tekrar kapanıyor gibiydi.

"Saat altıya yirmi kaladan beri sör."

"Eminim kahrolası bir alaycıkuş kadar neşelidir."

Hizmetçi dilini tuttu.

Jack başını kaldırdı, birdenbire biraz daha uyanmıştı. "O kadar neşeli değil, öyle mi?" Demek ki Bayan Eversleigh de sabah insanı değildi. Gün her saniye biraz daha parlak hale geliyordu.

"Sizin kadar kötü durumda değil," diye itiraf etti hizmetçi sonunda.

Jack bacaklarını aşağı indirdi ve esnedi. "*Buna* ulaşması için ölü olması gerekirdi."

Hizmetçi kıkırdadı. Bu iyiydi, hoş bir sesti. Hizmetçileri kıkırdatabildiği sürece ev onundu. Hizmetkârlara sahip olan dünyalara sahip demekti. Bunu altı yaşındayken öğrenmişti.

"Eğer onu uyandırmazsan sence kaça kadar uyur?" diye sordu Jack.

"Oh, bunu size söyleyemem," dedi hizmetçi kız hızla kızararak.

Jack, Grace'in uyku alışkanlığının neden gizlilik gerektirdiğini anlayamadı ama yine de hizmetçinin sadakatini alkışlaması lazımdı. Ancak bu, onun dostluğunu kazanmak için girişimde bulunmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Peki ya düşes ona izin verdiği günlerde?" diye sordu Jack pek de düşünmeden.

Hizmetçi üzüntüyle başını iki yana salladı. "Düşes ona hiçbir zaman izin vermiyor."

"Hiç mi?" Jack şaşırmıştı. Yeni bulunmuş büyükannesi müşkülpesentti, kendini beğenmişti ve başka can sıkıcı kusurları da vardı fakat Jack'te özünde bir şekilde adil olduğu izlenimi bırakmıştı.

"Sadece öğleden sonraları," dedi hizmetçi kız. Ve öne

eğilerek sanki gerçekten odada onu duyacak biri olabilirmiş gibi önce soluna sonra sağına baktı. "Sanırım bunu da Bayan Eversleigh'in sabahlara pek düşkün olmadığını bildiği için yapıyor."

Ah, işte bu tam düşesti.

"Öğleden sonraları iki kez mola veriyor," diye devam etti hizmetçi kız, "böylece iznini bölmüş oluyor."

Jack sempatiyle başını iki yana salladı. "Bu utanç verici."

"Haksızlık."

"Çok kötü."

"Ve zavallı Bayan Eversleigh," diye devam etti hizmetçi kız, sesi giderek canlılık kazanıyordu, "her zaman çok naziktir. Bütün hizmetçilere karşı sevgi doludur. Doğum günlerimizi hiç unutmaz ve bize hediye verirken düşesten olduğunu söyler ama onun verdiğini hepimiz biliyoruz."

Sonra ona bakınca, Jack kızı ciddiyetle başını sallayarak ödüllendirdi.

"Zavallıcığın tüm istediği haftada bir öğlene kadar uyumak."

"Böyle mi dedi?" diye mırıldandı Jack.

"Sadece bir kere," diye itiraf etti hizmetçi kız. "Hatırlayacağını sanmıyorum. Çok yorgundu. Galiba bir gece önce düşes onu geç vakte kadar ayakta tutmuştu. Onu uyandırmak her zamankinin iki katı zamanımı almıştı."

Jack sempatiyle başını salladı.

"Düşes hiç uyumaz," diye devam etti kız.

"Hiç mi?"

"Eh, eminim uyuyordur. Ama çok fazla ihtiyaç duyuyor gibi görünmüyor."

"Bir vampir yarasa olduğunu biliyordum," diye mırıldandı Jack.

"Zavallı Bayan Eversleigh düşesin programına bağlı kalmak zorunda," diye açıkladı hizmetçi.

Jack başıyla onaylamaya devam etti. Görünüşe göre işe yarıyordu.

"Ama şikâyet etmiyor," dedi hizmetçi kız, onu savunmaya istekli olduğu belliydi. "Düşesten hiç yakınmaz."

"Hiç mi?" Eğer Jack, Belgrave'de onun kadar uzun süre yaşamış olsaydı günde kırk sekiz saat şikâyet ediyor olurdu.

Hizmetçi kız ancak kilisede olacak bir saygıyla başını salladı. "Bayan Eversleigh dedikodu yapan biri değildir."

Jack herkesin dedikodu yaptığını ve söyledikleri şeyler ne olursa olsun, herkesin bundan hoşlandığını belirtmek üzereydi. Ama hizmetçinin bunu şu andaki davranışına eleştiri olarak yorumlamasını istemiyordu, bu yüzden gene başını sallayarak onu teşvik etti: "Çok takdire şayan."

"En azından yardımcılarla değil," diye açıklığa kavuşturdu hizmetçi kız. "Belki kendi arkadaşlarıyla."

"Arkadaşları mı?" diye tekrarladı Jack, gecelik entarisi içinde odada yürüyerek. Yeni yıkanmış ve ütülenmiş kıyafeti onun için hazırlanmıştı ve tek bakışı en iyi kalite olduğunu anlamaya yetmişti.

Büyük olasılıkla Wyndham'ındı. Benzer ölçülerdeydiler. Dükün dolabının talan edildiğinden haberi var mı merak etti. Muhtemelen yoktu.

"Leydi Elizabeth ve Amelia," dedi hizmetçi. "Köyün diğer tarafında yaşıyorlar. Diğer büyük evde. Lütfen unutmayın, bu kadar büyük değildir."

"Hayır, elbette değildir," diye mırıldandı Jack. İsmini mutlaka öğrenmesi gereken bu hizmetçinin gözdesi olacağına karar verdi. O bir bilgi hazinesiydi ve tek yapmak gereken bir süre ayaklarını dinlendirerek rahat bir koltuğa yerleştirmekti.

"Onların babası Crowland Kontu'dur," diye devam etti hizmetçi, Jack giyinme odasına girdiği halde gevezelik etmeye devam ediyordu. Çoğu erkek bir gün önceki münakaşadan sonra dükün kıyafetlerini giymeyi reddederdi ama Jack savaşa devam etmenin mantıksız olduğuna karar vermişti. Grace'i yabani bir coşku âlemine katılmaya ikna edemeyeceğine göre (en azından bugün), giyinmesi gerekiyordu. Kendi giysileri de oldukça yıpranmış ve tozluydu.

Ayrıca belki dük hazretleri bu kıyafetlerden bıkmış olabilirdi.

"Bayan Eversleigh, Leydi Elizabeth ve Leydi Amelia ile çok sık birlikte zaman geçiriyor mu?" diye seslendi pantolonunu giyerken. Tam uymuştu. Ne şans.

"Hayır. Gerçi dün buradaydılar."

Ön taraftaki yolda gördüğü iki kızdı. Sarışın olanlar. Elbette. Onların kardeş olduğunu anlamalıydı. Gözlerini Grace'ten yeterince ayırabilseydi saçlarının renginden fazlasını görebileceğini düşündü.

"Bundan sonraki düşesimiz Leydi Amelia olacak," diye devam etti hizmetçi kız.

Jack'in olağanüstü güzel bir kesime sahip keten gömleğini iliklemekte olan elleri durdu. "Gerçekten mi?" dedi. "Dükün nişanlı olduğunu fark etmemiştim."

"Leydi Amelia'nın bebekliğinden bu yana," dedi hizmetçi kız. "Yakında bir düğünümüz olacak sanırım. Ger-

çekten de olması lazım. Yaşlanıyor. Annesiyle babasının bu işi geciktirmesine daha fazla tahammül edeceğini sanmıyorum."

Jack iki kızın da genç göründüklerini düşündü fakat uzaktan görmüştü.

"Sanırım yirmi bir oldu."

"O kadar mı?" diye mırıldandı düz bir sesle.

"Ben on yediyim," dedi kız içini çekerek.

Jack yorum yapmamaya karar verdi, çünkü kızın şimdiki yaşından daha büyük mü yoksa daha küçük mü olmak istediğine karar verememişti. Giyinme odasından dışarı çıkarak boyun bağına son rötuşlarını yaptı.

Hizmetçi kız ayağa fırladı. "Oh, ama dedikodu yapmamalıyım."

Jack ona güven verici bir şekilde başını salladı. "Tek söz etmeyeceğim. Sana yemin ederim."

Kız kapıya koşturdu, sonra arkasına dönerek, "Benim adım Bess," dedi. Kısa bir reverans yaptı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa diye."

Jack o zaman gülümsedi, çünkü onun teklifinin tamamıyla masum olduğundan emindi. Bunda oldukça rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Bess ayrıldıktan biraz sonra, onu kahvaltı salonuna götürmek için Bayan Eversleigh tarafından yollanan uşak geldi. Uşak Bess kadar bilgilendirici çıkmamıştı (uşaklar hiçbir zaman olmazlardı, en azından ona karşı) ve beş dakikalık yürüyüşleri sessizlik içinde geçti.

Yürüyüşün beş dakika olması Jack için bir kayıp olmamıştı. Belgrave uzaktan ne kadar büyük görünüyorsa, içi de o ölçüde karmaşık bir labirentti. Jack şatonun henüz

onda birinden az kısmını gördüğünden oldukça emindi ve daha şimdiden üç merdiven saptamıştı. Kuleler de vardı; onları dışardan görmüştü ve zindanların olduğundan da neredeyse emindi.

Zindanların olduğuna, merdivenleri inerken altıncı dönemeçte karar vermişti. Her şatonun kendine ait bir zindanı olurdu. Grace'ten kendisini aşağı katlarda bir gezintiye götürmesini istemeye karar verdi, çünkü duvarlarda asılı paha biçilmez sanat eserleri bulunmayan yerler sadece yeraltı odaları olabilirdi.

Bir sanat aşığı olabilirdi ama *bu kadarı* -bir El Greco'ya neredeyse sürünerek geçerken geri çekildi- sadece çok fazlaydı. Kendi giyinme odasında bile tavana kadar paha biçilmez tablolar asılıydı. Orayı her kim dekore etmişse aşk tanrısı Eros'a müthiş bir düşkünlüğü vardı. Mavi ipekli oda. Oranın ismi *Yay ve Oklarla Silahlanmış Tombul Bebekler* olarak değiştirilmeliydi. Alt yazı: Ziyaretçiler Dikkatli Olun.

Çünkü gerçekten de insanın küçücük bir giyinme odasına kaç aşk tanrısı resmi sığdıracağının bir sınırı olmalıydı.

Son dönemeci de döndüler ve Jack burnuna gelen tanıdık İngiliz kahvaltısının kokularıyla içini çekti. Uşak açık bir kapıya doğru işaret edince Jack içeri girdi, vücudu alışılmadık bir beklentiyle karıncalanırken Grace'in henüz gelmemiş olduğunu fark etti.

Saate baktı. Yediye bir vardı. Kuşkusuz bu, askerlik sonrası yeni rekoruydu.

Büfe çoktan hazırlanmıştı, bu yüzden Jack bir tabak alarak tepeleme doldurdu ve masada bir yer seçti. Doğru düzgün bir evde kahvaltı etmeyeli çok olmuştu. Son

zamanlarda hanlarda ve kiralık odalarda, ondan önce de savaş alanlarında yemek yemişti. Oturarak yemek yemek fazlasıyla lüks hissettirmişti.

"Kahve, çay yoksa sıcak çikolata mı sör?"

Jack sıcak çikolatayı en son ne zaman içtiğini bile hatırlayamıyordu ve vücudu neredeyse zevkle ürperdi. Uşak onun tercihini not aldıktan sonra, kavisli ağızlarıyla kuğu gibi üç demliğin dizili olduğu başka bir masaya geçti. Bir an sonra buharı tüten bir fincanla döndü, Jack içine hemen üç kaşık dolusu şeker attı ve süt ekledi.

Cennetten kopmuş gibi gelen bir yudum alınca, lüks yaşamın avantajları olduğuna karar verdi.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğunda kahvaltısını neredeyse bitirmek üzereydi. Birkaç dakika içinde Grace göründü. Üstünde ağırbaşlı beyaz bir elbise vardı - hayır, beyaz değil, diye karar verdi, daha çok kaymağı alınmadan önceki bir kova süt gibi krem rengiydi. Renk tonu ne olursa olsun, kapı çerçevesini süsleyen desenli sıvayla mükemmel uyumluydu ve Jack odanın sadece o an için dekore edildiğine yemin edebilirdi.

Ayağa kalkıp nazikçe başını eğerek selamladı. "Bayan Eversleigh," diye mırıldandı. Onun kızarması hoşuna gidiyordu. İdeal bir şekilde, sadece birazcık. Çok fazla olursa utanıyor demekti. Hâlbuki soluk bir pembe, karşılaşmak için sabırsızlanıyor anlamına gelirdi.

Ve belki de öyle yapmaması gerektiğini düşündüğü anlamına.

Ki bu daha da iyiydi.

"Sıcak çikolata mı Bayan Eversleigh?" diye sordu uşak.

"Ah, evet, lütfen Graham." Eline içeceğini alınca sesi

çok rahatlamış gibi geldi. Sonunda, neredeyse onunki kadar dolu tabağıyla Jack'in karşısına oturduğunda zevkle içini çekti.

"Şeker almıyor musunuz?" diye sordu Jack şaşırarak. Şekersiz çikolata seven bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Grace başını sağa sola salladı. "Sabahları değil. Karıştırmadan içmeye ihtiyaç duyuyorum."

O içeceğini önce yudumlayıp sonra kokusunu içine çekerken, Jack ilgiyle -ve doğruyu söylemek gerekirse biraz eğlenerek- izledi. Son damlayı içinceye kadar fincanı bırakmamıştı ve sonra onun tercihlerini bildiği belli olan Graham anında yanında belirerek fincanını yeniden doldurdu.

O kesinlikle sabah insanı değil, diye karar verdi Jack.

"Aşağı ineli çok oldu mu?" diye sordu Jack'e.

"Çok değil." Hemen hemen tertemiz olan tabağına hüzünle baktı. "Ordudayken yemeği hızlı yemeyi öğrendim."

"Sanırım zorunluluktan," dedi Grace, haşlanmış yumurtalarından bir ısırık alarak.

Jack onun sözlerini onaylamak için çok hafifçe başını salladı.

"Düşes birazdan inmiş olur," dedi Grace.

"Ah. Yani demek istiyorsunuz ki düşes inmeden önce keyifli bir-iki laf edeceksek hızlı konuşmayı da öğrenmemiz gerekiyor."

Grace'in dudakları seğirdi. "Tam olarak böyle demek istemedim ama..." Çikolatasından bir yudum daha aldı, bu tebessümünü saklayamamıştı. "Buna yakın."

"Hızlı yapmayı öğrenmemiz gereken o şeyler," dedi Jack içini çekerek.

Grace bakışlarını kaldırdı, çatalı ağzına götürürken yarı yolda kalmıştı. Yumurtasından küçük bir damla tok bir sesle tabağa düştü. Yanakları renk değiştirmişti.

"*Onu* demek istemedim," dedi Jack, onun düşüncelerinin aldığı yönden son derece memnun olarak. "Tanrım, bunu asla *o kadar* çabuk yapmam."

Grace'in dudakları aralandı. Tam bir "O" harfi olmamıştı fakat yine de oldukça çekici küçük bir oval şekildi.

"Tabii ki mecbur kalmadığım sürece," diye ekledi gözlerindeki parlaklığın ve sıcaklığın artmasına izin vererek. "Hızlı olma ihtimali yoksunlukla kıyaslandığında- "

"Bay Audley!"

Jack memnun bir tebessümle arkasına yaslandı. "Beni ne zaman azarlayacağınızı merak ediyordum."

"Yeterince çabuk olmadı," diye mırıldandı Grace.

Jack çatalının ve bıçağının yardımıyla bir parça pastırma kesti. Kalın, pembe ve tam istediği gibi pişmişti. "Ve işte bir kere daha," dedi eti ağzına atarak. Çiğnedi, yuttu, sonra ekledi: "Benim ciddi olma yeteneksizliğim."

"Ama bunun doğru olmadığını ileri sürmüştünüz." Grace öne eğildi, sadece bir santim kadar ama hareket şöyle diyordu: *Seni izliyorum*.

Jack neredeyse ürperdi. Onun tarafından izlenmek hoşuna gitmişti.

"Sık sık ciddileştiğinizi ve bunun zamanını anlamanın bana bağlı olduğunu söylemiştiniz," diye devam etti."

"Ben böyle mi dedim?" diye mırıldandı Jack.

"Buna oldukça yakın bir şeylerdi."

"Peki o zaman." Jack ona doğru eğildi ve gözleri onunkilerle buluştu, kahvaltı masasının üzerinde yeşille mavi

çarpışıyordu. "Ne düşünüyorsunuz? Şu anda ciddi miyim?"

Bir an Grace'in cevap vereceğini düşündü ancak hayır, sadece masum bir tebessümle karşılık verdi ve, "Gerçekten söyleyemem," dedi.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsunuz Bayan Eversleigh."

Grace dikkatini tabağındaki yemeklere verdiğinde tebessümü tamamen dingin bir hal aldı. "Kulağa bu kadar uygunsuz gelen bir konuda karar veremem," diye mırıldandı.

Jack buna yüksek sesle güldü. "Çok dolambaçlı bir mizah anlayışınız var Bayan Eversleigh."

İltifata memnun olmuş görünüyordu, sanki yıllardır birinin bunu takdir etmesini bekliyormuş gibiydi. Ama cevap veremeden (eğer gerçekten buna *niyeti* vardıysa), peşinde oldukça sinirleri bozuk ve mutsuz görünen hizmetçilerle kahvaltı odasına düşes giriverdi.

"Neye gülüyorsunuz?" diye sordu büyükannesi.

"Belirli bir şey değil," diye yanıtladı Jack, Bayan Eversleigh'i sohbet etme görevinden kurtarmaya karar vermişti. Düşese beş yıl hizmet ettikten sonra, zavallı kız bir molayı hak ediyordu. "Sadece Bayan Eversleigh'in büyüleyici eşliğinin tadını çıkarıyordum."

Yaşlı kadın her ikisine de keskin bir bakış attı. "Benim tabağım," dedi sertçe. Hizmetçilerden biri büfeye koşturdu ama düşes onu durdurdu. "Bayan Eversleigh ilgilenecek."

Grace tek söz etmeden kalkınca düşes Jack'e dönüp, "Bu işi doğru dürüst yapan tek kişi o," dedi. Başını iki yana

salladı ve hizmetkârlarındaki genel zekâ seviyesine hüzünlenmişçesine sinirli bir inleme çıkardı.

Jack bir şey söylemedi, teyzesinin en sevdiği deyişe başvurmanın zamanı olduğuna karar vermişti: *Eğer güzel bir şey söyleyemiyorsan, o zaman hiçbir şey söyleme.*

Gerçi hizmetkârlarla alakalı olağanüstü güzel bir şeyler söylemek çok cazip geliyordu.

Grace geri dönerek tabağı düşesin önüne koydu ve sonra yumurtaları saat dokuz yönünü gösterecek şekilde çevirerek çatallara en yakın hale getirdi.

Jack tüm çabasını önce merakla sonra etkilenerek izledi. Tabak birbirinden farklı yiyeceklerle altı eşit üçgene bölünmüştü. Hiçbir şey birbirine değmiyordu, hatta dikkatli bir şekilde yumurtaların üzerine sürülmüş Hollandez sosu bile. "Bu bir sanat eseri," diye bildirdi Jack öne doğru eğilerek. Sosla imzasını atıp atmadığını görmeye çalışıyordu.

Grace ona bir bakış attı. Yorumlaması zor olan bir bakıştı bu.

"Bu bir güneş saati mi?" diye sordu Jack, tüm masumiyetiyle.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye homurdandı düşes eline bir çatal alarak.

"Hayır! Bozmayın!" diye bağırdı, elinden geldiğince kahkahalara boğulmamaya çalışarak.

Ama düşes o sırada haşlanmış bir elma dilimine çatalını saplamıştı.

"Nasıl yapabildiniz?" diye suçladı Jack.

Grace izlemeye dayanamayarak sandalyesinde diğer tarafa döndü.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu düşes. "Bayan Eversleigh, neden yüzünüzü pencereye çevirdiniz? Neden bahsediyor bu?"

Grace tekrar eski pozisyonuna döndü, eli ağzını örtüyordu. "Bilmediğimden eminim."

Düşes gözlerini kıstı. "Bence biliyorsunuz."

"Sizi temin ederim," dedi Grace, "hiçbir zaman bilemiyorum."

"Hiçbir zaman mı?" diye sorguladı Jack. "Ne kapsamlı bir yorum. Oysa daha yeni tanıştık."

"Çok daha uzunmuş gibi geliyor," dedi Grace.

"Bunun bir hakaret olup olmadığını merak ediyorum?" dedi Jack.

"Eğer hakaret olsaydı, merak etmenize gerek kalmadan anlardınız," dedi düşes sert bir şekilde.

Grace biraz şaşırarak düşese döndü. "Dün böyle söylememiştiniz."

"Dün ne demişti?" diye sordu Bay Audley.

"Bir Cavendish olduğunu," dedi düşes sakin sakin. Ona göre bu her şeyi açıklıyordu. Ama anlaşılan Grace'in sonuç çıkarma becerisine pek inancı yoktu ve bu yüzden bir çocukla konuşurmuş gibi, "Biz farklıyız," dedi.

"Kurallar her zaman geçerli değil," dedi Jack omzunu silkerek. Ve sonra düşes başka tarafa bakar bakmaz Grace'e göz kırptı. "Dün ne demişti?" diye sordu tekrar.

Grace duygularla bu kadar hassaslaşmışken, uygun şekilde aktarabileceğinden pek de emin değildi ama iki kere doğrudan yönelttiği soruyu da duymazdan gelemezdi. Bu yüzden, "Hakaret etmenin de bir sanat olduğunu ve eğer karşıdaki kişiye fark ettirmeden yapılırsa çok daha etkili olacağını söylediler," dedi.

Düzeltip düzeltmeyeceğini görmek için hanımına baktı. "Hakarete *maruz kalan* olunca bu geçerli olmuyor," dedi düşes küçümseyerek.

"Diğer kişi için yine de bir sanat olmaz mı?" diye sordu Grace.

"Elbette hayır. Hem olsa da neden beni ilgilendirsin?" Düşes hor görerek burnunu kıvırdı ve tekrar kahvaltısına döndü. "Bu pastırmayı beğenmedim," diye bildirdi.

"Konuşmalarınız hep böyle imalı mı oluyor?" diye sordu Jack.

"Hayır," diye cevap verdi Grace, oldukça dürüst bir şekilde. "Şu iki gün istisnai bir durum tabii."

Muhtemelen hepsi bu konuda hemfikir olduğu için kimsenin buna diyecek bir sözü yoktu. Ama Jack, düşese dönerek sessizliği doldurdu: "Ben pastırmayı muhteşem buldum."

Bunun üzerine düşes, "Wyndham döndü mü?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi Grace. Uşağa baktı. "Graham?"

"Hayır bayan, evde değil."

Düşes asabi bir hoşnutsuzluk ifadesiyle dudaklarını büzdü. "Çok düşüncesizce."

"Daha erken," dedi Grace.

"Bütün gece dışarıda olacağını söylememişti."

"Normalde dükün programını büyükannesiyle tespit etmesi mi gerekiyor?" diye mırıldandı Bay Audley, belli ki sorun çıkarmak istiyordu.

Grace ona sinirli bir bakış attı. Elbette bu bir yanıt gerektirmiyordu. Bir tebessümle karşılığını aldı Grace. Bu adam onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. Bu çok açık bir şe-

kilde belli olmaya başlamıştı. Ancak Grace bundan fazla bir anlam çıkarmaya çalışmadı. Karşısındaki centilmen herkesi kızdırmaktan hoşlanıyordu.

Grace yeniden düşese döndü. "Yakında döneceklerinden eminim."

Hanımının sinirli ifadesi hiç değişmedi. "Burada olacağını ve konuşabileceğimizi ummuştum ama sanırım onsuz devam edebiliriz."

"Bunun akıllıca olacağını düşünüyor musunuz?" diye sordu Grace, kendini tutamayarak. Ve gerçekten de düşes bu münasebetsizliği karşısında ona utandıran bir bakış attı. Ama Grace düşündüğünü açıkça söylediği için pişmanlık hissetmiyordu. Thomas'ın yokluğunda gelecekle alakalı kararlar almak doğru değildi.

"Uşak!" diye bağırdı düşes. "Bizi yalnız bırak ve kapıyı arkandan kapat."

Oda boşalınca düşes, Bay Jack'e döndü ve açıklamaya başladı: "Bu konuyu çok düşündüm- "

"Ben gerçekten dükü beklememiz gerektiğini düşünüyorum," diye araya girdi Grace. Sesi biraz paniklemiş gibi çıkmıştı ve bundan neden bu kadar sıkıldığından pek emin değildi. Belki de Thomas son beş yıldan bu yana kendi yaşamını daha çekilir hale getiren tek kişi olduğu içindi. Eğer o olmasaydı, kendi kahkaha sesini unutmuş olurdu.

Jack'ten hoşlanmıştı. Tüm dürüstlüğüyle, ondan fazlasıyla hoşlanmıştı ancak Thomas'ın doğum hakkının kahvaltı esnasında teslim edilmesine izin veremezdi.

"*Bayan Eversleigh-* " dedi düşes sertçe, şiddetli bir azara girişeceği belliydi.

"Bayan Eversleigh'le aynı fikirdeyim," diye araya girdi Jack yumuşakça. "Dükü beklemeliyiz."

Ama düşes kimseyi beklemedi ve hem ürkütücü hem meydan okuyan bir ifadeyle, "İrlanda'ya gitmemiz lazım. Başarabilirsek yarın," dedi.

Bölüm On

Jack'in tatsız haberlere yanıtı genellikle tebessüm etmek olurdu. Tabii ki iyi haberlere yanıtı da buydu fakat iltifat edildiği zaman herkes sırıtırdı. Emir alındığındaysa, diyelim ki bir lazımlığı temizlerken veya asker sayısını öğrenmek için düşman hattına gizlice sızarken, dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvırmak yetenek gerektiriyordu.

Ama Jack bunu genellikle başarırdı. Dışkı… Fransızların arasında savunmasız bir biçimde ilerlemek… daima kuru bir espri ve tembel bir tebessümle tepki verirdi.

Bunun için gayret göstermesi gerekmiyordu. Gerçekten de onu dünyaya getiren ebe, onun hayatında gördüğü rahimden gülümseyerek çıkan tek bebek olduğuna yemin etmişti.

Mücadele etmekten hoşlanmazdı. Her zaman böyle olmuştu ama bir şekilde seçtiği meslekler -askerlik ve kibar suç geçmişi- oldukça ilginçti. Ama isimsiz bir kurbağaya ateş etmek veya aşırı beslenmiş bir aristokratın boynundan gerdanlığını almak - bunlar mücadele değildi.

Mücadele etmek -Jack için- kişisel bir şeydi. Bir sevgilinin ihaneti, bir arkadaşın hakaretiydi. Babasının onayı için iki erkek kardeşin yarışması, gururunu ayaklar altına aldığı kötü bir ilişkiydi. Bu listeye, insanı gücendiren alaycı bir söz veya tiz bir ses de dâhildi.

Veya başka birini hayal kırıklığına uğratmak.

Gülümsemenin ve neşeli bir açıklamanın hemen hemen her durumu yatıştırdığını anlamıştı. Ya da konuyu değiştirmenin. Ve bu, kendi seçimi olmayan konuları çok nadir konuşmak zorunda kalması anlamına geliyordu.

Bununla birlikte, bu sefer düşesle ve onun beklenmedik (gerçi aslında beklemesi gerekirdi) duyurusuyla karşı karşıya kalınca tek yapabildiği ona bakmak ve, "Pardon, anlayamadım?" demek oldu.

"İrlanda'ya gitmemiz gerekiyor," dedi düşes yeniden, Jack'in düşesin doğuştan sahip olduğunu düşündüğü o, *bana itaat et*, ses tonuyla. "Evlendiği yeri ziyaret etmeden doğrulara ulaşmanın yolu yok. İrlanda kilisesi kayıtları tutuyordur herhalde?"

Tanrım, oradaki herkesin okuma yazma bilmediğini mi düşünüyordu? Jack sinirini bastırarak gerginlikle, "Elbette," dedi.

"İyi." Düşes tekrar kahvaltısına döndü, mesele hallolmuş ve kafasında çözülmüştü. "Töreni yapan ve kaydı tutan kişiyi bulmalıyız. Tek yolu bu."

Jack masanın altında parmaklarını büküp esnetti. Sanki öfke teninden fışkıracakmış gibi geliyordu. "Bunun yerine birini göndermeyi tercih etmez misiniz?" diye sordu.

Düşes ona sanki bir aptal olabilirmiş gibi baktı. "Böyle önemli bir konuda kime güvenebilirsin? Hayır, benim

olmam gerekir. Ve tabii ki sen ve Wyndham, çünkü o da kanıtı görmek isteyecektir."

Her zamanki Jack, kendi alaylı yorumu olmadan konunun böyle geçip gitmesine asla izin vermezdi ama şu andaki Jack -çaresizlik içinde teyzesi, eniştesi veya kuzenlerinden biri görmeden nasıl İrlanda'ya gidebileceğini çözmeye çalışan- sadece dudağını ısırdı.

"Bay Audley?" dedi Grace usulca.

Jack ona bakmadı, bakmayı reddediyordu. Eğer Grace'e bakarsa yüzünde düşesin hiç yapamayacağı kadar çok şey görürdü.

"Elbette," dedi Jack canlı bir şekilde. "Elbette gitmemiz lazım." Gerçekten başka ne diyebilirdi ki? *Çok üzgünüm ama İrlanda'ya gidemem, çünkü kuzenimi öldürdüm mü?*

Jack birkaç yıldır toplumdan uzaktı fakat bunun iyi bir kahvaltı masası sohbeti olmadığından son derece emindi.

Evet, Jack tetiği çekmemiş olduğunu biliyordu ve evet, Arthur'u bir görev alıp kendisiyle birlikte orduya girmeye zorlamamıştı ve evet -bu hepsinden kötüydü- teyzesinin kendisini Arthur'un ölümüyle alakalı suçlamayı aklına bile getirmediğini biliyordu.

Ama Arthur'u tanıyordu. Ve daha da önemlisi, Arthur da onu tanıyordu. Herkesten daha iyi. Onun her güçlü yönünü bilirdi -ve her zayıflığını- ve Jack sonunda üniversite kariyerini sona erdirip orduya yöneldiği zaman, Arthur onun yalnız gitmesine izin vermeyi reddetmişti.

Ve her ikisi de bunun nedenini biliyorlardı.

"Yarın gitmeye çalışmak biraz iddialı olabilir," dedi Grace. "Güvenle yolculuk yapmayı sağlamanız gerekecek ve- "

Düşesin yanıtı, "Pöh!" oldu. "Bunu Wyndham'ın kâtibi halledebilir. Ücretini hak etmesinin zamanı geldi. Ve eğer yarın olmazsa, o zaman öbür gün."

"Size eşlik etmemi isteyecek misiniz?" diye sordu Grace usulca.

Jack neredeyse araya girip, *lanet olsun*, evet o da gidiyor, aksi halde ben de gitmem diyecekti ki düşes Grace'e kibirli bir bakış atarak yanıt verdi. "Elbette. Refakatçim olmadan böyle bir yolculuğa çıkacağımı mı düşünüyorsun? Hizmetçileri götüremem -bilirsin, dedikodu yaparlar- ve giyinip soyunmama yardım edecek birine ihtiyacım olacak."

"Saç konusunda pek de iyi olmadığımı biliyorsunuz," diye belirtti Grace ve Jack dayanamayarak güldü. Sadece bir sinir boşalmasının neden olduğu kısa, hafif bir patlamaydı ancak her iki leydinin de konuşmalarını kesip ona dönmeleri için bu yeterli olmuştu.

Ah. Harika. Bunu nasıl açıklayacaktı? *Bana aldırmayın, sadece tüm bunların komikliğine gülüyordum. Senin sorunun saçlar, benimkiyse ölmüş kuzenim.*

"Benim saçlarımı eğlenceli mi buluyorsun?" diye sordu yaşlı leydi sertçe.

Ve Jack, kesinlikle kaybedeceği hiçbir şey olmadığı için sadece omzunu silkerek, "Biraz," dedi.

Düşes öfkeli bir ses çıkardı ve Grace ters ters Jack'e baktı.

"Kadınların saçları beni daima eğlendirir," diye açıkladı. "Aslında herkesin tek istediği onları açık görmek olduğu halde çok fazla uğraşıyorsunuz."

Her iki hanım da biraz rahatlamış görünüyorlardı. Yorumu müstehcen olabilirdi ama kişisel bir hakaretin eşi-

ğinden dönmüştü. Düşes Jack'ten tarafa asabi bir bakış attıktan sonra, konuşmalarına devam etmek için Grace'e döndü. "Sabahı Maria'yla geçirebilirsin," diye talimat verdi. "O sana ne yapacağını gösterecektir. Zor olamaz. Bulaşıkhanedeki hizmetçi kızlardan birini yukarı çıkar ve onun üzerinde pratik yap. Bu fırsat için minnettar olacağından eminim."

Grace hiç hevesli görünmüyordu fakat başını sallayarak mırıldandı. "Elbette."

"Mutfakta sorun olmamasının icabına bak," dedi düşes, haşlanmış elmasından son lokmayı alarak. "Zarif bir saç modeli yeterli bir telafi olacaktır."

"Ne için?" diye sordu Jack.

Düşes ona doğru döndü, burnu nedense her zamankinden daha sivri görünüyordu.

"Neyin telafisi?" diye tekrar sordu Jack, çünkü tam tersini hissediyordu.

Düşes ona biraz daha baktı, sonra Jack'i duymazdan gelmenin daha iyi olduğuna karar vermiş olmalıydı ki tekrar Grace'e döndü. "Maria'yla işin bitince eşyalarımı toplamaya başlayabilirsin. Sonra da yokluğumuz için uygun bir hikâye bulunmasını hallet." Sanki bu önemsizmiş gibi elini havada salladı. "İskoçya'da bir av köşkü işimizi görür. Borders'ta olabilir. Kuzey İskoçya'ya gittiğimi söylersen kimse inanmayacaktır."

Grace sessizce başını sallayarak onayladı.

"Ancak, ana yollardan uzaklarda bir yerlerde," diye devam etti düşes, eğleniyor gibiydi. "Son isteyeceğim şey arkadaşlarımdan birinin beni ziyaret etme girişiminde bulunması."

"Çok arkadaşınız var mı?" diye sordu Jack, ses tonu öylesine kusursuz bir şekilde nazikti ki düşes bütün gün kendisine hakaret edilip edilmediğini merak edecekti.

"Düşese çok hayranlık duyulur," dedi Grace hızla, yeniden mükemmel küçük refakatçi olmuştu.

Jack yorum yapmamaya karar verdi.

"İrlanda'ya hiç gittiniz mi?" diye sordu Grace hanımına. Ama Jack, o işverenine dönmeden önce kendisine attığı öfkeli bakışı görmüştü.

"Tabii ki hayır." Düşesin yüzü asıldı. "Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Mizaç üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olduğu söyleniyor," dedi Jack.

"Bugüne dek," diye tersledi düşes, "insan davranışları üzerinde etkisi olduğu izlenimini hiç edinmedim."

Jack gülümsedi. "Beni kaba mı buluyorsunuz?"

"Seni münasebetsiz buluyorum."

Jack hüzünlü hüzünlü içini çekerek Grace'e döndü. "Oysa ben burada yanlış yapması mümkün olmayan müsrif torun olduğumu sanıyordum."

"Herkes hata yapar," dedi düşes hızla. "Önemli olan ne kadar ufak olduğu."

"Ben yanlışı düzeltmek için ne yapıldığının daha önemli olduğunu düşünüyordum," dedi Jack usulca.

"Veya belki de biri," diye öfkeyle cevabı yapıştırdı düşes, "her şeyden önce hata yapmamayı başarabilir."

Jack öne doğru eğildi, şimdi ilgisini çekmişti. "Babamın bu kadar çok yanlış yaptığı şey neydi?"

"Öldü," dedi düşes, sesi o kadar acı dolu ve soğuktu ki Jack masanın öbür tarafında Grace'in soluğunu tuttuğunu duydu.

"Kuşkusuz bunun için onu suçlayamazsınız," diye mırıldandı Jack. "Feci bir fırtına, su alan bir gemi..."

"İrlanda'da asla o kadar uzun kalmamalıydı," diye tısladı düşes. "Her şeyden önce asla gitmemeliydi. Burada ona ihtiyaç vardı."

"Sizin tarafınızdan," dedi Jack hafif bir sesle.

Düşesin yüzü her zamanki sertliğini biraz kaybetti ve Jack bir an gözlerinin nemlendiğini gördüğünü sandı. Ama her ne duyguya kapılmışsa, hızla bastırarak pastırmasını kesip ısırdı, "Burada ona ihtiyaç vardı. Hepimiz tarafından," dedi.

Grace aniden kalktı. "Eğer uygunsa artık gidip Maria'yı bulacağım hanımefendi."

Jack de onunla birlikte kalktı. Düşesle baş başa kalmasının imkânı yoktu. "Sanırım bana şatoda bir tur attırmaya söz vermiştiniz," diye mırıldandı.

Grace bakışlarını düşesten ona ve tekrar düşese çevirdi. Sonunda hanımı hafifçe elini havada salladı ve, "Ona etrafı gezdir. Buradan ayrılmadan önce sahip olacaklarını görmeli. Maria'yla işini daha sonra yapabilirsin. Ben kalıp Wyndham'ı bekleyeceğim," dedi.

Ama kapıya vardıklarında düşesin usulca eklediğini duydular: "Eğer ismi hâlâ buysa."

Grace kibarca kapının dışında beklerken çok öfkeliydi ve Jack kendisine yetiştiğinde çoktan koridorun yarısına ulaşmıştı.

"Bu bir tur mu yoksa bir yarış mı?" diye sordu Jack, dudaklarına olağan tebessümü yerleşmişti. Ama bu sefer Grace'in öfkesini arttırmaktan başka işe yaramamıştı.

"Sözlerinizle neden ona eziyet ettiniz?" diye patladı. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Saçıyla alakalı yorumu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Jack ve ona sinir bozucu biçimde masum 'ben ne yanlış yaptım ki' bakışıyla baktı. Tabii ki ne yaptığını bal gibi biliyordu.

"Her şey," diye yanıtladı Grace öfkeyle. "Gayet güzel bir kahvaltı yapıyorduk ve sonra siz- "

"Siz çok güzel bir kahvaltı etmiş olabilirsiniz," diye lafını kesti Jack, sesinde yeni ve sert bir ton vardı. "Ben Medusa'yla konuşuyordum."

"Evet ama onu kışkırtarak her şeyi daha kötü hale getirmek zorunda değilsiniz."

"Kutsal cenaplarının hep yaptığı bu değil mi?"

Grace ona öfkeli bir şaşkınlıkla baktı. "Siz kimden bahsediyorsunuz?"

"Özür dilerim." Omzunu silkti. "Dükten bahsediyorum. Büyükannesinin yanında dilini tuttuğunu hiç fark etmedim. Onun gibi davranmayı düşündüm."

"Bay Aud- "

"Ah, ama yanlış söyledim. O kutsal değil, öyle değil mi? Sadece mükemmel."

Grace ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Thomas bu kadar aşağılanmayı hak etmek için ne yapmıştı? İşin doğrusu karanlık bir ruh hali olması gereken kişi Thomas olmalıydı. Adil olmak gerekirse, muhtemelen öyleydi fakat en azından başka bir yerde öfkelenmek üzere çekip gitmişti.

"Ekselansları, öyle değil mi?" diye devam etti Jack, sesi alaycılığını hiç kaybetmemişti. "Hitap etmenin doğru şekillerini bilmeyecek kadar eğitimsiz değilim."

"Öyle olduğunuzu hiç söylemedim. Şunu da eklemeliyim ki düşes de söylemedi." Grace sinirli sinirli nefes aldı. "Şimdi bütün gün zorluk çıkaracak."

"Her zaman zor değil mi?"

Tanrım, Grace ona vurmak istiyordu. Düşes elbette her zaman zordu. Jack bunu biliyordu. Bunun hakkında yorum yaparak alaycı kişiliğini pekiştirmekten başka ne kazanmayı umuyordu ki?

"Daha kötü olacaktır," dedi Grace. "Ve bunu ödeyecek kişi de ben olacağım."

"Özür dilerim o zaman," dedi Jack ve pişmanlıkla reverans yaptı.

Grace birdenbire kendisini rahatsız hissetti. Onun kendisiyle alay ettiğini düşündüğünden değil ama daha çok bunu yapmadığından oldukça emin olduğu için. "Zararı yok," diye geveledi, "benim durumum hakkında endişelenmek sizin işiniz değil."

"Wyndham'ın işi mi?"

Grace bakışlarını doğrudan onun bakışlarına yöneltti. "Hayır," dedi usulca. "Evet yapar ama hiç…"

Hayır, yapmıyordu. Thomas onu gözetiyordu ve kendisine haksız davranıldığını hissettiğinde birden fazla kez araya girmişti ama sükûneti korumak adına büyükannesine karşı hiçbir zaman dilini tutmazdı. Ve Grace ondan bunu istemeyi hayal bile edemezdi. Veya bunu yapmaması için onu paylamayı.

O düktü. Ne kadar arkadaş olurlarsa olsunlar, onunla bu şekilde konuşamazdı.

Ama Jack…

Grace bir an gözlerini kapayarak başını çevirdi, böylece

yüzündeki karmaşayı gizleyebilirdi. O şimdilik sadece Bay Audley'ydi, kendisinden çok yüksekte değildi. Ama düşesin alçak ve tehditkâr sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu-

Eğer ismi hâlâ buysa.

Tabii ki Thomas'tan söz ediyordu. Ama bu düşünceye göre… Eğer Thomas Wyndham değilse, o zaman Jack'ti.

Ve bu adam… kendisini iki kere öpmüştü ve bu şatonun duvarlarının ötesinde bir şeyler hayal etmesine neden olmuştu. Düklük sadece ismine eklenen bir sözcükten ibaret değildi. Arazilerdi, paraydı, bir adamın omuzlarına yüklenen İngiltere tarihiydi. Ve Belgrave'de geçirdiği beş yıl boyunca bir şey öğrendiyse, o da aristokrasinin insanlığın geri kalan kısmından farklı olduğuydu. Onlar ölümlüydü, bu doğruydu ve tıpkı diğer herkes gibi yaralanabiliyor ve ağlıyorlardı fakat içlerinde onları herkesten ayıran bir şeyler bulunuyordu.

Bu onları daha iyi yapıyor *değildi*. Düşesin bu konudaki söylevleri ne olursa olsun, Grace buna hiçbir zaman inanmamıştı. Ama farklıydılar. Ve kendi tarihçeleri ve rolleriyle şekillenmişlerdi.

Eğer Jack'in doğumu meşru ise, o zaman o Wyndham Dükü'ydü ve kendisi onun yüzünü hayal ederek evde kalan bir kız kurusu olacaktı.

Grace derin, canlandırıcı bir nefes aldı ve sinirleri yeterince yatışınca tekrar yanındaki centilmene döndü. "Şatonun hangi bölümünü görmek istersiniz Bay Audley?"

Jack ona baskı yapmanın zamanı olmadığını fark etmiş olmalıydı ki neşeyle yanıt verdi: "Tabii ki hepsini ama bunun tek bir sabahta mümkün olmadığını düşünüyorum. Nereden başlamayı önerirsiniz?"

"Galeri?" Bir gece önce odasındaki tablolarla çok ilgilenmişti. Oradan başlamak mantıklı görünüyordu.

"Ve böylece atalarımın dostane yüzlerine bakabileceğim öyle mi?" Burun delikleri genişledi ve bir an için sanki berbat bir şey yutmuş gibi göründü. "Sanırım hayır. Bir sabah için yeterince atamla birlikte oldum, çok teşekkür ederim."

"Onlar ölmüş atalar," diye mırıldandı Grace, küstahlık yapmayacağı konusunda kendisine pek güvenemiyordu.

"Bu yüzden onları tercih ederim ancak bu sabah değil."

Grace koridorun karşı tarafına pencereden süzülen güneş ışığına doğru baktı. "Size bahçeleri gösterebilirim."

"Buna göre giyinmedim."

"Limonluk?"

Hafifçe kulağına dokundu. "Korkarım tenekeden yapılmıştır."

Grace bir an dudaklarını birbirine kenetleyip bir süre bekledi ve sonra, "Aklınızda herhangi bir yer var mı?" dedi.

"Pek çok," diye yanıtladı Jack hemen, "ama itibarını lime lime ederler."

"Bay Au- "

"Jack," diye hatırlattı ona ve her nasılsa aralarında daha az mesafe kaldı. "Dün gece bana Jack dediniz."

Geri çekilmek için ayakları karıncalanmasına rağmen Grace kıpırdamadı. Öpüşecek kadar yakın değillerdi, hatta yanlışlıkla birbirlerine değecek kadar bile yakın değillerdi. Ama Grace'e birdenbire ciğerlerinde hava kalmamış gibi geldi ve kalbi hızla, düzensizce atmaya başladı.

Dilinin ucuna geldiğini hissediyordu - Jack. Ama bunu

söyleyemedi. Şu anda, onun dük olduğu hayali kafasında hâlâ taptazeyken olmazdı. "Bay Audley," dedi, sert olmaya çalışmasına rağmen bunu pek başaramamıştı.

"Kalbim kırıldı," dedi Jack ve bunu Grace'in yeniden kendini toplaması için doğru ölçüde bir ciddiyetsizlikle söyledi. "Ama ne kadar acı verse de hayatıma devam etmeliyim."

"Evet, umutsuzluk içinde görünüyorsunuz," diye mırıldandı Grace.

Jack tek kaşını kaldırdı. "Bir alay ifadesi mi seziyorum acaba?"

"Sadece biraz."

"İyi, çünkü sizi temin ederim..." Elini göğsüne koydu. "İçimden ölüyorum."

Grace güldü ama tutmaya çalıştığından daha ziyade homurdanmış gibi oldu. Bu utanç verici olmalıydı; başka herkesleyken öyle olurdu. Ama bu adam onu tedirgin etmiyordu, hatta gülümsediğini hissetti. Onun bu yeteneğini -her sohbeti bir tebessüme çevirme becerisini- fark edip etmediğini merak etti. "Benimle gelin Bay Audley," dedi koridorda onu takip etmesi için işaret ederek. "Size en sevdiğim odayı göstereyim."

"Aşk tanrılarını mı?"

Grace gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, anlayamadım?"

"Bu sabah aşk tanrılarının saldırısına uğradım," dedi Jack omzunu silkerek, sanki bu olağan bir şeymiş gibi. "Giyinme odamda."

Grace tekrar gülümsedi, bu seferki daha büyük bir tebessümdü. "Ah. Unutmuşum. Biraz fazlaydı, değil mi?"

"Çıplak bebeklerden hoşlanıyorsanız sorun olmaz."

Grace'in gülüşü yeniden homurtuya benzer bir seste çıktı.

"Boğazınızda bir şey mi var?" dedi Jack masum masum.

Grace ona sert bir bakış attıktan sonra, "Sanırım giyinme odasını şimdiki dükün büyük büyükannesi dekore etmiş," dedi.

"Evet, düşes olmadığını tahmin etmiştim," dedi neşeyle. "O hiçbir türde kanatlı çocuktan hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Bu sözler Grace'in yüksek sesle gülmesine yetmişti.

"Nihayet," dedi Jack ve onun merakla bakması üzerine ekledi: "az evvel boğulacağınızı düşünmüştüm."

"Siz de iyi ruh halinize yeniden kavuşmuş gibi görünüyorsunuz," diye belirtti Grace.

"Sadece malum kişiden uzaklaşmam gerekiyor."

"Ama düşesle daha dün tanıştınız. Muhakkak ki bundan önce de nahoş durumlarla karşılaşmışsınızdır."

Jack ona kocaman bir sırıtmayla karşılık verdi. "Ben doğduğum günden beri mutluyum."

"Ah, hadi ama Bay Audley."

"Karanlık ruh hallerim olduğunu asla kabul etmeyeceğim."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Yani onlardan hiç yaşamıyor musunuz?"

Jack bunun üzerine kıkırdadı. "Gerçekten de."

Birlikte arkadaşça evin arka tarafına yürürlerken, Jack gidecekleri yerle alakalı bilgi almak için arada bir onu sıkıştırıyordu.

"Size söylememeliyim," dedi Grace, içini kaplayan sersemletici beklenti hissini göz ardı etmeye çalışıyordu. "Sözlerle ifade edildiğinde özel bir şey değil gibi gelir."

"Sadece başka bir misafir odası mı?"

Başka herkes için belki ama Grace için büyülüydü.

"Aklıma gelmişken, kaç tane var?"

Grace duraksadı, saymaya çalışıyordu. "Emin değilim. Düşes sadece üçünden hoşlanıyor, bu yüzden diğerlerini pek kullanmıyoruz. "

"Tozlu ve küflü mü?"

Grace gülümsedi. "Her gün temizleniyor."

"Elbette." Jack etrafına bakındı ve Grace onun çevresindeki ihtişamdan ürkmüş görünmediğini düşündü, sadece... eğleniyordu.

Hayır, eğlenmiyordu. Daha ziyade alaycı bir inanmazlık içindeydi, sanki hâlâ tüm bunlar karşılığında kendisini başka bir yaşlı düşese kaçırtmasının mümkün olup olmadığını merak ediyor gibiydi. Belki daha küçük şatosu olan bir düşese.

"Bu sizin naçizane düşünceniz Bayan Eversleigh," dedi. "Tabii çok kıymetli olduklarından da eminim. "

"Bunun da ötesinde," dedi Grace omzunun üzerinden. Bu adamın ruh hali bulaşıcıydı ve Grace kendisini cilveli bir kadın gibi hissediyordu. Bu alışılmadık bir şeydi. Alışılmadık ve güzel.

Jack teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Korkarım çok pahalı gibiler. Ben yoksul bir hayduttan başka bir şey değilim."

Grace başını yana eğdi. "Bu sizi başarısız bir haydut yapmıyor mu?"

"Pes," diye kabullendi Jack, "ama ne yazık ki doğru değil. Çok kazançlı bir kariyerim oldu. Suç yaşamı benim yeteneklerime mükemmelen uyuyor."

"Yetenekleriniz silah doğrultmak ve leydilerin boyunlarından gerdanlıkları almak mı?"

"O gerdanlıkları boyunlarından çıkarmaları için onları *büyülüyorum*." Kusursuz bir gücenme taklidiyle başını iki yana salladı. "Lütfen aradaki farkı kaçırmayın."

"Ah, lütfen."

"*Sizi* de büyüledim."

Grace iyice öfkelenmişti. "Öyle olmadı."

Jack uzandı ve o geri çekilemeden önce elini yakalayarak dudaklarına götürdü. "Söz konusu geceyi hatırlayın Bayan Eversleigh. Ay ışığı, hafif rüzgâr."

"Rüzgâr yoktu."

"Anılarımı bozuyorsunuz," diye homurdandı Jack.

"Rüzgâr yoktu," diye belirtti Grace. "Olayı romantikleştiriyorsunuz."

"Beni suçlayabilir misiniz?" diye karşılık verdi Jack, günahkârca gülümsemekteydi. "Arabanın kapısı açıldığında kimin çıkacağını asla bilemem. Çoğu zaman hırıldayan bir porsuk olur."

Grace'in ilk eğilimi porsukla bir kadını mı yoksa bir erkeği mi kastettiğini sormaktı fakat bunun yalnızca onu teşvik edeceğine karar verdi. Ayrıca hâlâ elini tutuyor, başparmağıyla tembel tembel avucunu okşuyordu ve Grace böylesine bir yakınlığın hazırcevaplılığını ciddi bir şekilde sınırladığını fark etti.

"Beni nereye götürüyorsunuz Bayan Eversleigh?" Mırıltılı sesi hafifçe tenine geliyordu. Dokunuşunun da heyecanıyla Grace'in tüm kolu ürperdi.

"Köşeyi dönünce," diye fısıldadı, çünkü kendi sesi onu terk etmiş gibi görünüyordu. Tek yapabildiği zorlukla nefes almaktı.

Jack dikleşti ama elini bırakmadı. "Önden buyurun Bayan Eversleigh."

Grace onu da hafifçe çekeleyerek öyle yaptı. Başka herkese göre, orası sadece bir misafir odasıydı, yer yer soluk yeşil tonlarında olsa da krem ve altın renginde dekore edilmişti. Ama Grace'in düşese bağlı olan programı nedeniyle sabahları nadiren gelirdi buraya.

Sabah erken saatlerde güneş misafir salonunun pencerelerinden süzüldüğünde, bu isimsiz oda ışıkla neredeyse altın gibi parlak olurdu. Kuşluk vaktinde pahalı dekore edilmiş bir oda olduğunu belli ederdi fakat şu anda, dışarıda tarla kuşları usuldan cıvıl cıvıl öterken tam anlamıyla büyüleyiciydi.

Eğer Jack bunu görmezse…

Eh, Grace bunun ona ne ifade edeceğini bilmiyordu. Ama hayal kırıklığına da uğrayabilirdi. Küçük bir şeydi, kendisinden başka herkes için anlamsızdı, yine de…

Bunu, sabah ışığının basit sihrini görmesini istemişti. Belgrave'de neredeyse kendisine aitmiş gibi hayal ettiği tek odanın zarafet ve güzelliğini göstermek istemişti.

"İşte geldik," dedi biraz nefessiz kalarak. Kapı açıktı ve yaklaştıkça, Grace ışığın yumuşak bir şekilde zeminin pürüzsüz yüzeyinden yansıdığını görebiliyordu. Öylesine altınsı bir rengi vardı ki havada dolaşan her toz zerresini seçebiliyordu.

"Özel bir kilise korosu mu?" diye dalga geçti Jack. "Ya da fantastik bir hayvanat bahçesi?"

"O kadar sıradan bir şey değil," diye yanıtladı Grace. "Ama gözlerinizi kapayın. Hepsini bir anda görmelisiniz."

Jack onun ellerini tutarak, hâlâ yüzü ona dönük şekilde

gözlerinin üstüne yerleştirdi. Bu Grace'i acı verecek şekilde ona yaklaştırmıştı, elbisesinin korsajı onun özel dikim ceketinden sadece birazcık uzaktaydı. Öne eğilirse nefeslerinin karışması çok kolay olurdu. Grace ellerini indirebilir ve kendi gözlerini kapayıp yüzünü onunkine doğru kaldırabilirdi. Böylece öpüşür ve soluksuz kalır, iradelerini kaybederlerdi.

Onun içinde eriyip kaybolmak, onun bir parçası olmak istiyordu. Ve işin en tuhafı şu ki -tam orada, tam o sırada, altınsı ışık üzerlerine düşerken- dünyadaki en doğal şey gibi geliyordu.

Ama Jack'in gözleri kapalıydı ve o sihirli görüntüyü kaçırıyordu.

"Daha gelmedik mi?"

"Hemen hemen," dedi Grace. O an geçip gittiği için minnettar olmalıydı. Kesinlikle pişman olacağı bir şeyi yapmadığı için rahatlamış olmalıydı.

Ama öyle olmadı. Pişmanlıklarını istiyordu. Onları umutsuzca istiyordu. Yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yapmak istiyordu, gece yatağına yatıp anıların kendisini sıcak tutmasına izin vermek istiyordu.

Ancak kendi çöküşünü başlatacak kadar cesur değildi. Bunun yerine, kapıyı açtı ve usulca, "İşte geldik," dedi.

Bölüm On Bir

Gördükleri Jack'in nefesini kesmişti.

"Buraya benden başka kimse gelmiyor," dedi Grace hafifçe. "Neden, bilmiyorum."

Işık, kadim pencerelerin pürüzlü camlarından süzülen güneş ışığı…

"Özellikle kışları," diye devam etti Grace, tereddütlü bir biçimde, "büyüleyici oluyor. Anlatamam. Sanırım güneş daha da alçalıyor. Ve karla birlikte…"

Işıktandı. Öyle olması gerekiyordu. Işığın titreşmesinden ve *Grace*'in üzerine düşmesindendi.

Jack'in yüreği sıkıştı. Sanki bir yumruk yemişti - bu ihtiyaç, bu ezici dürtü… Konuşamıyordu. Hatta konuşmaya başlayamıyordu bile ama-

"Jack?" diye fısıldadı Grace ve bu onun transını bozmaya yeterli oldu.

"Grace." Sadece tek bir sözcüktü fakat bir kutsama gibiydi. Bu arzunun ötesindeydi, ihtiyaçtı. Bu içindeki tanımlanamaz, açıklanamaz, canlı, nabız gibi atan, sadece

Grace'in uysallaştırabileceği bir şeydi. Eğer hemen o anda onu tutmaz ve ona dokunmazsa, içinde bir şeyler ölecekti.

Hayata sonsuz bir ironi ve espriler dizisi olarak yaklaşmaya çalışan bir erkek için hiçbir şey bundan daha korkutucu olamazdı.

Grace'e uzandı ve onu kabaca kendine çekti. Ne duyarlı, ne de nazikti. Olamazdı. Bunu başaramazdı, şimdi değil, ona bu kadar umutsuzca ihtiyaç duyarken olmazdı.

"Grace," dedi tekrar, çünkü o adı gibi bir lütuftu Jack için. Onu sadece bir gündür tanıyor olması mümkün değildi. O bahşedilmiş lütfuydu ve daima oradaymış da sonunda gözlerini açıp onu bulma zamanı gelmiş gibi hissediyordu.

Jack onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Grace paha biçilemez bir hazineydi ama ona hak ettiği saygıyla dokunmak için kendini zorlayamadı. Çünkü parmakları hantal, vücudu gergindi. Grace'in gözlerinde -çok berrak, çok mavi- boğulabileceğini düşündü. Jack o gözlerin içinde boğulmak, kendini kaybetmek ve onu hiç bırakmamak istiyordu.

Dudakları onun dudaklarına değdi ve sonra -işte bundan emindi- kendini kaybetti. Bu anda, hatta belki de bundan sonra kendisi için tek kadın olacaktı.

"Jack," diye içini çekti Grace. Bu sabah ilk kez ismini söylüyordu ve bu Jack'in zaten gerilmiş olan vücudunu tutkuyla titretti.

"Grace," diye karşılık verdi, çünkü başka bir şey söylemeye korkuyordu, hayatında ilk defa konuşma sanatında başarısız olmaktan ve ağzından yanlış sözlerin çıkmasından korkuyordu. Bir şey söyleyecekti ve anlamı olmaya-

caktı veya bir şey söyleyecekti ve çok fazla şey ifade edecekti. Ve eğer bir mucize eseri Grace şimdiden kendisini büyülediğini anlamadıysa, o zaman anlayacaktı.

Jack onu iştahla, tutkuyla, içindeki tüm ateşle öptü. Ellerini omurgasının zarif eğimini aklına kazıyarak sırtında kaydırdı ve aşağıdaki daha kıvrımlı kısımlara ulaştığında kendine engel olamadı - onu kendisine daha da sıkı bastırdı. Tahrik olmuştu ve mümkün olduğunu hayal bile edemediği kadar yaralıydı, tek düşünebildiği -eğer bir şey düşünebiliyorsa- ona yakın, daha da yakın olmaya duyduğu ihtiyaçtı. Ne alabilirse, neye sahip olabilecekse bunu şu anda alacaktı Jack.

"Grace," dedi yeniden, ellerinden birini elbisesinin tenine değdiği noktaya, onun köprücük kemiğine götürdü.

Temasıyla onun irkildiğini fark edince Jack durdu, ondan nasıl ayrılacağını hayal bile edemiyordu. Ama Grace elini onun elinin üstüne koydu ve fısıldadı: "Şaşırdım."

Jack ancak o zaman tekrar nefes alabildi.

Titreyen parmaklarını incelikle korsajının işlemeli kenarlarında gezdirdi. Dokunuşuyla onun nabzının hızlandığını fark etmişti ve Jack, hayatı boyunca hiçbir sesin bu kadar farkında olmamıştı - dudaklarına değen onun sessiz nefesinin.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Jack, onun yüzüne bakmıyordu bile. Sadece teninin solgun, süt gibi rengini, parmaklarını gezdirdiğinde oluşan yumuşak pembeliği görüyordu.

Yavaşça, hafifçe başını eğdi ve boğazının altındaki boşluğa dudaklarını değdirdi. Grace nefesini tuttu ya da inledi ve sessizce başını yavaşça geriye attı. Kolları Jack'e dolan-

mış, ellerini onun saçlarında gezdiriyordu. Ve Jack ne anlama geldiğini hiç düşünmeden onu kollarına aldı ve her ikisini de baştan çıkaran, büyülü güneş ışığıyla yıkanan alçak, geniş kanepeye taşıdı.

Jack bir an yanında diz çöküp başka hiçbir şey yapamadan sadece ona baktıktan sonra, titreyen ellerinden biriyle uzanıp yanağını okşadı. Hayatında gördüğü en güzel varlık ona bakıyordu, gözlerinde merak, beklenti ve evet, biraz tedirginlik vardı.

Ama aynı zamanda güven de vardı. Grace onu istiyordu. Onu. Başka hiç kimseyi değil. Onun daha önce hiç öpüşmediğinden emindi Jack. Yapmış da olabilirdi. Onun kadar güzel bir kadın bir sürü teklifi reddetmeden (veya terslemeden) bu yaşa gelmiş olamazdı.

Beklemişti. Jack'i beklemişti.

Hâlâ yanında diz çöküyordu Jack, onu öpmek için eğildi, elini yüzünün yan tarafından omzuna, sonra kalçasına indirdi. Tutkusu derinleşmişti ve Grace öpüşüne doğal bir istekle karşılık verince Jack'in arzudan soluğu kesildi.

"Grace, Grace," diye inlerken sesi onun ağzının sıcaklığında kayboldu. Eli onun elbisesinin etek ucunu buldu ve incecik ayak bileğini kavradı. Ve sonra yukarı… daha da yukarı… dizine çıktı. Ve daha yukarılara. Jack artık daha fazla dayanamayınca kendisi de kanepeye uzandı ve vücuduyla onun vücudunu kısmen örttü.

Dudaklarını boynuna indirdiğinde, Grace'in keskin bir şekilde nefesini içine çektiğini hissetti. Ama hayır demedi. Jack'in elini tutmadı ya da onu durdurmadı. Grace onun ismini fısıldayıp, altında kalçalarını yukarı kaldırmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

Grace bu hareketin ne anlama geldiğini, bunun Jack'e ne yapacağını asla bilemezdi fakat bu çok hafif baskı onu arzunun doruklarına taşımıştı.

Boynundan aşağı doğru öperek göğüslerinin yumuşak şişkinliğine ulaştı, dudakları biraz önce parmaklarının dolaştığı korsajının kenarındaki noktayı buldu. Kendini biraz yukarı kaldırdı, sadece birazcık ve parmağını eteğinin altına soktu, Grace'i aşağı kaydırmaya veya yukarı kaldırmaya yetecek kadardı - teslimiyeti için hangisi gerekiyorsa artık.

Ama Jack tam hedefine doğru hareket ettiği, tam onun dolgunluğunu kavrayacağı o harikulade anda, ten teneyken Grace bağırdı. Usulca ve şaşkınlıkla.

Ve korkuyla.

"Hayır, yapamam." Grace sarsak hareketlerle çabalayarak ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti. Elleri titriyordu. Aslında titremekten de öteydi. Elleri yabancı, olumsuz bir enerjiyle dolmuş gibiydi ve Jack onun gözlerinin içine baktığında bakışları sanki bir bıçak gibi içine işledi.

Tepki değildi. Korku değildi. Grace'in gözlerinde gördüğü şey ıstıraptı.

"Grace," dedi ona doğru hareket ederek. "Ne oldu?"

"Özür dilerim," dedi Grace geriye adım atarak. "Ben yapmamalıydım. Şimdi değil. Şeye kadar- " Tek eliyle hızla ağzını kapadı.

"Neye kadar...? Grace? Neye kadar olmaz?"

"Özür dilerim," dedi Grace yeniden, Jack'in bunların İngiliz lisanındaki en berbat iki kelime olduğuna dair inancını teyit etti. Çabucak, üstünkörü bir reverans yaptı. "Gitmem gerekiyor."

Ardından koşarak onu odada yalnız bıraktı. Jack biraz

önce neler olduğunu anlamaya çalışarak bir dakika boyunca boş gözlerle kapıya baktı. Ve kendi yatak odasına nasıl geri döneceğini hakkında en ufak bir fikri olmadığını ancak koridora çıktığı zaman fark etti.

Grace yarı yürüyerek yarı sekerek... koşarak... ağırbaşlılık ve süratle odasına ulaşmak için ne gerekiyorsa yaparak, Belgrave'de hızla ilerlemeye başladı. Eğer hizmetkârlar kendisini görmüşse -ve görmediklerini hayal edemiyordu; görünüşe göre bu sabah her yerdeydiler- bu halini merak etmiş olmalıydılar.

Düşes onu daha beklemezdi. Kuşkusuz hâlâ Jack'e evi gösterdiğini düşünüyor olmalıydı. Böylece en azından bir saati daha vardı.

Tanrım, ne yapmıştı öyle? Eğer sonunda kendine gelmeseydi, onun kim olduğunu ve kim olabileceğini hatırlamasaydı devam edecekti. Bunu istemişti. Kendisini şoke eden bir coşkuyla istemişti. Jack elini tuttuğunda, kendisine çektiğinde içinde bir şeyler uyanmıştı.

Hayır. İki gece önce uyanmıştı. O mehtaplı gecede, arabanın dışında dururken içinde bir şeyler doğmuştu. Ve şimdi...

Yatağına oturdu, çarşafların arasına gömülmek istiyor ama bunun yerine sadece oturmuş duvara bakıyordu. Geri dönüş yoktu. Bir kere gerçekleşince insan bir daha hiç öpülmemiş *olamazdı*.

Asabiyetle nefes alarak, belki de çılgınca bir kahkahayla elleriyle yüzünü örttü. Âşık olmak için daha uygunsuz birisini seçebilir miydi? Duygularımın boyutu bu değil, diyerek hızla kendini rahatlattı ama kendi arzularını gör-

mezden gelecek kadar da aptal değildi. Eğer kendini bıraksaydı… eğer ona izin verseydi…

Âşık olacaktı.

Ulu Tanrım.

O ya bir hayduttu ki böylece bir kanun kaçağının eşi olması kaderi olacaktı ya da gerçek Wyndham Dükü'ydü ki bunun anlamı-

Güldü, çünkü bu gerçekten komikti. Komik olması gerekiyordu. Eğer komik değilse, o zaman sadece trajik olabilirdi ve Grace şu anda bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu.

Harika. Belki de Wyndham Dükü'ne âşık olmuştu. İşte bu olacak şey değildi. Bakalım kaç açıdan bir felaket olurdu? Bir kere Jack kendi işvereniydi, yaşadığı evin sahibiydi ve unvanı neredeyse ölçülemeyecek kadar kendisinden yüksekti.

Ayrıca Amelia da vardı. O ve Thomas kesinlikle birbirlerine uymuyorlardı fakat evlilik yoluyla Wyndham Düşesi olmak için her türlü hakka sahipti. Grace kendisini yeni dükün kollarına atarsa Willoughby'lere -iyi arkadaşlarına- ne kadar aptal ve haddini aşmış görüneceğini hayal bile edemiyordu.

Grace gözlerini kapayarak parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. Eğer yeterince derin nefes alırsa belki de rahatlayacaktı. Hâlâ onun varlığını, dokunuşlarını, vücudunun sıcaklığını hemen hemen hissedebiliyordu.

Bu korkunçtu.

Harikuladeydi.

Grace bir aptaldı.

Uzanarak derin derin ve yorgun bir şekilde nefes aldı.

Ne komik, bir değişiklik, düşesle birlikte geçen günlerinin monotonluğunu bozacak bir şeyler ummuştu. Hayat nasıl da şakacıydı, öyle değil mi? Ve aşk...

Aşk şakaların en zalimiydi.

"Leydi Amelia sizi görmek için burada Bayan Eversleigh."

Grace sıçrayarak doğrulup kızgınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Uyuyakalmış olmalıydı. Gün ortasında bunu en son ne zaman yaptığını hatırlayamadı. "Leydi Amelia mı?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Leydi Elizabeth'le birlikte mi?"

"Hayır efendim," diye bildirdi hizmetçi. "Tek başına."

"Ne acayip." Grace doğrularak vücudunu uyandırmak için ellerini ve ayaklarını esnetti. "Lütfen ona birazdan ineceğimi söyleyin." Hizmetçinin gitmesini bekledi, sonra küçük aynasına uzanarak saçlarını düzeltti. Uyurken mi yoksa Jack tarafından mı dağıtıldığından emin değildi fakat korktuğundan da kötüydü.

Hatırladıklarıyla kızardığını hissetti ve inledi. Kararlılığını toparlayarak saçlarını düzeltti ve odadan çıktı, sanki sürat ve dikleşmiş omuzlar onu tüm kaygılarından koruyabilirmiş gibi elinden geldiğince çevik adımlarla yürüyordu.

Veya en azından umurunda değilmiş gibi görünmek için böyle yapıyordu.

Amelia'nın Belgrave'e Elizabeth'siz gelmesi tuhaftı doğrusu. Grace onun daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti. Kesinlikle kendisini görmek için olamazdı. Grace onun esas niyetinin, şu ana kadar dışarıda olduğunu bildiği Thomas'a rastlamak olup olmadığını merak ediyordu.

Aceleyle merdivenlerden indi, sonra misafir odasına doğru yöneldi. Ama daha bir düzineden fazla basamak inmemişti ki birisi kolundan yakalayarak onu bir odaya doğru çekti.

"Thomas!" diye bağırdı. Gerçekten de oydu, oldukça bitkindi ve sol gözünün altında kötü bir çürük vardı. Görüntüsü şoke ediciydi; Grace onu daha önce hiç bu kadar pespaye görmemişti. Gömleği buruşmuştu, boyun bağı yoktu ve saçları kesinlikle Brutus stilinde değildi.

Hatta insan gibi bile değildi.

Ve ayrıca gözleri alışılmadık şekilde kırmızıydı.

"Ne oldu sana?"

Thomas parmağını dudaklarına götürerek kapıyı kapadı. "Başka birini mi bekliyordun?" diye sorunca Grace'in yanakları yanmaya başladı. Aslında güçlü bir erkek elinin kolundan tutup çektiğini hissedince kaçamak bir öpücük çalmaya çalışan Bay Audley olduğunu zannetmişti.

Öyle olmadığını anlayıp hayal kırıklığına uğradığını fark edince, daha da fazla kızardı.

"Hayır, tabii ki değil," dedi çabucak ama Thomas'ın yalan söylediğinden şüphelendiğini biliyordu. Yalnız olup olmadıklarını görmek için hızla etrafına bakındı. "Sorun nedir?"

"Sen Leydi Amelia'yı görmeden seninle konuşmam gerekiyordu."

"Oh, yani burada olduğunu biliyor musun?"

"Onu ben getirdim," diye doğruladı Thomas.

Grace'in gözleri bir anda kocaman açıldı. Bu beklenmedik bir haberdi. Bütün gece dışarıda kalmıştı ve üstü başı berbat haldeydi. Grace yakındaki saate göz attı. Daha öğlen olmamıştı. Amelia'yı ne zaman almıştı? Ve nereden?

Ve neden?

"Bu uzun bir hikâye," dedi Thomas, o başka bir soru soramadan açıkça lafını keserek. "Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki senin bu sabah Stamford'da olduğunu ve onu Belgrave'e senin davet ettiğini bildirecek."

Grace kaşlarını kaldırdı. Eğer kendisinden yalan söylemesini istiyorsa, gerçekten çok ciddi olmalıydı. "Thomas, bir sürü insan bu sabah Stamford'da olmadığımı gayet iyi biliyor."

"Evet ama onun annesi o bir sürü kişinin arasında değil."

Grace dehşete mi düşsün, memnun mu olsun emin değildi. Thomas Amelia'yla uzlaşmış mıydı? Yoksa neden Amelia'nın annesine yalan söyleyecekti ki? "Şey, Thomas…" diye başladı nasıl devam edeceğinden emin olamamıştı, "şimdiye kadar ki ertelemelerin sayısı göz önüne alındığında Leydi Crowland'ın bunu bilmekten mutlu olacağını düşündüğümü sana söylemeliyim- "

"Ah, Tanrı aşkına, bu öyle bir şey değil," diye söylendi Thomas. "Amelia eve gelmeme yardım etti ben…" O sırada kızardı. Kızarmak ve *Thomas*! "Ben perişanken."

Grace tebessümünü engellemek için dudağını ısırdı. Bu nasıl da inanılmaz ve hoş bir görüntüydü - Thomas kusursuz olmayan bir şeyle yetiniyordu. "Çok yardımsever davranmış," dedi Grace belki de biraz fazla resmi bir şekilde. Ama gerçekten kendine engel olamamıştı.

Thomas'ın öfkeyle bakması sadece yüzünü sakin tutmayı daha da zorlaştırmıştı.

Grace boğazını temizledi. "Kendine, şey… çekidüzen vermeyi düşünüyor musun?"

"Hayır," diye tersledi Thomas, "dilenci gibi görünmek çok hoşuma gidiyor."

Grace yüzünü buruşturdu.

"Dinle şimdi," diye devam etti kararlı görünerek. "Amelia sana söylediklerimi tekrarlayacak ama ona Bay Audley'den söz etmemen gerek."

"Bunu asla yapmam," dedi Grace hızla. "Bu bana düşmez."

"İyi."

"Ama bilmek isteyecektir senin neden, şey…" Tanrım, bunu kibarca nasıl söyleyecekti?

"Sen sebebini bilmiyorsun," dedi Thomas sıkı sıkıya. "Ona sadece bunu söyle. Senin daha fazlasını bildiğinden neden şüphelensin ki?"

"Amelia seni arkadaş olarak gördüğümü biliyor," dedi Grace. "Ve dahası, ben burada yaşıyorum. Hizmetkârlar daima her şeyi bilirler. Bunun o da farkındadır."

"Sen bir hizmetkâr değilsin," diye mırıldandı Thomas.

"Bunu sen ve ben biliyoruz," diye yanıtladı Grace, neredeyse eğlenerek. "Tek fark, daha iyi kıyafetler giymeme ve ara sıra konuklarla sohbet etmeme izin verilmesi. Ancak seni temin ederim tüm ev halkının sırlarını biliyorum."

Thomas birkaç saniye boyunca dikkatle bakmaktan başka bir şey yapmadı, sanki Grace'in gülmesini ve, "Sadece şaka yaptım!" demesini bekliyor gibiydi. Sonunda o kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ki Grace anlamak istemediğinden emindi (ve gerçekten de anlamamıştı; hizmetkârların dedikoduları müstehcen olabilirdi fakat asla bayağı değildi.).

"Benim için Grace," dedi gözlerini onun gözlerine dikerek, "lütfen ona sadece bilmediğini söyler misin?"

Grace onun yalvarmaya bu kadar yaklaştığına ilk kez şahit oluyordu ve buna ciddi bir şekilde şaşırıp rahatsız oldu. "Tabii ki," dedi çabucak. "Sana söz veriyorum."

Thomas canlı bir şekilde başını salladı. "Amelia seni bekliyordur. "

"Evet. Evet elbette." Grace aceleyle kapıya doğru gitti ama eli kapı tokmağına değdiğinde gitmeye pek hazır olmadığını fark etti. Arkasına dönerek Thomas'ın yüzüne son bir defa baktı.

Thomas kendinde değildi. Hiç kimse onu suçlayamazdı; son derece olağandışı iki gün geçirmişti. Ama gene de bu Grace'i kaygılandırmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Ve hemen bunu yaptığına pişman oldu. Thomas hızla yüzünü buruşturdu, Grace onun gülmek mi yoksa ağlamak üzere mi olduğundan emin olamamıştı. Ama her ikisine de tanık olmak istemediğini biliyordu.

"Hayır, buna cevap verme," dedi ve odadan dışarı koşturdu.

Bölüm On iki

Jack (en sonunda) yatak odasını bulmuştu ama kahvaltıda Grace'e katılmaya kararlı olmasaydı hâlâ mutlulukla uyuyor olacağını bildiğinden, örtülerin üzerine uzanıp canlandırıcı bir uyku çekmeye niyetlendi ve bunu yapamadığını fark etti.

Bu son derece sinir bozucuydu. İstediği zaman uyuyabilme yeteneğiyle her zaman gurur duyardı. Askerlik yaptığı yıllarda bu çok işine yaramıştı. Hiç kimse doğru düzgün uyumayı başaramazdı. Ancak Jack nerede olursa uyuyabiliyordu ve arkadaşları bir ağaca yaslanıp gözlerini kapayarak üç dakikada uykuya dalabilmesini her zaman kıskanmışlardı.

Ama anlaşılan bugün, yumrulu bir ağacın yerini paranın satın alabileceği en kaliteli yatak almış olsa da uyuyamayacaktı. Gözlerini kapadı, geleneksel uzun, yavaş nefeslerini aldı ve… hiçbir şey olmadı.

Grace dışında hiçbir şey olmadı.

Onun hayalinin kendisine musallat olduğunu söyle-

mek isterdi ama bu yalan olurdu. Jack'in bir aptal olması Grace'in hatası değildi. Ve aslında, çaresizce onu arzuluyor falan da değildi (ki aslında öyleydi ve bu çok rahatsız ediciydi). Onu aklından çıkaramıyordu, çünkü aklından çıkarmak istemiyordu. Eğer Grace'i düşünmeye son verirse, başka şeyleri düşünmeye başlamak zorunda kalacaktı. Öncelikle Wyndham Dükü olma ihtimalini.

İhtimalmiş... Bunun doğru olduğunu biliyordu. Annesiyle babası evliydiler. Tek gereken kilise kayıtlarını bulmaktı.

Gözlerini kapayarak üzerine çöken ezici korkuyu uzaklaştırmaya çalıştı. Sadece yalan söylemeli ve annesiyle babasının hiç evlenmediklerini anlatmalıydı. Ama lanet olsun, evlendiklerini söylediğinde sonuçlarını hiç bilmiyordu. Ona kimse lanet olası dük unvanını alacağını söylememişti. Tek bildiği, onu kaçırdığı için yaşlı kadına ve ona halının altına süpürülecek bir şeymiş gibi gözlerini dikip bakan Wyndham'a son derece kızgın olduğuydu.

Jack daha sonucunu düşünecek fırsat bulamadan her şeyi söyleyivermişti. Bu insanlar ondan daha iyi değildi. Annesi ve babasına çamur atmaya hakları yoktu.

Ama artık çok geçti. Yalan söylemeye ve sözlerini geri almaya çalışsa bile, düşes evlilik belgelerini aramak için İrlanda'da iz sürmeden rahat etmeyecekti.

Düşes mirası ve unvanı onun almasını istiyordu, bu açıktı. Onun biriyle ilgilendiğini hayal etmek zordu ama ortanca oğluna taptığı belliydi.

Yani Jack'in babasına.

Ve yaşlı leydi ona özel bir düşkünlük göstermemiş olmasına rağmen -bunun için pek de gayret etmiş sayılmaz-

dı- diğer torununa tercih ettiği açıktı. Düşesle şimdiki dükün arasında ne geçtiği hakkında Jack'in hiçbir fikri yoktu. Ama aralarında pek de sevgi olduğu söylenemezdi.

Jack sonunda yenilgiyi kabul edip uyku fikrinden vazgeçerek yataktan kalktı ve pencereye doğru gitti. Sabah güneşi şimdiden gökte parlıyordu ve Jack aniden kapıların dışında, daha doğrusu Belgrave dışında olma arzusuna kapıldı. Böylesine devasa bir konutta böyle hissetmesi garipti. Ama hissettiği buydu ve dışarı çıkmak istiyordu.

Uzun adımlarla odayı geçti ve ceketini kaptı. O sabah giydiği, Wyndham'dan ödünç alınmış şık kıyafeti üstünde yeterince perişan olmuştu. Kendisini tamamen tozlu ve kirli görebilsin diye neredeyse büyükannesiyle karşılaşmayı umuyordu.

Neredeyse. Ama çok değil.

Hızlı, uzun adımlarla aşağı inerek nasıl ulaşacağını tek bildiği yer olan ana salona gitti. İlerlerken ayakkabıları mermerde sinir bozucu şekilde çok ses çıkarıyordu. Burada her şey yankı yapıyor gibiydi. Bu çok büyük, çok kişiliksiz, çok-

"Thomas?"

Durdu. Bir kadın sesiydi. Grace değildi. Ama gençti. Sesin sahibi kendinden emin değildi.

"Acaba... Ah, çok özür dilerim." Gerçekten de orta boylu, sarışın, oldukça çekici ela gözlü genç bir hanımdı. Bir gün önce Jack'in sürüklenerek getirildiği misafir odasının kapısının önünde duruyordu. Yanakları hoş bir şekilde pembeydi, Jack yer yer çıkmış çillerinden nefret ettiğinden emindi. (Bütün kadınların çillerinden nefret ettiğini öğrenmişti.) Jack onda hoş bir şeyler olduğuna karar verdi.

Eğer Grace'e bu kadar tutulmuş olmasaydı, onunla flört ederdi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldandı çapkın bir tebessümle. Bu flört değildi. O bütün kadınlarla böyle konuşurdu, aradaki farkı belirleyen niyetti.

"Hayır," dedi Amelia çabucak, "elbette öyle değil. Benim hatamdı. Sadece şurada oturuyordum." Arkasındaki koltukları işaret etti. "Yürürken düke çok benziyordunuz."

Bu nişanlısı olmalı, diye düşündü Jack. Ne kadar ilginçti. Evlilik konusunda Wyndham'ın neden ayak sürüdüğünü anlamak zordu. Zarif bir şekilde eğilerek selam verdi. "Yüzbaşı Jack Audley, emrinizdeyim hanımefendi." Kendisini askeri rütbesiyle tanıtmayalı epey zaman geçmişti fakat nedense yapılacak en iyi şey gibi gelmişti.

Genç kız zarif bir reverans yaptı. "Leydi Amelia Willoughby."

"Wyndham'ın nişanlısı."

"Yani onu tanıyor musunuz? Ah, tabii, elbette tanıyorsunuz. Burada misafirsiniz. Onun eskrim partneri olmalısınız."

"Size benden bahsetti mi?" Gün her an daha enteresan bir hal alıyordu.

"Pek değil," diye itiraf etti Amelia. Gözlerini kırpıştırarak Jack'in gözleri dışında bir noktaya baktı. Jack onun, bir gece önce Thomas ile yaptığı kavganın eseri olan bereli yanağına baktığını fark etti.

"Ah, bu," diye mırıldandı hafifçe utanmış görünerek. "Gerçekte göründüğü kadar kötü değil."

Amelia sormak istiyordu, Jack bunu onun gözlerinde

görebiliyordu. Onun Wyndham'ın morarmış gözünü görüp görmediğini merak etti. Bu onun merakını kesinlikle ateşlerdi.

"Söyleyin Leydi Amelia," dedi sohbet edercesine, "bugün ne renk?"

"Yanağınız mı?" diye sordu biraz şaşkınlıkla.

"Kesinlikle. Çürükler zamanla daha kötü bir görünüm alırlar, biliyor muydunuz? Dün mavi bir iz vardı, neredeyse krallara layık bir mordu. Son zamanlarda aynada kontrol etmedim." Daha iyi görmesini sağlamak için başını çevirdi. "Hâlâ o kadar göz alıcı mı?"

Amelia'nın gözleri açıldı ve bir an ne söyleyeceğini bilemiyor gibi göründü. Jack onun bir erkeğin kendisiyle flört etmesine alışık olup olmadığını merak etti. Utan Wyndham. Bu hanıma büyük bir kötülük yapmıştı.

"Şey, hayır," diye yanıtladı Amelia. "Buna göz alıcı demezdim."

Jack güldü. "Tanımlayacak bir kelime bulamadınız öyle mi?"

"Korkarım o çok gururlandığınız mavi ton biraz yeşile dönmüş."

Jack sıcak bir tebessümle eğildi. "Gözlerime uygun mu?"

"Hayır," dedi Amelia onun cazibesine bağışıklığı varmış gibi görünerek, "o mor tonla değil. Oldukça korkunç görünüyor."

"Ama morla yeşil karışırsa ne olur…?"

"Tam bir karmaşa."

Jack tekrar güldü. "Büyüleyicisiniz Leydi Amelia. Ama nişanlınızın bunu her fırsatta söylediğinden eminim."

Amelia cevap vermedi. Yapamazdı; tek olası cevabı evet olmalıydı ki bu kendini beğenmişlik olurdu ve hayır derse de Wyndham'ın ihmalkârlığı ortaya çıkardı. İkisi de bir leydinin sergilemek istemeyeceği davranışlardı.

"Onu burada mı bekliyorsunuz?" diye sordu Jack, kendi kendine sohbete son verme zamanının geldiğini düşünerek. Leydi Amelia büyüleyiciydi ve Wyndham'ın haberi olmadan onunla tanışmanın belli bir düzeyde eğlenceli olduğunu inkâr edemezdi fakat yine de bir parça huzursuzdu ve dışarı çıkıp hava almak için sabırsızlanıyordu.

"Hayır, ben sadece- " Boğazını temizledi. "Ben Bayan Eversleigh'i görmek için buradayım."

Grace?

İnsanın bir misafir salonunda biraz temiz hava alamayacağını da kim söylemiş? Sadece bir pencereyi açmak yeterdi.

"Bayan Eversleigh'le tanıştınız mı?" diye sordu Amelia.

"Kesinlikle tanıştım. O çok güzel."

"Evet." Jack'in şaşırmasına yetecek kadar bir duraksama oldu. "Ona herkes hayrandır," diye tamamladı Amelia.

Jack, Wyndham'a sorun çıkarmayı aklından geçirdi. Basit, mırıldanarak söylenmiş, *o kadar güzel bir leydinin burada, Belgrave'de yaşaması sizin için zor olmalı*, sözü oldukça etkili olurdu. Ama bu Grace için de eşit derecede sorun olacaktı ki Jack bunu yapmaya hazır değildi. Ve bunun yerine kibar ve sıkıcı bir şeyler söylemeyi seçti: "Siz Bayan Eversleigh'le ahbap mısınız?"

"Evet. Yani hayır. Bundan daha fazla olduğunu söylemeliyim. Grace'i çocukluktan beri tanıyorum. Ablamla daha samimidirler."

"Ve tabii ki sizinle de."

"Elbette," diye ona katıldı Amelia. "Ama ablamla daha çok. Onlar aynı yaştalar, anlarsınız ya."

"Ah, küçük kardeşin acıları," diye mırıldandı.

"Bu deneyimi siz de mi paylaşıyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi Jack sırıtarak. "Benden küçükler vardı." Audley'lerle geçen günlerini düşündü. Edward sadece altı ay küçüktü ve Arthur ise on sekiz ay küçüktü. Zavallı Arthur pek çok maceranın dışında bırakılmıştı ama gene de ilginç biçimde Jack en güçlü bağı Arthur'la kurmuştu.

Arthur'un oldukça farklı bir zekâsı vardı. İkisi de bu özelliğe sahipti. Jack insanları okumakta daima iyi olmuştu. Olmak zorundaydı. Bu bazen bilgi edinmesinin tek yoluydu. Ama bir çocuk olarak Arthur'u can sıkan küçük bir enik olarak görüyordu ancak Portora Kraliyet Okulu'nda her ikisi de öğrenci olunca Arthur'un da her şeyi gördüğünü anlamıştı.

Ve hiçbir zaman belli etmemesine rağmen, Jack onun *kendisindeki* her şeyi gördüğünü de biliyordu.

Ama aşırı duygusallaşmayı reddetti. Şu anda olmazdı, yanında büyüleyici bir leydiyle ve biraz sonra bir diğerinin burada olacağı ihtimali varken mümkün değildi. Ve bu yüzden zihninde Arthur'la alakalı daha mutlu düşünceleri ön plana çıkararak, "Ben en büyük çocuktum," dedi. "Sanırım tesadüf sonucu böyle oldu."

Amelia gülümsedi. "Ben beş kardeşin ikincisiyim, bu yüzden duygularınızı da takdir edebilirim."

"Beş! Hepsi kız mı?" diye tahmin yürüttü.

"Nereden bildiniz?"

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi oldukça dürüst bir şekilde, "bunun inanılmaz bir hayal olması dışında. Bunu bir erkekle lekelemek ayıp olurdu."

"Hep böyle tatlı dilli misiniz Yüzbaşı Audley?"

Jack ona en tatlı tebessümlerinden biriyle gülümsedi. "Genellikle."

"Amelia!"

İkisi de döndüler. Grace odaya girmişti.

"Ve Bay Audley," dedi onu orada gördüğü için şaşırmışa benziyordu.

"Ah, özür dilerim," dedi Amelia, Jack'e dönerek. "Ben Yüzbaşı Audley olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle," dedi Jack hafifçe omzunu silkerek. "Ruh halime bağlı." Grace'e döndü ve eğilerek selam verdi. "Sizi bu kadar çabuk görmek gerçekten bir ayrıcalık Bayan Eversleigh."

Grace kızardı. Jack, Amelia'nın bunu fark edip etmediğini merak etmişti.

"Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi Grace kısa bir reverans yaptıktan sonra.

"Bunu bilmenize ihtimal yoktu. Leydi Amelia beni durdurduğunda canlandırıcı bir yürüyüş yapmak için dışarı çıkmak üzereydim."

"Onu Wyndham zannettim," dedi Amelia. "Garip değil mi?"

"Gerçekten," diye yanıtladı Grace, son derece rahatsız görünüyordu.

"Tabii ki fazla dikkat etmiyordum," diye devam etti Amelia, "bunun durumu açıklayacağından eminim. Açık kapının önünden geçerken onu sadece göz ucuyla gördüm."

Jack, Grace'e doğru döndü. "Bu şekilde söyleyince nasıl da mantıklı, değil mi?"

"Nasıl da," diye tekrarladı Grace, omzunun üzerinden arkaya bakarak.

"Birini mi bekliyorsunuz Bayan Eversleigh?" diye sordu Jack.

"Hayır, sadece lord hazretleri bize katılmak isteyebilir diye düşünüyordum. Şey, nişanlısı burada."

"Geri döndü mü?" diye mırıldandı Jack. "Haberim yoktu."

"Bana öyle söylendi," dedi Grace, Jack onun yalan söylediğinden emindi ama sebebini anlayamamıştı. "Şahsen onu görmedim."

"Ne yazık," dedi Jack, "bir süredir yoktu."

Grace yutkundu. "Gidip onu getirsem iyi olur."

"Ama daha yeni geldiniz."

"Yine de- "

"Onun için zili çalabiliriz," dedi Jack, onun bu kadar kolay kaçmasına izin verecek değildi. Dükün onu burada, hem Grace hem de Leydi Amelia ile birlikte bulması için can atması da bunun cabasıydı. Odayı adımladı ve zilin ipini çekti. "İşte oldu," dedi.

Grace huzursuzca gülümsedi ve koltuğa doğru gitti. "Sanırım oturacağım."

"Ben de sana katılacağım," dedi Amelia şevkle. Aceleyle Grace'in peşinden gitti ve onun yanına oturdu. Dimdik ve tuhaf bir şekilde birlikte oturuyorlardı.

"İkiniz çok çekici bir manzara oluşturuyorsunuz," dedi Jack, onlara nasıl olur da takılmazdı? "Ve benim boyalarım yanımda değil."

"Resim yapar mısınız Bay Audley?" diye sordu Amelia.

"Ne yazık ki hayır. Ama ders alabileceğimi düşünüyorum. Bir centilmen için asil bir uğraş, ne dersiniz?"

"Ah, gerçekten."

Sessizlik olduğunda Amelia dirseğiyle hafifçe Grace'i dürttü. "Bay Audley büyük bir sanat uzmanı," deyiverdi Grace.

"Öyleyse Belgrave'de kalmaktan memnun olmalısınız," dedi Amelia. Yüzünde nazik bir alakanın mükemmel bir örneği vardı. Jack bu ifadeyi geliştirmenin onun ne kadar zamanını aldığını düşündü. Bir kontun kızı olarak birçok sosyal yükümlülüğü olmalıydı. Jack bu ifadenin -sakin ve hareketsizdi ama gene de soğuk değildi- oldukça işe yarar olduğuna karar verdi.

"Koleksiyonları gezip görmek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladı Jack. "Bayan Eversleigh onları bana göstermeye razı oldu."

Yan yana iyice sıkışmış oldukları göz önüne alındığında, Amelia elinden geldiğince en iyi şekilde Grace'e döndü. "Grace, çok naziksin."

Grace muhtemelen yanıt olan bir şeyler homurdandı.

"Eros'lardan kaçınmayı planlıyoruz," dedi Jack.

"Eros'lar mı?" diye tekrarladı Amelia.

Grace başka tarafa baktı.

"Onlara pek düşkün olmadığımı keşfettim."

Amelia şaşkınlık ve inanmazlıkla baktı.

Jack tepkisini ölçmek için Grace'e göz attıktan sonra dikkatini odadaki diğer hanıma çevirdi. "Aynı fikirde olmadığınızı görebiliyorum Leydi Amelia."

"Eros'lardan hoşlanmamak konusunda mı?"

Jack karşı taraftaki koltuğun başlık kısmına yaslandı. "Onları oldukça tehlikeli bulmuyor musunuz?"

"Tombul küçük bebekleri mi?"

"Ölümcül silahlar taşıyorlar," diye hatırlattı ona Jack.

"Onlar gerçek ok değil."

Jack, Grace'i sohbete dahil etmek için bir girişimde daha bulundu. "Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Eversleigh?"

"Ben Eros'ları pek sık düşünmem," dedi Grace aksice.

"Ama yine de siz ve ben onları iki kere tartıştık."

"Çünkü siz gündeme getirdiniz."

Jack, Amelia'ya döndü. "Benim giyinme odam tamamen onlarla dolu."

Amelia, Grace'e döndü. "Sen onun giyinme odasında mıydın?"

"Onunla birlikte değil," diye neredeyse tersledi Grace. "Ama elbette daha önce gördüm."

Jack kendi kendine gülümsedi, sorun çıkarmaktan bu kadar hoşlandığı için kendisi hakkında neler dendiğini çok merak ediyordu.

"Pardon," diye mırıldandı Grace, sinirini kontrol edemediği için utandığı açıktı.

"Bay Audley," dedi Amelia, kararlılıkla ona dönerek.

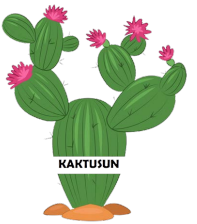
"Leydi Amelia."

"Bayan Eversleigh ve ben odanın öbür tarafına geçsek kabalık olur mu?"

"Elbette hayır," dedi Jack ama Leydi Amelia'nın yüzünden aslında kabalık diye düşündüğünü okuyabiliyordu. Ne var ki aldırmadı. Eğer leydiler sır paylaşmak istiyorlarsa, yollarında duracak değildi. Ayrıca, Grace'in hareket etmesini izlemekten keyif alıyordu.

"Anlayışınız için teşekkür ederiz," dedi Amelia, kolunu Grace'in koluna geçirdi ve onu da çekerek birlikte ayağa kalktılar. "Bacaklarımı esnetmeye ihtiyaç duyuyorum ve korkarım sizin uzun adımlarınız bir leydi için fazla tempolu olacaktır."

Jack, onun bu yalanı nasıl kolayca söylediğine şaşırdı. Ama sadece gülümsedi ve kendisini arkada, işitme menzilinin dışında bırakarak pencerelerden birine doğru gitmelerini izledi.

Bölüm On Üç

Grace tempoyu Amelia'nın belirlemesine izin verdi. Odanın karşı tarafına geçer geçmez Amelia telaşla fısıldayarak sabahki olayları, sonra Thomas'a yardım etmesi gerektiğini, sonra da annesiyle alakalı bir şeyler anlatmaya başlamıştı.

Grace sadece başını sallıyor, gözleri durmadan kapıya çevrilip duruyordu. Thomas her an gelebilirdi ve kuşkusuz felaket olacak bir karşılaşmayı önlemek için ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, başka bir şey düşünemiyordu.

Bu arada Amelia fısıldamaya devam ediyordu. Grace ancak Amelia "…sana yalvarırım yalancı çıkarma," dediği zaman kafasını toparlayıp onu yakalayabildi.

"Tabii ki yapmam," dedi Grace çabucak, çünkü Amelia kuşkusuz Thomas'ın birkaç dakika önce söylediği aynı şeyi rica ediyor olmalıydı. Eğer öyle değilse, o zaman, "Sana söz veriyorum," derken neyi kabul ettiğini bilmeden söylemişti.

Bu noktada Grace buna aldırdığından pek emin değildi.

Jack'in yanından geçerken sessizliğe bürünerek yürümeye devam ettiler, yollarına devam ederlerken o da oldukça bilmiş bir şekilde başıyla selamlayarak gülümsedi.

"Bayan Eversleigh," diye mırıldandı Jack. "Leydi Amelia."

"Bay Audley," diye karşılık verdi Amelia. Grace de aynı şeyi yaptı ama sesi tatsızdı.

Jack'i geçer geçmez Amelia yeniden fısıldamaya başladı fakat tam o sırada Grace koridordaki tok ayak seslerini işitti. Sahibini görmek için döndü, ancak sadece oradan bavulla geçen bir uşaktı.

Grace yutkundu. Tanrım, düşes daha şimdiden İrlanda seyahatleri için toplanmaya başlamıştı ve Thomas'ın onun planından haberi bile yoktu. Karşılaştıkları sırada ona söylemeyi nasıl olmuştu da unutmuştu?

Ve sonra Amelia'nın farkına vardı, kol kola olmalarına rağmen her nasılsa onu da unutmuştu. "Özür dilerim," dedi hemen, çünkü konuşma sırasının kendisinde olduğundan kuşkulanmıştı. "Bir şey mi dedin?"

Amelia başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Grace bunun bir yalan olduğundan emindi ama tartışmak istemiyordu.

Ve sonra... koridordan gelen daha fazla ayak sesi duyuldu.

"Özür dilerim," dedi Grace, artık gerilime bir an daha dayanamayacaktı. Uzaklaşarak aceleyle bakmaya gitti. Birkaç hizmetkâr daha geçiyordu, hepsinin eli kulağındaki İrlanda seyahatine hazırlandıkları belliydi. Grace, Amelia'nın yanına döndü ve bir kere daha koluna girdi. "Dük değildi."

"Birisi bir yere mi gidiyor?" diye sordu Amelia, biri elinde bavul diğeri şapka kutusu taşıyarak kapıdan geçen iki uşağa bakarak.

"Hayır," dedi Grace. Ama yalan söylemekten nefret ediyordu ve bu konuda berbattı, bu yüzden ekledi: "Yani, birisi gidiyor olabilir ancak ben bilmiyorum."

Bu da yalandı. Harika. Amelia'ya bakarak neşeyle gülümsemeye çalıştı.

"Grace," dedi Amelia usulca, fena halde kaygılanmış görünüyordu, "sen iyi misin?"

"Oh, hayır... yani evet, ben çok iyiyim." Neşeli gülümsemeyi bir kez daha denedi ve öncekinden daha kötü olduğundan emindi.

"Grace," diye fısıldadı Amelia, sesi tedirgin bir hal alarak, "sen Bay Audley'ye âşık mı oldun?"

"Hayır!" Tanrım, yüksek sesle bağırmıştı. Grace, Jack'e göz attı. İstediğinden değildi elbet ama henüz köşeyi dönmüş onunla tekrar karşı karşıya gelmişlerdi ve ondan kaçınamazdı. Jack'in yüzü hafifçe aşağı eğikti fakat Grace onun kendisine şaşkınlıkla baktığını görebiliyordu. "Bay Audley," dedi, çünkü duyamayacak kadar uzaktan bile olsa kendisini izlediği için onu selamlaması gerekiyor gibi gelmişti.

Ama sonra, fırsat bulur bulmaz tekrar Amelia'ya dönerek öfkeyle fısıldadı: "Onunla daha yeni tanıştım. Dün. Hayır, bir gün önce." Ah, nasıl bir budalaydı böyle? Başını iki yana salladı ve sertçe önüne baktı. "Hatırlayamıyorum."

"Son zamanlarda çok ilginç beylerle karşılaşıyorsun," diye yorum yaptı Amelia.

Grace hızla ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bay Audley…" diye dalga geçti Amelia. "İtalyan haydut."

"Amelia!"

"Ah doğru, onun İskoç olduğunu söylemiştin. Veya İrlandalı. Emin değildin." Amelia'nın düşünürken alnı kırışmıştı. "O da biraz aksanlı konuşuyor."

"Bilmiyorum," dedi Grace. Thomas neredeydi? Onun gelmesinden korkuyordu ancak ya gelirse diye endişelenmek daha da kötüydü.

Ve sonra Amelia -Tanrım, neden?- seslendi: "Bay Audley!"

Grace döndü ve duvara baktı.

"Grace ve ben sizin nereli olduğunuzu merak ediyorduk," dedi Amelia. "Aksanınız bana tanıdık gelmedi."

"İrlanda Leydi Amelia, Dublin'in biraz kuzeyinde."

"İrlanda!" diye bağırdı Amelia. "Tanrım, uzaklardansınız."

Odayı turlamaya son vermişlerdi fakat Amelia oturduktan sonra bile Grace ayakta kaldı. Sonra elinden geldiğince belli etmeden kapıya doğru ilerledi.

Amelia'nın, "Lincolnshire'ı nasıl buldunuz Bay Audley?" diye sorduğunu duydu.

"Çok şaşırtıcı buldum."

"Şaşırtıcı mı?"

Grace hâlâ arkasında devam etmekte olan konuşmayı yarı dinleyerek aralıktan koridora baktı.

"Ziyaretim pek beklediğim gibi olmadı," dedi Jack ve Grace onun eğleniyormuş gibi gülümsediğinden emindi.

"Gerçekten mi?" diye yanıtladı Amelia. "Ne bekliyordunuz ki? Sizi temin ederim İngiltere'nin bu köşesi oldukça medenidir."

"Fazlasıyla," diye mırıldandı Jack. "Aslına bakılırsa benim tercih ettiğimden fazla."

"Bay Audley," dedi Amelia, "bu da ne anlama geliyor?"

Cevap verdiyse bile Grace bunu duymadı. Tam o sırada koridordan Thomas'ın geldiğini gördü, kendine çeki düzen vermişti ve yine bir dük gibi görünüyordu.

"Oh," dedi, ağzından çıkıvermişti. "Özür dilerim." Aceleyle koridora çıkarak Amelia ve Jack'e sıkıntısını belli etmemek için Thomas'a deli gibi elini sallamaya başladı.

"Grace," dedi Thomas, büyük bir kararlılıkla ilerlerken, "bunun anlamı ne? Penrith bana Amelia'nın beni görmek için burada olduğunu söyledi?"

Thomas yaklaşırken yavaşlamayınca Grace, ona ayak uydurmasını istediği için böyle yaptığını anladı. "Thomas, bekle," dedi sessiz bir aceleyle ve onun kolunu yakalayarak durdurdu.

Thomas, kaşlarından birini kibirli bir ifadeyle kaldırarak ona döndü.

"Konu Bay Audley," dedi onu geriye, kapıdan daha da uzağa çekti. "Misafir odasında."

Thomas odaya doğru baktıktan sonra Grace'e döndü, anlamadığı belliydi.

"Amelia'yla," dedi fısıldayarak.

Ve görünürdeki tüm soğukkanlılığı yok oldu. "Lanet olsun neden?" dedi Thomas hiddetle. Sert bir şekilde tekrar misafir odasına baktı ama bulunduğu yerden içeriyi görme ihtimali yoktu. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Grace gergince. Neden olduğunu nasıl bilebilirdi ki? "Ben geldiğimde oradaydı. Amelia onu kapıdan geçerken gördüğünü ve sen zannettiğini söyledi."

Thomas'ın vücudu ürperdi, hem de görünür şekilde. "Bay Audley ne dedi?"

"Bilmiyorum, orada değildim. Onun yanında Amelia'yı da doğru dürüst sorgulayamadım."

"Hayır, tabii ki yapamazdın."

Grace sessizlik içinde onun bir şeyler daha söylemesini bekledi. Thomas burun kemerini ovuşturuyor, başı ağrıyormuş gibi görünüyordu. Grace elinden geldiğince olayların kötü olmadığını açıklamaya çalışarak, "Ben onun açıklamadığından oldukça eminim kendi..." dedi. Tanrım, bunu nasıl ifade edecekti? "Kendi kimliğini," diye ekledi.

Thomas ona tam anlamıyla ürkütücü bir bakış attı.

"Bu benim hatam değil Thomas," diye karşılık verdi Grace.

"Öyle olduğunu söylemedim." Thomas'ın sesi sertti ve başka bir şey söylemeden uzun adımlarla misafir odasına doğru gitti.

Grace alelacele odadan çıktığından beri ne Jack ne de Amelia tek söz etmişlerdi. Sanki sessiz bir anlaşmaya varmışlardı; her ikisi de koridorda konuşulanları anlamaya çalışırken sessizlik hüküm sürüyordu.

Jack gizlice dinleme sanatında daima ortalamanın üstünde olduğunu düşünürdü ama onların fısıldaşmalarında tek kelime bile yakalayamamıştı. Yine de neler söylendiği konusunda fikri vardı. Grace, kötü Bay Audley'nin güzel ve masum Leydi Amelia'ya pençelerini geçirdiği konusunda Thomas'ı uyaracaktı. Ve o zaman Wyndham lanet okuyacak -duyulamayacak kadar alçak sesle tabii ki çünkü bunu bir leydinin karşısında söyleme kabalığını asla göstermezdi- ve neler söylendiğini bilmek isteyecekti.

Tüm bunlar oldukça eğlenceli olurdu, Grace ve sabahki öpüşmeleri olmasaydı.

Grace.

Onu geri istiyordu. Kollarında tuttuğu kadını istiyordu, Leydi Amelia'yla birlikte odada kaskatı dolaşan, sanki her an gümüşleri çalacakmış gibi kendisini gözetleyen kadını değil.

Eğlenceli olmalıydı aslında. Bir şekilde. Ve kendisini kutlaması da gerekirdi. Grace ona karşı ne hissederse etsin, bu kesinlikle ilgisizlik değildi.

Ama ilk defa bir leydiyi ele geçirmesinin oynanacak bir oyun olmadığını farkediyordu. Ancak kovalamanın, keyifle ve eğlenerek bir adım önde olmanın, baştan çıkarma planları yapmanın ve sonra da güzel sözlerle bunları uygulamanın heyecanı umurunda değildi.

Sadece onu istiyordu.

Hatta belki de sonsuza kadar.

Leydi Amelia'ya göz attı. Öne eğilmiş, sanki kulağını mümkün olan en iyi açıyla yerleştirmek istermiş gibi başını çok hafif yana eğmişti.

"Onları duymanız mümkün olmayacaktır Leydi Amelia," dedi.

Yüzüne kondurduğu şaşkın ifade Jack için paha biçilmezdi. Ve tamamen sahteydi.

"Ah, sanki buna uğraşmıyormuş gibi rol yapmayın," diye azarladı Jack. "Ben kesinlikle yapıyordum."

"Çok güzel." Leydi Amelia biraz bekledikten sonra sordu: "Sizce ne konuşuyorlardır?"

Merak her zaman galip gelirdi. Jack, Leydi Amelia'nın ilk tanışmalarında sergilediğinden daha akıllı olduğuna ka-

rar verdi. Omzunu silkerek bilmiyormuş numarası yaptı. "Söylemek zor. Kadınların aklının çalışma şeklini veya saygıdeğer ev sahibimizi anladığımı söyleyerek haddimi aşmayacağım."

Amelia şaşkınlık içinde hızla döndü. "Dükten hoşlanmıyor musunuz?"

"Öyle demedim," diye yanıtladı Jack. Ama öyle olduğunu tabii ki her ikisi de biliyordu.

"Belgrave'de ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

Jack gülümsedi. "Benden kurtulmak mı istiyorsunuz Leydi Amelia?"

"Tabii ki hayır. Hizmetkârların bavullarla dolaştığını gördüm. Belki sizindir diye düşündüm."

Kayıtsız ifadesini korumaya çalıştı. Yaşlı tavuğun çoktan toplanmaya başlamış olmasına neden şaşırdığını bilmiyordu. "Sanırım onlar düşese ait," diye yanıtladı.

"Bir yere mi gidiyor?"

Jack onun yüzündeki umut dolu ifadeye neredeyse güldü. "İrlanda," dedi dalgın dalgın, belki de herkesten çok bu hanımın planları bilmesine izin verilmemesi gerektiği aklına gelmemişti.

Veya belki de gerçekten söylenmesi gereken kişi oydu. Bilmek kesinlikle hakkıydı. Jack'in görüşüne göre, eğer gerçekten Wyndham'la evlenecekse bir azize olmalıydı. İnsanın hayatını, böyle kibirli bir ukalayla geçirmesinden daha tatsız bir şey hayal edemiyordu.

Ve o sırada sanki düşünceleriyle onu çağırmış gibi, kibirli ukala göründü.

"Amelia."

Wyndham tamamen bir dükün ihtişamıyla kapıda du-

ruyordu. Jack, zavallı gözü hariç, diye düşündü memnuniyetle. Bir akşam öncekinden daha berbat görünüyordu.

"Lordum," diye yanıtladı Amelia.

"Sizi görmek ne güzel," dedi Wyndham yanlarına gelince. "Görüyorum ki misafirimizle tanışmışsınız."

"Evet," dedi Amelia, "Bay Audley çok eğlenceli."

"Oldukça," dedi Wyndham. Jack onun biraz önce turp yemiş gibi göründüğünü düşündü.

Jack turptan nefret ederdi.

"Grace'i görmeye geldim," dedi Amelia.

"Evet, elbette," diye cevap verdi Wyndham.

"Ne yazık," diye araya girdi Jack eğlenerek, "onu önce ben buldum."

Wyndham ona buz gibi bir hor görüyle baktı. Jack onu söyleyebileceği herhangi bir şeyden çok daha fazla sinirlendireceğini düşündüğünden, gülümseyerek karşılık verdi.

"Aslında Bay Audley'yi ben buldum," dedi Leydi Amelia. "Onu koridorda gördüm. Siz olduğunuzu düşündüm."

"İnanılmaz, değil mi?" diye mırıldandı Jack. Leydi Amelia'ya döndü. "Hiç benzemiyoruz."

"Hayır," dedi Wyndham şiddetle, "benzemiyoruz."

"Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Eversleigh?" diye sordu Jack ayağa kalkarak. Görünüşe göre onun odaya girdiğini fark eden tek kişi oydu. "Dük ve benim herhangi bir benzerliğimiz var mı?"

Grace tam bir saniye boyunca ağzını açık tuttuktan sonra, "Korkarım sizi doğru bir yargıya varacak kadar iyi tanımıyorum," dedi

"Doğru dediniz Bayan Eversleigh," diye yanıtlayarak

iltifat ederçesine başını salladı. "Bundan dükü oldukça iyi tanıdığınızı çıkarabilir miyim?"

"Beş yıldır büyükannesi için çalışıyorum. Bu süre boyunca onun karakterini biraz öğrenecek fırsatım oldu."

"Leydi Amelia," dedi Wyndham, konuşmayı kısa kesmeyi istediği açıktı, "eve kadar size eşlik edebilir miyim?"

"Elbette," dedi Amelia.

"Bu kadar erken mi?" diye mırıldandı Jack, sırf sorun yaratmak için.

"Ailem beni bekliyordur," dedi Amelia, Wyndham götürmeyi teklif etmeden önce bu konuda herhangi bir yorumda bulunmadığı halde.

"Öyleyse hemen çıkalım," dedi Wyndham ve nişanlısına kolunu uzattı.

"Şey, ekselansları!"

Jack, Grace'in sesini duyunca hızla döndü.

"Sizinle biraz konuşabilir miyim?" dedi Grace kapının yanında durduğu yerden, "siz, şey, gitmeden önce. Lütfen."

Wyndham izin istedi ve onun peşinden koridora çıktı. Konuşmalarını duymak zor olsa da -aslında imkânsızdı- misafir odasından hâlâ görünüyorlardı.

"Ne konuşuyor olabilirler?" dedi Jack, Leydi Amelia'ya.

"Hiçbir fikrim olmadığından eminim," dedi genç kız.

"Ben de öyle," dedi Jack sesini hafif ve umursamaz tutarak. Sadece zıtlık olsun diye. Hayat bu şekilde daha eğlenceli oluyordu.

Ve sonra duydular: "İrlanda!"

Sesin sahibi Wyndham'dı ve oldukça yüksek sesle söylemişti. Jack daha iyi görmek için öne doğru eğildi fakat

dük Grace'in koluna girdi ve başka yöne saparak görüş alanından ve işitme menzilinden çıktılar.

"Cevabımızı aldık," diye mırıldandı Jack.

"Büyükannesi ülkeden ayrılıyor diye üzülmüş olamaz," dedi Amelia. "Onun bir kutlama planlayacağını düşünüyordum."

"Ben daha çok Bayan Eversleigh, büyükannesinin onun da gelmesini istediğini söyledi diye düşünüyorum."

"İrlanda'ya mı?" Amelia başını iki yana salladı. "Oh, yanılıyor olmalısınız."

Jack kayıtsızlık numarası yaparak omzunu silkti. "Belki de. Ben buraya yeni geldim."

Ve ardından Amelia son derece iddialı bir konuşmaya girişti:

"Düşesin *İrlanda*'ya gitmek istemesinin sebebini anlayamamam bir yana -güzel ülkenizi görmek istemediğimden değil- bu pek de düşesin karakterine uygun gibi görünmüyor. Onun Northumberland'den, Göller Bölgesinden ve aslında tüm İskoçya'dan aşağılayarak söz ederken duymuştum..." Muhtemelen nefes almak için durdu. "İrlanda ona İskoçya'nın uzantısı gibi geliyor."

Jack başıyla onayladı, çünkü tam da beklediği gibiydi.

"Ama gerçekten, dükün ona eşlik etmesini istemesi hiç mantıklı değil. Birbirleriyle vakit geçirmekten hoşlanmıyorlar."

"Ne kadar nazik söylediniz Leydi Amelia," diye belirtti Jack. "Onlarla beraber olmaktan hoşlanan birileri var mı ki?"

Leydi Amelia'nın gözleri fal taşı gibi açılınca, belki de hakaretini sadece düşesle sınırlaması gerektiği Jack'in aklı-

na geldi ama tam o sırada Wyndham uzun adımlarla odaya girmişti, öfkeli ve kibirli görünüyordu.

Ve neredeyse kesinlikle Jack'in ona yapabileceği her türlü hakarete layıktı.

"Amelia," dedi canlı bir kayıtsızlıkla, "korkarım sizi eve götüremeyeceğim. Özür dilerim."

"Elbette," dedi Amelia, sanki başka bir şey söyleyebilirmiş gibi.

"Rahatınız için her türlü düzenlemeyi yapacağım. Kütüphaneden bir kitap seçmek ister miydiniz?"

"Arabada okuyabilir misiniz?" diye sordu Jack.

"Siz yapamıyor musunuz?" diye karşılık verdi Leydi Amelia.

"Yapabilirim," diye yanıtladı Jack büyük bir zarafetle. "Ben arabada hemen hemen her şeyi yapabilirim. Veya arabayla," diye ilave etti kapıda duran Grace'e doğru gülümseyerek.

Wyndham ona öfkeyle baktı ve nişanlısının kolunu tutarak teklifsiz bir şekilde çekip ayağa kaldırdı.

"Sizinle tanışmak güzeldi Bay Audley," dedi Amelia.

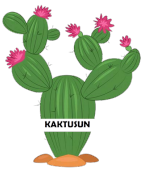
"Evet," dedi Jack hafifçe, "görünüşe göre gidiyorsunuz."

"Amelia," dedi dük, sesi öncekinden de daha haşindi. Onu odadan çıkardı.

Jack, Grace'e bakmak için peşlerinden kapıya gitti fakat o gözden kaybolmuştu. Ah pekâlâ, belki de böylesi daha iyiydi.

Jack pencereye doğru baktı. Gökyüzü kararmıştı ve yağmur yağmak üzere gibi görünüyordu.

Yürüyüş zamanı, diye karar verdi. Yağmur soğuk olacaktı. Ve ıslak. Tam olarak buna ihtiyacı vardı.

Bölüm On Dört

Belgrave'deki beş yıldan sonra, Grace, prestij ve çok büyük miktarda paraya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmese de bunlarla neler başarılabildiğini biliyordu. Bununla birlikte, seyahat hazırlıklarının bu kadar çabuk yapılmasına gene de şaşırmıştı. Üç gün içinde kendilerini Liverpool'dan Dublin'e götürmesi ve İngiltere'ye dönmeye hazır oluncaya kadar rıhtımda beklemesi için -anlaşılan gerektiği süre boyunca- özel bir gemi ayarlanmıştı.

Thomas'ın kâtiplerinden biri konaklamalarını ayarlamak için İrlanda'ya yollanmıştı. Grace, düşesin bol miktarda ve detaylı talimatlarını dinlemek zorunda kalan -ve sonra iki kere tekrarlayan- zavallı adama acımadan başka bir şey hissetmiyordu. Kendisi düşesin bu hallerine alışıktı fakat çok daha mantıklı işverenlerle çalışmaya alışık olan kâtip neredeyse ağlayacak hale gelmişti.

Böyle bir topluluk için ancak en iyi hanlar ayarlanabilirdi ve tabii ki en iyi odaların emirlerine amade olmasını bekleyeceklerdi.

Eğer bu odalar başkaları tarafından tutulmuşsa, hancıların diğer misafirlerini başka bir yere yerleştirmeleri gerekiyordu. Düşes, Grace'e bu gibi durumların olması ihtimaline karşılık birisini önden yollamak istediğini söylemişti. Bu şekilde diğer konuklarına alternatif konaklama yeri bulmaları için hancılara haber vererek kibarlık göstermiş oluyorlardı.

Grace, tek suçları düşesten önce oda tutmak olan insanları kapı dışarı etmemenin daha kibar olacağına emindi ama tek yapabildiği zavallı kâtibe sempatiyle gülümsemek oldu. Düşes yöntemlerini değiştirmeyecekti, ayrıca temizlik, yemek ve el havlularının tercih edilen ebatlarını içeren bir sonraki talimat dizisine çoktan başlamıştı bile.

Grace günlerini seyahat için hazırlanmak ve önemli mesajlar iletmek için şatoda oradan oraya koşturarak geçirdi, çünkü diğer üç kişi birbirlerinden kaçınmaya kararlı görünüyorlardı.

Hanımı her zamanki gibi huysuz ve kabaydı fakat artık bunun altında, Grace'in endişe verici bulduğu bir şeyler vardı. Düşes yaklaşan seyahat nedeniyle heyecanlıydı. Bu en deneyimli refakatçiyi bile huzursuz etmeye yeterliydi, çünkü düşes hiçbir zaman hiçbir şey için heyecanlanmazdı. Keyifli, evet; memnun, sık sık (memnuniyetsizlik çok daha sık bir duygu olmasına rağmen). Ama heyecanlı? Grace buna hiç tanıklık etmemişti.

Bu tuhaftı, çünkü görünüşe göre düşes yeni torunundan çok fazla hoşlanmıyordu ve hiç saygı duymadığı da açıktı. Ve Bay Audley'ye gelince - bu duygulara fazlasıyla karşılık veriyordu. Bu bakımdan tıpkı Thomas gibiydi. Grace'e, iki erkek böyle gergin koşullarda karşılaşmış olmasalar hızla arkadaş olabilirlermiş gibi geliyordu.

Ama Thomas'ın düşesle ilişkisi dürüst ve direkt olduğu halde, Bay Audley'ninki çok daha kurnazcaydı. Yanındayken düşesi sürekli kışkırtıyordu ve her zaman çok ince bir yorum yapmaya hazırdı, öyle ki Grace anlamından ancak onun gizli tebessümünü yakaladığı zaman emin olabiliyordu.

Gizli tebessümü hep oradaydı. Ve daima Grace içindi.

Şimdi bile bunları düşünmesi kollarını vücuduna sarmasına neden oluyordu, sanki kalbini sımsıkı tutuyordu. Jack kendisine gülümsediği zaman, sanki görülenden daha fazlası varmış gibi bunu hissediyordu. Adeta bir öpüşme gibiydi, vücudu -midesinde hafif bir kıpırtı oluyor, yanaklarına bir sıcaklık yayılıyordu- buna yanıt veriyordu. Soğukkanlılığını koruyordu, çünkü bunu yapmak için eğitilmişti ve hatta kendine has bir yanıt vermeyi de başarıyordu: ağzının köşelerinde ufak kıvrımlar, belki bakışlarında hafif bir değişiklik. Jack'in de bunu gördüğünü biliyordu. O her şeyi görüyordu. Aptal rolü oynamayı seviyordu ama o Grace'in tanıştığı en zeki gözlemciydi.

Ve tüm bunlar esnasında, düşes azimli bir kararlılıkla unvanı Thomas'tan almak ve Jack'e vermek konusunda hızla ilerliyordu. Hanımı yaklaşan seyahatlerinden söz ettiğinde, hiçbir zaman *eğer kanıt bulursak* demiyordu, *kanıt bulduğumuz zaman* diyordu. Daha şimdiden sosyetenin geri kalanına en iyi şekilde nasıl duyuracağını planlamaya başlamıştı.

Grace onun bu konuda bilhassa ağzı sıkı davranmadığını da fark etmişti. Daha geçen gün, tam da Thomas'ın önünde ne demişti? Bir sürü sözleşmeyi doğru dükün adını yansıtacak şekilde yeniden düzenlemek zorunda kal-

makla alakalı bir şeydi. Hatta Thomas'a dönmüş ve dük olduğunda onu yasal olarak bağlayacak herhangi bir şey imzalamış olup olmadığını sormuştu.

Grace onu hemen oracıkta boğazlamadığı için Thomas'ın gerçekten çelik gibi sinirlere sahip olduğunu düşünmüştü. Aslında, tek söylediği, "Böyle bir şey olursa pek de benim sorunum sayılmaz," olmuştu. Ve ardından düşesten tarafa alayla eğilip selam vererek odadan çıkmıştı.

Grace, düşesin Thomas'ın yanında kendini tutmadığı için neden şaşırdığından emin değildi; daha önce de başka birinin duygularına aldırıyor muydu sanki? Ama yine de bu olağandışı koşullardı. Kuşkusuz Augusta Cavendish bile Thomas'ın karşısına geçip, onu herkesin önünde nasıl aşağılayacağını planladığından bahsettiğinde bunun ne kadar yaralayıcı olabileceğini anlıyor olmalıydı.

Ve Thomas'a gelince; o kendinde değildi. Çok fazla içiyordu ve eğer çalışma odasına kapanmamışsa, kafese kapatılmış bir aslan gibi evde dolaşıp duruyordu. Grace ondan kaçınmaya çalışıyordu, sebebi kısmen de olsa öfkesiydi ama daha çok her şey hakkında kendisini *suçlu* ve Jack'ten bu kadar hoşlandığı için sadakatsiz hissettiği içindi.

Onu terk etmişti. Jack için. Onunla çok fazla vakit geçiriyordu. Bunun farkındaydı ancak kendini alamıyordu. Ve bu gerçekten kendi kabahati değildi. Düşes Grace'i onun çevresine sokacak bir sürü iş için yollayıp duruyordu.

Liverpool veya Holyhead - gidişleri için hangi liman daha mantıklıydı? Kuşkusuz Jack (hanımı ona Bay Audley demeyi hâlâ reddediyor ve Jack de içinde Cavendish geçen hiçbir hitaba karşılık vermiyordu) biliyordu.

Hava durumu için ne tahmin edebilirlerdi? Jack'i bul ve fikrini sor.

İrlanda'da iyi bir demlik çay bulunabilir miydi? Peki ya Dublin'in çevresinden ayrılırlarsa? Ve daha sonra Grace, Jack'in *Evet* veya *Tanrı aşkına* (küfrü duymazdan gelip düzelterek) cevaplarını bildirdikten sonra, çay kalitesini nasıl kontrol edeceğini bilip bilmediğini sorması için tekrar Jack'e yollanmıştı.

Bunu ona sormak neredeyse utanç vericiydi. Öyle olmalıydı ama artık daha birbirlerini görür görmez kahkahayı basıyorlardı. Hep öyle oluyordu. Jack gülümsüyordu. Ve sonra Grace gülümsüyordu. Ardından Grace, gülümsemek için bir nedeni olduğunda kendinden ne kadar daha memnun olduğunu hatırlamış oluyordu.

Düşesin biraz önce İrlanda'da kat etmeleri gereken tam rotayı sormak için Jack'i bulmasını istemesi Grace'e biraz tuhaf gelmişti, çünkü hanımının bunu çoktan hallettiğinden emindi. Ama verilen iş hem düşesin yanından uzaklaşmasını, hem de Jack'in yanına gitmesini sağladığı Grace bundan şikâyet edecek değildi.

"*Jack*," diye fısıldadı kendi kendine. O Jack'ti. İsmi ona mükemmel bir şekilde uygundu, cesur ve tasasızdı. John fazla vakur, Bay Audley ise çok resmiydi. Grace onun Jack olmasını istiyordu, kendisine bunu sesli olarak söyleme izni vermemesine rağmen.

Jack bu konuda onunla dalga geçmişti. Kışkırtmış, ikna etmiş, ilk ismini kullanması gerektiğini, yoksa cevap vermeyeceğini söylemişti ama Grace inat etmişti. Çünkü bir kez yapacak olursa, bir daha asla vazgeçememekten korkuyordu. Ve daha şimdiden tehlikeli bir şekilde sonsuza kadar gönlünü kaptırmaya çok yaklaşmıştı.

Bu olabilirdi. Eğer kendine izin verse *olurdu*. Sade-

ce oluruna bırakması yeterliydi. Gözlerini kapayabilir ve geleceği hayal edebilirdi... Jack'le birlikte, çocuklarla, bol bol kahkahayla.

Ama burada değil. Belgrave'de Jack dük olursa bu mümkün olamazdı.

Sillsby'yi geri istiyordu. Evi değil, çünkü bu asla olamazdı ama oradaki duyguyu istiyordu. Rahat sıcaklığı, annesinin hiçbir zaman uğraşacak kadar önemsemediği mutfak bahçesini istiyordu. Oturma odalarındaki akşamları istiyordu - oturma odası tekti, diye hatırlattı kendisine. İçindeki hiçbir şeyin rengiyle, kumaşı veya konumuyla tanımlanması gerekmezdi. Kocasıyla birlikte şöminenin yanında, eğlenceli kısımlara dikkatini çekerek ve o da aynı şeyi yaptığında gülerek kitap okumak istiyordu.

Grace'in istediği buydu ve kendisine karşı dürüst olma cesaretini bulduğunda bunu Jack'le yapmak istediğini biliyordu.

Ama kendisine karşı dürüst olamazdı. Ne anlamı vardı ki? Jack bile kendisinin kim olduğunu bilmiyordu; Grace ne hayal edebileceğini nereden bilecekti?

Bir cevabı oluncaya kadar kalbini zırh içinde tutarak kendini koruyordu. Çünkü Jack eğer Wyndham Dükü'yse, o zaman Grace tam bir aptaldı.

Bir ev olarak güzel bir yer olan Belgrave'de, Jack dışarıda zaman geçirmeyi seviyordu ve şimdi atı Wyndham ahırlarına alındığından (atı sonsuz havuç ve sıcakla zevkten dört köşe olmuştu) her sabah ata binme alışkanlığına yeniden kavuşmuştu.

Daha önceki rutininden çok farklı değildi; Jack yine

sabahları kendini at sırtında buluyordu. Tek farkı eskiden bir yere gidiyor veya zaman zaman bir yerden kaçıyor olmasıydı. Şimdiyse dışarı spor olsun diye, egzersiz için çıkıyordu. Centilmen yaşamı tuhaf bir şeydi. Fiziksel çaba toplumun geri kalanı gibi dürüst bir çalışma günü geçirerek değil, önceden organize edilmiş egzersizler sayesinde harcanıyordu.

Belgrave'deki dördüncü gününde eve -şato demek zor geliyordu; bu daima gözlerini devirme arzusu yaratıyordu- dönerken çayırlardaki rüzgârın hafif dokunuşlarıyla kendini canlanmış hissediyordu.

Ana kapının merdivenlerinden çıkarken kendisini oraya buraya bakarken buldu, dışarıda olması çok düşük bir ihtimal olsa da Grace'i görmeyi istiyordu. Nerede olursa olsun hep onu görmeyi umuyordu. Sadece bir kere görmesi bile göğsünde bir kıpırtıya neden oluyordu. Çoğunlukla Grace onu görmüyordu bile ki Jack bunu umursamıyordu. Görevlerini yerine getirmek için dolaşmasını izlemekten keyif alıyordu. Ama yeterince uzun süre bakarsa -ve hep öyle yapıyordu; gözlerini başka tarafa çevirmek için hiçbir zaman iyi bir nedeni olmuyordu- Grace onu daima hissediyordu. Bir köşeye veya gölgelerde gizlenmiş de olsa sonunda Grace onun varlığını hissediyor ve dönüyordu.

İşte o zaman Jack, ona yanıp tutuşan yoğun gözlerle bakarak Grace'in arzu denizinde eriyip erimediğini görmek için baştan çıkarıcı olmaya çalışıyordu.

Ama bunu hiç başaramıyordu. Çünkü tek yapabildiği Grace ne zaman kendisine baksa sevdalı bir aptal gibi gülümsemek oluyordu. Grace daima ona gülümseyerek karşılık vermese kendinden kesinlikle nefret ederdi.

Belgrave'in ön salonunun kapısını iterek açtı, içeri girdiğinde bir süre durdu. Rüzgârın aniden kesilmesine uyum sağlaması birkaç saniye sürdü, vücudu sanki soğuğu uzaklaştırmak için istemsiz bir şekilde hafifçe titredi. Bu ona salonda etrafına göz gezdirecek zaman verince dikkati için ödüllendirilmiş oldu.

"Bayan Eversleigh!" diye seslendi, çünkü muhtemelen düşesin saçma işlerinden birini yapmak için büyük odanın öbür ucundaydı.

"Bay Audley," dedi Grace ve ona doğru yürürken gülümsemeye başladı.

Jack ceketini çıkardı (muhtemelen dükün dolabından alınmıştı) ve hizmetkârların böyle, tam da ihtiyaç duyuldukları anda ortaya çıkıvermelerine her zamanki gibi hayret ederek, bir uşağa uzattı.

Birisi onları iyi eğitmişti. Askerlik günleri bunu takdir edecek kadar yakındı.

Jack daha eldivenlerini çıkaramadan Grace yanına ulaştı. "Atla gezintiye mi çıkmıştınız?" diye sordu.

"Kesinlikle. Bunun için mükemmel bir gün."

"Tüm bu rüzgâra rağmen mi?"

"En iyisi rüzgârda oluyor."

"Atınıza kavuştunuz o zaman, değil mi?"

"Öyle. Lucy ve ben iyi bir takım oluyoruz."

"Bir kısrağa mı biniyorsunuz?"

"İğdiş edilmiş."

Grace merakla ama hayır, garipseyerek ve şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Dişi olmayan atınıza Lucy adını mı verdiniz?"

Jack dramatik bir zarafetle omzunu silkti. "Tekrarlan-

dıkça bir şeyler kaybeden hikâyelerden biri." Gerçekteyse, içkiyle, üç ayrı bahisçi ve hoşlandığından pek de emin olmadığı tamamen aykırı bir arzuyla alakalıydı.

"Ben iyi bir binici değilimdir," dedi Grace. Bu bir yakınma değil, sadece gerçeğin ifade edilmesiydi.

"Seçim mi koşullar mı?"

"İkisinden de biraz," diye yanıtladı Grace, biraz meraklı görünüyordu, sanki bu soruyu kendine sormak hiç aklına gelmemiş gibiydi.

"Bir ara bana katılmalısınız."

Hüzünle gülümsedi. "Bunun düşese karşı görevlerim arasında olduğunu pek sanmıyorum."

Jack bundan oldukça şüpheliydi. Mevzu Grace olunca düşesin ne düşündüğü tahmin edilemezdi; nedendir bilinmez, atın ilerlemesi için burnunun önünde sallanan bir havuç gibi her fırsatta onu Jack'in önüne itiyordu. Jack bunu tam anlamıyla korkunç buluyordu ama sırf yaşlı yarasaya garezi var diye Grace'in eşliğinden aldığı keyfi yadsıyacak değildi.

"Hah," dedi. "En iyi refakatçilerin hepsi konuklarla geziye çıkar."

"Ya." Çok şüpheliydi. "Gerçekten mi?"

"Eh, en azından benim hayalimde öyle."

Grace başını iki yana salladı, gülümsemeyi bile denememişti. "Bay Audley…"

Ama Jack etrafına bakındı, çok gizli bir şey söylemek ister gibi öne doğru eğildi. "Sanırım yalnızız," diye fısıldadı.

Grace muzipçe, "Yani…?" dedi.

"Bana Jack diyebilirsin."

Grace düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, pek sanmıyorum."

"Kimseye söylemeyeceğim. "

"Mmmm..." Grace gözlerini kısarak baktı ve sonra, "Hayır," dedi.

"Bir kere söylemiştiniz."

Grace dudaklarını birbirine bastırdı, bir tebessümü değil dolu dolu bir kahkahayı bastırmaya çalışıyordu. "O bir hataydı."

"*Kesinlikle*."

Grace soluğu kesilerek döndü. Thomas'tı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diye mırıldandı Jack.

Küçük salondan, diye düşündü Grace perişan bir şekilde. Giriş hemen arkalarındaydı. Thomas okuyarak veya yazışmalarını yaparak sık sık orada zaman geçirirdi. Öğleden sonra ışığını sevdiğini söylerdi.

Ama vakit öğleden sonra değildi. Ve brendi kokuyordu.

"Hoş bir sohbet," dedi Thomas ağır ağır konuşarak. "Pek çoğundan biri sanırım."

"Gizli gizli dinliyor muydun?" dedi Jack hafifçe. "Ne ayıp."

"Lordum," diye başladı Grace, "ben- "

"Thomas," dedi sözünü alayla keserek, "yoksa hatırlamıyor musun? Benim ismimi birden fazla kez kullanmıştın."

Grace yanaklarının yandığını hissetti. Thomas'ın konuşmanın ne kadarını duyduğundan emin değildi. Anlaşılan büyük kısmına şahit olmuştu.

"Öyle mi?" dedi Jack. "Bu durumda bana Jack demende ısrar ediyorum." Thomas'a dönerek omzunu silkti. "Bu adil olur."

Thomas cevap vermese de öfkeli ifadesi çok şey anlatı-

yordu. Jack tekrar Grace'e döndü ve, "Sana Grace diyeceğim," dedi.

"Olmaz," diye tersledi Thomas.

Jack her zamanki gibi sükûnetini korudu. "Senin adına hep böyle karar verir mi?"

"Burası benim evim," diye karşılık verdi Thomas.

"Muhtemelen fazla uzun sürmeyecek," diye mırıldandı Jack.

Grace, Thomas'ın ona saldıracağından o kadar emindi ki ileri doğru hamle yaptı. Ama Thomas sadece güldü.

Gülmüştü ancak korkunç bir sesle.

"Bilmelisin ki," dedi Thomas, gözünün içine bakarak, "Grace evle birlikte gelmiyor."

Grace şoke olarak ona baktı.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu Jack, sesi o kadar yumuşak, o kadar zoraki biçimde kibardı ki altındaki çelik gibi sert tonu duymamak mümkün değildi.

"Bildiğini sanıyorum."

"Thomas," dedi Grace araya girmeye çalışarak.

"Oo, Thomas'a geri döndük, öyle mi?"

"Sanırım sizden hoşlanıyor Bayan Eversleigh," dedi Jack, oldukça neşeli bir ses tonuyla.

"Saçmalamayın," dedi Grace derhal. Olamazdı. Eğer Thomas… eh, eğer böyle bir şey olsaydı, bunu açıklamak için yılları vardı.

Thomas kollarını kavuşturarak Jack'e haşin bir bakış attı - çoğu erkeğe kaçacak delik aratacak türdendi.

Jack ise sadece gülümsedi. Ve sonra, "Sizi sorumluluklarınızdan alıkoymak istemem," dedi.

Bu zarif bir şekilde ifade edilmiş ve görmezden geli-

nemeyecek kadar kaba bir baştan savmaydı. Grace buna inanamıyordu, Thomas'la kimse böyle konuşamazdı.

Ama Thomas karşılık olarak gülümsedi. "Ah, yani onlar *benim* sorumluluklarım mı?"

"Ev sizin olduğuna göre."

"Burası sadece bir ev değil Audley."

"Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsunuz?"

Kimse konuşmadı. Jack'in sesi alçak, ısrarlı bir tıslama gibi çıkmıştı.

Ve korkutucuydu.

"İzninizle," dedi Thomas aniden ve Grace sessizce izlerken döndü, tekrar küçük salona girerek kapıyı arkasından sıkı sıkı kapadı.

Sadece kapının beyaz boyasına bakarak geçen ve sonsuz gibi gelen bir süreden sonra Grace, Jack'e döndü. "Onu kışkırtmamalıydınız."

"Oh, kışkırtmamalı mıydım?"

Grace gergince nefes aldı. "Onun ne kadar zor bir durumda olduğunu anlıyorsunuz kuşkusuz."

"Benimki tersi sanki," dedi, Grace'in o güne kadar kullandığını hiç duymadığı korkunç bir sesle. "Kaçırılmaya ve iradem dışında burada tutulmaya nasıl da bayılıyorum."

"Kimse kafanıza silah dayamıyor."

"Böyle mi düşünüyorsunuz?" Sesi alaycıydı ve gözleri onun naifliğine inanmadığını söylüyordu.

"Bunu istediğinizi bile sanmıyorum," dedi Grace. Bu daha önce nasıl olmuş da aklına gelmemişti? Nasıl olmuştu da görmemişti?

"Neyi istemediğimi?" dedi Jack hemen.

"Unvanı. İstemiyorsunuz, değil mi?"

“Unvan,” dedi buz gibi bir sesle, “beni istemiyor.”

Grace ona dehşetle bakarken Jack birdenbire dönerek uzun adımlarla uzaklaştı.

Bölüm On Beş

Jack bir yağmur fırtınası onu Belgrave'e hapsettiği için şatoda dolaşırken, sanata ayrılmış bir kitap koleksiyonu bulmayı başarmıştı. Kolay olmamıştı; şatoda iki ayrı kütüphane vardı ve her birinde en az beş yüz kitap olmalıydı. Fakat sanat kitaplarının büyük boy olduğunu fark etmişti, bu yüzden en yüksek sırtlı kitapların olduğu bölümde aramak işini biraz daha kolaylaştırmıştı. O kitapları çekip çıkarmış, dikkatle incelemiş ve bazı deneme yanılmalardan sonra aradığı şeyi bulmuştu.

Ancak kütüphanede kalmak istememişti; bir sürü kitapla kuşatılmayı her zaman bunaltıcı bulurdu. Bu yüzden en ilginç görünenleri toparladı ve onları yeni en sevdiği odaya götürdü - şatonun arka tarafındaki altın rengi misafir odasına.

Grace'in odası. Orayı başka türlü düşünmesi mümkün değildi.

Grace'le büyük salondaki can sıkıcı karşılaşmasından sonra bu odaya çekilmişti. Kendini kaybetmekten hiç

memnun kalmamıştı; daha açık olması gerekirse, bundan nefret etmişti.

Bir okuma masasına sıkışıp, bacaklarını esnetmek için arada bir ayağa kalkarak orada saatlerce oturdu. Son cilde geldiği sırada -Fransız rokoko stiline dair bir çalışmaydı- açık kapıdan bir uşak geçti, durdu ve sonra geri gitti.

Jack sorarcasına tek kaşını kaldırarak ona baktı fakat genç adam hiçbir şey söylemedi, sadece geldiği yöne doğru koşturarak uzaklaştı.

İki dakika sonra Jack sabrının mükâfatını koridordaki ayak sesleriyle aldı. Grace'in ayak sesleriydi.

Kitabına dalmış gibi yaptı.

"Ah, okuyorsunuz," dedi Grace, şaşırmış bir sesle.

Jack dikkatle sayfayı çevirdi. "Fırsat buldukça yaparım."

İçeri girerken Jack neredeyse onun gözlerini devirdiğini duyabilmişti. "Her yerde sizi arıyordum."

Başını kaldırdı ve yüzüne bir tebessüm kondurdu. "Ve işte buradayım."

Grace ellerini sımsıkı önünde kavuşturmuş, tereddütle kapıda duruyordu. Jack onun sinirli olduğunu fark etti.

Bunun için kendinden nefret etti.

Davet edercesine başını yana eğerek yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Ne okuyorsunuz?" diye sordu Grace.

Jack kitabını masadaki boş yere doğru itti. "Bir göz atın."

Grace hemen oturmadı. Aksine ellerini masanın kenarına koyarak öne eğilip açık sayfalara dikkatle baktı. "Sanat," dedi.

"İkinci en sevdiğim konu."

Grace ona kurnazca baktı. "En sevdiğiniz şeyin ne olduğunu sormamı istiyorsunuz. "

"O kadar mı belli ediyorum?"

"Sadece istediğiniz zaman açıkça belli ediyorsunuz."

Jack sahte bir dehşetle ellerini kaldırdı. "Ve ne yazık ki gene de işe yaramıyor. Bana en sevdiğim konunun ne olduğunu sormadınız."

"Çünkü," diye karşılık verdi Grace oturarak, "cevabınızda son derece uygunsuz bir şeyler bulunacağından oldukça eminim."

Jack elini göğsüne koydu. "Yaralandım," diye bildirdi. "Size söz veriyorum, en sevdiğim konunun baştan çıkarma veya öpüşme sanatı ya da bir leydinin eldivenini çıkarmanın en uygun şekli olduğunu söylemeyeceğim. Aslında bu konuda en uygun çıkarma şeklinin- "

"Durun!"

"Diyecektim ki," dedi Jack, sesinin acıklı ve korkar gibi çıkmasına çalışarak, "son zamanlarda en sevdiğim konu sizsiniz."

Göz göze geldiler ama sadece bir an için. Grace'i sinirlendiren bir şey vardı ve çabucak bakışlarını kucağına indirdi. Jack yüzündeki duygu değişimini, masanın üzerinde kenetlediği ellerini gerip gevşetmesini büyülenerek izledi.

"Bu resmi sevmiyorum," dedi Grace birdenbire.

Jack onun hangi resimden bahsettiğini görmek için tekrar kitaba bakmak zorunda kaldı. Açık havada çimenlerde oturan bir erkekle bir kadının resmiydi. Kadının sırtı dönüktü ve adamı iterek uzaklaştırıyor gibi görünüyordu. Jack bu resmi tanımıyordu ama stili tanıdığını düşündü. "Boucher mi?"

"Ev- hayır," dedi Grace şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak öne eğilirken. Resme baktı. "Jean-Antoine Watteau," diye okudu. "Resmin adı *Faux Pas**."

Jack resme daha yakından baktı. "Üzgünüm," dedi usulca. "Sayfayı yeni çevirmiştim. Ama daha çok Boucher'e benzediğini düşünüyorum. Sizce?"

Grace hafifçe omzunu silkti. "Her iki ressamı da bunu söyleyecek kadar tanımıyorum. Çocukluğumda resim -veya ressamları- pek incelemedim. Annemle babam sanatla fazla ilgilenmezlerdi. "

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Grace gülümsemeye yakın bir tebessüm etti. "Çok ilgisiz olduklarından değil, sadece *başka şeylerle* daha ilgiliydiler. Sanırım her şeyden çok seyahat etmeyi severlerdi. Her ikisi de her türde harita ve atlaslara bayılıyorlardı."

Jack gözlerini devirdi. "Ben haritalardan nefret ederim."

"Gerçekten mi?" Sesi şaşkın ve belki de bu itirafla biraz memnundu. "Neden?"

Jack ona doğruyu söyledi. "Harita okuma yeteneğim yok."

"Ama siz bir haydutsunuz."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Nereye gittiğinizi bilmeniz gerekmiyor mu?"

"Nerede olduğumu bilmeme fazla gerek olmuyor." Kafası karışmış bir şekilde bakınca Jack ekledi: "Ülkede kaçınmam gereken belli bölgeler var - dürüst olmak gerekirse, Kent'in tamamı."

"Bu o anlardan biri," dedi Grace hızla gözlerini kırpış-

*Fr. Uygunsuz Hareket.

tırarak, "sizin ciddi olup olmadığınızdan pek emin olmadığım o zamanlardan."

"Oh, hem de çok," dedi Jack neredeyse neşeyle. "Belki biraz Kent konusu dışında."

Grace ona kafası karışarak baktı.

"Olanları olduğundan hafif göstermiş olabilirim."

"Hafif göstermek," diye tekrarladı Grace.

"Güneyden kaçınmak için iyi bir sebebim var."

"Daha neler!"

Nasıl da kadınsı bir tepkiydi. Jack neredeyse gülecekti.

"Bugüne dek kötü bir harita okuyucusu olduğunu itiraf edecek bir erkek tanıdığımı hiç sanmıyorum," dedi Grace sükûnetine kavuşunca.

Jack bakışlarının önce sıcak, sonra alev alev olmasına izin verdi. "Size özel olduğumu söylemiştim."

"Oh, durun." Grace ona bakmıyordu, en azından doğrudan bakmıyordu, bu yüzden Jack'in ifadesindeki değişimi görmedi. Öyle ki bu, konuşurken sesinin neden titremediğini açıklıyordu. "Bunun işleri karmaşık hale getirdiğini söylemeliyim. Düşes, Dublin'e ayak bastığımız zaman rotamıza yardımcı olmanız için benden sizi bulmamı istedi."

Jack tek elini salladı. "Bunu yapabilirim."

"Harita olmadan mı?"

"Okul günlerimde sık sık giderdik."

Grace baktı ve sanki onun anılarını görebiliyormuş gibi, neredeyse nostaljik bir ifadeyle gülümsedi. "Okul temsilcisi olmadığınıza bahse girerim."

Jack tek kaşını kaldırdı. "Biliyor musunuz, çoğu kişinin bunu hakaret olarak alacağını düşünüyorum."

Grace'in dudakları kıvrıldı ve gözlerinde yaramaz bir ifade yanıp söndü. "Ama siz değil."

Grace tabii ki haklıydı ve Jack bunu bilmesine izin verecek değildi. "Peki neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Siz okul temsilcisi olmayı asla istemezsiniz."

"Çok fazla sorumluluk mu?" diye mırıldandı Jack, Grace'in kendisi için böyle düşünüp düşünmediğini merak ederek.

Ağzını açtığında Jack onun evet demek üzere olduğunu fark etti. Grace yanakları hafifçe pembeleşerek bir an için uzaklara baktıktan sonra cevap verdi. "Siz çok isyankârsınız," diye yanıtladı. "Yönetimle uyumlu olmak istemezsiniz."

"Ah, *yönetim*," dedi, tekrarlamaktan kendini alamamıştı. "Sözcük seçimimle alay etmeyin."

"Pekâlâ," dedi Jack tek kaşını kaldırarak. "Umarım bunu, majestelerinin ordusundaki eski bir askere söylediğinizin farkındasınızdır."

Grace hemen düzeltti. "Kendinizi bir isyankâr olarak göstermekten hoşlanıyorsunuz demeliydim. Doğrusu, özünüzde geri kalanımız kadar geleneksel olduğunuzu düşünüyorum."

Jack bir an duraksadıktan sonra, "Bunu majestelerinin yollarındaki eski bir hayduda söylediğinizin farkında olduğunuzu umuyorum," dedi.

Jack bunu ifadesiz bir yüzle nasıl söylediğini asla bilemeyecekti ve Grace bir anlık şoktan sonra kahkahayı basınca gerçekten rahat bir nefes aldı. Çünkü gerçekten de o gücenmiş ifadesini artık bir an daha sürdüremezdi.

Orada sopa gibi oturarak kendini Wyndham'ı taklit edi-

yormuş gibi hissediyordu. Bu gerçekten midesini bulandırdı.

"Korkunçsunuz," dedi Grace gözlerini silerek.

"Ben elimden geleni yapıyorum," dedi tevazuuyla.

Grace sırıtarak ona parmağını salladı. "Ve bu nedenle hiçbir zaman okul temsilcisi olamayacaksınız."

"Tanrım, umarım olmam," diye karşılık verdi Jack. "Benim yaşımda biraz yersiz olur."

Okuldayken nasıl *çaresiz* olduğunu ağzına almadı. Bu konuda hâlâ rüyalar görüyordu. Yaklaşık ayda bir kez yeniden okulda olmasıyla alakalı (oldukça saçma bir şekilde şu anki, yani yirmi sekiz yaşındaki halindeydi) o can sıkıcı rüyaların birinden uyanıyordu. Bu rüyalarda birdenbire dönem boyunca Latince dersine girmeyi unutmuş olduğunu veya bir sınava pantolonsuz gittiğini fark ediyordu

Okulda, biraz olsun sevgiyle hatırladığı iki ders vardı: spor ve sanat. Spor daima kolay olmuştu. İçgüdüsel olarak vücudunu nasıl hareket ettireceğini anlamak için bir oyunu sadece bir dakika izlemesi yetiyordu. Sanata gelince, uygulama bakımından hiçbirinde asla başarılı olmamıştı ama incelemeyi daima sevmişti.

Jack gözlerini masanın üstünde aralarında hâlâ açık duran kitaba çevirdi. "Bundan neden hoşlanmıyorsunuz?" diye sordu resmi işaret ederek. Onun da favorisi olmazdı ama rahatsız edecek bir şey bulamamıştı.

"Kız adamı sevmiyor," dedi Grace, kitaba bakıyordu, Jack ise ona bakıyordu ve alnının kırıştığını görünce şaşırdı. Kaygı mıydı? Öfke mi? Anlayamamıştı.

"Erkeğin ilgisini istemiyor," diye devam etti Grace. "Ve adam durmayacak. İfadesine bakın."

Jack resmi biraz daha yakından inceledi. Grace'in kastettiği şeyi gördüğünü sanıyordu. Eserin kopyası kusursuz olarak nitelendireceği türden değildi ve asıl resme ne kadar benzediğini kestirmek zordu. Renkler kesinlikle değişmişti ama çizgiler net görünüyordu. Adamın ifadesinde sinsi bir şeyler olduğunu düşündü. Yine de...

"Ancak resmin kendisine değil de içeriğine itirazınız olduğu söylenebilir mi?" diye sordu Jack.

"Aradaki fark ne?"

Jack bir an düşündü. Kendisini entelektüel bir konuşma diye adlandırılabilecek bir konuyla meşgul etmeyeli epey zaman olmuştu. "Belki de ressam bu tepkiyi yaratmak istemiştir. Belki de böyle bir sahneyi özellikle resmetmek istemişti. Bu ressamın bunu onayladığı anlamına gelmez."

"Sanırım." Grace dudaklarını birbirine bastırdı, köşeleri daha önce hiç görmediği şekilde gerilmişti. Jack bundan hoşlanmadı. Onu yaşlı göstermişti. Ama bundan da ötesi, neredeyse kökleşmiş bir mutsuzluğu gözler önüne seriyordu. Grace ağzını bu şekle soktuğu zaman -kızgın, üzgün, gücenmiş- bir daha asla mutlu olmayacakmış gibi görünüyordu.

Daha da kötüsü bunu kabul etmiş gibiydi.

"Bunu beğenmek zorunda değilsiniz," dedi usulca.

Grace'in ağzı yumuşadı ama gözlerindeki sis kaldı. "Hayır," dedi, "değilim." Öne uzandı, sayfayı çevirerek konuyu değiştirdi. "Mösyö Watteau'yu tabii ki duydum ve saygın bir ressam olabilir ama- Oh!"

Jack çoktan gülümsemeye başlamıştı. Grace sayfayı çevirirken kitaba bakmıyordu ama Jack bakmaktaydı.

"Tanrım..."

"İşte *bu* bir Boucher," dedi beğeniyle.

"Öyle değil... ben hiç..." Grace'in gözleri kocaman açılmıştı - iki kocaman mavi aydılar artık. Dudakları aralanmış ve yanakları... Jack onu baştan çıkarma arzusuna güçlükle karşı koydu.

"Marie-Louise O'Murphy," dedi.

Grace dehşetle baktı. "Modeli tanıyor musunuz?"

Jack gülmemeliydi ama gerçekten kendini tutamadı. "Her okullu erkek çocuk onu bilir. *Onunkileri*," diye düzeltti. "Yakınlarda öldü sanırım. Merak etmeyin, ihtiyarlıktan. Ne yazık ki büyükannem olacak kadar yaşlıydı. "

Jack resimde tahrik edici bir şekilde bir divana uzanmış kadına beğeniyle baktı. Kadın çıplaktı -harika bir şekilde, muhteşem ve tamamen- ve yüzükoyun uzanmış, sırtı hafifçe kavis yaparak kollarını kanepeye yaslamış, kanepe kolunun üzerinden dikkatle bir şeye bakıyordu. Yan taraftan resmedilmişti ama gene de kalçaları neredeyse tamamen ortadaydı ve bacakları...

Hatırladığı bir anının sevinciyle göğüs geçirdi. Resimdeki kadının bacakları iki yana açıktı ve onların arasına yerleşmeyi hayal eden tek okul çocuğunun kendisi olmadığından emindi.

Pek çok genç delikanlı ilk seferlerini (rüyalarında da olsa) Marie-Louise O'Murphy'yle yaşamıştı. Leydinin yaptığı hizmetten hiç haberdar olup olmadığını merak etti.

Grace'e göz attı. Gözlerini dikmiş resme bakıyordu. Onun tahrik olabileceğini düşündü - umdu.

"Daha önce hiç görmediniz mi?" diye mırıldandı.

Grace başını iki yana salladı. Zorlukla. Tam anlamıyla donakalmıştı.

"O Fransa Kralı'nın metresiydi," dedi Jack. "Kralın onun Boucher tarafından yapılan bir portresini gördüğü -sanırım bunu değil, bir minyatür- ve ona sahip olmaya karar verdiği söylenir."

Grace sanki yorum yapmak ister gibi ağzını açtı ancak hiçbir şey söyleyemedi.

"Dublin sokaklarından geliyordu," dedi, "ya da bana öyle söylendi. Başka bir yerde O'Murphy soyadını taşıdığını hayal etmek zor." Sevgi dolu anılarla içini çekti. "Bizden birisi olmasıyla daima gurur duyduk."

Grace'in arkasında duracak şekilde hareket ederek omzunun üzerinden eğildi. Konuştuğu zaman sözcüklerinin Grace'in tenine birer öpücük gibi konacağını biliyordu. "Oldukça tahrik edici, değil mi?"

Görünüşe göre Grace hâlâ ne söyleyeceğini bilemiyordu. Jack aldırmadı. Resme bakan Grace'in, resmin kendisinden daha erotik olduğunu fark etmişti.

"Tabloyu bizzat görmek istemiştim," dedi Jack. "Sanırım şimdi Almanya'da. Muhtemelen Münih'te. Ama ne yazık yolculuklarım hiç o tarafa doğru olmadı."

"Böyle bir şey hiç görmemiştim," diye fısıldadı Grace.

"Hissetmeyi sağlıyor, değil mi?"

Grace başıyla onayladı.

Jack merak ediyordu - kendisi daima Matmazel O'Murphy'nin uylukları arasına uzanmayı hayal etmişti, şimdi Grace de onun gibi olmanın nasıl olduğunu merak ediyor muydu? Kendisini divanda uzanmış, bir erkeğin tutku dolu bakışlarına maruz kalırken hayal ediyor muydu?

Jack'in bakışlarına.

Onu başka kimsenin bu şekilde görmesine izin vermeyecekti.

İçinde bulundukları oda sessizdi. Jack her biri bir öncekinden daha titrek olan kendi soluklarını duyabiliyordu.

Ve Grace'inkileri de duyabiliyordu - yumuşak, hafif ve her nefeste daha da hızlı.

Onu istiyordu. Umutsuzca. Grace'i istiyordu. Bu resimdeki kız gibi uzanmasını istiyordu. Onu sahip olabileceği her şekilde istiyordu. Elbiselerini çıkarmak ve vücudunun her zerresine tapınmak istiyordu.

Ellerinde kendisine açılan kalçalarının yumuşak ağırlığını ve onu öpmek için daha yakına çekerken gelen mis kokusunu neredeyse hissedebiliyordu.

"Grace," diye fısıldadı.

Ona bakmadı, gözleri hâlâ kitaptaki resimdeydi. Dilini çıkarıp dudaklarının tam ortasını ıslattı.

Bunun Jack'e ne yaptığını bilemezdi.

Uzanarak onun parmaklarına dokundu ve Grace parmaklarını geri çekmedi.

"Benimle dans et," diye mırıldanarak elini bileğine doladı Jack. Onu hafifçe çekerek ayağa kaldırdı.

"Müzik yok," diye fısıldadı Grace ama ayağa kalktı. Direnmeden, hatta hiçbir tereddüt belirtisi göstermeden kalktı.

Ve Jack kalbinden gelen bir şey söyledi:

"Bunu kendimiz yapacağız."

Grace'in hayır diyebileceği pek çok an vardı. Jack eline dokunduğu zaman; çekerek ayağa kaldırdığı zaman; müzik olmadığı halde kendisiyle dans etmek istediği zaman - ki bu hayır demek için oldukça mantıklı bir andı.

Ancak Grace yapmadı.

Yapamadı.

Yapmalıydı. Ama yapmak istemiyordu.

Ve sonra bir şekilde onun kollarındaydı, Jack'in yumuşak bir sesle mırıldandığı melodi eşliğinde vals yapıyorlardı. Bu uygun bir balo salonunda hiç de izin verilen türde bir kucaklaşma olmazdı; Jack onu çok yakın tutuyordu ve görünüşe göre her adımla daha yakına çekiyordu. En sonunda aralarındaki mesafe santimlerle değil, ısıyla ölçülecek kadar azalmıştı.

"Grace," İsmini boğuk, muhtaç bir iniltiyle söylemişti. Ama Grace son kısmını, son sessiz harfi duymadı. O sırada Jack onu öpünce tüm sesler bu hamleyle kaybolmuştu.

Ve Grace öpüşüne karşılık verdi. Tanrım, daha önce şu anda bu adamla yaptığına benzer bir şeyi bu kadar isteyeceği hiç aklına gelmemişti. Onun kendisini sarmasını, tamamen kuşatmasını istiyordu. Kendisini onda kaybetmek, uzanıp vücudunu ona sunmak istiyordu.

Her şeye, diye fısıldamak istiyordu. *İstediğin her şeye hazırım.*

Çünkü kendisinin neye ihtiyacı olduğunu Jack kesinlikle biliyordu.

O kadının resmi -kralının metresininki- kendisine bir şeyler yapmıştı. Büyülenmişti. Başka bir açıklaması olamazdı. Bir divanın üzerine çıplak uzanmak istiyordu. Sırtına hava çarparken karnına ipek kumaşın değdiğini hissetmek istiyordu.

Bir erkeğin alev alev yanan gözleri vücudunda dolaşırken o şekilde yatmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu.

Onun gözleri. Sadece onun.

"Jack," diye fısıldayarak tamamen onun kollarına atıldı. Jack'i, onun baskısını, kuvvetini hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun temasını sadece dudaklarında istemiyordu; her yerinde istiyordu, aynı anda her yerinde.

Jack bir an duraksadı, sanki bu ani coşkudan şaşırmış gibiydi fakat hızla kendine geldi ve saniyeler içinde, dudaklarını Grace'in dudaklarından hiç ayırmadan, ayağıyla itip kapıyı kapadı ve onu yanındaki duvara yasladı.

Grace parmak ucunda duruyordu, duvarla Jack arasında o kadar sıkışmıştı ki biraz daha yükselse ayakları tam anlamıyla yerden kesilecekti. Jack'in ağzı talepkardı ve onu soluksuz bırakıyordu. Jack taparcasına önce yanağına sonra boynuna doğru indiğinde, tek yapabildiği başını dik tutmak oldu.

Bu ilk yakınlıkları değildi fakat önceki gibi de değildi. Daha öncesinde Jack'in kendisini öpmesini istemişti. Öpülmek istemişti.

Ama şimdi... adeta içindeki bastırılmış arzu uyanmış, kendisini hiç bilmediği ateşli bir yaratığa dönüştürmüştü. Kendisini saldırgan hissediyordu. Güçlü. Ve çevresinde akıp giden yaşamı izlemekten bıkmıştı.

"Jack... Jack..." Başka hiçbir şey söyleyemiyor gibiydi, Jack dişleriyle elbisesinin korsajını çekelerken konuşamadı. Hünerli parmakları çabuk çabuk sırtındaki düğmeleri çözmeye başlamıştı.

Ama bu, bir şekilde adil değildi. Grace de bunun bir parçası olmak istiyordu. "Ben," demeyi başardı ve Jack'in ipek gibi saçlarının arasında dolaştırdığı ellerini gömleğinin ön tarafına götürdü. İkisi birlikte zemine ininceye

kadar Jack'i de beraberinde çekerek duvardan aşağı kaydı. Hiç vakit kaybetmeden çılgın gibi Jack'in düğmelerini çözdü, işi bitince hızla gömleğini iki yandan aşağı sıyırdı.

Bir süre yalnızca baktı. Nefesi kesilmişti ama bir türlü nefesini toplayamıyordu. Jack'e dokunarak avcunu göğsüne yerleştirdi, kalbi elinin altında hızla çarparken sonunda derin bir nefes aldı. Temasla büyülenmişti, Jack eliyle kabaca kendi elini kavrayıncaya kadar göğsünü önce yukarı sonra aşağı doğru okşadı.

"Grace," dedi Jack. Yutkundu ve Grace onun parmaklarının titrediğini hissetti.

Bakışlarını erkeğine kaldırdı, devam etmesini bekliyordu. Baştan çıkmam için tek bakışı yetiyor, diye düşündü. Tek dokunuşuyla eriyebilirdi. Jack üzerindeki büyüleyici etkisinin farkında mıydı acaba? Ya gücün?

"Grace," dedi tekrar, zorla nefes alıyordu. "Birazdan durmam mümkün olmayacak."

"Umurumda değil."

"Olmalı." Pürüzlü sesi onu daha da fazla istemesine neden oldu.

"Seni istiyorum," diye yakardı Grace. "Bunu istiyorum."

Genç adam sanki acı çekiyormuş gibi baktı. Grace kendisinin de öyle olduğunu biliyordu.

Jack elini tuttu ve her ikisi de durdular. Grace bakışlarını kaldırınca göz göze geldiler.

Ve öyle kaldılar.

O anda Grace ona âşık oldu. Onun kendisine ne yaptığını bilmiyordu ama değişmişti ve onu bu yüzden seviyordu.

"Bunu senden almayacağım," dedi Jack kaba bir fısıltıyla. "Böyle olmaz."

Ama nasıl? diye sormak istedi ama şuuru vücuduna damla damla geri dönmeye başlamıştı ve Jack'in haklı olduğunu biliyordu. Bu dünyada değerli olan çok az şeye sahipti - annesinin ufak inci küpeleri, bir aile İncil'i, annesiyle babası arasındaki aşk mektupları. Ama vücudu ve gururu vardı, kocası olmayacak bir erkeğe bunu veremezdi.

Ve eğer Jack, Wyndham Dükü olursa kocası olamayacağını her ikisi de biliyordu. Grace onun yetişme koşullarını tam olarak bilmiyordu fakat aristokrasi geleneklerine aşina olduğunu bilecek kadar şey duymuştu. Kendisinden neler bekleneceğini biliyor olmalıydı.

Jack onun yüzünü avuçlarının arasına alarak nefesini kesen bir sevecenlikle baktı. "Tanrı şahidim olsun ki bu hayatımda yaptığım en zor şey," diye fısıldayarak düğmelerini ilikleyebileceği şekilde Grace'i döndürdü.

Grace her nasılsa gülümseyecek kuvveti buldu. Veya en azından ağlamayacak kuvveti.

O gece daha geç vakitte Grace pembe salondaydı, ismini asla telaffuz edemediği (aslında hatırlayamadığı) o küçük Avrupa ülkesinde grandüşes olan kız kardeşine mektup yazmaya (görünüşe göre ansızın) karar veren düşes için mektup kâğıdı peşine düşmüştü.

Bu göründüğünden daha zorlu bir süreçti, çünkü hanımı yazışmalarında her cümleyi yüksek sesle (Grace dinleyiciydi) düşünerek -acı verecek kadar uzun- oluşturmayı seviyordu. Grace daha sonra düşesin sözlerini ezberlemeye konsantre olmalıydı, çünkü hanımının anlaşılmaz

yazışmalarının mantıklı ve okunulacak bir hale getirmesi (düşes tarafından istendiği için değil; daha ziyade insanlık adına) için bu şarttı.

Düşes bu yaptığını onaylamıyordu; aslında Grace bir seferinde teklif ettiğinde öylesine sert bir tepki vermişti ki Grace bir daha bu konuda tek kelime etmedi. Ama kız kardeşi sonraki mektubunda düşesin yeni yazım şeklini yere göğe koyamamıştı ve Grace, düşesin kesinlikle ne yaptığını bildiğinden emindi.

Böylece bu da hakkında tartışmadıkları konulardan biri haline gelmişti.

Grace bu akşamki görevi için endişelenmiyordu. Bazen baş ağrısına sebep oluyordu; mektubu yeniden yazmayı güneş hâlâ yüksekteyken ve doğal ışık avantajının keyfini çıkarabildiği zamanlarda yapmaya çalışıyordu. Ama tüm konsantrasyonunun gerektiği bir işti ve şu anda bu tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Aklından bir şeyi çıkarmak için... yani her şeyi.

Bay Audley'yi.

Thomas'ı. Ve ne kadar berbat hissettiğini.

Bay Audley'yi.

O kadının resmini.

Bay Audley'yi.

Jack.

Grace yüksek sesle içini çekti. Tanrı aşkına, kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Düşünmemek için bu kadar fazla uğraştığı şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

Kendisini.

Grace göğüs geçirdi. Belki de o ismi telaffuz edilemeyen ülkede inzivaya çekilmeliydi. Orada İngilizce konu-

şup konuşmadıklarını düşündü. Grandüşes Margareta'nın (kızlık soyadıyla Margaret ve düşesin şımarıkça Maggs dediği) kız kardeşi gibi huysuz olup olmadığını merak etti.

Pek öyle görünmüyordu.

Gerçi kraliyet ailesi üyesi olduğundan, Maggs muhtemelen birinin başının kesilmesine emretme yetkisine sahipti. Düşes oradakilerin biraz feodal olduklarını söylemişti.

Grace başına dokundu ve olduğu yerde kalmasından memnun olduğuna karar vererek yenilenmiş bir kararlılıkla yazı masasının en üst çekmecesini, belki de biraz gereğinden fazla kuvvet kullanarak çekip açtı. Tahtanın tahtaya sürterek çıkardığı sesle yüzünü buruşturdu, sonra kaşlarını çattı; bu gerçekten iyi yapılmış bir mobilya değildi. Belgrave'de pek de yeri olmadığını söylemek zorundaydı.

Üst çekmecede hiçbir şey yoktu. Ülkede en son Kral George'un hüküm sürdüğü günlerden bu yana kullanılmamış gibi görünen tüylü bir kalem vardı.

İkinci çekmeceye geçti, gölgelerde bir şey kalmış olması ihtimaline karşılık eliyle içini karıştırırken bir şey duydu.

Birini.

Thomas'tı. Kapıda duruyordu, iyice bitkin görünmekteydi ve loş ışıkta bile gözlerinin kan çanağı gibi olduğu seçilebiliyordu.

Grace suçluluk dalgasıyla yutkundu. O iyi biriydi. Onun rakibine âşık olmaktan nefret ediyordu. Hayır, öyle değildi. Jack'in onun rakibi olmasından nefret ediyordu. Hayır, değil. Bu kahrolası durumun tamamından nefret ediyordu. Her bir zerresinden.

"Grace," dedi Thomas. Başka hiçbir şey değil, sadece ismini.

Grace yutkundu. Dostane şekilde sohbet etmeyeli epey zaman olmuştu. Araları kötü değildi ama bu kadar dikkatli bir nezaketten daha fenası var mıydı?

"Thomas," dedi, "hâlâ uyanık olduğunu fark etmemiştim."

"O kadar geç değil," dedi omzunu silkerek.

"Hayır, sanırım değil." Grace saate göz attı. "Düşes yattı, henüz uyumamıştır."

"İşin hiç bitmiyor, değil mi?" diye sordu Thomas odaya girerek.

"Hayır," dedi Grace, içini çekmek istiyordu. Sonra kendine acımayı reddederek açıkladı: "Üst katta mektup kâğıtlarım bitmiş."

"Yazışmalar için mi?"

"Büyükannenin yazışmaları," diye onayladı. "Benim yazacak kimsem yok." Tanrım, bu doğru olabilir miydi? Daha önce hiç aklına gelmemişti. Buraya geldiğinden beri tek mektup yazmamış mıydı? "Sanırım Elizabeth Willoughby evlenip uzaklaştığı zaman..." Durdu, bunun ne kadar üzücü olduğunu, mektup yazabilmesi için arkadaşının gitmesi gerektiğini düşündü. "Onu özleyeceğim."

"Evet," dedi Thomas, biraz dalgın görünüyordu, şimdiki durumu dikkate alındığında Grace onu suçlayacak değildi. "İyi arkadaşsınız, değil mi?"

Grace başını sallayarak üçüncü çekmecenin içini araştırdı. Bingo! "Ah, işte burada." Küçük bir kâğıt destesini çekti, sonra zaferinin görevini tamamlamak üzere gitmesi anlamına geldiğini hatırladı. "Artık büyükannenin mektuplarını yazmak için gitmem gerekiyor."

"Kendisi yazmıyor mu?" diye sordu Thomas şaşırarak.

Grace buna neredeyse gülecekti. "Öyle yaptığını düşünüyor. Ama doğruyu söylemek gerekirse el yazısı felaket. Söylemek istediklerini birinin anlaması olası değil. Ben bile zorluk çekiyorum. Temize çekerken en azından yarısını uydurmak zorunda kalıyorum."

Grace elindeki sayfalara baktı ve silkeleyip düzgün bir deste haline getirdi. Tekrar bakışlarını kaldırdığında Thomas biraz daha yakınında duruyor ve oldukça ciddi görünüyordu.

"Özür dilemeliyim Grace," dedi ona doğru yürüyerek.

Ah, Grace bunu istemiyordu. Yüreğinde bu kadar suçluluk hissi taşırken hiçbir özür istemiyordu. "Bu öğleden sonra için mi?" diye sordu, sesi belki biraz fazla gergindi. "Hayır, lütfen saçmalama. Bu korkunç bir durum ve kimse seni suçlayamaz- "

"Pek çok şey için," diye lafını kesti Thomas.

Thomas ona çok tuhaf bakıyordu ve Grace içmiş olup olmadığını merak etti. Son zamanlarda çok içki içiyordu. Kendi kendine, onu azarlamamalıyım, dedi; doğrusu bu koşullar altında eskiden olduğu gibi davranması bir mucize olurdu.

"Lütfen," dedi Grace konuşmaya bir son vermeyi umarak. "Telafi etmen gereken hiçbir şey düşünemiyorum ama seni temin ederim varsa bile özrünü tüm kalbimle kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Thomas. Ve ardından, görünüşe bakılırsa durup dururken, "İki gün içinde Liverpool'a hareket ediyoruz," dedi.

Grace başını sallayarak onayladı. Bunu zaten biliyordu. "Gitmeden önce yapacak çok fazla işin olduğunu hayal edebiliyorum," dedi.

"Neredeyse hiçbir şey yok," dedi Thomas ama sesinde ürkütücü bir şeyler vardı, sanki neredeyse ne demek istediğini sorması için Grace'i zorlamaya çalışıyor gibiydi. Ayrıca bunun bir anlamı olmalıydı, çünkü planlanmış bir yolculuğu olsun ya da olmasın Thomas'ın daima yapacak çok işi olurdu.

"Oh. Bu hoş bir değişiklik olmalı," dedi Grace, çünkü onu öylece göz ardı edemezdi.

Thomas hafifçe öne eğilince nefesindeki kokuyu duydu. *Ah, Thomas.* Neler hissettiğini düşünerek onun için üzüldü. Ve ona şunları söylemek istedi: *Bunu ben de istemiyorum. Senin dük olmanı ve Jack'in sadece Bay Audley olmasını istiyorum, tüm bunların sona ermesini istiyorum.*

Ama bunları yüksek sesle söylemedi. Thomas'a olmazdı. Daha şimdiden o delici gözleriyle bakıyordu, sanki Grace'in tüm sırlarını -onun rakibine âşık olduğunu, onunla çoktan öpüşmüş olduğunu- ve çok daha fazlasını istediğini biliyor gibiydi.

Eğer Jack durdurmasaydı, çok daha fazlasını da yapmış olurdu.

"Gördüğün gibi, pratik yapıyorum," dedi Thomas.

"Pratik mi?"

"İşsiz güçsüz bir centilmen olma pratiği. Belki de senin Bay Audley'yi taklit etmeliyim."

"O benim Bay Audley'm değil," diye cevapladı hemen, gerçi bunu sadece kışkırtmak için söylediğini biliyordu.

"Endişelenmesine gerek yok," diye devam etti Thomas sanki Grace hiç konuşmamış gibi. "Tüm işleri kusursuz biçimde düzenli bıraktım. Her sözleşme gözden geçirildi ve defterlerdeki her sütun hesaplandı."

"Thomas, dur," dedi, çünkü buna dayanamıyordu. Her ikisi için de. "Böyle konuşma. Onun dük olduğunu daha bilmiyoruz."

"Öyle mi?" Grace'e bakarken dudakları kıvrılmıştı. "Hadi ama Grace, ikimiz de İrlanda'da ne bulacağımızı biliyoruz."

"Bilmiyoruz," diye ısrar etti Grace ama sesi buna inanmadığını belli ediyordu.

Thomas dikkatle ona baktı, fazlasıyla rahattı. Ve sonra, "Onu seviyor musun?" dedi.

Grace yüzünden kanın çekildiğini hissetti.

"Onu seviyor musun?" diye tekrarladı bu sefer hırıltılı bir sesle. "Audley'yi."

"Kimden söz ettiğini biliyorum," dedi daha iyi bir şey düşünemeden.

"Bildiğini tahmin ediyorum."

Grace kıpırdamadan duruyor, yumruklarını açmak için kendini zorluyordu. Muhtemelen mektup kâğıtlarını mahvedecekti; avcunda buruştuklarını hissedebiliyordu. Thomas hızla özür dileme halinden nefret etmeye geçmişti ve Grace onun acı çektiğini biliyordu ama lanet olsun, kendisi de çekiyordu.

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordu Thomas.

Grace başını hafifçe yana çevirerek geri çekildi. Thomas ona çok tuhaf bakıyordu. "Belgrave'de mi?" dedi tereddütle. "Beş yıldır."

"Ve ben bunca zaman yapmadım…" Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum neden."

Grace düşünmeden geriye adım attı fakat masa yolunu kapatıyordu. Thomas'ın nesi vardı böyle? "Thomas," dedi ihtiyatla, "sen neden söz ediyorsun?"

Thomas bunu komik bulmuş gibiydi. "Eğer biliyorsam kahrolayım."

Grace uygun bir cevap düşünürken genç adam acı bir kahkaha attı. "Bize ne oldu Grace? Biliyorsun biz mahkûmuz. İkimiz de."

Bunun doğru olduğunu biliyordu fakat bunu duymak korkunçtu.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi.

"Ah, hadisene Grace, bunun için yeterince akıllısın."

"Gitmem lazım."

Ama Thomas önünü kapatıyordu.

"Thomas, ben- "

Ve sonra -Tanrım- Thomas kendisini öpüyordu. Dudakları dudaklarının üzerindeydi ve Grace'in dehşetten midesi buruluyordu. Nedeni Thomas'ı öpmenin itici olması değildi, çünkü öyle değildi. Bunun şoku yüzündendi. Beş yıldır buradaydı ve hiçbir zaman sezmemişti-

"Dur!" Kendini çekerek uzaklaştı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Thomas, çaresizlikle omuz silkerek. "Ben buradayım, sen buradasın…"

"Ben gidiyorum." Ancak Thomas'ın eli hâlâ kolundaydı. Grace geri çekilebilirdi, çok sıkı tutmuyordu. Ama bunun Thomas'ın kararı olması gerekiyordu.

Thomas'ın bunun kendi kararı olmasına ihtiyacı vardı.

"Ah, Grace," dedi neredeyse yenik bir sesle. "Ben artık Wyndham değilim. İkimiz de bunu biliyoruz." Durdu, omzunu silkti, teslimiyet içinde elini uzattı.

"Thomas?" diye fısıldadı Grace.

Ve sonra Thomas, "Tüm bunlar bitince neden benle evlenmiyorsun?" dedi.

"Ne?" Grace dehşete benzer bir duyguya kapıldı. "Ah, Thomas, delisin sen." Ama onun gerçekte ne demek istediğini biliyordu. Bir dük olarak Grace Eversleigh'le evlenemezdi. Ama dük değilse... Eğer sadece Bay Cavendish'se... Neden olmasın?

Boğazından yukarı asidik bir tat yükseldi. Thomas hakaret etmek istememişti. Grace hakarete uğramış bile hissetmiyordu. İçinde bulunduğu dünyayı biliyordu. Kuralları ve kendi yerini biliyordu.

Jack asla kendisine ait olamazdı. Eğer dük olursa bu mümkün değildi.

"Ne diyorsun Gracie?" Thomas onun çenesine dokunarak kendisine bakması için yüzünü kaldırdı.

Ve Grace düşündü - *belki*.

Bu kadar kötü mü olurdu? Belgrave'de kalamazdı, bu kesindi. Ve belki de onu sevmeyi öğrenebilirdi. Arkadaş olarak zaten seviyordu.

Thomas onu öpmek için yeniden eğildi ve Grace bu sefer dua ederek izin verdi, kalbinin çarpması için, nabzının hızlanması için, bacaklarının arasındaki bölgenin... Ah, lütfen, duyguları Jack dokunduğunda olduğu gibi olsun.

Ama hiçbir şey olmadı. Sadece arkadaşlığın sıcaklığıydı. Ki bunun dünyadaki en kötü şey olmadığını kabul etmeliydi.

"Yapamam," diye fısıldadı yüzünü yana çevirerek. Ağlamak istiyordu.

Ve sonra ağladı, çünkü Thomas çenesini onun başına yerleştirip Grace'i bir ağabey gibi teselli etti.

Grace'in kalbi kırılmıştı ve onun fısıldadığını duydu: "Biliyorum."

Bölüm On Altı

Jack o gece iyi uyuyamadığı için sinirli ve keyifsizdi, bu yüzden sohbet etmesi beklenebilecek kişilerle karşılaşacağından emin olduğu kahvaltıdan vazgeçti ve bunun yerine, sabahları yeni rutini olan at gezmesi için doğruca dışarı çıktı.

Atların en iyi taraflarından biri de buydu - hiçbir sohbet beklemiyorlardı.

Bir daha gördüğünde Grace'e ne demesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Seninle öpüşmek çok güzel. Keşke daha fazlasını yapsaydık.*

Sona erdiren kendisi olsa da gerçek buydu. Bütün gece yanıp tutuşmuştu.

Onunla evlenmesi gerekebilirdi.

Jack birden afalladı. Bu da *nereden* çıkmıştı?

Vicdanından, dedi aşırı titiz hafif bir ses - muhtemelen öyleydi de.

Lanet olsun. Geceleri kesinlikle daha iyi uyuması gerekiyordu. Vicdanı hiç bu kadar yüksek sesle konuşmamıştı.

Ama yapabilir miydi? Onunla evlenebilir miydi? Onu yatağa götürebilmesinin tek yolu kesinlikle buydu. Grace oynaştığı bir kadın değildi. Evlenmek istemesinin sebebi, her ne kadar önemli olsa da soyu değildi. Yalnızca… *o* olmasıydı. Onun kişiliğiydi. Onun az görülür vakarı, sessiz ve muzip mizahıydı.

Evlilik. Ne tuhaf bir kavramdı.

Jack bundan kaçınıyor falan değildi. Sadece hiç düşünmemişti. Bir yerde bir bağ oluşturacak kadar uzun kalmazdı. Ve mesleğinin doğası gereği geliri düzensiz olmuştu. Bir kadından bir haydutla hayat kurmasını istemeyi hayal edemezdi.

Artık bir haydut değildi, düşes bunun icabına bakmıştı.

"Güzel Lucy," diye mırıldandı Jack, kısrağının boynuna hafifçe vurduktan sonra ahırlara geldiklerinden atından indi. Zavallı hayvana erkek ismi vermesi gerekirdi. Ancak çok uzun zamandır birlikteydiler. Değiştirmek zor olurdu.

"En uzun süreli ilişkim," diye mırıldandı kendi kendine eve doğru yürürken. "İşte bu çok acıklı." Lucy bir prensti, tabii bir atın olabileceği kadar.

Grace'e sunacak nesi vardı ki? Başını kaldırıp taştan bir canavar gibi yükselen Belgrave'e baktı ve neredeyse gülüyordu. Muhtemelen bir dukalık. Ulu Tanrım ama Jack bunu istemiyordu. Bu çok fazlaydı.

Hem ya dük değilse? Tabii ki olduğunu biliyordu. Annesiyle babası evlenmişlerdi; bundan tamamen emindi. Peki ya kanıtı yoksa? Ya kilisede bir yangın çıkmışsa? Ya da sel baskını olmuşsa? Veya fareler? Fareler kâğıtları kemirmezler miydi? Ya bir fare… hayır, ya bir fare sürüsü papazın kayıtlarını yemişse?

Bu olabilirdi.

Ama eğer dük değilse ona ne sunabilirdi?

Hiç. Tam anlamıyla hiçbir şey. Lucy adında bir at ve Şeytan'ın soyundan geldiğine giderek daha çok ikna olduğu bir büyükanne. Sözünü etmeye değecek bir yeteneği yoktu - herhangi bir dürüst iş için hırsızlık becerilerinden faydalanabileceğini hayal etmek zordu. Ve orduya geri dönemezdi. Saygın olsa bile, bu onu karısından uzaklaştırırdı ve tüm mesele de zaten ondan uzak duramaması değil miydi?

Wyndham'ı Belgrave'den mümkün olduğu kadar uzakta, şirin küçük bir taşra mülkünde, bir gelirle emekliye ayırabilirdi. Tabii ki bunu kabul etmeyecekti; hiçbir zaman gururunu kaybetmeyeceğinden emindi. Peki Jack şirin küçük taşra mülkleriyle alakalı ne biliyordu ki? Bunlardan birinde büyümüştü fakat nasıl işletileceğine dikkat etme zahmetine hiç girmemişti. Ahırları temizlemeyi ve hizmetçilerle flört etmeyi biliyordu ancak bundan çok daha fazlası olduğundan oldukça emindi.

Ve sonra hâlâ üstüne üstüne gelen, heybetiyle güneşi bile örten Belgrave vardı. Tanrım, eğer küçük bir taşra mülkünü doğru dürüst idare edemeyeceğini düşünüyorsa, bu şatoyla ne yapacaktı? Wyndham'a ait bir düzine kadar diğer mülk de cabasıydı. Düşes bir akşam yemeğinde bunları listelemişti. Gözden geçirmesi gereken evrakları hayal edemiyordu bile. Yığınlarla sözleşme ve hesap defteri, teklifler ve mektuplar - sadece düşününce bile başı ağrıyordu.

Ama yine de eğer dukalığı almazsa, eğer iyice içine çekilmeden tüm bunları durduracak bir yol bulabilirse - Grace'e ne sunabilirdi ki?

Kahvaltıyı atladığı için midesi itiraz etti, bu yüzden şatonun girişindeki basamakları hızla tırmanıp içeri girdi. Koridor, işlerini yerine getirmek için dolanıp duran sayısız hizmetkârlar oldukça hareketliydi ve teşrifi genel olarak fark edilmeyince buna aldırmadı. Eldivenlerini çıkardı ve ısıtmak için ellerini ovuştururken koridorun diğer ucundaki Grace gözüne ilişti.

Kendisini görmediğini düşünerek ona doğru yürümeye başladı ama misafir odalarından birinin önünden geçerken tuhaf sesler duyunca merakına engel olamadı. Durup içeri göz attı.

"Leydi Amelia," dedi şaşkınlıkla. Amelia, ellerini sımsıkı önünde kavuşturmuş kaskatı duruyordu. Onu suçlayamazdı. Wyndham'la evlenmek zorunda olsaydı kendisinin de gergin hissedeceğinden emindi.

Onu selamlamak için odaya girdi. "Güzel varlığınızla bizi onurlandırdığınızdan haberim yoktu."

O sırada Wyndham'ı fark etti. Etmemesi mümkün değildi, gerçekten. Dük oldukça ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Neredeyse kahkaha gibiydi.

Onun yanında orta boylu ve göbekli yaşlı bir centilmen duruyordu. Her zerresiyle bir aristokrat gibi görünüyordu, güneş yanığı teninden açık havada bolca zaman geçirdiği belliydi.

Leydi Amelia öksürdü ve yutkundu, kusacak gibi görünüyordu. "Şey, baba," dedi yaşlı adama, "Bay Audley'yi takdim edebilir miyim? Kendisi Belgrave'de misafir. Onunla geçen gün Grace'i ziyaret ettiğimde tanıştım."

"Grace *nerede*?" dedi Wyndham.

Sesindeki bir şey Jack'in dikkatini çekti fakat gene de cevap verdi: "Hemen koridorda. Yürüyordum- "

"Eminim öyle yapıyordunuz," diye tersledi Wyndham, ona bakmıyordu bile. Sonra Lord Crowland'a döndü. "Doğru. Benim niyetimi öğrenmek istiyorsunuz."

Niyetini mi? Jack odada biraz daha uzağa gitti. Bu çok ilginç olabilirdi.

"Bu en doğru zaman olmayabilir," dedi Leydi Amelia.

"Hayır," dedi Wyndham, tavrı alışılmadık şekilde ağırbaşlıydı. "Bu sahip olduğumuz tek zaman olabilir."

Jack buna ne anlam vereceğine karar verirken Grace geldi. "Beni mi görmek istediniz lordum?"

Wyndham bir an şaşkınlık yaşadı. "O kadar yüksek sesle mi söyledim?"

Grace tekrar koridora doğru dönerek, "Sizi uşak duymuş..." dedi.

Ah evet, Belgrave uşak doluydu. Düşesin İrlanda yolculuğunu sır olarak saklamayı nasıl başarabileceğini merak etmemek elde değildi.

Ancak Wyndham bunu önemsiyorsa bile belli etmedi. "İçeri gelin Bayan Eversleigh," dedi bir kol hareketiyle buyur ederek. "Bu maskaralıkta siz de bulunun."

Jack tedirgin hissetmeye başlamıştı. Yeni kuzenini iyi tanımıyordu -ne de bunu istiyordu- ama bu onun alışılmış tavrı değildi. Wyndham fazla dramatik, fazla kapalı konuşuyordu. Sınırları zorlanan ve fena halde bocalayan bir adamdı. Jack bu belirtileri bilirdi, kendisi de bunu yaşamıştı.

Acaba araya girmeli miydi? Gerginliği dağıtmak için saçma bir yorum yapabilirdi. Bunun yardımı olabilirdi ve kesinlikle Wyndham'ın kendisi için hâlihazırda düşündüklerini teyit etmiş olurdu - ciddiye alınmaması gereken, soysuz bir soytarı.

Jack dilini tutmaya karar verdi.

Grace'in odaya girip pencerenin yanında durmasını izledi. Onunla göz göze gelmesi mümkün oldu fakat sadece kısa bir an. O da kendisi kadar kafası karışmış ve daha kaygılı görünüyordu.

"Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Lord Crowland.

"Elbette," dedi Wyndham. "Ne kadar kabayım. Terbiyem nerede?"

Jack, Grace'e göz attı. Elini ağzına kapamıştı.

"Belgrave'de oldukça heyecanlı bir hafta geçirdik," diye devam etti Wyndham. "En çılgın hayallerimin bile oldukça ötesindeydi."

"Ne söylemek istiyorsunuz?" dedi Lord Crowland sertçe.

"Ah, evet. Sanırım bilmelisiniz, bu adam, şuradaki..." Thomas çabuk ve kısaca Jack'e doğru elini salladı. "Benim kuzenim. Hatta dük bile olabilir." Lord Crowland'a bakarak omzunu silkti. "Emin değiliz."

Bir an sessizlik oldu ve ardından şu sözler duyuldu:

"Aman Tanrım."

Jack, Amelia'ya keskin bir bakış attı. Bembeyaz olmuştu. Onun neler düşündüğünü hayal bile edemiyordu.

"İrlanda seyahati..." dedi babası.

"Yasal olduğunu teyit etmek için," diye doğruladı Wyndham. Ve ardından hastalıklı bir neşe ifadesiyle devam etti: "Kalabalık bir grup halinde gidilecek. Hatta büyükannem bile geliyor."

Jack yüzündeki şok ifadesini yok etmeye çalışarak Grace'e göz attı. O da düke gözlerini dikmiş, dehşetle bakıyordu.

Öte yandan Lord Crowland'ın yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Biz de size katılacağız," dedi.

Amelia öne çıktı. "Baba?"

Babası arkasına dönmedi bile. "Sen bu işe karışma Amelia."

"Ama- "

"Sizi temin ederim," diye sözünü kesti Wyndham, "bu işi mümkün olan en hızlı şekilde tamamlayacağız ve derhal size haber vereceğiz."

"Kızımın geleceği belirsizliğini koruyor," diye öfkeyle karşılık verdi Lord Crowland. "Belgeleri incelemek için orada olacağım."

Wyndham'ın ifadesi ölümcül bir hal aldı, konuştuğunda sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Sizi kandırmaya çalıştığımızı mı düşünüyorsunuz?"

"Ben sadece kızımın hakkını arıyorum."

"Baba, lütfen." Amelia, babasının yanına gelerek elini koluna koydu. "Lütfen, bir dakika."

"Sen karışma demiştim!" diye bağırdı babası ve çekmek için şiddetle kolunu sallayınca Amelia'nın sendelemesine neden oldu.

Jack ona yardım etmek için öne çıktı ama Wyndham göz açıp kapayıncaya kadar yanına ulaşmıştı. "Kızınızdan özür dileyin," dedi Wyndham.

Lord Crowland şaşkınlıkla sıçradı. "Siz neden söz ediyorsunuz böyle?"

"Ondan özür dileyin!" diye haykırdı.

"Ekselansları," dedi Amelia, iki erkeğin arasına girmeye çalışarak. "Lütfen, babama bu kadar sert davranmayın. Bunlar istisnai koşullar."

"Bunu benden daha iyi bilen yok." Ama Wyndham konuşurken ona bakmıyordu, babasının yüzünden gözlerini ayırmadan ekledi: "Amelia'dan özür dileyin, yoksa sizi mülkümden attıracağım."

Ve Jack ilk defa ona hayran oldu. Ona saygı duyduğunu zaten fark etmişti fakat bu aynı şey değildi. Wyndham, onun naçizane görüşüne göre bir baş belasıydı ancak yaptığı her şey, her son kararı ve eylemi - başkaları içindi. Böyle bir adama saygı duymamak mümkün değildi.

Yine de bu farklıydı. Dük kendi tebaası için karşı çıkmıyordu, bunu bir kişi için yapıyordu. Ve bunu yapmak çok daha zordu.

Ama gene de şu anda Wyndham'a bakarken bunun, nefes almak kadar doğal göründüğünü söyleyebilirdi.

"Özür dilerim," dedi sonunda Lord Crowland, sanki biraz evvel ne olup bittiğinden pek emin değilmiş gibi görünüyordu. "Amelia, biliyorsun ki ben- "

"Biliyorum," dedi Amelia onun sözünü keserek.

Ve en sonunda Jack kendini sahnenin ortasında buldu.

"Bu adam kim?" diye sordu Lord Crowland, kolunu onun tarafına uzatarak.

Jack, Wyndham'a döndü ve kaşıyla işaret ederek cevap vermeyi ona bıraktı.

"Babamın ağabeyinin oğlu," dedi Wyndham.

"Charles'ın mı?" diye sordu Amelia.

"John'ın."

Lord Crowland başını sallayarak sorusunu gene Wyndham'a yöneltti: "Bundan emin misiniz?"

Thomas sadece omuz silkti. "Portreye kendiniz bakabilirsiniz."

"Ama ismi- "

"Doğduğumda Cavendish'ti," diye araya girdi Jack. "Okulda Cavendish-Audley adıyla anıldım. Eğer isterseniz kayıtları kontrol edebilirsiniz."

"Burada mı?" diye sordu Lord Crowland.

"Enniskillen'de. Ben İngiltere'ye ancak orduda hizmet ettikten sonra geldim."

"Ben kan bağı olduğu konusunda ikna oldum," dedi Wyndham usulca. "Geriye kalan tek şey yasal olup olmadığını belirlemek."

Jack ona şaşkınlıkla baktı. Kendisini bir akraba olarak kabul ettiğini yüksek sesle ilk kez açıklıyordu.

Kont yorum yapmadı. En azından direkt olarak. Sadece, "Bu bir felaket," diye mırıldanarak pencereye doğru yürüdü.

Ve hiçbir şey söylemedi.

Ne de başka biri söyledi.

Ve sonra, kontun alçak ve öfkeli bir sesle yaptığı yorum duyuldu. "Ben iyi niyetle verilen bir söze güvenerek sözleşmeyi imzaladım," dedi hâlâ dışarıyı seyrederken. "Yirmi yıl önce o sözleşmeyi imzaladım."

Hâlâ kimse konuşmuyordu.

Aniden döndü. "Anlıyor musunuz?" diye sordu Wyndham'a öfkeyle bakarak. "Babanız planlarıyla bana geldi ve ben sizin dük unvanının sahibi olduğunuza inanarak planları kabul ettim. Kızım bir düşes olacaktı. Düşes! Eğer bilseydim kızımı vermek için imza atar mıydım hiç! Hem de sizin gibi…"

Benim gibi biriyle, demek istedi Jack. Ama bu sefer hafif, sinsi bir esprinin zamanı ya da yeri değildi.

Ve ardından Wyndham -Jack aniden ona Thomas demek istediğine karar verdi- gözlerini konta dikerek, "İsterseniz bana Bay Cavendish diyebilirsiniz. Eğer bu, duruma alışmanıza yardımcı olacaksa," dedi.

Bu tam Jack'in söylemek isteyeceği şeydi. Eğer Thomas'ın yerinde olsaydı ve eğer aklına gelseydi o da bunu söylerdi.

Ama kont alaycı bir azarlamadan ürkecek biri değildi. Öfkeyle Thomas'a bakıp neredeyse titreyerek, "Kızımın aldatılmasına izin vermeyeceğim. Eğer gerçek ve meşru Wyndham Dükü olduğunuzu kanıtlamazsanız, nişanı geçersiz ve hükümsüz sayabilirsiniz," dedi.

"Nasıl isterseniz," dedi Thomas kısaca. Hiç tartışmadı, nişanlısı için mücadele etmek isteyebileceğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Jack, Amelia'ya göz attıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Bir centilmenin izleyemeyeceği bazı şeyler, bazı duygular vardı.

Ama başka yöne bakmak için başını çevirdiğinde, kendisini kontla karşı karşıya buldu. Ve adam parmağıyla onu işaret ediyordu.

"Eğer durum böyleyse," dedi, "siz Wyndham Dükü'yseniz, o zaman onunla siz evleneceksiniz."

Bu Jack'in uzun süre dilinin tutulmasına neden oldu.

Yeniden konuşabildiği zaman, gırtlağından geldiğini düşündüğü oldukça çirkin bir boğulma sesinden sonra, şunları söylemeyi başardı:

"Ah. *Hayır*."

"Ah, yapacaksınız," diye uyardı Lord Crowland. "Sırtınıza tüfeğimi dayayarak mihraba yürütmem gerekse bile onunla evleneceksiniz."

"Baba," diye bağırdı Amelia, "bunu yapamazsın."

Lord Crowland kızını tamamen duymazdan geldi. "Benim kızım Wyndham Dükü'yle nişanlanmıştı ve Wyndham Dükü'yle evlenecek."

"Ben Wyndham Dükü değilim," dedi Jack, soğukkanlılığını kısmen yeniden kazanarak.

"Henüz değil. Belki hiçbir zaman olamayacaksınız. Ama gerçek ortaya çıktığı zaman ben hazır olacağım. Ve kızımın doğru adamla evlenmesini garanti altına alacağım."

Jack konuyu zihninde tarttı. Lord Crowland güçsüz bir adam değildi ve Wyndham'la aynı seviyede olmasa da, toplumdaki değerini ve yerini açık bir şekilde biliyordu. Kızının mağdur olmasına izin vermeyecekti.

Jack buna saygı duydu. Eğer kendi kızı olsaydı, aynı şeyi yapacağını tahmin ediyordu. Fakat hayır, masum bir adamın hayatı pahasına olmayacağına emindi.

Grace'e baktı. Sadece bir an. Kısacıktı ama onun gözlerinde, şahit olduğu sahneden duyduğu korkuyu yakalamıştı.

Ondan vazgeçemezdi. Lanet olası bir unvan için ve kesinlikle başka birinin nişan sözleşmesini yerine getirmek için bunu yapmayacaktı.

"Bu çılgınlık," dedi Jack odada göz gezdirerek, kendisini savunmak için tek konuşanın kendisi olduğuna inanamıyordu. "Onu tanımıyorum bile."

"Bu pek önemli değil," dedi Lord Crowland boğuk bir sesle.

"Siz *çıldırmışsınız*," diye bağırdı Jack. "Onunla evlenmeyeceğim." Çabucak Amelia'ya baktıktan sonra bakmamış

olmayı diledi. "Affedin leydim," diye geveledi. "Bu kişisel değil."

Amelia'nın başı hızla ve üzüntüyle hafifçe sallandı. Bu bir evet veya hayır değildi fakat daha çok üzgün bir onaylamaydı, insan konuşamayacak kadar kötü olduğunda yapılan türde bir hareketti.

Bu Jack'in midesini altüst etmişti.

Hayır, dedi kendi kendine. *Bu senin sorumluluğun değil. Bunu senin düzeltmen gerekmiyor.*

Ve etrafında kimse onu savunmak için tek kelime etmiyordu. Grace'i anlıyordu, çünkü konumu bunu yapmaya müsait değildi ama Tanrı aşkına, ya Wyndham? Nişanlısının başkasına verilmesi hiç mi umurunda değildi?

Ama dük sadece orada hareketsiz duruyor, gözleri tanımlayamadığı bir şeyle yanıp tutuşuyordu.

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Jack. "Ben hiçbir sözleşme imzalamadım." Kuşkusuz bu bir anlam ifade etmeliydi.

"O da imzalamadı," diye yanıtladı Lord Crowland, Wyndham'dan tarafa omzunu silkerek. "Babası yaptı."

"Onun adına," diye iyice bağırdı Jack.

"İşte burada yanılıyorsunuz Bay Audley. Kesinlikle onun adını belirtmiyor. Kızım Amelia Honoria Rose yedinci Wyndham Dükü'yle evlenecek."

"Gerçekten mi?" *Nihayet* konuşan Thomas'tı.

"Belgelere bakmadın mı?" diye sordu Jack.

"Hayır," demekle yetindi Thomas. "Hiç gerek görmedim."

"Tanrım, bir grup lanet olası ahmağın arasına düştüm," diye söylendi Jack.

Kimsenin aksini iddia etmediğini fark etti. Şatoda aklı başında tek insan olan Grace'e umutsuzca baktı. Ama o bakışlarına karşılık vermedi.

Bu kadarı yeterdi. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Dimdik durdu ve sertçe Lord Crowland'ın yüzüne baktı. "Sör," dedi, "kızınızla evlenmeyeceğim."

"*Ah, yapacaksın.*"

Ama bunu söyleyen Lord Crowland değildi. Gözleri öfkeyle alev alev yanarak uzun adımlarla odayı geçen Thomas'tı. Neredeyse burun buruna gelinceye kadar durmadı.

"Ne dedin sen?" diye sordu Jack, yanlış duyduğundan emindi. Tüm gördüklerine göre ki bu pek fazla değildi, Thomas küçük nişanlısından oldukça hoşlanıyordu.

"Bu hanım," dedi Thomas, geriye doğru Amelia'yı işaret ederek, "tüm hayatını Wyndham Düşesi olmak için hazırlanarak geçirdi. Onun yaşamını darmadağın etmene izin vermeyeceğim."

Odada herkes tamamen donup kalmıştı.

Bayılmak üzere gibi görünen Amelia'nın dışında.

"Anlıyor musun beni?"

Ve Jack... Eh, o Jack'ti, bu yüzden sadece kaşlarını kaldırdı, tebessümü pek yapmacık değildi ama samimiyetten yoksun olduğundan emindi. Thomas'ın gözlerinin içine baktı.

"Hayır."

Thomas hiçbir şey söylemedi.

"Hayır, anlamıyorum." Jack omzunu silkti. "Üzgünüm."

Thomas ona baktı ve ardından usulca ekledi: "Sanırım seni öldüreceğim."

Leydi Amelia bir çığlık atarak öne atıldı, tam Jack'e hücum etmeden önce Thomas'ı tuttu.

"Benim hayatımı çalabilirsin," diye homurdandı Thomas, Amelia onu zorlukla engellemişti. "Benim ismimi çalabilirsin ama Tanrı biliyor ya, onunkini çalamazsın."

"Onun bir adı var," dedi Jack. "Willoughby. Ve Tanrı aşkına, o bir kontun kızı. Başka birini bulacaktır."

"Eğer sen Wyndham Dükü'ysen," dedi Thomas öfkeyle, "verdiğin sözleri tutacaksın."

"Eğer ben Wyndham Dükü'ysem, o zaman sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Amelia," dedi Thomas ölümcül bir sükûnetle, "kolumu bırak."

Amelia yapabilirmiş gibi onu geriye çekmeye çalıştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Lord Crowland aralarına girmek için o anı seçti. "Şey, beyler, bu noktada her şey tamamen varsayımsal oluyor. Belki de beklemeliyiz- "

Ve sonra Jack bir kaçış buldu. "Zaten ben yedinci dük olmayacağım," dedi.

"Pardon, anlayamadım?" dedi Lord Crowland, sanki Jack kızıyla evlenmek için zorladığı kişi değil de rahatsız eden bir sinekmiş gibi.

"Ben olmayacağım." Jack öfkeyle düşünüyor, son birkaç günden bu yana öğrendiği aile hikâyesinin ayrıntılarını toparlamaya çalışıyordu. Thomas'a baktı. "Öyle değil mi? Çünkü senin baban altıncı düktü. Değilse o zaman başka. Yoksa olur muydu? Yani ben olsaydım?"

"Lanet olsun, siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Lord Crowland.

Ama Jack öne sürdüğü şeyi Thomas'ın kesinlikle anladığını fark etti. "Senin baban kendi babasından önce öldü. Eğer annenle baban evlendiyse, o zaman *sen* babamı -ve beni- saf dışı bırakarak, doğrudan doğruya beşinci dükün varisi oluyorsun."

"Bu da beni altı numara yapıyor," dedi Jack usulca.

"Kesinlikle."

"Yani sözleşmeyi yerine getirmek zorunda değilim," diye belirtti Jack. "Ülkedeki hiçbir mahkeme beni buna zorlayamaz. Hatta yedinci dük bile olsam bunu yapacaklarını sanmıyorum."

"Başvurman gereken yasal bir mahkeme değil," dedi Thomas, "kendi ahlaki sorumluluk mahkemen."

"Bunu ben istemedim," dedi Jack.

"Ben de öyle," dedi Thomas usulca.

Jack hiçbir şey söylemedi. Sesi göğsünde sıkışmış, vuruyor, gürlüyor, çıkmaya çalışıyor gibi geliyordu. Oda giderek daha sıcak geliyor, boyun bağının sıktığını hissediyordu ve o anda kendi yaşamı kontrolden çıkarken kesin olarak bildiği tek şey vardı.

Bundan kurtulmak zorundaydı.

Grace'e göz attı fakat yerini değiştirmişti. Şimdi Amelia'nın yanında durmuş, onun elini tutuyordu.

Jack ondan vazgeçmeyecekti. Bunu yapamazdı. Hayatında ilk defa kalbindeki tüm boşluğu dolduran birini bulmuştu.

Bir kez İrlanda'ya gidip aradıklarını sandıkları şey her neyse onu bulduklarında, kendisinin kim olacağını bilmiyordu. Ama kim olursa -dük, haydut, asker, düzenbaz- Grace'i yanında istiyordu.

Onu seviyordu.

Onu *seviyordu*.

Onu hak etmemesi için milyonlarca sebep vardı ancak onu seviyordu. Bencil piçin tekiydi ama onunla evlenecekti. Bir yolunu bulacaktı. Kim olursa, neyin sahibi olursa olsun bunu yapacaktı.

Amelia'yla nişanlı olabilirdi. Muhtemelen tüm bunların kanuna uygunluğunu anlayacak kadar akıllı değildi - elinde sözleşme ve kanuni terimleri kendisine açıklayacak birisi olmadan kesinlikle anlayamazdı.

Grace'le evlenecekti. Bunu yapacaktı.

Fakat önce İrlanda'ya gitmek zorundaydı.

Kim olduğunu öğreninceye kadar Grace'le evlenemezdi, önce günahlarının bedelini ödemeliydi.

Ve bunu ancak İrlanda'da yapabilirdi.

Bölüm On Yedi

Beş gün sonra denizde.

Jack, İrlanda Denizi'ni ilk defa geçmiyordu. Hatta ikinci ya da üçüncü bile değildi. Günün birinde babasının ölümle buluştuğunu düşünmeden aşağıdaki karanlık, çalkantılı sulara bakmayı ve huzursuzluktan kurtulmayı başarıp başaramayacağını merak etti.

Cavendish'lerle karşılaşmadan önce, hatta babası aklında ufacık bir hayal olduğu zamanlarda bile İrlanda Denizi'ni geçmekten hoşlanmazdı.

Ama gene de işte buradaydı. Küpeştedeydi. Kendini tutabilecek gibi görünmüyordu. Suyun üzerinde olduğu zaman uzaklara bakmaktan kendini alamazdı. Önce uzaklara, sonra da aşağıya bakardı.

Bu sefer yumuşak bir yolculuk olması da Jack'i pek rahatlatmıyordu. Kendi güvenliğinden korkuyor değildi. Sadece hastalıklı bir şekilde babasının mezarının üstünden geçtiklerini düşünüyordu. Bunun sona ermesini diliyor-

du. Tekrar karaya çıkmak istiyordu. Hatta o toprak İrlanda olsa bile, diye düşündü.

Eve son defa gittiği zaman…

Jack dudaklarını kenetledi ve ardından gözlerini sımsıkı kapadı. Eve en son Arthur'un bedenini geri götürmek için gitmişti.

Bu yaptığı en zor şey olmuştu. Sebebi her kilometrede kalbinin yeniden kırılması ya da eve gitmekten korkması değildi. Teyzesi ve eniştesine ölmüş oğullarını nasıl teslim edecekti?

Sanki bu yetmiyormuş gibi naaşı Fransa'dan İngiltere'ye ve oradan İrlanda'ya götürmek oldukça zor olmuştu. Bir tabut bulması gerekmişti ve bu, savaşın ortasında şaşırtacak kadar zor olmuştu. "Arz ve talep," demişti arkadaşlarından biri, ilk tabut bulma çabaları başarısız olunca. Etrafta çok fazla cansız beden vardı. Bir savaş alanında tabut son derece lüks bir şeydi.

Ama vazgeçmemiş ve bir tabut bulmuştu. Levazımatçının yönergelerini harfi harfine izleyerek ahşap tabutu talaşla doldurmuş ve ziftle mühürlemişti. O zaman bile, en sonunda çürüme kokusu tabuttan sızmış ve İrlanda'ya ulaştığında hiçbir sürücü kargoyu almamıştı. Kuzenini evine götürmek için bir yük arabası satın almak zorunda kalmıştı.

Yolculuk kendi hayatını da kesintiye uğratmıştı. Ordu cesedi götürmesine izin vermeyi reddetmiş ve onu rütbesinden vazgeçmeye zorlamıştı. Bu, ailesine son hizmeti yapmak için ödenecek küçük bir bedeldi. Ama aynı zamanda, kendisine kusursuzca uyan bir pozisyonu terk etmesi demek olmuştu. Okul hayatı sonu gelmez başarısızlıklarla

bir felakete dönüşmüştü. Genellikle çabalamasını görüp, sessizce yardımına gelen Arthur sayesinde derslerden geçebilirdi.

Ama üniversite - Tanrım, gitmeye teşvik edildiğine hâlâ inanamıyordu. Bunun bir felaket olacağını tahmin etmeliydi ama Portora Royal delikanlıları üniversiteye mutlaka devam ederlerdi. İşte bu kadar basitti. Ancak Arthur bir yıl gerideydi ve o olmadan Jack'in başarı şansı hiç yoktu. Başarısızlığın çok küçük düşürücü olacağını bildiğinden, kendini kovdurmuştu. Trinity Koleji'nin öğrencisi olmaya yakışmayacak davranış yolları bulmak için de hayal gücünü fazla zorlaması gerekmemişti.

Eve sözüm ona utanç içinde dönmüş ve orduda daha başarılı olabileceğine karar verilmişti. Böylece başarmıştı. Sonunda, kitaplar, kâğıtlar ve tüy kalemler olmadan gelişip başarılı olacağı bir yer bulmuştu. Akıllı olmadığından değildi. Sadece kitaplardan, kâğıtlardan ve kalemlerden nefret ediyordu. Bunlar başını ağrıtıyordu.

Ama bunların hepsi sona ermişti ve şimdi buradaydı, Arthur'un cenaze töreninden bu yana ilk kez İrlanda'ya geri dönüyordu ve Wyndham Dükü olabilir, kitap, kâğıt ve tüylü kalemlerle lanet olası bir ömür geçirebilirdi.

Ve baş ağrılarıyla.

Sol tarafına göz attı ve kemerin yanında Amelia'yla birlikte duran Thomas'ı gördü. Bir şeyi işaret ediyordu - muhtemelen bir kuştu, çünkü ilgi çekecek başka bir şey görememişti. Amelia gülümsüyordu, belki çok büyük bir tebessüm değildi ama en azından, Belgrave'de onunla evlenmeyi reddettiği zaman yaşanan sahne konusunda hissettiği suçluluğu hafifletmeye yeterliydi. Sanki başka bir

şey yapabilirmiş gibi. *Ah, evet, bana kimi isterseniz verin! Ben sadece kilisede boy gösterir ve minnettar olurum.* Gerçekten boyun eğeceğini ve böyle mi diyeceğini düşünmüşlerdi?

Amelia'da bir kusur olduğundan değildi ama karşısına onun yerine Grace'le çıkmış olsaydılar…

Bunu yapmaya istekli olabilirdi.

Bir şeyin yaklaştığını duydu ve döndüğünde Grace oradaydı. Bonesini çıkarmıştı, koyu renk saçları esintiyle dalgalanıyordu.

"Burası çok hoş," dedi onun yanında korkuluklara yaslanarak.

Jack başını sallayarak onayladı. Seyahatte onu pek görmemişti. Düşes kamarasında kalmayı tercih edince Grace'in da ona katılması gerekmişti. Tabii ki şikâyet etmiyordu. Hiçbir zaman şikâyet etmezdi ve ne de olsa düşesin yanında kalmak onun işiydi. Yine de bundan daha az zahmetli işler biliyordu. Emin olduğu bir şey varsa, kendisinin bu işe dayanamayacağıydı.

Yakında, diye düşündü. Yakında Grace özgür olacaktı. Evleneceklerdi ve Grace kendi arzusu olmadan, bir daha asla düşesi görmek zorunda bile kalmayacaktı. Yaşlı yarasanın büyükannesi olması umurunda bile değildi. Kabaydı, bencildi ve tüm bunlar sona erdiğinde onunla ağız dalaşı yapmaya hiç niyeti yoktu. Eğer dük olduğu ortaya çıkarsa, pekâlâ Hebrides adalarında bir mülk satın alabilir ve onu oraya yollayabilirdi. Eğer dük değilse, Grace'in elinden tutup Belgrave'den ayrılmayı ve bir daha asla geriye bakmamayı planlıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse bu çok güzel bir hayaldi.

Grace aşağı baktı, suyu seyrediyordu. "Ne garip" dedi, "çok hızlı gidiyor gibi görünüyor."

Jack yukarı yelkene baktı. “İyi bir rüzgâr var.”

“Biliyorum. Çok mantıklı tabii ki.” Bakışlarını kaldırdı ve gülümsedi. “Sadece ben daha önce hiç gemiye binmedim.”

“Hiç mi?” Bunu hayal etmek zordu.

Grace başını iki yana salladı. “Böyle değil. Annemle babam bir seferinde beni gölde kürek çekmeye götürmüşlerdi fakat o sadece eğlence içindi.” Tekrar aşağı baktı. “Suyun böyle aktığını hiç görmemiştim. Aşağı eğilip parmağımı içine sokmak istiyorum.”

“Soğuktur,” dedi Jack.

“Evet, tabii ki.” Rüzgârı daha iyi almak için boynunu arkaya atarak geriye doğru eğildi. “Ama yine de dokunmak isterdim.”

Jack omzunu silkti. Daha konuşkan olmalıydı, özellikle de onunla birlikteyken ancak ufukta ilk kara belirtisini görebileceğini düşündüğünden karnı heyecanla kasılmıştı.

“İyi misiniz?” diye sordu Grace.

“Ben iyiyim.”

“Kötü görünüyorsunuz. Deniz mi tuttu?”

Keşke öyle olsaydı. Onu hiç deniz tutmazdı. Onu kara tutuyordu. Geri dönmek istemiyordu. Gecenin ortasında küçük ranzasında sıkışmış olarak, terden yapış yapış uyanmıştı.

Geri dönmek zorundaydı. Bunu biliyordu. Ama yine de bu, bir yanının korkup kaçmak istemediği anlamına gelmiyordu.

Grace’in nefesini tuttuğunu duydu ve ona baktığında yüzünün heyecanla aydınlandığını gördü.

Bu büyük olasılıkla gördüğü en güzel şeydi.

"Dublin mi?" diye sordu. "Orası?"

Jack başını salladı. "Liman. Şehir merkezi biraz daha içerdedir."

Eğer bu kadar berbat bir ruh hali içinde olmasaydı Grace'in parmak ucunda yükselmesi eğlenceli gelirdi. Bu mesafeden bir şey görebilmesi mümkün değildi. "Büyüleyici bir şehir olduğunu duymuştum," dedi.

"Eğlenecek çok şey var."

"Çok yazık. Orada fazla zaman geçireceğimizi sanmıyorum."

"Hayır. Düşes yola devam etmeye istekli. "

"Siz değil misiniz?" diye sordu Grace.

Bunun üzerine Jack derin bir nefes alarak gözlerini ovuşturdu. Yorgun ve sinirliydi, kendi mahvoluşuna gidiyormuş gibi geliyordu. "Hayır," dedi. "Dürüst olmak gerekirse hayatımın geri kalan kısmında burada, bu gemide kalmaktan çok mutlu olurum."

Grace hüzünlü bakışlarla ona döndü.

"Seninle," dedi Jack usulca. "Bu gemide seninle birlikte."

Jack tekrar uzaklara baktı. Dublin limanı artık ufukta görünen bir lekeden daha büyüktü. Birazdan binalar ve gemiler seçilmeye başlayacaktı. Sol tarafında Thomas'la Amelia'nın çene çaldıklarını duyabiliyordu. Onlar da denizin ötesini işaret ediyorlar, gözlerinin önünde büyüyen limanı seyrediyorlardı.

Jack yutkundu. Midesindeki düğüm de büyüyordu. Tanrım, neredeyse komikti. İşte burada, tekrar İrlanda'daydı, yıllar önce başaramadığı ailesiyle yüzleşme işini yapmak zorundaydı. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi

kendisini, kesinlikle uygun olmadığı Wyndham Dükü pozisyonunda bulabilirdi.

Bunlar yetmezmiş gibi, tüm bunları düşesle birlikte yapmak zorunda kalacaktı.

Gülmek istiyordu. Bu komikti. Komik olmak zorundaydı. Ama eğer komik değilse, o zaman gidip ağlaması gerekirdi.

Ancak yine de gülecek gibi hissetmiyordu. Yaklaştıkça büyüyen Dublin'e doğru baktı.

Gülmek için artık çok geçti.

Birkaç saat sonra Dublin, Kraliçenin Kolları Hanı'nda.

"Çok geç *değil*!"

"Hanımefendi," dedi Grace elinden geldiği kadar sakin ve yatıştırıcı olmaya çalışarak, "saat yediyi geçiyor. Hepimiz yorgun ve açız, yollar da karanlık ve bizim için yabancı."

"Onun için değil," diye tersledi hanımı, başını hızla Jack'e doğru sallayarak.

"Yorgunum ve acıktım," diye öfkeyle cevapladı Jack, "ve sizin sayenizde artık yollarda ay ışığında yolculuk yapmıyorum."

Grace dudağını ısırdı. Üç gündür yoldaydılar ve Jack'in öfkesi yolculuktaki ilerleyişleriyle doğru orantılı olarak artmıştı. Kendilerini İrlanda'ya yaklaştıran her kilometrede sabrı bir parça azalmıştı. Giderek daha sessizleşmiş ve içine kapanmıştı, Grace'in tanıdığı adamdan tamamen farklı birine dönüşmüştü.

Âşık olduğu adamdan.

Dublin limanına öğleden sonra geç vakitte varmışlardı ama eşyalarını toplayıp şehre doğru yola koyulduklarında neredeyse akşam yemeği vaktiydi. Grace deniz yolculuğu sırasında pek bir şey yiyememişti ve artık altındaki yüzey yükselip alçalmadığı için açlıktan ölüyordu. İstediği son şey County Cavan'da bulunan, Jack'in büyüdüğü küçük köy Butlersbridge'e doğru yola çıkmaktı.

Fakat düşes inatçı kişiliğine bürünmüştü, bu yüzden yolculuklarının sürati ve yönü konusunda talimatlar verirken hepsi handaki ön odada beklemekteydi.

"Bu meselenin kesin olarak çözülmesini istemiyor musun?" diye sordu düşes Jack'e.

"Pek sayılmaz," dedi saygısızca. "Kesinlikle bir dilim çoban pastası ve bir maşrapa bira istediğim kadar değil." Jack diğerlerine döndü ve gözlerindeki ifadeyi gördüğünde Grace'in içi sızladı. Kendinde değil gibiydi. Sebebi neydi, Grace bunu tahmin edemiyordu.

Burada onu hangi uğursuzluklar bekliyordu? Ziyaretlerinin arasını neden bu kadar uzatmıştı? Güzel bir çocukluğu olduğunu, ailesini çok sevdiğini ve onları dünyada hiçbir şeye değişmeyeceğini anlatmıştı. Herkes bunu istemez miydi? Acaba eve gitmek mi istemiyordu? Dönecek bir evi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlamıyor muydu?

Grace buna bir anlam veremiyordu.

"Bayan Eversleigh," dedi Jack nazik bir baş selamıyla. "Leydi Amelia."

O ayrılırken iki hanım da reverans yaptılar.

"Bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum," diye mı-

rıldandı Thomas. "Akşam yemeği, yolda geçen bir geceden kesinlikle çok daha çekici."

Düşes başını ona doğru çevirdi ve kötü kötü baktı.

"Kaçınılmazı ertelemeye çalıştığım yok," dedi Thomas son derece sert bir bakışla. "Her şeyi elinden alınmış dükler bile acıkır."

Lord Crowland buna yüksek sesle güldü. "İşte bu konuda haklı Augusta," dedi neşeyle ve yanlarından ayrılarak meyhaneye gitti.

"Ben akşam yemeğimi odamda yiyeceğim," diye duyurdu düşes. Sanki birisinin itiraz etmesini beklermiş gibi sesinde meydan okuyan bir ifade vardı fakat elbette kimse öyle bir şey yapmadı. "Bayan Eversleigh," diye bağırdı, "siz bana katılıyorsunuz."

Grace yorgun yorgun içini çekti ve hanımının arkasından gitmek üzere yeltendi.

"Hayır," dedi Thomas.

Düşes donakaldı. "Hayır mı?" diye tekrarladı tamamen buz gibi bir sesle.

Grace dönerek Thomas'a baktı. Ne demek istemişti acaba? Düşesin emrinde olağandışı bir şey yoktu ki. Grace onun refakatçisiydi. Kesinlikle bu tür işler yapmak üzere işe alınmıştı.

Ama Thomas dik dik büyükannesine bakıyordu, ağzının kenarında küçük, sarsıcı bir tebessüm vardı. "Grace akşam yemeğini bizimle yiyecek. Yemek salonunda."

"O benim refakatçim," dedi düşes öfkeyle.

"Artık değil."

Grace ağız dalaşını izlerken nefesini tutmuştu. Thomas ve büyükannesinin arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ancak

bu, her zamankinin ötesine geçiyor gibiydi. Thomas neredeyse zevk alıyor gibi görünüyordu.

"Benim pozisyonum henüz değişmedi, " dedi Thomas, yavaş yavaş konuşuyor ve her kelimenin tadını çıkarıyor gibiydi. "Son dakika kararı verme özgürlüğümü kullanıyorum."

"Sen neden söz ediyorsun böyle?" diye sordu düşes.

"Grace," dedi Thomas, dostça ve gözlerinde sıcaklıkla dönerek, "büyükanneme karşı görevlerinden resmen azledildin. Eve döndüğün zaman, senin adına tapusu olan bir evin yanı sıra hayatının geri kalan kısmında sana gelir sağlamaya yetecek bir fona sahip olacaksın."

"Delirdin mi sen?" diye haykırdı düşes.

Grace sadece şoke olmuş biçimde bakıyordu.

"Bunu çoktan yapmalıydım," dedi Thomas. "Çok bencil davrandım. Onunla birlikte yaşama düşüncesine dayanamadım…" Başını aniden büyükannesine doğru sallayarak. "Yani sen arada olmadan."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı Grace.

"Normalde sana şükranlarımı sunmam için 'teşekkür ederim,' demeni tavsiye ederdim ama sadece 'Erkeklerin arasında sen bir prenssin,' demen de yeterli olacaktır."

Grace titrek bir şekilde gülümsemeyi başardı ve fısıldadı: "Erkeklerin arasında sen bir prenssin."

"Bunu duymak her zaman güzel," dedi Thomas. "Artık bizimle akşam yemeğine katılır mısın?"

Grace öfkeden yüzü kıpkırmızı olan düşese doğru döndü.

"Seni küçük, açgözlü fahişe," diye tısladı yaşlı leydi. "Senin kim olduğunu bilmiyorum mu sanıyorsun? Senin tekrar evime girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Grace şoke olmuş bir şekilde baktı ve sonra cevap verdi: "Yolculuğun geri kalan kısmında yardımımı sunmayı teklif ettiğimi söylemek üzereydim, çünkü bir işi nazik bir şekilde önceden haber vermeden bırakmayı aklıma bile getirmezdim ama sanırım yeniden düşünmeliyim." Ellerini dikkatle yan tarafında tutarak Amelia'ya döndü. Titriyordu. Şoktan mı, yoksa memnuniyetten mi olduğundan emin değildi ancak titriyordu. "Bu akşam odanı paylaşabilir miyim?" diye sordu Amelia'ya. Çünkü kesinlikle düşesle birlikte kalmayacaktı.

"Elbette," dedi derhal Amelia. Kolunu Grace'in koluna geçirdi. "Hadi gidip yemek yiyelim."

Beraber yemek yediler ve Grace bunun şimdiye dek yediği en güzel çoban pastası olduğuna karar verdi.

Birkaç saat sonra, Amelia uyurken Grace kalkmış pencereden dışarı bakıyordu.

Uyumaya çalışmıştı ama zihninde hâlâ Thomas'ın şaşırtıcı cömertliğinin yankıları devam ediyordu. Ayrıca, Jack'in ayrılıp nereye gittiğini merak ediyordu - Thomas ve Amelia'yla birlikte gittiğinde yemek salonunda yoktu ve görünüşe göre kimse ona ne olduğunu bilmiyordu.

Ve ayrıca Amelia horluyordu.

Dublin manzarasından çok hoşlanmıştı. Şehir merkezinde değillerdi fakat işlerine giden yerel ahaliyle, limana giden ya da limandan gelen pek çok yolcuyla sokak bir hayli hareketliydi.

Bu yeni keşfettiği özgürlük hissi garipti. Burada olduğuna, Amelia'yla bir odayı paylaştığına ve düşesin yatağının yanında rahatsız bir koltuğa kıvrılmamış olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Akşam yemeği neşeli geçmişti. Her şey göz önüne alındığında, Thomas'ın oldukça keyfi yerindeydi. Cömert hediyesiyle alakalı başka bir şey söylememişti fakat Grace bunu neden yaptığını biliyordu. Eğer Jack'in dük olduğu kanıtlanırsa -ve Thomas bunun gerçek olduğuna ikna olursa- o zaman Grace, Belgrave'de kalamazdı.

Kalan hayatı boyunca kalbi her gün yeniden kırılırdı ve işte buna dayanamazdı.

Thomas onun Jack'e âşık olduğunu biliyordu. Grace bunu açıkça söylememişti ama Thomas onu gayet iyi tanıyordu. Biliyor olmalıydı. Gidip de mahvoluşuna sebep olabilecek bir erkeğe âşık olmuşken, böyle bir cömertlikte bulunması için-

Bunu her düşündüğünde gözleri doluyordu.

Ve işte artık bağımsızdı. Bağımsız bir kadın! Bunun kulağa gelişini sevmişti. Her gün öğlene kadar uyuyacaktı. Kitap okuyacaktı. En azından birkaç ay tam bir tembellik içinde yaşayacak, sonra da zamanını geçirecek yapıcı bir şeyler bulacaktı. Bir hayır kurumu belki de. Veya suluboya yapmayı öğrenirdi.

Kulağa sıkıcı geliyordu. Mükemmel geliyordu.

Ve yalnız geliyordu.

Hayır, diye karar verdi kesin olarak, arkadaşlar bulacaktı. Bölgede pek çok arkadaşı vardı. Lincolnshire'dan ayrılmayacağı için memnundu, hatta ara sıra Jack'le yollarının kesişmesi anlamına gelse bile. Lincolnshire yuvasıydı. Herkesi tanıyordu ve onlar da kendisini tanıyorlardı, hatta kendi yuvasını kurmasa bile itibarı sorgulanmayacaktı. Huzur ve saygınlık içinde yaşayabilecekti.

Bu iyi bir şeydi.

Ama aynı zamanda yalnız olacaktı.

Hayır. Yalnız *değildi.* Parası olacaktı. Güneyde bir kontla evlenecek olan Elizabeth'i ziyarete gidebilirdi. Annesinin çok bayıldığı o kadın kulüplerinden birine katılabilirdi. Sanat, edebiyat ve günlük olayları tartışmak için orada olduklarını ileri sürerek her salı öğleden sonra buluşurlardı ama toplantılar Sillsby'de yapıldığı zamanlarda, Grace o konulara göre çok fazla kahkaha duyardı.

Yalnız olmayacaktı.

Yalnız olmayı reddediyordu.

Arkaya, yatağında horlamaya devam eden Amelia'ya baktı. Zavallıcık. Grace sık sık toplumdaki güvenli konumları nedeniyle Willoughby kızlarına gıpta ederdi. Cömert çeyizleri ve asil soylarıyla bir kontun kızlarıydılar. Şimdi kendi geleceği belirlenmişken Amelia'nın geleceğinin bu kadar belirsiz olması gerçekten tuhaftı.

Ama Amelia'nın da kaderini ondan daha fazla kontrol edemediğini anlamıştı. Babası kızının nasıl biri olacağını anlamadan kocasını seçmişti. Daha bir yaşına gelmemiş bir kıza bakıp, düşes olarak yaşamak için uygun olup olmadığını nasıl bilebilirdi?

Amelia yaşamı boyunca Thomas'ın vakit bulup kendisiyle evlenmesini bekleyerek sıkışıp kalmıştı. Ve hatta eğer iki Wyndham Dükü adayından biriyle evlenemezse, gene de babasının talimatlarını izlemeye mecbur olacaktı.

Grace tekrar pencereye dönecekti ki koridordan bir gürültü duydu. Ayak sesleri, diye karar verdi. Erkekti. Ve kendini tutamadığı için aceleyle kapıya gitti, çekerek açtı ve dışarı baktı.

Jack.

Darmadağınık, yorgun ve içler acısı bir şekilde üzgün görünüyordu. Karanlıkta gözlerini kısmış, hangisinin kendi odası olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Refakatçi olan Grace odasına geri çekilebilirdi ama bağımsız Grace bir şekilde daha cesurdu ve onun adını fısıldayarak dışarı çıktı.

Jack baktı. Gözleri alev alevdi ve Grace birden üstünde hâlâ geceliğinin olduğunu hatırladı. Fazla açık saçık bir şey değildi; aslında bir gece elbisesinden daha kapalıydı. Yine de ilerlerken kollarını bedenine doladı. "Neredeydiniz?" diye fısıldadı.

Jack omzunu silkti. "Şurada burada. Eski uğrak yerleri ziyaret ettim."

Sesinde tedirgin eden bir şeyler vardı. "Gerçekten mi?" diye sordu Grace.

"Hayır." Grace'e baktıktan sonra gözlerini ovuşturdu. "Caddenin karşısındaydım. Çoban pastamı yiyordum."

Grace gülümsedi. "Ve bir maşrapa bira mı?"

"İki, aslında." Sonra gülümsedi, yüzündeki bitkinliği yok etmeye çalışan, çocuksu bir tebessümdü. "Özlemiştim."

"İrlanda birasını mı?"

"Bunlarla kıyaslanınca İngiliz yemekleri domuz yemi gibi kalıyor."

Grace içinin ısındığını hissetti. Gözlerinde günlerdir ilk kez mutluluğa benzer bir şey görüyordu. Ve bu garipti - onun yanında olmanın, onunla birlikte olmanın, sesini duymanın ve tebessümünü görmenin işkence olacağını düşünmüştü. Ama şu anda hissettiği tek şey mutluluktu. Ve rahatlama.

Jack'in bu kadar mutsuz olmasına dayanamıyordu. O *kendisi* gibi olmalıydı. Hatta Grace'e ait olamayacaksa bile.

"Bu şekilde dışarıda olmamalısınız," dedi Jack.

"Evet." Grace başını salladı ama kıpırdamadı.

Jack yüzünü buruşturarak anahtarına baktı. "Odamı bulamıyorum."

Grace anahtarı ondan aldı ve inceledi. "On dört," dedi. "Işık loş ondan."

Jack başıyla onayladı.

"Bu taraftan," dedi Grace koridorda işaret ederek. "Odama giderken önünden geçmiştim."

"Senin odan nasıl?" diye sordu Jack. "Düşesle ikinize yetecek kadar büyük mü?"

Grace yutkundu, o bilmiyordu. Bunu tamamen unutmuştu. Thomas kendisine evi verdiğinde Jack çoktan gitmişti. "Ben düşesle birlikte değilim," dedi tüm heyecanını gizlemeyi başaramayarak. "Ben- "

"Biri geliyor," diye sertçe fısıldadı Jack ve kesinlikle öyleydi, çünkü Grace de merdivenlerde gelen sesleri duymuştu. Jack onu odasına doğru geri göndermeye yeltendi.

"Hayır, yapamam." Grace ayak diredi. "Amelia orada."

"Amelia mı? O neden- " Duyulmayacak bir sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra Grace'i çekerek koridorda birlikte ilerlediler. 14 numaralı odaya girdiler.

Bölüm On Sekiz

"Üç dakika," dedi Jack kapıyı çekip kapadığı anda. Çünkü gerçekten de bundan daha uzun dayanabileceğini sanmıyordu. Grace'in üstünde gecelik varken yapamazdı. Aslında tamamen kaba ve tepeden tırnağa düğmeli çirkin bir şeydi ama yine de bir gecelikti.

Ve o Grace'ti.

"Neler olup bittiğine asla inanamazsınız," dedi Grace.

"Normalde bu konuşma mükemmel bir başlangıç olurdu," diye kabul etti Jack, "ama son iki haftada olup bitenlerden sonra, kendimi neredeyse her şeye inanmaya hazır hissediyorum." Gülümsedi ve omuz silkti. İki maşrapa kaliteli İrlanda birası onu yumuşatmıştı.

Ama sonra Grace ona inanılmaz hikâyeyi anlattı. Thomas ona bir ev ve gelir vermişti. Artık bağımsız bir kadındı ve düşesten kurtulmuştu.

Jack odasındaki lambayı yakarak onu heyecanla dinledi. Bir kıskançlık karıncalanması hissetti, sebebi başka bir erkekten hediye aldığını düşünmesi değildi -gerçek şuydu ki

dükün ona verdiklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Düşesle birlikte beş yıl geçirmişti... Tanrım, bunu başardığı için ona başlı başına bir unvan verilmeliydi. Kimse İngiltere için bundan fazlasını yapmamıştı.

Hayır, kıskançlığı çok daha basit bir türdendi. Onun sesindeki sevinci duymuş, odanın karanlığını ışıkla dağıttıktan sonra gözlerindeki mutluluğu görmüştü. Ve oldukça basit bir şekilde bunu ona başka birisinin vermiş olması yanlış gelmişti.

Bunu kendisi yapmak isterdi. Onun gözlerini neşeyle ışıldatmak isterdi. Onun gülümsemesinin kaynağı olmak isterdi.

"Yine de sizinle birlikte County Cavan'a gitmek zorundayım," dedi Grace. "Burada tek başıma kalamam ve Amelia'nın yalnız olmasını istemem. Bu onun için korkunç derecede zor biliyorsunuz."

Bakışlarını ona yöneltince Jack karşılık olarak başıyla onayladı. Doğrusu bencilce olsa da Amelia'yı pek düşünmüyordu.

"Eminim düşesle tekrar karşılaşmak biraz tuhaf olacak," diye devam etti Grace. "Çok kızdı."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Jack.

"Ah, hayır." Grace'in gözleri büyüdü. "Bu onun için bile olağandışıydı."

Jack bunu tarttı. "Bunu kaçırdığıma üzüldüm mü yoksa rahatladım mı emin değilim."

"Muhtemelen en iyisi orada olmamanızdı," diye yanıtladı Grace yüzünü buruşturarak. "Düşes oldukça kabaydı."

Jack onu başka türlü hayal etmenin zor olduğunu söy-

lemek üzereydi ama Grace'in birdenbire yüzü aydınlandı ve, "Ama biliyor musunuz hiç umurumda değil!" dedi. İyi talihine inanamayan bir insanın sesiyle kıkırdadı.

Jack gülümsedi. Mutluluğu bulaşıcıydı. Onun kendisinden ayrı yaşamasına izin vermeye hiç niyeti yoktu ve Thomas'ın ona evi bir erkekle -tabii ki Jack'le- yaşaması için vermediğinden kuşkulanıyordu ancak yine de onun mutluluğunu anlıyordu. Grace yıllardır ilk kez kendisine ait bir şeye sahip oluyordu.

"Üzgünüm," dedi Grace ama gülümsemesini pek gizleyemiyordu. "Burada olmamalıydım. Niyetim uyanık kalıp sizi beklemek değildi fakat çok heyecanlıydım ve anlatmak istedim, çünkü sizin anlayacağınızı biliyordum."

Ve Grace orada durmuş kendisine ışıl ışıl gözlerle bakarken, Jack'in aklındaki bütün kötü düşünceler birer birer kaybolup gitti, ta ki sevdiği kadının karşısında sadece bir erkek olarak kalana kadar. İyi ya da kötü, İrlanda'ya dönmüş olmasının hiçbir önemi yoktu.

Bu odada, bu anda, Grace onun için her şeydi.

"Grace," dedi ve yanağına dokunmak için elini kaldırdı. Grace bunu reddetmedi ve Jack o anda kaybolduğunu biliyordu. Sahip olduğu bütün güç, doğru davranmak için mücadele veren iradesi-

Ne varsa gitmişti.

"Öp beni," diye fısıldadı Jack.

Grace'in gözleri heyecanla açıldı.

"Öp beni."

Grace istiyordu. Jack bunu onun gözlerinde görebiliyor, onları saran havada hissedebiliyordu.

Öne eğildi, daha yakına... ama dudakları değecek kadar değil. "Öp beni," dedi Jack son bir kez.

Grace parmak ucunda yükseldi. Başka hiçbir hareket yapmadı - okşamak için ellerini kaldırmadı, eğilip vücudunu onunkine yaslamadı. Sadece dudakları onunkilere değinceye kadar parmak ucunda yükseldi.

Ve sonra geri çekildi.

"Jack?" diye fısıldadı.

"Seni- " Jack neredeyse söylüyordu. Sözcükler orada, dudaklarındaydı. *Seni seviyorum.*

Ama bir şekilde biliyordu -nasıl olduğu hakkında bir fikri yoktu ama sadece öyleydi- eğer o sırada söylerse, eğer Grace'in yüreğinde bildiğini dile getirirse onu korkutup uzaklaştıracağından emindi.

"Benimle kal," diye fısıldadı. Bir soylu olmak üzereydi. Şimdiki Wyndham Dükü hayatını yalnızca doğru olanı yaparak geçirmiş olabilirdi ama Jack o kadar fedakâr değildi.

Grace'in elini öptü.

"Yapmamalıyım," diye fısıldadı Grace.

Jack onun diğer elini öptü.

"Ah, Jack."

Jack onun her iki elini de dudaklarına götürdü, yüzüne tutarak kokusunu içine çekti.

Grace kapıya baktı.

"Benimle kal," dedi Jack tekrar. Ve sonra çenesine dokunarak yüzünü yavaşça yukarı kaldırdı ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Kal."

Grace'in yüzüne baktığında gözlerindeki çelişki gölgelerini gördü. Dudakları titriyordu ve konuşmadan önce yüzünü ondan çevirdi.

"Eğer ben- " Grace'in sesi fısıltı halinde, titrek ve güvensizdi. "Eğer kalırsam…"

Grace'in çenesine dokundu ama tekrar kendisiyle yüz yüze gelmesi için çevirmedi. O hazır oluncaya, kendiliğinden dönünceye kadar bekledi.

"Eğer kalacak olursam..." Yutkundu ve bir an gözlerini kapadı, sanki cesaretini topluyor gibiydi. "Yapabilir misin... Bebek olmamasını garantiye almanın bir yolu var mı?"

Jack bir an konuşamadı. Sonra başını sallayarak onayladı, çünkü evet, bebek olmamasını sağlayabilirdi. Yetişkin hayatını baba olmamayı başararak geçirmişti.

Ama bu sevmediği, hayatının geri kalan kısmında hayran olmaya ve tapınmaya niyeti olmadığı kadınlarla olmuştu. Şu andaysa karşısındaki kişi Grace'ti ve onunla bir bebek yapma fikri aniden içinde yanıp tutuşmaya başlamıştı. Kendilerini mutlu, birbirlerine takılan bir aile olarak görebiliyordu. Jack'in çocukluğu öyle olmuştu - gürültücü ve taşkın, tarlalarda kuzenleriyle yarışarak, akarsularda balık tutarak geçmişti. Belgrave'deki buz gibi geçen aile yemekleri ona Çin ziyafetleri kadar yabancıydı.

Tüm bunları istiyordu ve hepsini Grace'le birlikte istiyordu. Sadece şu ana kadar ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

"Grace," dedi, onun ellerini sımsıkı tutarak. "Bunun önemi yok. Seninle evleneceğim. Seninle evlenmek istiyorum."

Grace başını iki yana salladı, hareketi şiddetli ve hızlı, neredeyse çılgın gibiydi. "Hayır," dedi. "Yapamazsın. Eğer dük olursan olmaz."

"Yapacağım." Hem hepsinin canı cehenneme, demek istemişti. Bazı şeyler içinde tutmak için fazla büyük, faz-

la doğruydu. "Seni seviyorum. Bunu başka bir kadına hiç söylemedim ve asla söylemeyeceğim. Seni seviyorum Grace Eversleigh ve seninle evlenmek istiyorum."

Grace gözlerini kapadı, neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Jack, yapamazsın-"

"Yapabilirim. Yapıyorum. Yapacağım."

"Jack- "

"Herkesin bana neyi yapamayacağımı söylemesinden bıktım," diyerek Grace'in ellerini bıraktı ve uzun adımlarla odanın karşı tarafına yürüdü. "Umurumda olmadığını anlamıyor musun? Lanet olası düklük umurumda değil ve düşes de kesinlikle umurumda değil. Benim için önemli olan sensin Grace. Sen."

"Jack," dedi tekrar, "eğer dük olursan soylu bir kadınla evlenmen beklenecektir."

Jack alçak sesle küfretti. "Kendinden sanki rıhtım fahişesiymişsin gibi söz ediyorsun."

"Hayır," dedi Grace sabırlı olmaya çalışarak, "öyle yapmıyorum. Ne olduğumu tam olarak biliyorum. Ben kusursuz ama sıradan bir soydan gelen yoksul bir genç kadınım. Babam bir taşra centilmeniydi, annem de bir centilmenin kızı. Aristokrasiyle hiçbir bağlantımız yok. Annem bir baronetin ikinci dereceden kuziniydi fakat hepsi bu kadar. "

Jack ona sanki söylediklerinin tek kelimesini duymamış gibi bakıyordu.

Hayır, diye düşündü Grace perişan bir şekilde. Jack dinlemiş ama duymamıştı. Ve tabii ki ağzından dökülen ilk sözler, "Umurumda değil," oldu.

"Ancak başka herkesin umurunda," diye diretti. "Eğer sen dük olursan, yeterince kargaşa olacak zaten."

"Umurumda değil."

"Ama olmalı." Grace durdu, devam etmeden kendisini nefes almaya zorladı. Başını kavramak ve parmaklarını saçlarının arasına gömmek, kafa derisine bastırmak istiyordu. Bir şey yapmalıydı - kendisini altüst eden bu korkunç hayal kırıklığını yok edecek ne olursa. Jack neden dinlemiyordu?

"Grace-" diye başladı.

"Hayır!" diye lafını kesti Grace, belki gerekenden fazla yüksek sesle olmuştu fakat bunların söylenmesi gerekiyordu: "Eğer topluma kabul edilmek istiyorsan dikkatli adım atman gerekiyor. Karının Amelia olması şart değil ancak onun gibi birisi olmalı. Benzer bir kökeni olmalı. Aksi halde- "

"Beni dinliyor musun sen?" diye kesti Jack. Grace'i omuzlarından yakalayarak gözlerinin içine baktı. "Umurumda değil. Toplumun beni kabul etmesine ihtiyacım yok. Bir şatoda veya kulübede ya da arada bir şeyde yaşasam da bana tek gereken sensin."

"Jack..." diye başladı Grace. Jack acemice davranıyordu. Onu bunun için seviyordu, kendisini gelenekleri tamamen hiçe saymayı düşünecek kadar çok sevdiği için neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Ama o bilmiyordu. Beş yıldan bu yana Belgrave'de yaşayan o değildi. Düşesle birlikte Londra'ya gitmemiş ve böyle bir ailenin üyesi olmanın ne demek olduğunu ilk elden görmemişti. Grace yapmıştı. İzlemiş, gözlemlemişti ve Wyndham Dükü'nden ne beklendiğini tam olarak biliyordu. Jack'in düşesi sıradan bir kimse olamazdı. Kendisini ciddiye almalarını istiyorsa bunu yapamazdı.

"Jack," dedi tekrar, doğru sözleri bulmaya çalışarak. "Keşke- "

"Beni seviyor musun?" diye sözünü kesti Jack.

Grace dondu. Jack soluksuz, hareketsiz bırakan bir yoğunlukla kendisine bakıyordu.

"Beni seviyor musun?"

"Bu öyle- "

"Beni... seviyor... musun?"

Grace gözlerini kapadı. Bunu söylemek istemiyordu. Söyleyecek olursa, her şey bitecekti. Ona asla karşı koyamayacaktı - sözlerine, dudaklarına. Eğer Jack'e bunu verecek olursa, son savunmasını kaybedecekti.

"Grace," dedi yüzünü ellerinin arasına alarak. Öne eğilerek onu öptü - bir kere, acı veren bir şefkatle. "Beni seviyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Grace. "Evet."

"İşte tek önemli olan bu."

Grace son bir kez mantıklı olmasını söylemeyi denemek için ağzını açtı ama Jack onu çoktan öpmeye başlamıştı, ateşli ve tutkuluydu.

"Seni seviyorum," dedi Jack, yanaklarından, alnından, kulaklarından öperek. "Seni seviyorum."

"Jack," diye fısıldadı fakat vücudundaki arzu daha şimdiden faaliyete geçmişti. Onu istiyordu. *Bunu* istiyordu. Yarının ne getireceğini bilmiyordu ama şu anda aldırmıyormuş gibi davranmak istiyordu. Ta ki-

"Söz ver bana," dedi Grace ısrarla, onun yüzünü sımsıkı ellerinin arasına almıştı. "Lütfen. Bebek olmayacağına söz ver bana."

Jack'in gözleri titreşti ve alev alev baktı, sonunda, "Sana söz veriyorum, çalışacağım," dedi.

"Çalışacak mısın?" diye tekrarladı. Kuşkusuz bu konuda yalan söylemezdi. Onun ricasını görmezden gelip sonradan 'çalışmış' gibi davranmazdı.

"Nasıl yapacağımı bildiğim o şeyi yapacağım. Tamamen güvenilir değildir."

Grace tutuşunu gevşetti ve parmaklarını onun yanaklarında gezdirerek rızasını gösterdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ancak sana şunun için söz veriyorum," dedi Jack, onu kollarına alarak, "bizim bebeğimiz olacak. Seninle evleneceğim. Kim olursam olayım veya ismim ne olursa olsun, seninle evleneceğim."

Ama Grace'in artık onunla tartışacak iradesi kalmamıştı. Şimdi olmazdı, kendisini yatağa taşırken mümkün değildi. Jack onu örtülerin üzerine bıraktı ve geriye çekilerek hızla gömleğinin üst düğmelerini açıp çekerek başından çıkardı.

Ve sonra geri geldi, kâh yanında kâh üstünde, sanki hayatı buna bağlıymış gibi Grace'i öpüyordu. "Tanrım, bu şey çok çirkin," diye neredeyse homurdandı ve Grace kendini tutamayıp gülerken parmaklarıyla düğmeleri üzerinde büyüsünü yapmaya girişti. Düğmeler boyun eğmeyince hayal kırıklığıyla bir homurtu çıkararak geceliği iki tarafından yakaladı; sertçe çekip parçalamayı istediği belliydi.

"Hayır Jack, yapamazsın!" Grace bunu söylerken gülüyordu; neden bu kadar komik geldiğini bilmiyordu. Kuşkusuz bekâretini kaybetmek, insanın yaşamını değiştiren şeylerden biri olmalıydı. Ama içi fazlasıyla neşeyle kaynıyordu. Bunu içinde tutmak zordu. Özellikle de Jack bu

kadar basit bir işi yapmak için bu kadar çok çalışıp fena halde başarısız olurken.

"Emin misin?" Jack'in hayal kırıklığı içindeki yüzü neredeyse komik bir hal almıştı. "Çünkü bunu yok ederek tüm insanlığa bir hizmet yapacağımdan oldukça eminim."

Grace gülmemeye çalışıyordu. "Bu benim tek geceliğim."

Jack bunu ilginç bulmuş görünüyordu. "Yani bunu yırtarsam yolculuğumuz boyunca çıplak uyumak zorunda kalacağını mı söylüyorsun?"

Grace onun elini hızla üzerinden uzaklaştırdı. "Yapma," diye uyardı.

"Ama çok cazip."

"Jack..."

Jack geriye çekilip, topuklarının üzerine oturarak Grace'in titremesine neden olan bir açlık ve neşe karışımıyla baktı. "Pekâlâ," dedi, "kendin yap."

Grace tam da bunu yapmaya niyetlenmişti ama şimdi, Jack kendisini bu kadar dikkatle, gözleri arzudan yarı kapalı seyrederken neredeyse donakalmıştı. Nasıl onun önünde soyunabilirdi ki?

Yavaş yavaş, parmakları titreyerek geceliğinin üst düğmesine uzandı. Göremiyordu; çok yüksekti, neredeyse çenesine kadar çıkıyordu. Ama parmakları ne yapacağını biliyordu ve neredeyse hiç düşünmeden bir düğmesini çözdü.

Jack nefesini içine çekti. "Bir tane daha."

Grace onu dinledi.

"Bir tane daha."

Ve tekrar. Ve tekrar, göğüslerinin arasındaki düğmeye

ulaşıncaya kadar devam etti. Sonra Jack aşağı uzandı, iri ellerini yavaşça açık geceliğinin iki tarafına yerleştirdi. Grace ulaşabilmesi için yeterince düğme açmamıştı. Ama tenine değen serin havayı hissetti, Jack kalbinin üzerine bir öpücük kondurmak için eğildiğinde nefesiyle içi gıcıklandı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Jack. Ve bu sefer parmaklarını geceliğinin düğmelerine götürdüğünde hiçbir karşı koyma olmadı. Grace'in elini tuttu ve nazikçe çekerek doğrulmasını sağladı. Grace itaat etti, geceliği düşerken gözlerini kapamıştı.

Grace görüşü kararınca her şeyi daha şiddetli hissetmeye başlamıştı ve kumaş -sıradan bir pamukluydu- tenininden kayarken tam anlamıyla ürperdi.

Veya belki de sadece Jack'in izlediğini bildiği için böyle hissediyordu.

O kadın için hissedilen şeyler böyle miydi? Tablodaki kadın için? Mösyö Boucher'a poz verdiği zaman belli bir deneyimi olan bir kadın olmalıydı ama kuşkusuz onun için de bir ilk sefer olmuştu. Bir erkeğin bakışlarını vücudunda hissedebilmek için o da gözlerini kapamış mıydı acaba?

Jack'in elinin yüzüne dokunduğunu hissetti, parmak uçlarını yavaş yavaş boynundan aşağı indirerek omuz oyuğuna getirdi. Durdu fakat sadece bir an ve Grace nefesini tutarak bekledi.

"Gözlerin neden kapalı?" diye mırıldandı Jack.

"Bilmiyorum."

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Grace beklemeye devam etti. Soluğunu tutmuştu. O

sırada Jack parmaklarını göğüslerinin çevresi boyunca kaydırırken hafifçe irkildi.

Grace yay gibi gerildiğini hissediyordu. Tuhaftı. Bunu hiç düşünmemişti, hatta bir erkeğin ellerinin kendisini bu şekilde okşamasının nasıl bir şey olacağı hiç aklına bile gelmemişti ama şimdi, o an gelip çattığında, Jack'in ne yapmasını istediğini tam olarak biliyordu.

Onun kendisini ellerinin arasına, tamamen avucuna almasını istiyordu.

Parmaklarını göğüs uçlarında hissetmek istiyordu.

Jack'in kendisine dokunmasını istiyordu... Tanrım, onun dokunmasını fena halde istiyordu ve bu istek her yanına yayılıyordu. Göğüslerinden karnına ve sonra da bacaklarının arasındaki o gizli noktaya geçmişti. Şehvet, sızlama ve yakıcı bir açlık hissediyordu.

Açlık... hem de tam da *orada*.

Bu hiç şüphesiz en garip ve en çekici duyguydu. Bunu göz ardı edemezdi. Göz ardı etmek istemiyordu. Bunu beslemek, keyfini çıkarmak, bunu nasıl gidereceğini Jack'in kendisine öğretmesine izin vermek istiyordu.

"Jack," diye inledi ve Jack ellerini uzatarak her iki göğsünü kavradı. Ve sonra öptü.

Grace'in gözleri birdenbire açıldı, yaşadığı zevkle çığlık atmamak için elini sımsıkı ağzına kapadı. Bunu hayal etmemişti... ne istediğini bildiğini düşünmüştü ama bu...

Bunu hiç tahmin edememişti.

Jack'in başını tutarak onu destek olarak kullandı. Bu işkenceydi, saadetti ve Jack'i yukarı çekip tekrar onun dudaklarına kavuştuğunda nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Grace... Grace..." diye mırıldanırken sesi tenine iş-

liyordu. Adeta her yerini öpüyormuş gibi geliyordu ve belki de öyle yapıyordu - bir an ağzındaydı, bir sonraki anda kulağında, sonra boynunda. Ve elleri... günahkârdı, acımasızdı.

Hiç durmuyor, dokunmayı hiç bırakmıyordu. Jack'in elleri omuzlarındaydı, sonra kalçalarına indi ve bir eli bacağına doğru kaymaya başladı, geceliğini çekerek tamamen çıkardı.

Grace'in utanmış olması gerekirdi fakat öyle değildi. Onunlayken olamazdı. Jack bu kadar aşk ve bağlılıkla bakarken nasıl utanabilirdi ki?

Jack onu seviyordu. Öyle olduğunu söylemiş ve Grace de buna inanmıştı ve şu anda bunu hissediyordu. Ateş, coşku. Gözlerinde parıldıyordu. Ve artık bir kadının bekâretini nasıl kaybettiğini anlıyordu. Buna nasıl karşı konabilirdi ki? Jack'e nasıl direnebilirdi?

Jack doğruldu, soluk soluğa, çılgın gibi pantolonunun bağlarını açmak için uğraşmaya başladı. Göğsü neredeyse çıplaktı ve Grace'in tek düşünebildiği, *çok güzel*, oldu. Bir erkek nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Aylak bir hayat geçirmemişti; Grace bunu görebiliyordu. Vücudu yağsız ve sıkıydı, vücudunun çeşitli yerlerinde yara izleri vardı.

"Vuruldun mu?" diye sordu, gözleri Jack'in üst kolundaki büzülmüş yara izine takılmıştı.

Jack pantolonunu çıkarırken göz attı. "Fransız bir keskin nişancı," diye onayladı. Hafifçe gülümsedi. "İşinde daha iyi olmadığı için şanslıydım."

O kadar eğlenceli olmamalıydı. Ama bu sözler nasıl da... Jack'ti. Çok gerçekçi, hafifseyen ve keskin. Grace gülümseyerek karşılık verdi. "Ben de neredeyse ölüyordum."

"Gerçekten mi?"

"Hummadan."

Jack yüzünü buruşturdu. " Hummalardan nefret ederim."

Grace başını sallarken tebessümünü engellemek için dudaklarının birbirine kenetledi. "Ben de vurulmaktan nefret ederim."

Jack tekrar ona baktı, gözleri muzip muzip parlıyordu. "Bunu hiç tavsiye etmem."

Grace güldü, çünkü bunların hepsi çok komikti. Tanrı aşkına, Jack karşısında fena halde uyarılmış bir biçimde ve çıplak olarak duruyordu. Ama onlar silah yaraları ve hummalar hakkında tartışıyorlardı.

Jack yavaşça yatağa girerek yırtıcı bir ifadeyle üzerinde belirdi. "Grace?" diye mırıldandı.

Grace bakışlarını ona kaldırdığında neredeyse eriyecekti. "Evet?"

Jack gülümsedi. "Şimdi daha iyiyim."

Ve o andan sonra artık başka söz edilmedi. Jack bu sefer öptüğünde, ateşinden ve şiddetinden Grace bunun kendilerini sonuca taşıyacağını biliyordu. Ayrıca bunu hissediyordu -bu arzu, bu acımasız ihtiyaç- Jack bacaklarının arasına girdiğinde Grace hiç çekinmeden ve korkmadan kendisini hızla ona açtı.

Jack'in onu ne kadar süre öptüğünü tahmin edebilmesi mümkün değildi. Sonsuza dek sürecek gibi gelmişti. Sanki o anda, Jack'le doğmuş gibiydi. Sanki bir şekilde doğduğu gün, tüm bunlar önceden belirlenmişti - 1819 yılının yirmi sekiz Ekim'inde, Kraliçenin Kolları Hanı'nda 14 numaralı odada olacak ve kendisini bu adama, John Augustus Cavendish-Audley'ye verecekti.

Başka bir şeyin olma ihtimali yoktu. Olması gereken oluyordu.

Jack'in omuzlarını, kollarını, ulaşabildiği her yerini tutarak eşit bir teslimiyetle yeniden öptü. Ve sonra, artık daha fazlasıyla başa çıkamayacağını düşündüğü sırada, Jack elini bacaklarının arasına kaydırdı. Dokunuşları nazikti fakat yine de bunun şoku ve harikalığıyla çığlık atabileceğini düşünüyordu.

"Jack," dedi nefes nefese, onun durmasını istediğinden değil ama basit bir dokunuşla ortaya çıkan duygu sağanağının ortasında sessiz kalmasının imkânı olmadığı için. Hızlı hızlı nefes alarak kıvrandı. Ve sonra Jack'in artık sadece dokunmadığını, içinde olduğunu, parmaklarıyla soluksuz bırakan bir mahremiyetle araştırdığını fark etti.

Grace ona kenetlendiğini, kaslarının daha fazlası için yakardığını hissedebiliyordu. Ne yapacağını bilmiyordu, Jack'i istemesi dışında başka hiçbir şey bilmiyordu. Onu ve sadece onun verebileceği bir şeyi istiyordu.

Jack pozisyonunu değiştirdi ve parmaklarını çekti. Vücudunu Grace'in vücudunun üzerinde yükseltti ve Grace bakışlarını kaldırdığında onun müthiş bir şeye hazırlık yaptığını fark etti. Kendisini onun üzerinde tutuyor, kollarıyla destek alıyordu. Grace onun ismini söylemek için hazırlandı ama tam o sırada onun içine girmek için hafifçe ileriye baskı yaptığını hissetti.

Göz göze geldiler.

"Şşşt!" diye mırıldandı Jack. "Sadece bekle… söz veriyorum…"

"Korkmuyorum," diye fısıldadı Grace.

Jack hafifçe gülümsedi. "Ben korkuyorum."

Grace ne demek istediğini ve neden gülümsediğini sormak istiyordu ama Jack onu açarak, zorlayarak öne doğru harekete etmeye başladı, bu çok garip, çok ilginç bir şeydi fakat Jack onun içindeydi. Bir insanın diğeriyle bir olması, içine girmesi en muhteşem şey olabilirdi. Birleşmişlerdi. Bunu tanımlayacak başka bir şey düşünemiyordu.

"Canını acıtıyor muyum?" diye fısıldadı Jack.

Grace başını iki yana salladı. "Hoşuma gidiyor," diye fısıltıyla karşılık verdi.

Bunun üzerine Jack inleyerek kendini öne doğru itti, bu ani hareketle Grace soluk soluğa onun ismini söyledi ve omuzlarını yakaladı, sonra kendisini, onunla birlikte, yek vücut olarak hareket ederken buldu. Hareket ediyor, zonkluyor, geriliyordu, sonra-

Grace paramparça oldu. Vücudu yay gibi gerilip yükseldi, inledi, neredeyse çığlık attı. Ve sonunda yatışıp nefes alacak gücü bulduğunda, hâlâ hayatta kalmasının nasıl mümkün olduğuna inanamıyordu. Kuşkusuz, bir beden hem bu şekilde hissedip hem de hayatta kalamazdı.

Sonra ansızın Jack içinden çıktı ve kendi tatmini içinde inleyerek uzaklaştı. Grace onun vücudundaki titremeleri hissederek omzuna dokundu. Ve Jack haykırdığında, Grace sadece duymadı; onun teninde ve kendi vücudunda hissetti.

Yüreğinde.

Jack bir süre sadece kıpırdamadan yatarken nefesleri yavaş yavaş normale döndü. Ama sonra yuvarlanarak geri döndü ve onu kollarının arasına aldı. İsmini fısıldayarak Grace'i başından öptü.

Ve sonra tekrar yaptı.

Ve tekrar.

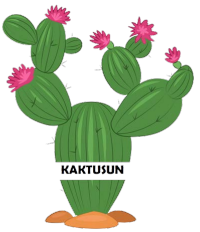
En sonunda uykuya daldığında Grace'in rüyasında duyduğu şey Jack'in sesi oldu. Yumuşakça, Grace'in ismini fısıldıyordu.

Jack onun tam olarak ne zaman uykuya daldığını biliyordu. Ne olduğundan emin olamamıştı - Grace'in nefesleri yavaşlamış, hatta iç çekişine dönüşmüştü ve vücudu uzun süredir hareketsizdi.

Ama uykuya daldığı zaman Jack anladı.

Grace'i son defa şakağından öptü. Ve onun huzur dolu yüzüne bakarak fısıldadı: "Seninle *evleneceğim* Grace Eversleigh."

Kim olduğunun önemi yoktu. Grace'i bırakmayacaktı.

Bölüm On Dokuz

Butlersbridge'e giden yol Jack'in tam hatırladığı gibiydi. Ağaçlar, kuşlar, çimenlerde rüzgâr eserken yeşilin aldığı o belirgin ton… Bunlar çocukluğunun manzaraları ve sesleriydi. Hiçbir şey değişmemişti. Rahatlatması gerekirdi.

Öyle olmamıştı.

O sabah gözlerini açtığında Grace çoktan yataktan çıkmış ve kendi odasına dönmüştü. Jack tabii ki hayal kırıklığına uğramıştı; ona duyduğu aşk ve arzuyla uyanmış ve Grace'i kollarına almaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama anlamıştı. Bir kadın için hayat bir erkek için olduğu kadar özgür değildi, hatta kadının bağımsız olacak kadar parası olsa bile. Grace'in düşünmek zorunda olduğu bir itibarı vardı. Thomas ve Amelia ona karşı tek söz etmezlerdi fakat Jack, Lord Crowland'ı Grace'i yatağında yakalayacak olursa ne yapabileceğini tahmin edecek kadar tanımıyordu. Ve düşese gelince…

Eh, eğer fırsat bulursa Grace'i mahvedeceğini söylemeye gerek yoktu.

Yolcu grubu kahvaltı için hanın yemek salonunda buluştu ama düşesin olmaması herkesi rahatlatmıştı. Jack, Grace'i salona girerken gördüğünde kalbindeki hislerin gözlerinden anlaşılacağını biliyordu. Hep böyle mi olacak acaba, diye merak ediyordu. Onu görecek ve bu tanımlanamaz, ezici duygu selini mi hissedecekti?

Bu arzu değildi. Bundan çok daha fazlasıydı.

Bu aşktı.

Aşk. Büyük A harfi ve yatık el yazısı, kalpler, çiçekler -ve evet, tüm o can sıkıcı eroslar- ve süsleme için melekler.

Aşk. Bu başka hiçbir şey olamazdı. Grace'i gördü ve sevinç hissetti. Sadece kendi sevincini değil, herkesi. Arkasında oturan yabancıyı. Odanın karşısında oturan eski ahbabını. Hepsini görüyordu. Hepsini hissediyordu.

Şaşırtıcıydı. Onu alçakgönüllü yapıyordu. Grace ona baktı ve Jack daha iyi bir adam oldu.

Ve kendilerini kimsenin ayırmasına izin vermeyeceğini düşündü.

Böyle bir şey olmayacaktı, Jack buna izin vermezdi.

Grace kahvaltı boyunca ondan tam olarak kaçınamadı - paylaşılan bakışlar ve gizli tebessümler oldu. Ama Grace yine de çok dikkatli davranmıştı, Jack onunla bir kere bile konuşamamıştı. Grace bu kadar ihtiyatlı davranmasaydı da Jack büyük ihtimalle onunla konuşamazdı, çünkü kahvaltıdan sonra Amelia, Grace'in elini tuttu ve gitmesine izin vermedi.

İki leydi gün boyunca düşesle birlikte faytonda mahsur kaldı. Kendisi aynı şeye katlanmak zorunda kalsa delirmişçesine yardım arardı.

Üç centilmen güzel havadan faydalanarak at sırtında yol

alıyorlardı. Lord Crowland ilk mola verdiklerinde arabada yolculuk etmeye karar vermişti ama otuz dakika sonra sendeleyerek inip ata binmenin düşesten daha az yorucu olduğunu bildirdi.

"Kızınızı düşesin zehirli diline mi terk ediyorsunuz?" diye sordu Jack hafifçe.

Lord Crowland bahane bulmaya bile çalışmadı. "Kendimle gurur duyduğumu söylemedim."

"Hebrides adaları," dedi Thomas yanlarında tırıs giderken. "Sana söylüyorum Audley, mutluluğunun anahtarı bu. Hebrides adaları."

"Hebrides adaları mı?" diye tekrarladı Lord Crowland, açıklamaları için bir ona bir diğerine bakarak.

"Hemen hemen Orkneys kadar uzak," dedi Thomas neşeyle. "Ve çok daha eğlenceli diyebilirim."

"Orada mülkünüz mü var?" diye sordu Lord Crowland.

"Henüz yok," diye yanıtladı Thomas ve Jack'e baktı. "Belki de bir rahibe manastırı yaptırabilirsin. Aşılmaz duvarları olan türden bir şey. "

Jack bu hayalle eğlendiğini fark etti. "Onunla bu kadar uzun zaman nasıl yaşayabildin?" diye sordu.

Thomas başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Jack çoktan karar verilmiş gibi konuştuklarını fark etti. Sanki Jack şimdiden dük unvanını almış gibi konuşuyorlardı. Ve Thomas aldırmış gibi görünmüyordu. Aksine, malına mülküne el konulmasını dört gözle bekliyor gibiydi.

Jack arabaya baktı. Grace eğer dük olursa kendisiyle evlenemeyeceğinde ısrar etmişti. Fakat yine de Jack bunu

onsuz nasıl yapacağını hayal bile edemiyordu. Unvanla gelen görevler için hazır değildi. Ama Grace ne yapılacağını biliyordu, öyle değil mi? Beş yıl Belgrave'de yaşamıştı. Oranın nasıl yönetileceğini bilmesi gerekirdi. Her bir hizmetkârın adını biliyordu ve duyduğu kadarıyla doğum günlerinden de haberdardı.

Nazikti, zarifti, adildi, kusursuz bir yargısı vardı ve Jack'ten çok daha zekiydi.

Grace'ten daha mükemmel bir düşes düşünemiyordu.

Ama Jack dük olmak istemiyordu.

Gerçekten istemiyordu.

Neden kötü bir Wyndham Dükü olacağına dair tüm gerekçeleri kendisine hatırlatarak, zihninde sayısız kez incelemişti fakat bunu gerçekten hiç açıkça söylemiş miydi?

Dük olmak istemiyordu.

Thomas'a göz attı; elini gözlerine siper etmiş yukarı, güneşe bakıyordu.

"Öğleni geçmiş olmalı," dedi Lord Crowland. "Öğle yemeği için mola verelim mi?"

Jack omzunu silkti. Onun için fark etmezdi.

"Leydilerin hatırına," dedi Lord Crowland.

Hepsi birden dönerek omuzlarının üzerinden arabaya baktılar.

Jack'e, kont korkudan sinmiş gibi geldi. "Orası pek hoş değil," dedi alçak bir sesle.

Jack tek kaşını tuhaf bir şekilde kaldırdı.

"Düşes," dedi Lord Crowland ürpererek. "Amelia az evvel durduğumuzda ata binmesine izin vermem için yalvardı."

"Bu Grace'e karşı zalimlik olur," dedi Jack.

"Ben de Amelia'ya öyle söyledim. "

"Siz arabadan kaçtınız ama," diye mırıldandı Thomas, hafifçe gülümseyerek.

Crowland başını eğdi. "Ben hiçbir zaman aksini iddia etmedim."

"Ve ben de sizi hiçbir zaman bunun için suçlayamam."

Jack aralarındaki konuşmayı çok az bir alakayla dinliyordu. Onun tahminine göre Butlersbridge'e giden yolun hemen hemen yarısına gelmişlerdi ve anlamsız bir espri bulmak giderek zorlaşıyordu. "Bir kilometre kadar ileride bir düzlük var," dedi. "Daha önce orada durmuştum. Piknik için uygun bir yerdir."

Diğer iki erkek kabul ederek başlarını salladılar ve beş dakika kadar sonra da düzlüğü buldular. Jack atından inerek doğruca arabaya doğru gitti. Bir seyis leydilerin inmesine yardım ediyordu ama Grace'in en son ineceği belli olduğu zaman, Jack onun elini tutma şansını elbette kaçırmadı.

"Bay Audley," dedi Grace. Sadece kibar davranıyordu fakat gözleri gizli bir sıcaklıkla ışıldıyordu.

"Bayan Eversleigh." Grace'in ağzına baktı. Köşeler hafifçe kıvrılmıştı... çok hafifçe. Gülümsemek istiyordu. Jack bunu görebiliyordu.

Bunu hissedebiliyordu.

"Ben arabada yiyeceğim," diye duyurdu düşes sertçe. "Sadece vahşiler yerde yemek yer."

Jack göğsüne vurdu ve sırıttı. "Bir vahşi olmakla gurur duyuyorum." Başını tuhaf bir şekilde Grace'e doğru çevirdi. "Ya siz?"

"Çok gururlanıyorum."

Düşes alanın çevresinde bir kere yürüdü -bacaklarını esnetmek için olduğunu söylemişti- ve sonra yeniden arabanın içinde gözden kayboldu.

"Onun için çok zor olmalı," dedi Jack düşesin gidişini izlerken.

Grace piknik sepetinin içindekileri inceliyordu ama başını kaldırıp baktı. "Zor mu?"

"Arabada taciz edilecek kimse kalmadı," diye açıkladı Jack.

"Sanırım hepimizin ona karşı cephe aldığımızı düşünüyor."

"Öyle yaptık."

Grace kafası karışmış görünüyordu. "Evet ama- "

Ah... hayır. Grace'in düşes için mazeretler bulmasını dinleyecek değildi. "Ona karşı sempati beslediğini söyleme bana."

"Hayır." Grace başını iki yana salladı. "Bunu söyleyemem fakat- "

"Sen de fazla yufka yüreklisin."

Bunun üzerine Grace gülümsedi. "Belki de."

Örtüler yere serilince, Jack'in manevrasıyla ikisi diğerlerinden biraz da olsa ayrı oturdular. Bunu yapmak zor -veya çok aşikâr- olmamıştı. Amelia bir çeşit söylev veriyormuş gibi görünen babasının yanına oturmuştu, Thomas ise, muhtemelen sulaması gereken bir ağaç arayışı içinde etrafta dolaşıyordu.

"Dublin'de okula giderken bu yoldan mı geçiyordun?" diye sordu Grace, bir parça ekmek ve peynir almak için uzanarak.

"Evet."

Jack sesindeki gerginliğe engel olmaya çalışmıştı ancak anlaşılan başarılı olmamıştı, çünkü Grace'e baktığı zaman o huzursuz haliyle kendisine baktığını gördü. "Neden eve gitmek istemiyorsun?" diye sordu Grace.

Ona hayal gücünün fazla canlı olduğunu söylemek dilinin ucuna kadar geldi ya da güneş ışığı, cıvıldayan kuşlar ve insanoğlunun doğasındaki iyilikle alakalı akıllı ve görkemli bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Buna benzer sözler onu bundan çok daha hassas durumlardan kurtarmıştı.

Ama şu anda ne enerjisi ne de isteği vardı.

Hem zaten Grace onu fazlasıyla iyi tanıyordu. Her zamanki ciddiyetten uzak ve komik Jack olabilirdi ve çoğu zaman -öyle umuyordu- Grace bunun için kendisini sevecekti. Ama gerçeği saklamaya çalışırken bu olmazdı.

"Bu karmaşık bir iş," dedi, çünkü bu bir yalan değildi.

Grace başını salladı ve yemeğine geri döndü. Jack başka bir soru bekliyordu fakat başka soru gelmedi. Bu yüzden bir elma aldı.

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Grace kızarmış tavuktan bir dilim kesiyordu, gözleri çatal bıçağın üzerindeydi. Jack konuşmak için ağzını açtı, sonra konuşmamaya karar vererek elmayı ağzına götürdü.

Sonra ısırmaktan vazgeçti.

"Beş yıldan fazla oldu," dedi Jack pat diye.

Grace ona baktı. "Eve gittiğinden bu yana mı?"

Başını sallayarak onayladı.

"Uzun zaman olmuş."

"Çok uzun."

"Fazla mı uzun?"

Jack elmanın çevresindeki parmaklarını daha fazla sıktı. "Hayır."

Grace yemeğinden birkaç lokma aldıktan sonra ona baktı. "Elmayı senin için dilimlememi ister misin?"

Jack elmayı uzattı ama tuttuğunu bile unutmuştu. "Benim bir kuzenim vardı." Lanet olsun, bu da nereden çıkmıştı şimdi? Arthur hakkında bir şey anlatmaya hiç niyeti yoktu. Son beş yılını onu düşünmemek, geceleri uykuya dalmadan önce gördüğü en son çehrenin Arthur olmaması için uğraşarak geçirmişti.

"Sanırım bana üç kuzenin olduğunu söylemiştin," dedi Grace. Ona bakmıyordu; dikkatini elindeki elmaya ve bıçağa vermiş görünüyordu.

"Artık sadece iki."

Grace bakışlarını kaldırdı, gözleri sempatiyle dolmuştu. "Çok üzüldüm."

"Arthur Fransa'da öldü." Sesi hırıltılı çıkmıştı. Arthur'un ismini yüksek sesle söylemeyeli çok uzun zaman geçtiğini fark etti. Muhtemelen beş yıl.

"Seninle miydi?" diye sordu Grace usulca.

Jack başını salladı.

Grace artık düzgün bir şekilde tabağa yerleştirilmiş olan elma dilimlerine baktı. Onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Bunun benim hatam olmadığını mı söyleyeceksin?" derken Jack kendi sesinden nefret etti. İçi boş, acı dolu, umutsuzdu ve az önce söylediklerine inanamıyordu.

"Ben orada değildim," dedi Grace.

Jack gözlerini hızla onun yüzüne çevirdi.

"Bunun nasıl senin hatan olabileceğini düşündüğünü

bilmiyorum ama ben orada değildim." Yemeğin üzerinden uzanarak elini kısaca Jack'in elinin üzerine koydu. "Üzgünüm. İkiniz çok mu yakındınız?"

Jack başını sallayarak yüzünü çevirdi ve ağaçlara bakıyormuş gibi yaptı. "Küçükken pek değildik. Ama okul için gittiğimizde..." Burun kemerini ovuşturdu, Arthur'un kendisi için ne anlama geldiğini nasıl açıklayacağını merak ediyordu. "Çok daha fazla ortak nokta bulduk. "

Grace elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. "Sevilen birini kaybetmek zordur."

Jack gözlerinin kuru kalmasından memnun, ona baktı. "Annenle babanı kaybettiğin zaman..."

"Korkunçtu," diye cevapladı Grace. Dudaklarının köşesi seğirdi fakat sebebi bir tebessüm değildi. O aniden beliren hareketlerden biriydi - ufak, aceleci, neredeyse fark etmeden kaçan bir duygu. "Ölmeyi düşünmemiştim," dedi usulca Grace, "ama nasıl yaşayacağımı da bilemiyordum"

"Keşke..." Ama Jack ne dilediğini bilmiyordu. Grace için orada olmak istediğini mi? Ne fark ederdi ki? Beş yıl önce o da yıkılmıştı.

"Beni düşes kurtardı," dedi Grace. Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ne komik, değil mi?"

Jack kaşlarını kaldırdı. "Hadi canım. Düşes iyi kalbinden dolayı hiçbir şey yapmaz."

"Onun neden yaptığını değil, sadece yaptığını söyledim. Eğer o beni işe almasaydı kuzenimle evlenmek zorunda kalacaktım."

Jack onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bunu yapmadığın için mutluyum."

"Ben de öyle," dedi Grace en ufak bir duyarlılık göstermeden. "Korkunç biridir."

Jack kıkırdadı. "Umarım beni beklediğin için rahatlamışsındır."

Grace ona yandan bir bakış attı ve elini çekti. "Kuzenimi hiç görmedin."

Jack bir elma dilimi alarak ısırdı. "Sen ve ben, korkunç akrabalara sahip olma konusunda epey şanssızız."

Grace düşünceli biçimde dudaklarını büktü ve sonra dönüp arkaya arabaya baktı. "Düşesin yanına gitmeliyim," dedi.

"Hayır, yapmamalısın," dedi Jack ciddi ciddi.

Grace içini çekti. Yaşlı kadına acımak istemiyordu, hele bir gece önce söylediklerinden sonra. Ama Jack'le sohbeti anılarını uyandırmış... ve düşese ne kadar borçlu olduğunu hatırlatmıştı.

Tekrar Jack'e döndü. "O yapayalnız."

"Yalnız kalmayı hak ediyor." Jack bunu büyük bir inançla söylemişti ve sanki bunun sorgulanmasına şaşırmış gibiydi.

"Hiç kimse yalnız olmayı hak etmez."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

İnanmıyordu ama..."İnanmak istiyorum."

Jack ona kuşkuyla baktı.

Grace doğruldu. Etrafına bakınarak kimsenin duyamayacağını anlayınca, "Hem zaten insanların görebileceği yerlerde elimi öpmemelisin," dedi.

Sonra ayağa kalktı ve Jack daha cevaplayacak fırsat bulamadan hızla uzaklaştı.

"Yemeğini bitirdin mi?" diye seslendi Amelia yanından geçerken.

Grace başını salladı. "Evet. Düşesin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için arabaya gidiyorum."

Amelia ona sanki çıldırmış gibi baktı.

Grace hafifçe omzunu silkti. "Herkes ikinci bir şansı hak eder." Bunu düşündükten sonra, daha çok kendisi için ekledi: "İşte buna gerçekten inanıyorum." Arabaya doğru yürüdü. Tek başına tırmanması için fazla yüksekti ve seyis görünürde yoktu, bu nedenle seslendi: "Majesteleri! Majesteleri!"

Cevap gelmedi, bu yüzden biraz daha yüksek tonda seslendi: "Hanımefendi!"

Açık kapıdan düşesin kızgın yüzü göründü. "Ne istiyorsun?"

Grace hayatı boyunca pazar sabahlarını kilisede boşuna geçirmediğini kendine hatırlattı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormaya geldim majesteleri."

"Neden?"

Tanrım, yaşlı leydi gerçekten şüpheciydi. "Çünkü ben iyi bir insanım," dedi Grace, her nasılsa sabırla. Ve sonra düşesin buna ne diyeceğini görmek için kollarını kavuşturarak bekledi.

Yaşlı kadın birkaç dakika boyunca ona baktıktan sonra, "Benim deneyimlerime göre iyi insanlar kendilerini ilan etmeye gerek duymazlar," dedi.

Grace ona iyi insanlarla ne gibi bir deneyim yaşadığını sormak istiyordu, çünkü kendi deneyimlerine göre çoğu iyi insan düşesten kaçıyordu.

Ama bunu söylemek kindarlık gibi geldi.

Grace derin bir nefes aldı. Bunu yapması gerekmiyordu. Düşese herhangi bir şekilde yardım etmesi gerekmiyordu. Artık kendinin efendisiydi ve onun güvenliği için endişelenmesine gerek yoktu.

Ama Grace az evvel belirttiği gibi, iyi bir insandı. Ve düzelen koşullarına bakmaksızın iyi bir insan olarak kalmaya kararlıydı. Beş yıl boyunca yaşlı leydiye hizmet etmişti, çünkü yapmak zorundaydı. Ama şimdi…

Eh, hâlâ istemiyordu ancak yapacaktı. Düşesin beş yıl önceki sebepleri ne olursa olsun, Grace'i ömür boyu sürecek bir mutsuzluktan kurtarmıştı. Ve bunun için onun yanında bir saat geçirebilirdi. Ama bundan da öte, onunla bir saat meşgul olmaya *gönüllü* olabilirdi.

Bunun meydana getirdiği fark ne kadar şaşırtıcıydı.

"Hanımefendi?" dedi Grace. Hepsi bu. Sadece *hanımefendi*. Yeterince söylemişti. Gerisi düşese kalmıştı.

"Ah, pekâlâ," dedi düşes sinirli sinirli. "Madem yapman gerektiğini düşünüyorsun."

Grace, Lord Crowland'ın (sohbetin son kısmına yetişmiş ve Grace'e deli olduğunu söylemişti) kendisine yardım etmesine izin verirken yüzü tamamen sakin kaldı. Arabada kendisi için belirlenmiş yere oturdu -yüzü ters yöne dönük, düşesten mümkün olduğunca uzaktı- ve ellerini düzgün bir şekilde kucağında kavuşturdu. Burada ne kadar oturacaklarını bilmiyordu; diğerleri pek yemeği bırakacak gibi görünmüyorlardı.

Düşes pencereden dışarı bakıyordu; Grace gözlerini ellerinden ayırmadı. Ara sıra kaçamak bir bakış atıyor ve her seferinde düşesi başı dönük buluyordu, duruşu sertti ve dudaklarını sımsıkı kenetlemişti.

Ve sonra -Grace belki de beş kere baktıktan sonra- düşes dosdoğru dönüp ona baktı.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi, sesi alçaktı - pek tıslama sayılmazdı ama buna yakın bir şeydi.

Grace kendini tutup sessizliğini korudu. Görünüşe göre her şeyi tutuyordu - kendisini, nefesini. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ancak özür dilemeyecekti. Mutluluğa uzanma cesaretini gösterdiği için özür dilemeyecekti.

"Çekip gitmemeliydin."

"Ben sadece bir hizmetkârdım hanımefendi"

"Çekip gitmemeliydin," dedi düşes tekrar ama bu sefer içinde bir şeyler sarsılmış gibi görünüyordu. Vücudu pek sayılmazdı ve sesi de kesinlikle değildi.

Kalbi, diye anladı Grace şoke olarak. Kalbi kırılmıştı.

"O beklediğim gibi değil," dedi düşes.

Grace gözlerini kırpıştırarak anlamaya çalıştı. "Bay Audley mi?"

"Cavendish," dedi düşes sert bir şekilde.

"Onun yaşadığını bile bilmiyordunuz," dedi Grace, elinden geldiği kadar nazikçe. "Nasıl bir şey bekleyebilirdiniz ki?"

Düşes cevap vermedi. Aslında, o soruya vermedi. "Seni evime neden aldığımı biliyor musun?" diye sordu bunun yerine.

"Hayır," dedi Grace usulca.

Düşes bir süre dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Bu doğru gelmemişti. İnsan bu dünyada yapayalnız olmamalıydı," dedi.

"Hayır," dedi tekrar Grace ve buna inanıyordu, hem de tüm kalbiyle.

"Bu her ikimiz içindi. Korkunç bir şeyi harika bir fırsata çevirmiştim. Her ikimiz için de geçerliydi bu." Gözlerini kısmış, Grace'in gözlerinin içine bakıyordu. "*Çekip gitmemeliydin*."

Ve sonra, Tanrım Grace kendi söylediklerine inanamayarak, "Eğer isterseniz sizi ziyarete gelirim," dedi.

Düşes yutkunduktan sonra dosdoğru karşıya bakarak, "Bu kabul edilebilir," dedi.

Grace, Amelia'nın gelip birazdan hareket edeceklerini haber vermesiyle daha fazla konuşmaktan kurtuldu. Ve aslında, araba tekerlekleri gıcırdayarak hareket edip ileri doğru dönmeye başladıklarında yerine yerleşecek zamanı zor bulmuştu.

Hiç kimse konuşmadı.

Böylesi daha iyiydi.

Birkaç saat sonra Grace gözlerini açtı.

Amelia gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Uyuyakaldın," dedi usulca, sonra parmağını dudaklarına götürerek uyuklayan düşesi işaret etti.

Grace elini ağzına örterek esnedikten sonra, "Sence oraya varmamıza daha ne kadar vardır?" dedi.

"Bilmiyorum." Amelia hafifçe omzunu silkti. "Bir saat mi acaba? İki mi?" Sonra içini çekip gözlerini kapayarak arkasına yaslandı. Yorgun görünüyor, diye düşündü Grace. Hepsi yorulmuşlardı.

Ve korkmuş.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Grace, düşünmeden.

Amelia gözlerini açmadı. "Bilmiyorum."

Bu pek de bir cevap sayılmazdı ama soru da pek adil sayılmazdı.

"Bunun en komik tarafı ne biliyor musun?" diye sordu Amelia birdenbire.

Grace başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Kendi kendime "Bu hiç adil değil. Bir seçeneğim olmalı. Bir mal gibi takas edilmemeliyim, diye düşünüp duruyorum. Ama sonra şu aklıma geliyor: Ne fark eder ki? Yıllar önce Wyndham'a verildim ve hiç şikâyet etmedim."

"Sen daha bir bebektin," dedi Grace.

Amelia gözlerini hâlâ açmamıştı, konuştuğu zaman sesi suçlarcasına çıktı. "Şikâyet etmek için pek çok yılım oldu."

"Amelia- "

"Kendimden başka kimseyi suçlayamam."

"Bu doğru değil."

Amelia sonunda gözlerini açtı. En azından onlardan birini suçlayamazdı. "Öylesine söylüyorsun."

"Hayır, gerçeği söylüyorum. Bu senin hatan değil. Kimsenin hatası değil aslında." Nefes aldı ve bıraktı. "Keşke öyle olsaydı. O şekilde çok daha kolay olurdu. "

"Suçlayacak birisinin olması mı?"

"Evet."

Ve sonra Amelia fısıldadı: "Onunla evlenmek istemiyorum."

"Thomas'la mı?" diye sordu Grace. Amelia onunla çok uzun zamandır nişanlıydı ve görünüşe göre birbirlerine karşı pek de ilgileri yoktu.

Amelia ona garip bir şekilde baktı. "Hayır. Bay Audley'le."

"Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibi konuşuyorsun."

"Hayır, tabii ki şaşırmadım," dedi Grace alelacele. Amelia'ya ne diyecekti ki - ona çok âşık olduğunu ve onu istemeyen birisini hayal bile edemediğini mi? "Sadece o çok yakışıklı," dedi anında uydurarak.

Amelia hafifçe omuz silkti. "Sanırım."

Sanırım mı? Jack'in *gülümsemesini* görmemiş miydi?

Ama sonra Amelia, "Onu biraz fazla çekici bulmuyor musun?" dedi.

"Hayır." Grace hemen ellerine baktı, çünkü sesi hiç de istediği bir tonda çıkmamıştı. Bunu Amelia da duymuş olmalıydı, çünkü bundan sonraki sözleri, "Grace Eversleigh, Bay Audley'den hoşlanıyor musun?" oldu.

Grace kekeledi, dili sürçtü ve karga gibi bir sesle, "Ben-" demişti ki Amelia araya girdi.

"Hoşlanıyorsun."

"Bu bir şey ifade etmez," dedi Grace, başka ne diyebilirdi ki? Amelia'nın Jack'le nişanlanma ihtimali vardı.

"Tabii ki ifade eder. O senden hoşlanıyor mu?"

Grace koltuğunda eriyip kaybolmak istiyordu.

"Hayır," dedi Amelia, eğlenmiş gibi konuşuyordu, "cevap verme. Senden hoşlandığını yüzünden anlayabiliyorum. Pekâlâ. Artık onunla kesinlikle evlenmeyeceğim."

Grace yutkundu, ağzında acı bir tat vardı. "Benim için onu geri çevirmemelisin."

"*Ne* dedin sen?"

"Eğer dük olursa onunla evlenemem."

"Neden olmasın?"

Grace gülümsemeye çalıştı, çünkü gerçekten de Amelia konumları arasındaki farkı göz ardı edecek kadar iyiydi. Ama gülümsemeyi pek başaramadı. "Eğer dük olursa, uygun biriyle evlenmesi gerekir. Senin sınıfından biriyle."

"Ah, saçmalama," diye azarladı Amelia. "Sen de bir yetimhanede büyümüş değilsin."

"Zaten yeterince skandal olacak. Bir de sansasyonel bir evlilik yapmamalı."

"Bir aktris sansasyonel olurdu. Senin için sadece bir haftalık dedikodu yeterli olacaktır."

Bundan fazlası olurdu fakat Grace daha fazla tartışmaya gerek duymadı. Ama sonra Amelia konuşmaya devam etti.

"Bay Audley'nin fikrini ya da niyetlerini bilmiyorum ama aşk için her şeyi göze almaya hazırsa, o zaman senin de öyle yapman gerekir."

Grace ona baktı. Amelia nasıl olmuştu da birdenbire bu kadar bilge oluvermişti? Ne zaman gerçekleşmişti bu? Ne zaman Elizabeth'in küçük kardeşi kendi kimliğine kavuşmuştu?

Amelia uzanarak Grace'in elini sıktı. "Cesur bir kadın ol Grace." Sonra gülümsedi, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak döndü ve pencereden dışarıya baktı.

Grace gözlerini dosdoğru karşıya dikti, düşünüyordu... merak ediyordu... acaba Amelia haklı mıydı? Yoksa yalnızca ömrü boyunca bir zorlukla karşı karşıya kalmadığı için mi böyle konuşuyordu? Hiç çaresiz kalmayınca cesaretten söz etmek kolaydı.

Kendisininki gibi geçmişi olan bir kadın, bir dükle evlenirse ne olurdu acaba? Thomas'ın annesi aristokrat değildi fakat babasıyla evlendiği zaman kocası varislik sırasında sadece üçüncüydü ve kimse onun düşes olacağını beklemiyordu. İnsanların söylediklerine bakılırsa, çok mutsuz ve hatta perişan olmuştu.

Ama Thomas'ın annesiyle babası birbirlerini sevmiyorlardı. Grace'in duyduğuna göre, birbirlerinden hoşlanmıyorlardı bile.

Ama Grace, Jack'i seviyordu.

Ve Jack de onu seviyordu.

Yine de onun John Cavendish'in meşru oğlu olmadığı ortaya çıkarsa her şey çok daha basit olurdu.

Ve o sırada Amelia durup dururken fısıldadı: "Düşesi suçlayabilirdik." Grace şaşkınlıkla ona dönerken, Amelia açıklığa kavuşturdu: "Bunun için. Suçlayacak birisi olursa daha kolay olacağını söylemiştin."

Amelia'nın karşısında oturan yaşlı leydiye göz attı. Hafif hafif horluyordu ve başını rahatsız olacak bir şekilde yaslamıştı. Dikkat çekiciydi ama dinlenirken bile dudakları gergin ve tatsızdı.

"Kesinlikle başka herkesten fazla onun kabahati," diye ekledi Amelia fakat Grace onun konuşurken düşese gözlerini kısarak baktığını dikkat etti.

Grace başını sallayarak onaylarken, "Buna katılmadığımı söyleyemem," diye mırıldandı.

Amelia birkaç saniye boşluğa baktıktan sonra Grace tam onun cevap vermeye niyeti olmadığına inanmak üzereyken, "Bu beni daha iyi hissettirmiyor," dedi.

"Düşesi suçlamak mı?"

"Evet." Amelia'nın omuzları ansızın hafifçe çöktü. "Bu korkunç bir şey. Tüm bu olanlar."

"Rezalet," diye kabul etti Grace.

Amelia dönüp dosdoğru ona baktı. "İçine ettiğimin."

Grace'in soluğu tutuldu. "Amelia!"

Amelia yüzünü buruşturdu. "Doğru kullandım mı?"

"Bilemem."

"Ah, hadisene, hanımlara yakışmayan buna benzer bir şeyi hiç düşünmediğini söyleme bana."

"Ben böyle bir şey söylemezdim."

Amelia ona meydan okumaya benzer bir bakışla baktı. "Ama düşündün."

Grace dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Bu son derece ayıp. Yine de benim her zaman bir avantajım vardı, biliyorsun," dedi kurnazca.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Hizmetkârların dedikoduları tabii ki."

"Hadi ama, Belgrave'deki hizmetkârların balıkçı gibi konuştuklarına beni inandıramazsın. "

"Hayır fakat uşaklar bazen yapıyorlar."

"Senin yanında mı?"

"Kasıtlı değil," dedi Grace, "ama oluyor."

"Çok güzel." Amelia muzip muzip bakarak ona döndü. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Grace bir an düşündükten sonra düşesin hâlâ uyuduğundan emin olmak için arabanın karşı tarafına hızlı bir bakış attı ve öne eğilerek Amelia'nın kulağına fısıldadı.

Sözlerini bitirdiğinde Amelia geriye çekildi ve dikkatle ona baktı, gözlerini üç kere kırpıştırdıktan sonra, "Bunun ne demek olduğunu bildiğimden emin değilim," dedi.

Grace kaşlarını çattı. "Ben de bildiğimi sanmıyorum."

"Yine de kulağa kötü geliyor. "

"İçine ettiğimin," dedi Grace bir tebessümle ve hafifçe Amelia'nın eline vurdu.

Amelia içini çekti. "Çok ayıp."

"Kendi kendimize tekrarlıyoruz," diye dikkatini çekti Grace.

"Biliyorum," dedi Amelia duygulu bir şekilde. "Ama bu kimin hatası? Bizim değil. Bizler çok fazla korunaklıydık."

"Bana soracak olursan, lanet olası sorun buydu."

"Siz ikiniz neler konuşuyorsunuz öyle?"

Grace yutkundu ve uyanan düşese dehşete benzer bir ifadeyle gözlerini diken Amelia'ya kaçamak bir bakış attı.

"Ee?" diye sordu düşes.

"Hiçbir şey," diye cıvıldadı Grace.

Yaşlı leydi ona en tatsız ifadesiyle baktıktan sonra dikkatini Amelia'ya çevirdi. "Ya siz, Leydi Amelia. Sizin terbiyeniz nerede kaldı?"

Ve sonra Amelia -Tanrım- omzunu silkerek, "Biliyorsam kahrolayım," dedi.

Grace hareketsiz kalmaya çalışıyordu ama geçirdiği şokla neredeyse püskürdü ve düşesin üzerine tükürük sıçratmış olmaktan korktu.

"İğrençsin," diye tısladı düşes. "Seni affetmeyi düşündüğüme inanamıyorum."

"Grace'le uğraşmaktan vazgeçin," dedi Amelia, şaşırtan bir özgüvenle.

Grace şaşkınlıkla Amelia'ya döndü.

Ancak düşes küplere binmişti. "*Anlayamadım.*"

"Grace'le uğraşmaktan vazgeçin dedim."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana emrediyorsun?"

Grace, Amelia'yı izlerken, onun tam gözlerinin önünde değiştiğine yemin edebilirdi. Güvensiz kız gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. "Bana söylendiğine göre geleceğin Wyndham Düşesi."

Yaşadığı şaşkınlık ve duyduğu hayranlıkla Grace'in ağzı açık kaldı.

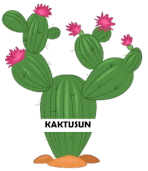
"Çünkü eğer değilsem," diye ekledi hor gören bir ifadeyle, "burada, İrlanda'nın ortasında ne işim var?"

Grace'in gözleri hızla Amelia'dan düşese ve tekrar Amelia'ya çevrildi. Ve sonra bir daha düşese. Ve sonra-

Eh, şu kadarı söylenmeliydi ki bu korkunç derecede uzun bir sessizlik anı olmuştu.

"Tekrar konuşma," dedi sonunda düşes. "Senin sesine katlanamayacağım."

Ve gerçekten de yolculuğun geri kalan kısmında hepsi sessiz kaldı. Hatta düşes bile.

Bölüm Yirmi

Arabanın dışında, hava nispeten daha az gergindi. At sırtındaki üç erkek asla tam olarak yan yana kalamıyorlardı. Zaman zaman birinden biri hızlanıyor veya atlardan biri diğerini geçiyor, birisi arkada kalıyordu. Formalite icabı selamlaşıyorlardı.

Bazen biri hava durumu hakkında yorum yapıyordu.

Lord Crowland yerel kuşlarla oldukça ilgiliydi.

Thomas fazla bir şey söylemiyordu ama -Jack ona şöyle bir göz attı- Tanrım, yoksa ıslık mı çalıyordu?

"Mutlu musun?" diye sordu Jack, sesi alçaktı.

Thomas şaşkınlıkla bakarak karşılık verdi. "Ben mi?" Kaşlarını çatarak bu konuyu düşündü. "Sanırım öyle. Oldukça güzel bir gün, sence de öyle değil mi?"

"Güzel bir gün," diye yineledi Jack.

"Hiçbirimiz arabada o kötü yaşlı cadıyla kapana kısılmadık," diye duyurdu Lord Crowland. "Hepimizin mutlu olması gerekir." Sonra, "Pardon," diye ekledi, çünkü kötü yaşlı cadı ne de olsa her iki yol arkadaşının da büyükannesiydi.

"Herhangi bir özre hiç gerek yok," dedi Thomas. "Değerlendirmenize tamamen katılıyorum."

Bunda anlamlı bir şeyler olmalı, diye düşündü Jack - konuşmalar dönüp dolaşıp düşesin yanında olmadıkları için nasıl rahatladıklarına geliyordu. Gerçeği söylemek son derece tuhaftı ama gene de insanı düşündürüyordu…

"Onunla mı yaşamak zorunda kalacağım?" diye patladı.

Thomas sırıttı. "Hebrides adaları, adamım Hebrides adaları."

"Sen niye yapmadın?" diye sordu Jack.

"Ah, inan bana yapacağım, olur da yarın hâlâ onun üzerinde bir gücüm olursa. Yok, eğer olmazsa…" Thomas omzunu silkti. "Bir işe girmem gerekecek, öyle değil mi? Seyahat etmeyi her zaman istemişimdir. Belki de keşif eri olmalıyım. Adada en eski, en soğuk yeri bulacağım. Çok eğlenceli zaman geçireceğimden eminim."

"Tanrı aşkına," dedi Jack. "Böyle konuşmayı kes." Thomas bu dünyadaki yeri için kayıtsızca teslim olmamalı, mücadele etmeliydi.

Çünkü kendisi bu kaderi istemiyordu. O Grace'i istiyordu, özgürlüğünü istiyordu ve her şeyden fazla, tam şu anda başka bir yerde olmak istiyordu. Her neresi olursa.

Thomas ona meraklı bir bakış attı fakat bir şey söylemedi. Ve Jack de öyle yaptı. Ne Cavan şehrine ulaştıklarında, ne de Butlersbridge'de yol alırlarken.

Çoktan gece olmuştu ama Jack her dükkân vitrinini, her tabelayı ve ağacı biliyordu. On yedinci yaş gününde içip sarhoş olduğu Derragarra Hanı vardı. Kasap ve demirci oradaydı ve ah, evet, arkasında ilk defa öpüştüğü yulaf unu değirmeni vardı.

Bu beş dakika -hayır, dört olsun- sonra evde olacağı anlamına geliyordu.

Ev.

Bu yıllardır ağzına almadığı bir kelimeydi. Anlamı yoktu. Hanlarda, meyhanelerde ve bazen yıldızların altında yaşamıştı. Ayaktakımından arkadaşları vardı. Birlikte soygun yaparlardı. Tek ortak yanları ordudaki geçmişleri ve savaştan dönüp kendilerinden daha az şanslı olanlara kendi paralarından bir kısmını verme istekleriydi.

Yıllar içinde Jack, bacaksız adamlara, kocasız kadınlara, annesiz babasız çocuklara para vermişti. Parayı nereden bulduğunu kimse sorgulamamıştı. Duruşunun ve aksanının bir centilmene yakışır olduğunu ve bunun yettiğini düşünüyordu. İnsanlar görmek istedikleri şeyi görüyorlardı ve (hiçbir zaman ortalıkta ismini paylaşacak kadar uzun süre gezinmeyen) eski bir asker gelip hediyeler veriyordu…

Bunu sorgulamak isteyen *kimse* olmamıştı.

Ve tüm bunlar olurken, o da kimseye anlatmamıştı. Hem kime söyleyecekti ki?

Grace.

Artık Grace vardı.

Jack gülümsedi. O onaylardı. Belki yöntemleri değil ama sonucu kesinlikle onaylardı. Gerçek şu ki gücü zararı karşılamaya yetmeyecek gibi görünen kimseden bir şey almamıştı. Ve kurbanlarının en sinir bozucu olanlarını daha kapsamlı bir şekilde soymaya daima dikkat etmişti.

Bu onu darağacından kurtarmazdı ama mesleği konusunda biraz daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Bir atın yanına yaklaştığını duydu ve döndüğünde Tho-

mas'ın yanında gitmekte olduğunu gördü. "Geldik mi?" diye sordu usulca.

Jack başıyla onayladı. "Hemen dönemeçten sonra."

"Seni beklemiyorlar, değil mi?"

"Hayır."

Thomas ona daha fazlasını sormayacak kadar inceydi ve atını yarım boy geride tutarak Jack'i rahat bıraktı.

Ve işte oradaydı. Cloverhill. Tıpkı hatırladığı gibiydi, belki tuğla cephenin biraz daha asma yapraklarıyla kaplanmış olmasının dışında. Odalar aydınlıktı ve pencereler sıcacık parıldıyordu. Jack duvarlardan dışarı sızan kahkaha ve neşeyi duyduğuna yemin edebilirdi.

Tanrım, bunu özlediğini düşünmüştü ama bu...

Bu çok daha fazla bir şeydi. Bu ağrıydı, göğsünde gerçek, zonklayan bir sancıydı; boş bir delik; boğazına ebedi olarak takılmış bir hıçkırıktı.

Bu yuvaydı.

Jack durmak, bir an zarif eski eve bakmak istedi fakat arabanın yaklaştığını duydu, kendi özlemine dalarken herkesi bekletemeyeceğini biliyordu.

İstediği son şey düşesin öne geçip paldır küldür içeri girmesiydi (ki böyle yapacağından oldukça emindi), bu yüzden atını girişe doğru sürdü, atından indi ve tek başına merdivenlerden çıktı. Gözlerini kapayarak uzun bir nefes aldıktan sonra, pirinç tokmağı kaldırdı ve indirdi.

Cevap hemen gelmedi. Bu sürpriz olmamıştı. Saat geç olmuştu. Beklenmiyorlardı. Kâhya gece için çekilmiş olabilirdi. Köyde oda tutmaları ve Cloverhill'e sabah gitmeleri için bir sürü neden vardı. Jack istemeden de olsa-

Kapı açıldı. Jack ellerini sımsıkı arkasında tutuyordu.

Yan tarafında tutmaya çalışmıştı fakat titremeye başlamışlardı.

Önce mum ışığını, daha sonra da arkasındaki kırışmış ve kamburlaşmış adamı gördü.

"Bay Jack?"

Jack yutkundu. "Wimpole," dedi. Tanrım, yaşlı uşak seksenine yaklaşıyor olmalıydı ama teyzesi tabii ki çalışmak istediği sürece onu tutacaktı ve Wimpole'u tanıdığı kadarıyla, bu ölene kadar olacaktı.

"Sizi beklemiyorduk," dedi Wimpole.

Jack gülümsemeye çalıştı. "Eh, sürpriz yapmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Girin! Girin! Ah, Bay Jack, Bayan Audley sizi gördüğüne çok sevinecek. Tıpkı- " Wimpole durdu, yaşlı buruşuk gözlerini kısarak kapıdan dışarıya baktı.

"Korkarım birkaç misafir getirdim," diye açıkladı Jack. Düşes çoktan yardımla arabadan inmişti, Grace'le Amelia da tam onun arkasındaydılar. Thomas, Jack'in birkaç dakika yalnız olmasını sağlamak için büyükannesinin kolunu yakalamıştı -görünüşe göre sertçe- ama yaşlı leydi şimdiden öfke belirtileri göstermeye başlamıştı.

"Wimpole?" dedi bir kadın sesi. "Kim geldi bu saatte?"

Jack kaskatı kesildi, güçlükle nefes alıyordu. Teyzesi Mary'ydi. Sesi tamamen aynıydı. Sanki oradan hiç ayrılmamıştı...

Eğer hiç gitmemiş olsaydı, kalbi böyle delicesine atmaz, ağzı kurumuş olmazdı. Ve her şeyden önemlisi, bu kadar korkunç hissetmezdi. Kendisini hayatı boyunca tüm kalbiyle ve koşulsuz olarak seven biriyle karşılaşmaktan ölesiye korkmazdı.

"Wimpole? Ben- " Teyzesi köşeyi döndü ve ona hayalet görmüş gibi baktı. "Jack?"

"Ta kendisi." Jack sesinin neşeli çıkması için uğraştı ancak pek başarılı olamadı, içinden ağlamak istiyordu. Bu his tam orada, herkesin önünde dışarı çıkmak üzereydi.

"Jack!" diye bağırdı teyzesi ve öne atılarak kollarını ona doladı. "Ah, Jack. Jack, benim sevgili tatlı çocuğum. Seni çok özledik." Tıpkı bir annenin oğluna yapacağı gibi Jack'in yüzünü öpücüklere boğdu.

Tıpkı elinden gelse Arthur'a yapacak olduğu gibi.

"Seni görmek çok güzel Mary Teyze," dedi. Sonra teyzesini sımsıkı kendine çekti ve yüzünü onun boynuna gömdü. Onu özlemişti. Onu çok özlemişti ve o anda teyzesini akla gelebilecek en kötü şekilde incitmiş olmasının hiç önemi yoktu. Sadece kendisine sarılmasını istiyordu.

"Ah, Jack," dedi teyzesi gözyaşları içinde gülümseyerek, "bu kadar uzun süre uzak kaldığın için seni kamçılamam lazım. Neden böyle bir şey yaptın? Bizim ne kadar endişelendiğimizi bilmiyor musun? Nasıl- "

"Ehem, ehem."

Mary durdu ve döndü, Jack'in yüzünü hâlâ ellerinin arasında tutuyordu. Düşes ön girişe ulaşmıştı ve taş basamaklarda Jack'in arkasında duruyordu.

"Siz teyzesi olmalısınız," dedi düşes.

Mary sadece dikkatle ona baktı. "Evet," diye yanıtladı sonunda. "Ve siz…?"

"Mary Teyze," dedi Jack alelacele, düşes tekrar konuşmadan önce, "korkarım sana Wyndham Düşesi'ni takdim etmem gerekiyor."

Mary, Jack'i bırakarak reverans yaptı ve yaşlı leydi ge-

çerken yana çekildi. "Wyndham Düşesi mi?" diye tekrarladı Jack'e elle tutulabilecek kadar yoğun bir şaşkınlıkla bakarken. "Tanrım Jack, bir haber yollayamaz mıydın?"

Jack gergin bir şekilde gülümsedi. "Seni temin ederim böylesi daha iyi."

O sırada yolcu kafilesinden geri kalanlar öne çıktı ve Jack, Wyndham Dükü'yle Lord Crowland'ı tanıştırdıktan sonra teyzesinin renginin iyice solduğunu görmezden gelmeye çabalayarak takdim etme işini tamamladı.

"Jack," diye fısıldadı çılgın gibi, "odam yok. Yeterince görkemli hiçbir şeyim yok- "

"Lütfen Bayan Audley," dedi Thomas saygılı bir reveransla, "bizim için zahmete girmeyin. Haber vermeden gelmemiz bağışlanır gibi değil. Bizim için çok fazla uğraşmanıza gerek yok. Gerçi..." Yüzünde ekşi bir ifadeyle koridorda duran düşese şöyle bir göz attı. "Belki büyükannem için en iyi odanızı açsanız, herkes için daha kolay olacaktır."

"Tabii ki," dedi Mary çabucak. "Lütfen, lütfen, hava serin. Hepiniz içeri girmelisiniz. Jack, sana şunu söylemem gerekiyor ki- "

"Kiliseniz nerede?" diye sordu düşes.

"Kilisemiz mi?" diye sordu Mary, şaşkın şaşkın Jack'e bakarak. "Bu saatte mi?"

"İbadet etmeye niyetim yok," diye terslendi yaşlı leydi. "Kayıtları incelemek istiyorum."

"Hâlâ Peder Beveridge mi yönetiyor?" diye sordu Jack, düşesin lafını kesmeye çalışarak.

"Evet ama kesinlikle yatmıştır. Saat dokuz buçuk sanırım ve o sabahları erken kalkar. Belki sabah. Ben- "

"Bu hanedanlık öneminde bir konu," diye lafa girdi düşes. "Gece yarısını bile geçse umurumda değil. Biz- "

"Benim umurumda," diye araya girdi Jack onu buz gibi ifadesiyle susturarak. "Pederi yataktan kaldırmayacaksınız. Bu kadar zaman beklediniz. Lanet olası sabaha kadar da pekâlâ bekleyebilirsiniz."

"Jack!" Mary nefesini tuttu. Düşese döndü. "Ben onu bu şekilde konuşması için yetiştirmedim."

"Hayır, yapmadın," dedi Jack, düşes gözlerini dikmiş ona bakarken. Bu yaptığı özür dilemeye en yakın davranışıydı.

"Siz annesinin kız kardeşisiniz, öyle değil mi?" dedi düşes.

Mary konunun aniden değişmesiyle biraz afallamış görünüyordu. "Öyle."

"Siz onların düğününde var mıydınız?"

"Yoktum."

Jack şaşırarak ona döndü. "Yok muydun?"

"Hayır. Ben katılamadım. Loğusaydım." Jack'e hüzünle baktı. "Sana hiç söylemedim. Ölü doğumdu." Yüzü yumuşadı. "Sen doğduğun için çok mutlu olma nedenlerimden biri de bu."

"Kiliseye sabah gideriz," diye duyurdu düşes, Mary'nin gebelik hikâyelerine ilgisiz kalarak. "İlk iş olarak. Kâğıtları bulmalı ve işi bitirmeliyiz."

"Kâğıtlar mı?" diye tekrarladı Mary.

"Evlilik kanıtı," dedi düşes sertçe. Mary'ye buz gibi bir küçümsemeyle baktıktan sonra, huzurundan kovmak istercesine hafif bir baş işareti yaptı.

Thomas'ın onu geri çekmesi iyi olmuştu, çünkü Jack boğazına sarılmak üzereydi.

"Louise Butlersbridge kilisesinde evlenmedi," dedi Mary. "Maguiresbridge'de evlendi. Fermanagh bölgesinde, büyüdüğümüz yerde."

"Orası ne kadar uzak?" diye sordu düşes kolunu Thomas'tan kurtarmaya çalışarak.

"Yirmi kilometre kadar uzakta majesteleri."

Düşes oldukça tatsız bir şeyler geveledi. Jack sözleri tam olarak çıkaramamıştı ama Mary bembeyaz oldu. Dehşete yakın bir ifadeyle Jack'e döndü. "Jack? Tüm bunlar da neyin nesi? Annenin evliliğini neden kanıtlaman gerekiyor?"

Jack teyzesinin biraz arkasında duran Grace'e baktı. Grace teşvik etmek için hafifçe başını sallayarak onaylayınca Jack boğazını temizledi ve, "Babam onun oğluymuş," dedi.

Mary hızla düşese baktı. "Senin baban... John Cavendish, yani..."

Thomas öne çıktı. "Araya girebilir miyim?"

Jack kendisini bitkin hissediyordu. "Lütfen."

"Bayan Audley," dedi Thomas, Jack'in tahmin edebileceğinden çok daha ağırbaşlılıkla ve konuyu toparlayarak, "eğer kız kardeşinizin evliliğinin kanıtı varsa, o zaman yeğeniniz gerçek Wyndham Dükü."

"Gerçek dük- " Mary elini ağzına örttü. "Hayır. Bu mümkün değil. Onu hatırlıyorum. Bay Cavendish. O- " Sanki jestlerle onu tarif etmeye çalışırmış gibi kollarını havada salladı. Sonunda birkaç girişiminin ardından, "Bizden böyle bir şeyi saklamış olamaz," dedi.

"O zamanlar varis değildi," dedi ona Thomas, "ve olacağına inanması için de hiçbir nedeni yoktu."

"Tanrım. Ama eğer Jack dük olursa, o zaman siz- "

"Dük olamam," diye tamamladı acı bir alayla. "Bu işin hallolması için ne kadar hevesli olduğumuzu anlayabileceğinizden eminim."

Mary ona şaşkınlıkla baktı. Ve ardından da Jack'e. Oturmak istiyor gibi görünüyordu.

"Ben koridorda dikiliyorum," diye duyurdu düşes kibirli bir tavırla.

"Kabalaşmayın," diye azarladı Thomas.

"Düşes her halde çok- "

Thomas büyükannesini ileri doğru çekiştirdi, hızla Jack ve teyzesinin yanından geçtiler. "Bayan Audley," dedi, "konukseverliğiniz için minnettarız. Hepimiz."

Mary minnetle başını salladı ve uşağa döndü. "Wimpole, acaba- "

"Elbette hanımefendi," dedi ve o uzaklaşırken Jack gülümsedi. Hiç kuşkusuz yatak odalarını hazırlatmak için kâhyayı uyandıracaktı. Wimpole daima teyzesi Mary kelimeleri telaffuz etmeden ne isteyeceğini anlardı.

"Odaları hiç vakit kaybetmeden hazırlatırız," dedi Mary, yan tarafta duran Grace'le Amelia'ya dönerek. "İkinizin aynı odayı paylaşmanızda bir sakınca var mı? Benim fazla odam- "

"Hiç sorun olmaz," dedi Grace sıcak bir ifadeyle. "Beraber olmak bizim hoşumuza gidiyor."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Mary rahatlamış bir sesle. "Jack, sen çocuk odasındaki eski yatağını alacaksın ve... Ah, bu çok saçma, zamanınızı burada koridorda boşa harcamamalıyım. Hadi misafir odasına gidelim, odalarınız hazır oluncaya kadar orada ısınabilirsiniz."

Mary önden yürüyerek hepsini içeri soktu ama Jack

girmek için davranınca elini onun koluna koyarak kibarca durmasını sağladı.

"Seni özledik," dedi.

Jack yutkundu ama boğazındaki yumru yerinden oynamamıştı. "Ben de sizi özledim," dedi. Gülümsemeye çalıştı. "Kimler evde? Edward mutlaka- "

"Evlendi," diye onun yerine tamamladı teyzesi. "Evet. Arthur için matemimiz biter bitmez. Margaret da ondan hemen sonra. Her ikisi de yakında yaşıyorlar; Edward sokağın aşağısında, Margaret ise Belturbet'te"

"Ya William Enişte?" Jack onu en son Arthur'un cenazesinde görmüştü. Daha yaşlanmış görünüyordu. Yaşlı ve yorgun. Ve ıstıraptan kaskatı. "O iyi mi?"

Mary sessizce dururken gözlerine dayanılmaz bir acı doldu. Dudakları aralandı fakat konuşmadı. Buna gerek yoktu.

Jack kederle ona baktı. "Hayır," diye fısıldadı, çünkü bu gerçek olamazdı. Ona üzgün olduğunu söylemek için fırsatı olacağını ummuştu. İrlanda'ya kadar gelmişti. Üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

"O öldü Jack." Mary birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, gözleri parlıyordu. "İki yıl önceydi. Seni nasıl bulacağımı bilemedim. Bize hiç adres vermemiştin."

Jack dönerek evin arka tarafına doğru birkaç adım attı. Eğer olduğu yerde kalacak olursa biri görebilirdi. Herkes misafir odasındaydı. Kapıdan bakacak olurlarsa, ağlamak belki de çığlık atmak üzere olduğunu görebilirlerdi.

"Jack?" Konuşan Mary'ydi ve ayak seslerinin ihtiyatla kendisine yaklaştığını duyabiliyordu. Jack tavana baktı ve ağzını açarak titrek bir nefes aldı. İşe yaramamıştı fakat bu kadarını başarabilmişti.

Mary onun omzuna elini koydu. "Benden seni sevdiğini söylememi istedi."

"Bunu söyleme." Bu dinleyemeyeceği tek şeydi. Şu anda olmazdı.

"Öyleydi. Bana senin eve geleceğini bildiğini söyledi. Ve seni sevdiğini, senin oğlu olduğunu söyledi. Kalbinde, sen onun oğluydun. "

Jack elleriyle yüzünü örttü ve sanki tüm bunları söküp atabilirmiş gibi giderek daha sıkı bastırdığını fark etti. Neden şaşırmıştı ki? Bunun için hiçbir nedeni yoktu. William genç bir adam değildi; Mary'yle evlendiği zaman neredeyse kırk yaşındaydı. Yokluğunda hayatın duracağını mı sanmıştı? Hiç kimsenin değişmeyeceğini veya büyümeyeceğini... ya da ölmeyeceğini mi?

"Geri dönmeliydim," dedi Jack. "Ben... Tanrım, ne kadar aptalım."

Mary, Jack'in eline dokundu, yavaşça aşağı indirdi ve tuttu. Daha sonra onu koridordan çıkarıp en yakın odaya götürdü. Enişteşinin çalışma odasına.

Jack masanın yanına gitti. Hantal, koyu renk ahşaptan, eski bir şeydi. Daima üzerinde duran kâğıt ve mürekkep gibi kokuyordu.

Ne var ki hiçbir zaman gösterişli olmamıştı. Komikti, Jack bu odaya gelmeyi her zaman sevmişti. Gerçekten tuhaf geliyordu. O açık havaya bayılan, daima koşan, yarışan ve çamur içinde kalan bir çocuktu. Hatta şimdi bile ikiden az penceresi olan odalardan nefret ediyordu.

Ama burada olmayı hep sevmişti.

Dönerek teyzesine baktı. Mary odanın ortasında duruyordu. Kapıyı kapamış, mumunu bir rafın üzerine bırak-

mıştı. Dönerek Jack'e baktı ve çok yumuşak bir şekilde, "Senin kendisini sevdiğini biliyordu," dedi."

Jack başını iki yana salladı. "Ben onu hak etmedim. Seni de öyle."

"Böyle konuşma. Dinlemeyeceğim."

"Mary Teyze, biliyorsun ki..." Yumruk yaptığı elini ağzına götürerek eklemini ısırdı. Sözcükler oradaydı ama göğsünde yanıp tutuşuyorlardı ve onları söylemek son derece zor geliyordu. "Biliyorsun ki eğer ben olmasaydım Arthur Fransa'ya gitmeyecekti."

Mary ona şaşkınlıkla baktı ve, "Tanrım, Jack, onun ölümü için kendini suçlamıyorsun herhalde?" dedi.

"Elbette suçluyorum. O benim için gitti. Yoksa asla- "

"O orduya katılmak istedi. Yoksa papaz olacaktı ve Tanrı biliyor ya, bunu hiç istemiyordu. O daima bunu planlamıştı- "

"Hayır," diye yüreğindeki tüm kuvvet ve öfkeyle lafını kesti. "Öyle değildi. Size öyle söylemiş olabilir ama- "

"Onun ölümünün sorumluluğunu alamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

"Mary Teyze-"

"Dur! Kes şunu!"

Mary avuçlarını şakaklarına bastırmıştı. Onu engellemeye, kendisine söylemeye çalıştığı şey her neyse bunu durdurmaya çalışıyor gibiydi.

Ama söylenmesi gerekiyordu. Onun anlamasının tek yolu buydu.

Ve bu sözcükler Jack'in ağzından ilk kez sesli olarak çıkacaktı.

"Ben okuyamıyorum."

İki kelime. Hepsi buydu. İki kelime.

Mary'nin alnı kırıştı, Jack'e inanmamış mıydı? Yoksa sadece yanlış duyduğunu mu sanmıştı?

İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürlerdi. Jack eğitimli biri gibi davranmıştı ve bu yüzden teyzesi onu öyle görüyordu.

"Ben okuyamıyorum Mary Teyze. Hiçbir zaman okuyamadım. Bunu fark eden tek kişi Arthur oldu."

Mary başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Okula gittin. Mezun oldun- "

"Güç bela," diye lafı kesti Jack, "ve o da sadece Arthur'un yardımıyla. Üniversiteyi neden terk etmek zorunda kaldığımı sanıyorsun?"

"Jack…" Teyzesi neredeyse utanmış gibi görünüyordu. "Bize senin uygunsuz davrandığın söylenmişti. Çok fazla içiyordun ve o kadın vardı ve- ve- o domuzla olan eşek şakası vardı ve- neden başını sallıyorsun?"

"Seni sıkıntıya sokmak istemedim."

"Bunun sıkıntıya sokmadığını mı sanıyorsun?"

"Arthur'un yardımı olmadan çalışamıyordum," diye açıkladı. "Ve o benim iki yıl arkamdaydı."

"Ama bize dendi ki- "

"Kötü davranıştan olmazsa aptallıktan kovulacaktım," dedi usulca.

"Bunların hepsini kasten mi yaptın?"

Jack dişlerini sıktı.

"Ah, Tanrım." Mary bir koltuğa çöktü. "Neden hiçbir şey söylemedin? Özel öğretmen tutabilirdik."

"Bunun faydası olmazdı." Ve ardından Mary şaşkınlık içinde bakışlarını ona kaldırdığında Jack neredeyse çare-

sizlik içinde konuştu: "Harfler dans ediyor. Ters dönüyor. Büyük harfle yazılmadıkları sürece a-d ile a-b arasındaki farkı asla söyleyemem ve hatta ben- "

"Sen aptal değilsin," diye lafını kesti keskin bir sesle.

Jack dikkatle ona baktı.

"Sen aptal değilsin. Eğer bir sorun varsa, bu gözlerindedir aklında değil. Seni tanıyorum." Ayağa kalktı, hareketleri titrek ama kararlıydı, sonra eliyle Jack'in yanağına dokundu. "Sen doğduğun anda oradaydım. Seni ilk tutan ben oldum. Her sıyrığında, her yere düşmende yanında ben vardım. Senin gözlerindeki ışığın büyümesini izledim. Senin düşünmeni izledim. Ayrıca hepimizi kandırdığına göre çok akıllı olmalısın," dedi usulca.

"Tüm okul hayatım boyunca bana Arthur yardım etti," dedi elinden geldiğince sakin bir şekilde. "Ondan bunu hiçbir zaman istemedim. Hoşuna gittiğini söylemişti." Sonra yutkundu, çünkü anılar zihnine doluşmaya başlamıştı. "Yüksek sesle okumayı sevdiğini söylemişti."

"Arthur'un sesli okumayı sevdiğini sanmıştım." Yanağından aşağı bir gözyaşı damlası yuvarlanmaya başladı. "Sen onun kahramanıydın Jack."

Jack boğazını tıkayan hıçkırıkları bastırmaya çalıştı. "Onu korumam gerekiyordu."

"Askerler ölür Jack. Tek ölen Arthur değildi. O sadece…" Mary gözlerini kapadı ve başını çevirdi, ancak Jack'in gözlerinde yanıp sönen ıstırabı göremeyeceği kadar hızlı değildi.

"Sadece benim için önemli olan tek askerdi," diye fısıldadı. Doğruca Jack'in gözlerinin içine baktı. "Lütfen Jack, iki oğul kaybetmek istemiyorum."

Kollarını uzattı ve Jack daha ne olduğunu anlayamadan orada, onun kollarının arasındaydı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Arthur için hiç ağlamamıştı. Bir kere bile. O kadar öfke doluydu ki -Fransızlara, kendisine- ıstırap için yer kalmamıştı.

Ama işte şimdi buradaydı ve her şey içinden taşıyordu. Tüm ıstırabı, eğlenceli bir şeye tanıklık edip de paylaşmak için Arthur'un yanında olmadığı her an. Arthur'un hiçbir zaman olamadığı tüm önemli olaylar, düğünler, cenazeler...

Tüm bunlar için ağladı. Ve kendisi için, kaybolan yılları için ağladı. Kaçmıştı. Kendisinden kaçmıştı. Bundan yorulmuştu. Durmak istiyordu. Tek bir yerde kalmak istiyordu.

Grace'le birlikte.

Onu kaybetmeyecekti. Geleceklerini garantiye almak için ne yapması gerektiği umurunda değildi ama bunu yapacaktı. Eğer Grace, Wyndham Dükü'yle evlenemeyeceğini söylüyorsa, o zaman Wyndham Dükü olmayacaktı. Kuşkusuz kaderi bir ölçüde hâlâ kendi kontrolündeydi.

"Misafirlerle ilgilenmem gerekiyor," diye fısıldadı Mary yumuşak bir şekilde uzaklaşarak.

Jack başıyla onaylayarak gözlerindeki son yaşları sildi. "Düşes..." dedi, *Tanrım*. "Çok özür dilerim," dedi ama bunun dışında düşes hakkında söylenecek ne vardı ki?

"O benim yatak odamı alabilir," dedi Mary.

Normalde Jack onun kendi odasından vazgeçmesini yasaklardı fakat yorgundu ve onun da yorgun olduğunu düşünüyordu. Ve bu yüzden başını sallayarak onayladı. "Çok naziksin."

"Sanırım bu kendimi korumaya daha yakın bir şey."

Jack buna gülümsedi. "Mary Teyze?"

Mary kapıya ulamıştı ama eli tokmağın üzerinde durarak ona bakmak için arkasına döndü. "Evet?"

"Bayan Eversleigh," dedi Jack.

Teyzesinin gözlerinde bir şeyler parladı. Romantik bir şeyler. "Evet?"

"Onu seviyorum."

Mary bir anda parlamış gibi görünüyordu. "Bunu duyduğum için çok mutlu oldum."

"O da beni seviyor."

"Bu daha da iyi."

"Evet," diye mırıldandı Jack, "öyle."

Mary koridora doğru işaret etti. "Benimle birlikte geri dönecek misin?"

Jack bunu yapması gerektiğini biliyordu ama açıklamalardan bitkin düşmüştü. Ve kimsenin kendisini böyle kızarmış gözlerle görmesini istemiyordu. "Burada kalmamın senin için sakıncası var mı?" diye sordu.

"Tabii ki yok." Mary dalgın dalgın gülümseyerek odadan çıktı.

Jack tekrar eniştesinin masasına dönerek parmaklarını yavaş yavaş pürüzsüz yüzeyde dolaştırdı. Burası huzurla doluydu ve Tanrı biliyor ya, bir nebze olsun huzura ihtiyacı vardı.

Uzun bir gece olacağa benziyordu. Uyumayacaktı. Uğraşmanın bir anlamı yoktu. Ama hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hiçbir yere gitmek istemiyordu ve her şeyden önemlisi düşünmek istemiyordu.

Şimdilik... bu gece için... sadece var olmak istiyordu.

Grace, Audley'lerin misafir odasını sevdiğine karar verdi. Oldukça zarifti, iki oturma alanı, bir yazı masası ve köşelerde birkaç rahat okuma koltuğuyla şarap ve krem renklerinde dekore edilmişti. Her tarafta akan bir hayatın izleri vardı - masanın üzerindeki mektup yığınından büyük ihtimalle kapıda Jack'i duyduğu zaman Bayan Audley'nin kanepeye bırakmış olduğu nakışa kadar. Şöminenin üzerinde altı minyatür vardı. Grace oraya yaklaşarak ateşte ellerini ısıtıyormuş gibi yaptı.

Bunun muhtemelen onların on beş yıl önce resmedilen aileleri olduğunu hemen anladı. İlki mutlaka Jack'in enişte siydi ve Grace, yanındakinin Bayan Audley olduğunu düşündü. Ondan sonraki... Tanrım, bu Jack miydi? Öyle olmalıydı. İnsan nasıl bu kadar az değişebilirdi? Evet, daha genç görünüyordu fakat diğer her şey aynıydı: ifadesi, muzip tebessümü.

Grace'in neredeyse soluğu kesilmişti.

Diğer üç minyatür Audley çocuklarıydı ya da Grace öyle düşünüyordu. İki oğlan ve bir kız. Başını eğdi ve oğlanlardan küçüğüne geldiğinde kısa bir dua okudu. Arthur. Jack onu çok sevmişti.

Acaba teyzesiyle bunu mu konuşuyordu? Misafir odasına en son giren Grace olmuştu; Bayan Audley'nin onu yavaşça başka bir kapıya çektiğini görmüştü.

Birkaç dakika sonra kâhya gelerek odalarının hazırlanmış olduğunu bildirdi fakat Grace şöminenin yanında oyalandı. Bu odayı terk etmeye hazır değildi.

Neden olduğundan pek emin değildi.

"Bayan Eversleigh."

Grace döndü. Seslenen Jack'in teyzesiydi.

"Çok sessiz yürüyorsunuz Bayan Audley," dedi. "Yaklaştığınızı duymadım."

"Bu Jack," dedi Mary, uzanıp şöminenin üzerinden Jack'in minyatürünü alarak.

"Onu tanıdım," diye mırıldandı Grace.

"Evet, pek değişmedi, Bu benim oğlum Edward. Hemen sokağın aşağısında yaşıyor. Ve bu da Margaret. Şimdi onun da iki kızı var."

Grace, Arthur'a baktı. İkisi de baktılar.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi sonunda Grace.

Mary yutkundu ama ağlayacak gibi görünmüyordu. "Teşekkür ederim." Sonra dönerek Grace'in elini ellerinin arasına aldı. "Jack eniştesinin çalışma odasında. Koridorun sonunda, sağda. Ona git."

Grace'in dudakları aralandı.

"Git," dedi Bayan Audley, öncekinden çok daha hafif bir sesle.

Grace başını salladığını hissetti ve düşünecek zaman bulamadan çoktan çıkmış aceleyle koridorun sonuna doğru ilerliyordu.

Sağ taraftaki kapıya.

"Jack?" dedi usulca, açık duran kapıyı birkaç santim iterek.

Jack yüzü pencereye dönük olarak bir koltukta oturuyordu fakat onun sesiyle hızla döndü ve ayağa kalktı.

Grace içeri girerek arkasından yavaşça kapıyı kapadı. "Teyzen dedi ki- "

Jack oradaydı. Tam karşısındaydı. Ve sonra Jack onu sertçe, hızla ve -Tanrım- tutkuyla öpüyordu.

Ardından Jack uzaklaştı. Grace nefes alamıyordu, zorla

ayakta duruyordu ve tüm hayatı buna bağlı olsa bile iki lafı bir araya getiremeyeceğini biliyordu.

Hayatı boyunca hiçbir şeyi bu adamı istediği kadar istememişti.

"Yatağına git Grace."

"Ne?"

"Sana karşı koyamıyorum," dedi, sesi yumuşak ve bitkindi.

Grace ona uzandı, kendine engel olamamıştı.

"Bu evde olmaz," diye fısıldadı Jack.

Ama gözleri Grace için yanıp tutuşuyordu.

"Git," dedi Jack boğuk bir sesle. "Lütfen."

Grace dediğini yaptı. Merdivenlerden yukarı koştu, odasını buldu ve çarşafların arasına kıvrıldı.

Ama bütün gece titredi. Titredi ve yandı.

Bölüm Yirmi Bir

"Uyuyamadın mı?"

Jack enişte sinin çalışma odasında oturduğu yerde döndü. Kapıda Thomas duruyordu. "Hayır," dedi.

Thomas içeri girdi. "Ben de öyle."

Jack raftan almış olduğu brendi şişesini uzattı. Enişte sinin ölümünden bu yana el sürülmediğine emin olmasına rağmen, şişenin üstünde tek bir toz zerresi bile yoktu. Teyzesi Mary evin daima tertemiz olmasını sağlardı.

"Bu iyidir," dedi Jack. "Bence enişte m bunu saklıyordu." Gözlerini kırpıştırarak etikete göz attıktan sonra mırıldandı: "Bunun için değil, sanırım."

Pencerenin yanındaki kristal bir kadeh setini işaret etti, elinde şişeyle Thomas'ın odayı kat ederek bir tane almasını bekledi. Thomas geri gelince çalışma odasındaki diğer berjer koltuğa oturarak kadehi aralarındaki küçük, alçak masaya koydu. Jack uzanarak kadehi cömertçe doldurdu.

Thomas brendiyi aldı ve içti, pencereden dışarı bakarken gözlerini kısmıştı. "Birazdan şafak sökecek."

Jack başını salladı. Gökyüzünde hiç pembelik yoktu ama sabahın soluk gümüş parıltısı havaya nüfuz etmeye başlamıştı. "Kimse uyandı mı?" diye sordu.

"Ben duymadım."

Birkaç dakika sessizce oturdular. Jack içkisini bitirdi ve bir tane daha içmeyi düşündü. Doldurmak için şişeyi aldı fakat doldurmaya başladığında aslında istemediğini fark etti. Bakışlarını kaldırdı. "Kendini hiç sergilenen bir mal gibi hissettiğin oldu mu?"

Thomas'ın yüzü kayıtsız kaldı. "Her zaman."

"Buna nasıl katlanıyorsun?"

"Başka türlüsünü bilmiyorum."

Jack parmaklarını alnına götürerek ovuşturdu. Şiddetli bir baş ağrısı vardı ve geçeceğini hiç sanmıyordu. "Bugün korkunç bir gün olacak."

Thomas başını sallayarak onayladı.

Jack gözlerini kapadı, sahneyi hayal etmek kolaydı. Büyükannesi kayıtları önce kendisi okumak için ısrar edecekti ve Lord Crowland hemen onun omzunun üzerinden bakacak ve gevezelik edecekti. Muhtemelen teyzesi ve Amelia da gelmek isteyecekti - onu kim suçlayabilirdi ki? O da herkes kadar tehlikedeydi.

Orada bulunmayacak tek kişi Grace olacaktı.

Yanında olmasına gerek duyduğu tek kişi.

"Kahrolası bir sirk gibi olacak," diye mırıldandı Jack.

"Kesinlikle."

Hiçbir şey yapmadan oturuyorlardı ve sonra her ikisi de tam olarak aynı anda birbirlerine baktılar. Göz göze geldiler ve Jack bakışları pencereye kayan Thomas'ın yüzünü izledi.

Dışarıya bakıyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu Jack ve bir tebessümün ilk parıltılarını hissetti.

"Herkesten önce- "

"Hemen şimdi." Çünkü bu masada başka kimsenin yeri yoktu.

Thomas kalktı. "Yolu göster."

Jack ayağa kalktı ve hemen peşinde Thomas'la kapıdan dışarı çıktı. Atlarına bindiklerinde ve havada hâlâ gecenin ağırlığı varken yola koyulduklarında, aklına geldi-

İkisi kuzendi.

Ve ilk defa bu iyi bir şeymiş gibi geldi.

Maguiresbridge kilisesine vardıklarında sabah iyice ilerlemişti. Jack oraya daha önce annesinin ailesini ziyaret etmek için birkaç kez gitmişti; eski gri taşlar rahatlatıcı ve tanıdık geliyordu. Küçük, mütevazı bir binaydı ve ona göre tam bir kilisenin olması gerektiği gibiydi.

"İçerde biri var gibi görünmüyor," dedi Thomas. Eğer mimarinin sadeliğinden etkilenmişse bile, pek belli etmiyordu.

"Kayıtlar büyük ihtimalle papaz evindedir," dedi Jack.

Thomas başıyla onayladı ve atlarını bir bağlama kazığına bağladıktan sonra papaz evine doğru yola koyuldular. İçerde yaklaşan ayak seslerini duymadan önce kapıyı birkaç kez çalmaları gerekmişti.

Kapı açılınca kâhya olduğu belli olan orta yaşlı bir kadın göründü.

"İyi günler hanımefendi," dedi Jack başıyla kibarca selamlayarak. "Ben Jack Audley ve bu da-"

"Thomas Cavendish," diye araya girdi Thomas, selamlamak için başını sallayarak.

Jack bunun üzerine ona bir bakış attı, eğer kâhya kadın gelişlerinden bu kadar rahatsız olmasaydı kesinlikle bu bakışı fark ederdi.

"Biz kilise kayıtlarını görmek istiyorduk," dedi Jack.

Kâhya kadın bir dakika kadar onlara dikkatle baktıktan sonra başını arka tarafa doğru salladı. "Arka odada," dedi. "Papazın çalışma odasında."

"Şey, papaz burada mı?" diye sordu Jack fakat Thomas'ın dirseğini yan tarafına vurmasıyla cümlenin son kısmı bir homurtuyla çıkmıştı.

"Şimdilik papaz yok," dedi kâhya kadın. "Göreve kimse atanmadı." Şöminenin önünde duran iyice yıpranmış bir kanepeye doğru giderek oturdu. "Yakınlarda yeni birisinin gelmesini bekliyoruz. Ayini yönetmesi için her pazar Enniskillen'dan birisini yolluyorlar."

Sonra bir kızarmış ekmek tabağına alarak onlara tamamen sırtını döndü.

Jack, Thomas'a göz attı ve onu kendisine bakarken buldu.

Sadece içeri girmelerinin beklendiğini düşündü.

Onlar da öyle yaptılar.

Evin geri kalan kısmındaki dar yerler dikkate alındığında, ofis Jack'in tahmin ettiğinden daha büyüktü. Üç penceresi vardı, birisi kuzey duvarında, diğer ikisi batıda, şöminenin iki tarafındaydı. Ateş küçük olsa da yanıyordu; Jack ellerini ısıtmak için yaklaştı.

"Kilise kaydının neye benzediğini biliyor musun?" diye sordu Thomas.

Jack omzunu silkerek başını iki yana salladı. Parmakları gerildi, sonra çizmelerinin kısıtlamalarına rağmen elinden geldiğince ayaklarını esnetti. Adaleleri sıkı ve gergindi. Ne zaman kıpırdamadan durmaya çalışsa parmaklarının bacağında çılgın gibi trampet çaldığını fark etti.

Fırlayıp çıkmak istiyordu tam-

"Bu olabilir."

Jack döndü. Thomas'ın elinde büyük bir kitap vardı. Kahverengi deri kaplıydı ve kapağında yıl işaretleri vardı.

"Bakalım mı?" diye sordu Thomas. Sesi yalındı ama Jack onun yutkunduğunu gördü. Ve elleri titriyordu.

"Sen yapabilirsin," dedi Jack. Bu sefer numara yapamazdı. Orada durup okuyormuş gibi yapamazdı. Sadece bazı şeyler katlanamayacak kadar fazla oluyordu.

Thomas dikkatle ona baktı. "Benimle birlikte bakmak istemiyor musun?"

"Sana güveniyorum." Bu doğruydu. Thomas'tan daha güvenilir birini düşünemiyordu. Thomas yalan söylemezdi, özellikle de bu konuda.

"Hayır," dedi Thomas bunu bütünüyle bir yana bırakarak. "Bu işi sensiz yapmayacağım."

Bir an için kıpırdamadan durdu, sonra duyulamayacak kadar alçak sesle lanet okuyarak Thomas'ın yanına masaya gitti.

"Çok fazla asilsin," dedi Jack.

Thomas, pek anlam veremediği bir şeyler mırıldandı ve kitabı masaya koyarak ilk sayfalardan birisini açtı.

Jack kitaba baktı. Bulanıktı, girdap gibi dönen, inip çıkan harfler gözlerinin önünde dans ediyordu. Yutkunarak bir şey anlayıp anlamadığını görmek için Thomas'a kaça-

mak bir bakış attı. Ama Thomas gözlerini kayıtlara dikmişti, sayfaları çevirirken gözleri hızla soldan sağa doğru hareket ediyordu.

Ve sonra yavaşladı.

Jack anlamaya çalışırken dişlerini sıkmıştı. Bazen daha büyükçe harfleri ve sık sık sayıları ayırt edebiliyordu. Sadece genellikle olmaları gerektiğini düşündüğü yerde olmuyorlardı ya da onun zannettiği şey olmuyorlardı.

"Annenle babanın hangi ayda evlenmiş olabileceklerini biliyor musun?" diye sordu Thomas.

"Hayır." Ama bu küçük bir kiliseydi. Kaç düğün yapılmış olabilirdi ki?

Jack, Thomas'ın parmaklarını izliyordu. Sayfanın kenarı boyunca hareket ettiler, sonra sayfanın ucuna kaydılar.

Ve çevirdi. Ve durdu.

Jack, Thomas'a baktı. Kıpırdamıyordu.

Thomas gözlerini kapamıştı. Açıkça belliydi. Yüzünden okunuyordu.

"Tanrım." Sözcükler Jack'in dudaklarından adeta gözyaşları gibi dökülmüştü. Delicesine umuyor... dua ediyordu...

Annesiyle babası evlenmemiş olsunlar veya kanıt kaybolmuş olsun diye. Biri, herhangi biri hata yaptığı için bu yanlış olsun diye.

Nasıl da acınasıydı. Orada durmuş bir şekilde kayıtları okuma numarası yapıyordu. Tanrı aşkına, onun dük olabileceğini nasıl düşünebiliyorlardı ki?

Sözleşmeleri nasıl okuyacaktı?

Ah, bu eğlenceli olacaktı.

Ya kiralar?

Güvenilir bir kâhya edinse iyi olacaktı, çünkü aldatılıp aldatılmadığını görmek için kontrol edemeyecekti.

Neyse ki -dehşet dolu bir kahkahayı bastırdı- evraklarını bir mühürle imzalayabilirdi. Yeni ismiyle imza atmayı öğrenmesinin ne kadar süreceğini ancak Tanrı bilirdi.

John Cavendish-Audley'e alışması aylar almıştı. Cavendish'i görmezden gelmeye bu kadar istekli olmasında merak edilecek bir şey var mıydı?

Jack yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerini sımsıkı kapadı. Bu mümkün değildi. Gene de bunun imkânsızlığına inanmış olarak, işte buradaydı.

Çıldırmak üzereydi.

Nefes alamıyormuş gibi hissetti.

"Philip kim?" diye sordu Thomas.

"Ne?" Jack neredeyse onu terslemişti.

"Philip Galbraith. O tanıkmış."

Jack bakışlarını yukarı kaldırdı ve sonra tekrar kayıtlara indirdi. "Annemin erkek kardeşi."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Bilmiyorum. En son duyduğumda öyleydi. Beş yıl oldu." Jack öfkeyle düşündü. Thomas neden soruyordu? Eğer Philip ölmüşse bu ne ifade ederdi? Kanıt hâlâ kayıtlarda duruyordu.

Kayıt.

Jack kayıtlara baktı, dudakları aralanmış ve sarkmıştı. Bu düşmandı. Şu küçük kitap.

Grace eğer Wyndham Dükü olursa kendisiyle evlenemeyeceğini söylemişti.

Eğer Wyndham Dükü'yse.

Ama sadece bu kitap vardı. Sadece bu sayfa vardı.

Sadece bir sayfa ve Jack Audley olarak kalabilirdi. Tüm sorunları çözülmüş olurdu.

"Yırt şunu," diye fısıldadı Jack.

"Ne dedin sen?"

"Yırt şunu."

"Delirdin mi sen?"

Jack başını iki yana salladı. "Dük sensin."

Thomas kayıtlara baktı. "Hayır," dedi usulca, "değilim."

"Hayır." Jack'in sesinde telaş vardı ve Thomas'ı omzundan yakalamıştı. "Wyndham'a gereken sensin. Herkesin ihtiyaç duyduğu."

"Dur, sen- "

"Beni dinle," dedi Jack yalvararak. "Sen bu iş için doğmuş ve yetiştirilmişsin. Ben her şeyi mahvedeceğim. Anlıyor musun? Ben bunu yapamam. Yapamam."

Ama Thomas sadece başını iki yana salladı. "Bunun için yetiştirilmiş olabilirim fakat sen bunun için doğdun. Ve ben sana ait olan bir şeyi alamam."

"Ben bunu istemiyorum!" dedi Jack.

"Bunu kabul etmek veya reddetmek sana bağlı değil," dedi Thomas, sesi uyuşuk bir şekilde sakindi. "Anlamıyor musun? Bu bir isim değil. Bu sensin."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Jack. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Kavradı, kafa derisi kemiğinden ayrılacakmış gibi hissedinceye kadar tüm gücüyle avuçlayarak çekti. "Bunu sana veriyorum. Kahrolası gümüş bir tepsiyle. Sen dük olarak kal ve seni rahat bırakacağım. Ben Hebrides adalarında senin mülkünün işletmecisi olurum. Ya da herhangi bir yerde başka bir şey. Sadece sayfayı yırtıp at."

"Madem unvanı istemiyordun, neden daha baştan an-

nenle babanın evli olduğunu söyledin?" diye cevap verdi Thomas. "Ben sana annenle babanın evli olup olmadıklarını sormuştum. Hayır diyebilirdin."

"Benim meşruiyetimi sorguladığın zaman varis sıralamasının ne olduğunu bilmiyordum." Jack yutkundu. Boğazında acı ve korku tadı vardı. Düşüncelerini tartmaya çalışarak Thomas'a baktı.

Nasıl bu kadar soylu ve dimdik olabiliyordu? Başka birisi olsa sayfayı koparıp parçalardı. Ama hayır, Thomas Cavendish değil. O doğru olanı yapacaktı. En iyi olanı değil, doğru olanı.

Lanet olası aptal.

Thomas gözlerini kayıtlara dikmiş orada öylece duruyordu. Ve Jack duvarlara tırmanmaya hazırdı. Tüm vücudu titriyor, kalbi küt küt atıyordu ve-

Bu gürültü de neydi?

"Duyuyor musun?" diye fısıldadı Jack telaşla.

Atlar.

"Geldiler," dedi Thomas.

Jack nefes almıyordu. Pencereden bir arabanın yaklaştığını görebiliyordu.

Zaman kavramını yitirmişti.

Thomas'a baktı ve onun gözlerinin kayıtlarda olduğunu gördü. "Bunu yapamam," diye fısıldadı.

Jack düşünmedi, sadece hareket etti. Thomas'ı geçip kilise kayıtlarına doğru atıldı ve sayfayı yırttı.

Thomas onu sımsıkı yakalayarak kâğıdı almaya çalıştı ancak Jack kayarak onun tutuşundan kurtuldu.

"Jack, hayır!" diye haykırdı Thomas ve kolundan yakaladığı halde Jack kâğıdı ateşe atmayı başardı.

Bir anda her ikisi de boğuşmayı bıraktılar, kâğıdın kıvrılıp kararmasını izlerken ikisi de öylece durdular.

"Tanrım," diye fısıldadı Thomas. "Ne yaptın sen?"

Jack gözlerini ateşten ayıramıyordu. "Hepimizi kurtardım."

Grace, Maguiresbridge kilisesi yolculuğuna çağrılmayı beklememişti. Wyndham mirası konusuna ne kadar yakından dâhil olmuş olursa olsun, bir aile üyesi değildi. Hatta artık hane halkından biri bile değildi.

Ama düşes Jack'le Thomas'ın kiliseye onsuz gittiklerini fark edince çılgına dönmüştü. Düşesin toparlanması için bir dakikadan fazlası gerekmemişti ama o ilk altmış saniye korkunç bir manzara olmuştu. Grace bile o güne dek düşesin böyle kendini kaybettiğine tanık olmamıştı.

Bu nedenle yola çıkma zamanı geldiğinde Amelia o olmadan gitmeyi reddetti. "Beni bu kadınla yalnız bırakma," diye fısıldadı Grace'in kulağına.

"Yalnız olmayacaksın," dedi Grace. Kuşkusuz babası da gidecekti ve Jack'in teyzesi de arabada bir yer talep etmişti.

"Lütfen, Grace," diye yalvardı Amelia. Jack'in teyzesini tanımıyordu ve babasının yanında olmaya tahammül edemeyecekti. Bu sabah olmazdı.

Grace'in elini yakalamıştı ve parmaklarını neredeyse kıracaktı.

"Oh, ne isterseniz yapın," diye terslendi düşes. "Ama üç dakika içinde arabada olmazsanız siz olmadan gideceğim."

Böylece Amelia, Grace ve Mary Audley hep birlikte arabanın bir tarafına sıkışırken karşı tarafa düşes ve Lord Crowland yerleşti.

Maguiresbridge yolculuğu sonsuzmuşçasına uzun gelmişti. Amelia pencereden dışarı bakıyordu, düşes kendi penceresinden dışarı bakıyordu ve Lord Crowland'la Mary Audley de aynı şeyi yapıyorlardı. Grace ise, düşesle Lord Crowland'ın tam karşısında oturuyor, onların arasında bir noktaya bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

Düşes yaklaşık her on dakikada bir Mary'ye dönüyor ve varmalarının daha ne kadar süreceğini soruyordu. Mary her sorgulamaya hayran olunacak bir saygı ve sabırla cevap veriyordu ve sonunda, "Geldik," deyince herkes rahatladı.

Arabadan ilk inen düşes oldu ama Lord Crowland, Amelia'yı peşinden neredeyse sürükleyerek hemen onun arkasından gitmişti. Hemen sonra Mary Audley telaşla çıkarak Grace'i arkada tek başına bıraktı. Grace içini çekti. Her nedense böylesi uygun gelmişti.

Grace papaz evine ulaştığında geri kalanlar çoktan içeri girmişlerdi, Jack'le Thomas'ın tüm önemli kilise kayıtlarıyla birlikte bulunduklarını tahmin ettikleri başka bir odaya giriyorlardı.

Ön odanın ortasında parmaklarıyla bir çay fincanını tehlikeli bir şekilde dengede tutan, ağzı açık bir kadın duruyordu.

"İyi günler," dedi Grace alelacele bir tebessümle, diğerlerinin kapıyı çalma zahmetine girip girmediklerini merak ediyordu.

Düşesin, "Nerede bu oda?" diye bağırdığını duydu, bu sözleri duvara çarpan bir kapının gürültüsü izledi. "Bensiz yola çıkmaya nasıl cüret edersiniz! Nerede? Kayıtları görmek istiyorum!"

Grace çalışma odasının kapısına geldi ama giriş diğer-

leri tarafından kapatılmıştı. İçeriyi göremiyordu. Ve sonra kendisinden bekleyebileceği en son şeyi yaptı.

Birilerini itti, hem de sertçe.

Jack'i seviyordu. Ve ne pahasına olursa olsun orada bulunacaktı. Jack yalnız olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti.

Tökezleyerek içeri girerken düşesin haykırdığını duydu: "Ne buldunuz?"

Grace dengesini bularak baktı. İşte oradaydı. Jack. Berbat görünüyordu.

Kendinde değil gibiydi.

Grace, onun ismini söylemek için ağzını açtı ama konuşamadı. Yapamamıştı. Sanki sesi aniden onu terk etmişti. Jack'i hiç böyle görmemişti. Rengi tuhaftı -fazla solgundu veya belki de fazla kızarmıştı- tam olarak söyleyemiyordu. Ve parmakları titriyordu. Başka kimse bunu göremiyor muydu?

Grace, Thomas'a döndü, çünkü o mutlaka bir şeyler yapardı. Bir şeyler söylerdi.

Ama o gözlerini dikmiş Jack'e bakıyordu. Tıpkı diğer herkes gibi. Kimse konuşmuyordu. Neden kimse konuşmuyordu?

"Wyndham o," dedi sonunda Jack. "Olması gerektiği gibi."

Grace'in sevinçten zıplaması gerekirdi fakat tek düşünebildiği, *ona inanmıyorum*, oldu.

Jack doğru görünmüyordu. Sesi doğru çıkmıyordu.

Düşes, Thomas'a döndü. "Bu doğru mu?"

Thomas konuşmadı.

Yaşlı leydi hayal kırıklığıyla homurdandı ve onun kolunu yakaladı. "Bu… doğru mu?" diye sordu.

Thomas hâlâ konuşmuyordu.

"Evlilik kaydı yok," diye üsteledi Jack.

Grace ağlamak istiyordu. Jack yalan söylüyordu. Bu çok belliydi... kendisine, herkese. Sesinde çaresizlik ve korku vardı. Tanrım, bunu Grace için mi yapıyordu? Bunun için doğum hakkından vaz mı geçiyordu?

"Dük Thomas," dedi Jack tekrar, çılgın gibi bir ona bir büyükannesine bakarak. "Neden dinlemiyorsunuz? Neden kimse beni dinlemiyor?"

Ama etrafta sadece sessizlik vardı.

"Yalan söylüyor."

Konuşan Thomas'tı, sesi alçak, yalın ve kesinlikle doğruydu.

Grace'in ağzından boğuk bir hıçkırık çıktı ve arkasını döndü. Daha fazla izlemeye dayanamayacaktı.

"Hayır," dedi Jack, "size söylüyorum- "

"Ah, Tanrı aşkına," diye terslendi Thomas. "Kimsenin bunu öğrenemeyeceğini mi sanıyorsun? Düğünün hiç tanığı olmadığını mı düşünüyorsun? Tanrı aşkına, geçmişi yeniden yazamazsın."

Grace gözlerini kapadı.

"Ya da yakamazsın," dedi Thomas uğursuz bir şekilde. "Sırf istiyorsun diye."

Ah, Jack, diye düşündü Grace. Ne yaptın sen?

"Kayıt defterindeki sayfayı yırttı," dedi Thomas. "Ateşe attı."

Grace gözlerini açtı, şömineye bakmadan edememişti. Hiç kâğıt parçası yoktu. Turuncu alevlerin altında kara kurum ve külden başka hiçbir şey yoktu.

"Unvan sana ait," dedi Thomas, Jack'e dönerek. Tam gözlerinin içine bakıp eğilerek selam verdi.

Jack hasta gibiydi.

Thomas dönerek odada geri kalanlara baktı. "Ben..." Boğazını temizledikten sonra yalın ve gururlu bir sesle devam etti: "Ben Bay Cavendish," dedi, "ve hepinize iyi günler dilerim."

Ve sonra çıktı. Yanlarından hızla geçerek doğruca kapıya gitti.

Başlangıçta kimse konuşamadı. Sonra oldukça garip bir anda Lord Crowland, Jack'e doğru döndü ve eğilerek selamladı. "Ekselansları," dedi.

"Hayır," dedi Jack başını sallayarak. Düşese baktı. "Buna izin vermeyin. O daha iyi bir dük olacaktır."

"Yeterince doğru," dedi Lord Crowland, Jack'in derdinden tamamen bihaber. "Ama siz de öğreneceksiniz."

Ve sonra Jack -kendini tutamamıştı- gülmeye başladı. İçinin derinliklerinde büyük bir inanmazlık duygusu yükseldi ve güldü. Tanrım, Jack'in yapamayacağı tek bir şey varsa, o da öğrenmekti. Herhangi bir şeyi.

"Ah, hiçbir fikriniz yok," dedi. Düşese baktı. Umutsuzluğu gitti, yerine başka bir şey geldi - alaycı ve acımasız bir şey. "Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi ona. "Hiçbir fikriniz yok."

"Ben sana uygun yerini geri verdim," dedi düşes kesin bir şekilde. "Çünkü bu benim oğluma karşı görevim."

Jack döndü. Düşese bir an daha bakmaya tahammül edememişti. Ama kapının yanında Grace vardı. Şoke olmuş görünüyordu, korkmuş gibiydi. Ancak Grace ona baktığı zaman, Jack tüm dünyasının yavaşça yerli yerine oturduğunu gördü.

Grace onu seviyordu. Jack nasıl veya neden olduğunu

bilmiyordu fakat bunu sorgulayacak kadar aptal değildi. Ve göz göze geldiklerinde Jack umut gördü. Geleceği gördü ve bu adeta gündoğumu gibi parlıyordu.

Tüm yaşamı boyunca kaçmıştı. Kendisinden, hatalarından. O kadar çaresizdi ki kimse onu gerçekten tanıyamamıştı ve dünyadaki yerini öğrenme fırsatını reddettiğini hiç bilmiyordu.

Gülümsedi. Nihayet nereye ait olduğunu biliyordu.

Odaya girerken Grace'i görmüştü fakat geride durduğu için ona gidememişti, düklüğü ait olduğu şekilde Thomas'a bırakmak için bu kadar çok çabalarken bunu yapamazdı.

Ama görünüşe göre bunda başarılı olamamıştı.

Bu *konudaysa* başarısız olmayacaktı.

"Grace," diyerek onun yanına gitti, elini kendi ellerine aldı.

"Sen ne yapıyorsun öyle?" diye sordu düşes.

Jack tek dizinin üstüne çöktü.

"Evlen benimle," dedi Grace'in ellerini sıkarak. "Benim gelinim ol, benim- " Güldü, içinden gülme isteği yükseliyordu. "Benim düşesim ol." Yukarı doğru Grace'e gülümsedi. "Bunu istemek çok fazla, biliyorum."

"Kes şunu," diye tısladı büyükannesi. "Onunla evlenemezsin."

"Jack," diye fısıldadı Grace. Dudakları titriyordu ve Jack onun bu konuyu düşündüğünü biliyordu. Grace bocalıyordu.

Jack onu ikna edebileceğini biliyordu.

"Hayatında bir kez olsun," dedi Jack ateşli bir şekilde, "kendini mutlu et."

"Kesin şunu!" diye yaygarayı kopardı Lord Crowland. Jack'i kolundan yakaladı ve çekerek ayağa kaldırmaya çalıştı fakat Jack oralı olmadı. Eğer gereken buysa ebediyen dizinin üstünde kalabilirdi.

"Evlen benimle," diye fısıldadı.

"Siz Amelia'yla evleneceksiniz!" diye araya girdi Lord Crowland.

Jack gözlerini Grace'in yüzünden ayırmadı. "Evlen benimle."

"Jack..." dediğinde Grace'in sesinden bir bahane uydurmak üzere olduğunu duyabiliyordu, Jack'in görevi veya kendi yeriyle alakalı bir şeyler söyleyecek olmalıydı.

"Evlen benimle," dedi yeniden Jack, o devam edemeden önce.

"Bu kabul edilemez," dedi düşes soğuk soğuk.

Jack, Grace'in ellerini dudaklarına götürdü. "Başka kimseyle evlenmeyeceğim."

"O senin sınıfından değil!"

Jack dönerek büyükannesine buz gibi bir bakış attı. Aslında kendisini oldukça dük gibi hissediyordu. Neredeyse eğlenceliydi. "Benim bir varisim olmasını istiyor musunuz? Günün birinde?"

Düşes tıpkı bir balık gibi ağzını açıp kapadı.

"Bunu evet olarak kabul edeceğim," dedi Jack. "Bu da demektir ki Grace benimle evlenmek zorunda." Omzunu silkti. "Tek yolu bu. Eğer ben meşru bir varis vereceksem."

Grace gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı, ağzının köşeleri kıpırdıyordu. Kendisiyle mücadele ediyor, kendisine hayır demesi gerektiğini söylüyordu. Ama Jack'i seviyordu. Jack bunu biliyordu ve bunun boşa gitmesine izin vermeyecekti.

"Grace- " Jack önce kaşlarını çattı, sonra güldü. "Senin göbek adın neydi?"

"Catriona," diye fısıldadı Grace.

"Grace Catriona Eversleigh," dedi yüksek ve emin bir sesle, "seni seviyorum. Seni tüm varlığımla seviyorum ve şu anda burada toplanan herkesin önünde yemin ediyorum ki..." Etrafına bakındığında kapıda ağzı açık kalmış papaz evinin kâhyası gözüne ilişti. "Sizin isminiz nedir?"

"Bayan Broadmouse," dedi kadın gözleri kocaman açılarak.

Jack boğazını temizledi. Kendisi gibi hissetmeye başlamıştı. Günlerdir ilk kez kendisi gibi oluyordu. Bu kahrolası unvana sıkışıp kalmış olabilirdi ama yanında Grace'le bununla iyi bir şeyler yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

"Sana yemin ediyorum," dedi, "Bayan Broadmouse önünde- "

"Kes şunu!" diye bağırdı düşes, onun diğer kolunu yakalamıştı. "Kalk ayağa!"

Jack, Grace'e bakarak gülümsedi. "Hiç böyle etrafı kuşatılmış bir evlenme teklifi olmuş mudur?"

Grace ağlama isteğine rağmen gülümseyerek karşılık verdi.

"Sizin Amelia'yla evlenmeniz gerekiyor!" diye homurdandı Lord Crowland.

Ve o sırada Amelia... babasının omzundan başını uzattı. "Onunla evlenmeyeceğim," diye bildirdi, oldukça soğukkanlı bir şekilde. Jack'le göz göze geldi ve gülümsedi.

Düşes soluğunu tuttu. "Benim torunumu red mi ediyorsun?"

"Sadece bu torununuzu," diye açıklığa kavuşturdu Amelia.

Jack, yalnızca Amelia'ya onaylarcasına gülümseyecek kadar gözlerini Grace'den ayırdı. Amelia ona karşılık verdi ve başıyla Grace'i işaret etti.

"Grace," dedi Jack, eliyle onun ellerini yavaşça okşayarak. "Dizim acımaya başlıyor."

Grace gülmeye başladı.

"Evet de Grace," dedi Amelia.

"Amelia'yı dinle," dedi Jack.

"Kızım ben seninle ne yapacağım?" dedi Lord Crowland. Amelia buna pek aldırmış görünmüyordu.

"Seni seviyorum Grace," dedi Jack.

Grace artık gülümsüyordu. Tüm vücudu gülümsüyor gibiydi, sanki asla yok olmayacak bir mutlulukla sarmalanmıştı. Ve sonra cevabını verdi. Hem de herkesin önünde.

"Ben de seni seviyorum. "

Jack dünyadaki tüm mutlulukların kalbine aktığını hissediyordu. "Grace Catriona Eversleigh," dedi tekrar, "benimle evlenecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı Grace. "Evet."

Jack ayağa kalktı. "Şimdi onu öpeceğim," diye duyurdu.

Ve öyle yaptı. Tam düşesin önünde, Amelia'nın ve babasının önünde, hatta Bayan Broadmouse'un önünde.

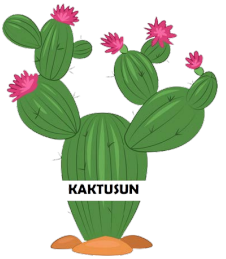
Grace'i öptü. Ve sonra biraz daha öptü. Grace'i öperken düşes öfkeyle burnundan soluyarak çıktı ve Lord Crowland nazik hassasiyetlerle alakalı bir şeyler mırıldanarak Amelia'yı yanına alıp uzaklaşırken Jack hâlâ onu öpüyordu.

Grace'i öptü ve öptü, Bayan Broadmouse'ın kapıda oldukça sevecen bir ifadeyle onları seyrettiğini fark etmeseydi öpmeye devam edecekti.

Jack ona gülümsedi. “Biraz mahremiyetin sakıncası olur mu?”

Kadın içini çekti ve oradan uzaklaştı fakat kapıyı kapamadan önce söylediklerini işittiler.

“İyi bir aşk hikâyesi her zaman hoşuma gider.”

Sonsöz

Benim çok sevgili Amelia'm,

Son yazdığımdan bu yana sadece üç hafta mı geçmiş? Sanki en az bir yıllık haber toplamışım gibi geliyor. Çocuklar büyümeye devam ediyorlar. Arthur ders çalışmayı çok seviyor! Jack bundan korktuğunu iddia ediyor ama mutlu olduğu çok belli. Bu hafta başında Harry Gladdish'le köy panayırı planlarını tartışmak için Happy Hare'i ziyaret ettik ve Jack, Arthur sonuncusunu bezdirdikten sonra yeni bir özel öğretmen bulmanın ne kadar zor olduğundan şikâyet etti.

Harry hiç inanmadı. Jack gururdan kabarıyordu.

"Anne!"

Grace mektuptan başını kaldırdı. Üçüncü çocuğu (tek kızı) kapıda duruyor, fena halde dertli görünüyordu.

"Ne oldu Mary?" diye sordu.

"John- "

"Sadece geziniyordum," dedi John, cilalı zeminde kayarak Mary'nin yanına gelip durmuştu.

"John!" diye bağırdı Mary.

John büyük bir masumiyetle annesi Grace'e baktı. "Ona dokunmadım bile."

Grace gözlerini kapayıp inleme arzusuyla mücadele etti. John henüz on yaşındaydı ama daha şimdiden babasının ölümcül cazibesine sahipti.

"Anne," dedi Mary. "Ben sadece limonluğa gidiyordum- "

"Mary'nin söylemek istediği," diye lafını kesti John, "ben limonluğa giderken bana çarptı ve- "

"Hayır!" diye itiraz etti Mary. "Ben öyle demek istemedim." Bariz bir sıkıntıyla annesine döndü. "Anne!"

"John, kardeşinin bitirmesine izin ver," dedi Grace neredeyse otomatik olarak. Bu günde birkaç kez söylediği bir cümleydi.

John gülümsedi. Eritircesine. Tanrım, diye düşündü, kızların yüreğini çarptırması çok uzun sürmeyecekti.

"Anne," dedi John, tıpkı Jack'in zor bir durumdan çıkmaya çalışırken kullandığı aynı tonda, "onu engellemek istememiştim."

"Ama yaptın!" diye cevabı yapıştırdı Mary.

John ellerini havaya kaldırdı, sanki zavallıcık demek ister gibiydi.

Grace yüzünde görünür bir şefkat olması umuduyla Mary'ye döndü. "Sen ne diyordun Mary?"

"Benim nota kâğıtlarımın üzerinde bir portakal ezdi!"

Grace oğluna döndü. "John, bu doğ- "

"Hayır," dedi John çabucak.

Grace ona kuşkulu bir bakış attı. John'un daha sorusunu tamamlamadan cevap vermesi dikkatinden kaçmamış-

tı. Bundan çok fazla anlam çıkarmamalıydı aslında. *John, bu doğru mu?* görünüşe göre tekrarlamakla oldukça zaman harcadığı bir başka cümleydi.

"Anne," dedi John, yeşil gözleri son derece ciddiydi, "sana şerefim üzerine yemin ederim ki portakal ezmedim-"

"Yalan söylüyorsun," dedi Mary öfkeyle.

"Portakalı Mary ezdi."

"Sen benim ayağımın altına koyduktan sonra!"

Ve sonra yeni bir ses duyuldu: "Grace!"

Grace sevinçle gülümsedi. Artık çocuklarla Jack ilgilenebilirdi.

"Grace," dedi Jack ve kayarak gelip tam ortalarında durdu. "Sana ihtiyacım var- "

"Jack!" diye lafını kesti Grace.

Jack önce ona, sonra arkasına baktı. "Ne yaptım ben?"

Grace çocukları işaret etti. "Onları fark etmedin mi?"

Jack garip bir şekilde tebessüm etti - birkaç dakika önce oğlunun denediğine çok benziyordu. "Tabii ki fark ettim," dedi. "Onların etrafından dolaştığım dikkatini çekmedi mi?" Çocuklara döndü. "Biz size kapının önünü kapatmanın kabalık olduğunu öğretmedik mi?"

"Jack," dedi inanılmaz sabırlı olduğunu düşündüğü bir ifadeyle, "aralarındaki anlaşmazlığı çözme iyiliğini gösterir misin?"

Jack omzunu silkti. "Onlar halledeceklerdir."

"Jack," diye göğüs geçirdi Grace.

"Kardeşlerinin olmaması senin hatan değil," dedi Jack ona. "Aile içi çekişmeler hakkında hiçbir fikrin yok. İnan bana, sonunda her şey çözümlenir. Sanırım dördünün de

önemli uzuvlarından en az on beş tanesini koruyarak yetişkinliğe ulaşmalarını sağlamamız yeterli olacaktır. "

Grace ona bir bakış attı. "Öte yandan sen son derece tehlike içindesin- "

"Çocuklar!" diye araya girdi Jack. "Annenizi dinleyin."

"O hiçbir şey söylemedi," diye bildirdi John.

"Doğru," dedi Jack ve kaşlarını çattı. "John, kardeşini rahat bırak. Mary, bir dahaki sefere portakala basma."

"Ama- "

"Konu kapanmıştır," diye duyurdu Jack.

Ve şaşırtacak bir şekilde tartışma bitti ve çocuklar gittiler.

"Çok zor olmadı," dedi Jack. Odaya girdi. "Sana bazı mühim kâğıtlar getirdim."

Grace derhal mektubunu bir kenara bıraktı ve Jack'in uzattıklarını aldı.

"Bu öğleden sonra avukatımdan geldiler," diye açıkladı Jack.

Grace ilk paragrafı okudu. "Lincoln'deki Ennigsly binası hakkında mı?"

"Bunu bekliyordum," dedi Jack.

Grace başını salladı ve belgeyi ayrıntılı bir şekilde inceledi. On iki yıllık evlilikten sonra, bir rutin haline gelmişti. Jack tüm iş ilişkilerini yüz yüze yürütüyordu ve yazılı bir şey geldiği zaman okuyucusu Grace olmuştu.

Neredeyse eğlenceliydi. Jack'in mevkisine alışması hemen hemen bir yılını almıştı ama dukalığı harika yönetiyordu. Son derece keskin bir zekâsı vardı ve öyle yargıları oluyordu ki Grace onun arazi yönetimi eğitimi almadığına inanamıyordu. Kiracıları ona hayrandı, hizmetkârları ona

tapıyordu (özellikle de düşes mülkün uzak bir kısmına sürüldüğü için) ve Londra sosyetesi neredeyse ayaklarına kapanacaktı. Kuşkusuz Thomas'ın Jack'in gerçek Wyndham Dükü olduğunu bizzat duyurmasının faydası olmuştu ama Grace gene de Jack'in kendi cazibesi ve zekâsının da etkili olduğuna inanmakla taraflı davranmadığını düşünüyordu.

Görünen o ki yapamadığı tek şey okumaktı.

Kendisine ilk söylediğinde Jack'e inanmamıştı. Oh, Jack'in öyle olduğuna inandığını sanmıştı. Mutlaka kötü öğretmenleri olmuştu. Mutlaka birileri onu fena halde ihmal etmişti. Jack'in zekâsında ve eğitiminde birinin yetişkinliğe cahil ulaşmış olması imkânsızdı.

Böylece Grace oturmuş ve elinden geleni yapmıştı. Jack de buna katlanmıştı. Geriye dönüp baktığında, Grace onun hayal kırıklığıyla tepki vermemiş olmasına inanamıyordu. Belki de bu hayal edilebilecek en tuhaf sevgisini gösterme biçimiydi - Jack onun tekrar tekrar denemesine, kendisine okuma öğretmeye çalışmasına izin vermişti. Hatta bunu yüzünde bir tebessümle yapmıştı.

Ama Grace sonunda vazgeçmişti. Harflerin 'dans ettiğini' söylediğinde Jack'in ne demek istediğini hâlâ anlamıyordu ama bir sayfa yazıdan elde ettiği şeyin sadece baş ağrısı olduğunda ısrar ettiği zaman ona inanıyordu.

"Her şey yolunda," dedi Grace, belgeleri Jack'e geri verirken. Jack tüm kararlar alındıktan sonra, konuyu bir önceki hafta onunla müzakere etmişti. Hep böyle yapıyordu. Böylece Grace ne istediğini kesin olarak bilmiş oluyordu.

" Amelia'ya mı yazıyorsun?" diye sordu Jack.

Grace evet anlamında başını salladı. "John'un kilisenin çan kulesindeki yaramazlığını yazıp yazmamaya karar veremedim."

"Oh, mutlaka yaz. İyi bir kahkaha atarlar."

"Ama bu onu çok serseri gibi gösterecektir."

"O bir serseri."

Grace derin bir nefes verdi. "Biliyorum. Ama çok tatlı."

Jack kıkırdadı ve Grace'i alnından öptü. "Tıpkı bana benziyor."

"Biliyorum."

"O kadar umutsuz konuşmana gerek yok." Sonra Jack şeytani gülümsemesini yeniden takındı. Bu hâlâ, her seferinde, tam Jack'in istediği şekilde Grace'i etkiliyordu.

"Bak her şey ne güzel yoluna girdi," diye ekledi.

"Sadece sen öyle anlıyorsun," dedi Grace, "eğer arabaları soymaya başlarsa, hemen oracıkta son nefesimi veririm. "

Jack buna güldü. "Amelia'ya selamlarımı söyle."

Grace yapacağını söylemek üzereydi ki Jack'in çoktan gittiğini fark etti. Kalemini alarak mürekkebe batırdı ve ne yazdığını hatırlamak için bekledi.

Ziyareti sırasında Thomas'ı gördüğümüze sevindik. Thomas, yaşlandıkça haşinliğinin azalmadığını üzülerek bildireceğim büyükannesine yıllık hac ziyaretini yaptı. Yaşlı leydi olabileceği kadar sağlıklı, onun hepimizden daha uzun yaşayacağından şüpheleniyorum.

Grace başını iki yana salladı. Ayda bir defa, yaşlı leydinin yarım kilometre uzaktaki evini ziyaret ediyordu. Jack bunu bile yapmasına gerek olmadığını söylemişti fakat Grace yaşlı kadına karşı hâlâ tuhaf bir sadakat hissediyordu. Ayrıca ona refakat etmesi için bir de kadın tutmuşlardı.

Hiçbir hizmetkâra bu kadar iyi ödeme yapılmadığından emindi. Kadına daha şimdiden Grace'e ödenenin iki katı (Grace'in ısrarıyla) ödeniyordu. Ayrıca yaşlı leydi öldüğünde ona bir ev vaat edilmişti. Tıpkı yıllar önce Thomas'ın kendisine yaptığı gibi.

Grace kendi kendine gülümsedi ve Amelia'ya yazmaya devam etti - annelerin paylaşmayı sevdiği tüm o eğlenceli hikâyeleri yazıyordu. Mary eksik ön dişiyle tıpkı bir sincap gibi görünüyordu. Ve daha on sekiz aylık olan küçük Oliver emeklemeyi tamamen atlamış, tuhaf bir karın üstü kayma hareketinden doğruca koşmaya geçmişti. Onu daha şimdiden iki kere çalı labirentinde kaybetmişlerdi.

Seni özlüyorum sevgili Amelia. Bu yaz ziyarete geleceğine söz vermelisin. Tüm çiçekler açtığında Lincolnshire'ın ne muhteşem olduğunu biliyorsun. Ve tabii ki-

"Grace?"

Jack aniden tekrar kapıda belirivermişti.

"Seni özledim," dedi Jack.

"Şu son beş dakika içinde mi?"

Jack içeri girerek kapıyı kapadı. "Pek uzun sürmüyor."

"Sen iflah olmazsın." Ama Grace kalemini bıraktı.

"Bu bana iyi geliyor gibi görünüyor," diye mırıldandı Jack masanın etrafından dolaşarak. Grace'in elini alıp hafifçe çekerek ayağa kaldırdı. "Ve sen de."

Grace inleme dürtüsüyle mücadele etti. Sadece Jack böyle bir şey söyleyebilirdi. Sadece Jack böyle-

Grace kesik ve acı bir ses çıkardı, Jack'in dudaklarının-

Eh, sadece Jack *böyle* yapar demesi yeterliydi.

Ah. Ve böyle.

Grace onun içinde eridiğini hissetti. Ve kesinlikle *böyle*…

